

Giới thiệu Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251

Nội dung: Đô thị tình duyên, giới giải trí, ngọt vắn,...

Nhân vật chính: Thư Trữ | phối hợp diễn: Dư Vũ | Và các nhân vật phụ khác.

Số chương: 50

Các bạn trẻ hóng hớt ăn dưa đôi khi lại gặp phải những đồng chí kì lạ, hoặc có thể nói là hai lầu kì lạ trong dãy bình luận.

Diễn hình như:

Dư Vũ: Ở dưới lầu của tôi là một người thùng rỗng kêu to!

Thư Trữ: Ở trên lầu của tôi là một người thùng rỗng kêu to!

Dư Vũ: Từ trước đến giờ tôi chưa thấy qua loại phụ nữ nào như này!

Thư Trữ: Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy qua loại đàn ông nào như này!

Dư Vũ: Ha ha, cô ta chà khác gì đàn ông cả!

Thư Trữ: Ha ha, hấn chà khác gì phụ nữ cả!

Thư Trữ: Tiểu bạch kiểm!

(Dư Vũ: Đồ đàn ông!)

Các bạn trẻ:...

Thư Trữ: Mọi người lại đây mà xem, cái người ở phòng kia, còn hơn cả đồ ngốc.

(Dư Vũ: Mọi người lại đây mà xem, cái người ở phòng kia ý, còn thua cả đồ ngốc!)

Các bạn trẻ:...

....

Một tháng sau:

Thư Trữ: Bà đây muốn giết con cá kia!!!

Dư Vũ: Ông đây muốn xé nát quyền sách kia!!!

Các bạn trẻ:....

...

Một năm sau,

Thư Trữ: Tôi muốn kết hôn với lầu trên!

Dư Vũ: Tôi muốn kết hôn với lầu dưới!

Các bạn trẻ: ĐM, sao không nói với tôi lầu trên (lầu dưới) là nam thần (nữ thần)!!!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cá vàng nhỏ

Edit: melbounje

□

Trên Internet có một câu nói rất đúng, mọi việc trên thế giới chỉ chia làm hai loại, một loại là liên quan cái rắc gì tới anh. Một loại còn lại là, liên quan quái gì tới tôi.

Mà Thư Trữ cho rằng, cũng có thể chia làm ba loại. Ví dụ như bạn đang đi dạo ở quảng trường, bỗng thấy trên đất có một trăm tệ, loại người đầu tiên sẽ bình tĩnh nhặt lên, không nhìn mọi người xung quanh, lặng lẽ rút túi. Loại tiếp theo cũng sẽ nhặt lên, rồi sau đó đem nộp cho cảnh sát.

Còn loại người cuối cùng, cũng chính là đại đa số mọi người, không thèm nhìn nó trực tiếp đi qua, không quan tâm trong lòng nghĩ như nào, áp chế đạo đức đang rục rịch, lại sợ phiền toái, chỉ bình tĩnh đi qua.

Thư Trữ chính là loại người thứ ba.

Cho nên, thứ làm cho cô có thể xoay người nhặt lên, chỉ có thể là chính cô!

Câu chuyện này bắt đầu phát sinh từ loại người đầu tiên...

"Chậm một chút, chậm một chút!"

"Anh zai à, anh bê cái này xuống trước đi."

"Đứng đứng đứng, cái kia muốn chuyển đi."

"Ôi này, cái đó ôm cần thận một chút, mà thôi quên đi, để tôi tự cảm."

Thư Trữ ôm rương bảo bối nhỏ, đây là những món đồ của cô từ bé tới giờ, thậm chí có chút đồ từ thời ở cô nhi viện, cô quý nó như bảo bối.

Trình Đoạn Dịch đã từng chằm chọc cô, đem mấy cái đồ cũ này xem như bảo bối, có nhường người ta cũng chả ai thèm chạm vào.

Anh ta thì biết cái gì! Mỗi một vật nhỏ, đều có một đoạn kí ức, đều là những thứ cô từng cảm nhận được, mòng manh, hay là yêu thương.

Thư Trữ phun ra một hơi, theo công ty chuyển nhà đến nhà mới.

Ôm cái rương, tóc dài xõa ở đằng sau, ngũ quan thanh tú, gương mặt trắng nõn, không ít người đều quay đầu nhìn cô. Mà cô hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí nhanh nhẹn chuyển nhà thôi.

Xe không thể vào, cửa tiểu khu đã bị ngăn lại, còn có bảo vệ, nhưng công ty chuyển nhà phải làm thủ tục đăng ký, bị bắt cho xem chứng minh thư, mới cho bọn họ vào.

"Em gái, đây là chỗ nào? Sao nghiêm như vậy?"

Thư Trữ là một người đơn giản, chỉ cần không chọc tới cô, cô vẫn tương đối hiền lành.

"Đây là đất tư nhân, nổi danh yên tĩnh hoàn cảnh tốt, ít người." Thích hợp với những người chỉ muốn nằm chết ở nhà như cô.

Thuê phòng ở đây khá khó, sẽ không vô duyên vô cớ cho người lạ không ở đây vào, mỗi tòa có năm tầng, mỗi tầng có một nhà, cách với những tòa nhà khác cũng không quá xa.

Đối với một ít yêu cầu riêng tư cũng khá tốt. Vào ở còn có thể chọn hàng xóm, ví dụ như cô biết người ở phòng 248 là một họa sĩ, ở phòng 247 là một đôi vợ chồng trung niên, phòng 246 thì tạm thời chưa có ai ở. Những thứ này đều là cho phép lộ ra với người muốn thuê, dù sao nơi này chỉ có cầu thang, tầng cao hay tầng thấp vẫn gọi là có tiếp xúc.

Chủ của tiểu khu này cũng rất có ý tứ, chia thành mấy tòa nhà khác nhau.

Về phần tầng trên phòng 251, thời điểm cô thuê nhà thì không có người thuê.

Đúng, không có nhìn lầm đâu, cô ở phòng 249, trên tầng là phòng 251. Lúc cô thuê chỉ còn này hai phòng này. Cô còn hỏi có phòng 250 không, đối phương cười nói không có, tiểu khu không có phòng 250, có cũng thuê không được. Có thể tới chỗ này thuê, quả thật không cần nhất định phải thuê phòng 250.

"Sẽ không đi nhầm áy chứ?"

Anh zai chuyển nhà Khang Tinh nháy mắt mấy cái, anh ta không thấy kiểu sắp xếp này tiện lắm, gom hết vào làm 1 tòa nhà còn hơn.

"Sẽ không đâu, có ký hiệu mà. Tôi cảm thấy rất tốt, rất có sáng ý, hơn hai mươi căn nhà, mỗi tòa 5 phòng, như thế nào cũng không có chênh lệch, ông chủ này thích độc lập."

Khang Tinh gật gù đầu, nơi này quả thật là độc lập, kiến trúc trong tiểu khu không giống với các kiến trúc ở chỗ khác, khắp nơi đều lộ rõ cá tính.

Thư Trữ cười cười, đi động vang lên, một dãy số xa lạ, cô bèn bắt máy.

"Alo, ai đó?"

"Thư Thư... Em chuyển nhà à?"

Thư Trữ nặt tối sầm, là Trình Đoạn Dịch.

"Liên quan quái gì tới anh!"

"Thư Thư, em trước kia có như thế này đâu?"

"Đây đúng là bộ dạng của tôi còn gì nữa?"

"Thư Thư, không cần vô tình như vậy mà, anh cùng Liễu Như Ngôn thật sự không có gì."

"Ha ha, đúng, các người không có gì đâu, chỉ là lên giường với nhau thôi ý mà."

Cúp điện thoại, lại chặn cái số này.

Thư Trữ thoát nhìn thì là một người nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng thật ra lại là một người yếu ớt, không chấp nhận được sự phản bội.

Các anh trai chuyển nhà đã đi xa vào trong rồi, Thư Trữ thở ra một hơi thật dài, không cần tức giận, không cần tức giận.

Chậm rãi chạy theo hướng tới tầng 1, thời điểm tới cửa, liền phát hiện hai nhóm người đang đứng ở cửa ra vào.

"Như thế nào?"

"Không có chuyện gì, đi lên đi, bọn họ muốn chuyển, chúng ta cũng muốn chuyển!"

Khang Tinh vốn là không vội, chuyện giúp người ta dọn nhà này, sớm một lát, trễ một lát cũng không có gì khác biệt. Nhưng mà, công ty chuyển nhà của đối phương lại đối đầu với công ty mình, chuyện này đương nhiên là sẽ không nhường.

"Nhường cho chúng tôi lên trước được không, tôi thật sự rất vội." Dư Vũ bị đối diện với chuyện này thì không còn cách nào khác, bỏ thời gian cố gắng co này có khi ông mày chuyển lên từ lâu rồi.

Nhìn nhìn thời gian, còn có một tiếng.

"Ô, nói muốn lên trước là lên trước sao? Mơ đẹp đó anh zai."

Lại quay đầu nói với bọn họ, "Đi, đi lên."

Đến cùng vẫn là chọn gái, có khí chất, xinh đẹp, công ty của đối phương cũng lùi về sau một chút, Khang Tinh mang theo vài người, lập tức chuyển lên.

"ĐM!" Dư Vũ bị tức đến chửi tục, anh ở tầng năm, cô ta ở tầng bốn, cô ta chửi cái cầu thang này, thì anh đi lên kiểu gì?

Truyện được up tại wattpad melbournje.

Đội một hồi lâu, đám người Thư Trữ mới chuyển vào, Dư Vũ chạy nhanh dẫn người hướng lên trên, thật sự không còn kịp rồi, anh phải đi thử vai mà!

Dư Vũ sắp xếp, thấy êm êm rồi thì lập tức phóng xuống, còn có nửa tiếng nữa thôi.

Anh vô cùng lo lắng đi tới tầng 4, phát hiện...

"*Như lòng một chút đi, tôi đang vội.*"

"*Ngay lập tức đây, chờ bọn họ đem cái tủ này nâng vào, là anh có thể đi!*"

Dư Vũ nhìn nhìn, cầu thang rất lớn, nhưng cái tủ này cũng không nhỏ, vừa khéo chắn toàn bộ cầu thang.

Dư Vũ nhìn nhìn thời gian, gấp đến tức giận.

"*Mau một chút được không?!*" Ngửi khí có chút hung hăng.

Thư Trữ vừa rồi làm rơi cái gương nhỏ, đang đau lòng, thì nghe được giọng điệu này của Dư Vũ.

"*Chờ một chút không được sao?! Có phải đàn ông không thể, không biết nhẫn nại à? Chúng tôi có thể cho anh qua, như mà không phải lúc này! Anh có thể hay thông cảm cho người khác một chút đi.*"

Rồi cô lại nói với bọn họ, "*Mau một chút, để bên này là được.*"

Dư Vũ đang định cãi lại thì lại thấy cái tủ sắp được đem vào, người chuyển nhà vừa đem tủ hướng vào bên trong một chút, Dư Vũ liền lách qua chạy nhanh đi xuống.

Nhưng mà, người không hay ho, thì uống nước cũng bị buốt răng, Dư Vũ bị kẹt xe!

Lúc đến địa điểm phòng vấn thì đã trễ 10 phút.

"*Thực xin lỗi, tôi đến trễ.*"

Nhân viên lộ vẻ bình tĩnh nói, "*Đến trễ là hủy bỏ toàn bộ tư cách.*"

"*Tôi...*"

"*Đạo diễn nói là cậu nên đi về đi.*"

Dư Vũ có chút tuyệt vọng đi ra ngoài, đây là cơ hội thử vai mà công ty thật vất vả để lấy được, kết quả anh lại thất bại, không cần nghĩ nhiều, công ty khẳng định sẽ không cho anh cơ hội tốt như vậy nữa.

Dư Vũ đi ra, thờ thật dài một hơi, không kẹt xe thì sẽ không đến muộn! Không bị hàng xóm kì cục trì hoãn, cũng sẽ không đến muộn.

...

Thư Trữ đi ra, cô đánh mất một thứ quan trọng, khẳng định là hôm nay chuyển nhà nên rồi. Cô mon men theo tầng 4 bắt đầu tìm từng góc.

Dư Vũ vừa vận tiến vào, thấy Thư Trữ, mặt tối sầm, nhìn nhìn, đi qua cô.

Lúc lấy chìa khóa từ trong túi thì bị rơi, móc khóa là một con cá vàng.

Đang chuẩn bị nhặt lên, liền nghe thấy một tiếng, "*Chậm đã!*"

Rồi sau đó liền thấy cô gái dưới tầng kia vô cùng lo lắng đi lại, xoay người nhặt con cá nhỏ của anh lên, liếc anh xem thường một cái rồi liền muốn xuống lầu.

Dư Vũ tức giận nở nụ cười.

"*Cô cầm đồ của tôi đi đâu?!*"

"*Cái gì mà của anh, đây là đồ hôm nay tôi đánh rơi mất.*"

"*A, cô nói cô đánh mất chính là cô đánh mất? Thế thì ra ngân hàng nói cô đánh rơi tiền ở đó thì cả ngân hàng là của cô đấy à!*"

"*Cái này vốn là của tôi, anh là một thằng đàn ông hơn hai mươi tuổi mà ngay cả con cá bé tí ti cũng tham à? Tôi nói cho anh biết cái này đi bán cũng chả được mấy đồng đâu.*"

"*Haha, cô có bản lĩnh thì chứng minh nó là của cô đi!*"

Lừa giận của Thư Trữ bỗng chốc bùng lên, "*Làm sao không thể chứ, trên con cá vàng này khắc chữ SY, S là viết tắt tên của tôi, Thư.*"

"*Y cũng là viết tắt tên của tôi, Dư!*"

"*Anh là một thằng đàn ông mà cũng muốn chiếm tiện nghi để lấy món lời nhỏ này à! Nhìn anh mặt người dạ chó, vẫn còn thù vụ chuyển nhà buổi chiều hử?! Có chút phong độ tí đi xem nào?!*"

Dư Vũ mở to hai mắt, chỉ vào bản thân, "*Cô nói tôi không phong độ á? Tôi đủ có phong độ, mà cái loại người hờ ra là chỉ vào mặt người khác trách móc này họ không nhìn lại bản thân mình, lại còn trách tôi không có phong độ?!*"

"*Cái này vốn là của tôi, tôi đánh rơi ở tầng 4, mà còn ai ở đây nữa, trừ tôi ra thì là anh chứ còn ai? Nhặt được đồ của người khác, không biết xấu hổ còn nói là đồ của mình? (1) Tiểu bạch kiếm!!!!*"

(1) Tiểu Bạch Kiếm: Ngoài nghĩa là người con trai nhu nhược quá mức, công tử bột thì còn có nghĩa là trai bao.

"*Cái đồ đàn ông này, cô nói cái gì cơ?!*"

Thư Trữ xắn một bên tay áo, hình tượng trong chốc lát sụp đổ, liếc nhìn từ đầu tới cuối người đàn ông trước mắt.

"*Tôi là đồ đàn ông? Haha, anh không soi gương đúng không, trông anh chả khác gì gay, có khi so với con đàn bà còn yếu điệu hơn.*"

"*Cô so với đàn ông thì khác đến mức gì?*"

Anh lại học cách của cô liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới, "*Đồ sân bay!*"

Thư Trữ thiếu chút nữa nhảy lên, "*Anh nói cái gì?! Tôi chưa từng gặp qua người nào vô liêm sỉ, không có mặt mũi như anh.*"

"*Thế cô có mặt mũi sao? Bản thân không mặt mũi còn nói đến ai khác.*"

"Anh..."

"Tầng trên, đừng có âm ỉ nữa!"

Ở dưới tầng ba truyền đến âm thanh.

"Trả lại cho tôi!"

Dư Vũ đè thấp giọng, giật lại con cá trên tay cô!

"Thằng biến thái chết tiệt này, mẹ kiếp, mày trả lại cho bà nhanh!"

Thư Trữ liền giật lại!

"Phanh!"

Dư Vũ đóng cửa. Thư Trữ nghiêng răng nghiêng lợi, không cam lòng đập vào cửa nhà anh một cái!

"Trả lại đây."

Dư Vũ thấy cô không đi, liếc mắt một cái, con cá này rõ ràng là của ông đây mà! Tuy rằng không yêu thích lắm, nhưng giữ nhiều năm như vậy, vẫn có chút cảm tình. Hôm nay chuyển nhà, vừa thấy liền mang đi theo.

Thư Trữ thấy anh không mở cửa, nghiêng răng, cười lạnh một tiếng rồi lấy điện thoại ra.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương Linh

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: melbournje

□

"Alo, xin chào, tôi là người ở nhà số 249 đây, tôi có một chút vấn đề muốn cùng nhà tầng trên thương lượng, có thể cho tôi số điện thoại của nhà ở tầng trên không?"

"Thật xin lỗi, chỗ chúng tôi có quy định, không thể lộ ra, nhưng tôi có thể giúp cô liên hệ một chút với nhà số 251~."

Thư Trữ ừ một tiếng. "Được, phiền nói cho anh ta biết, khi nào anh ta chịu trả đồ tôi thì tôi mới đi."

Sau khi cúp điện thoại, lại bắt đầu gõ cửa.

Người đàn ông này chắc chắn là so đo chuyện buổi sáng, bằng không nhìn hần như vậy, không nhất thiết là phải tham một cái móc khóa con cá.

Dư Vũ trong phòng trừng mắt nhìn cửa, vì con cá ư? Thế còn cô thì sao, không vì con cá chắc?!

...

Cửa mở, Thư Trữ trừng mắt với người đàn ông, liền nghe hắn nói,

"Cho cô đây, cho cô đây!"

Xong rồi liền "**Phanh**" một cái mà đóng cửa.

Thư Trữ tròn mắt há hốc mồm, càng thêm tin tưởng vào nhận định của bản thân rằng, chắc chắn là hắn nhặt được đồ của cô, con cá này rất độc đáo, còn khắc tên, lại trải qua chút năm tháng, làm gì có nhiều đồ giống như vậy chứ.

Cô bấu môi với cái cửa, bỏ cái loại đàn ông.

Trở về phòng, cô lên Weibo, đăng một bài

Đến đây nào, kể chuyện về hàng xóm của mọi người đi. / mỉm cười

Kèm theo một tấm ảnh có dòng chữ: *Nỗ lực không nhất định sẽ thành công, nhưng không nỗ lực nhất định sẽ nhẹ nhàng!*

Nỗ lực không nhất định sẽ thành công, nhưng không nỗ lực nhất định sẽ nhẹ nhàng!

Phía dưới tất cả đều là bình luận, Thư Trữ không có xem ngay, đi tắm rửa trước rồi chậm rãi về đọc bình luận.

Hồi đại học cô có mở một tài khoản Weibo, lấy tên là "(1) Độc Kê Thang".

(1) Độc Kê Thang: Canh Gà Độc

Không tin được vậy mà lại hot.

Fan trên Weibo tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không kém bao nhiêu, rất sinh động, có đôi khi cô sẽ phát điểm Độc Kê Thang, có đôi khi lại tìm một đề tài, để cho cư dân mạng vào trải lòng.

Tắm rửa xong, lau tóc cái rồi trực tiếp xoa rồi tung ở phía sau, Thư Trữ có một thói quen, cô không thích sấy tóc, từ trước tới bây giờ toàn để nó tự khô. Mùa hè rất ớn, mùa đông thì hơi khó khô, dù sao cô cũng "không có việc gì làm", ngồi chờ nó khô cũng được.

Trước kia Trình Đoạn Dịch còn muốn lau lau cho cô, hiện tại liền trực tiếp xoa ở phía sau, chờ nó tự khô vậy.

Mẹ nó, thế nào lại nghĩ đến thẳng cận bã đấy nhỉ.

Mở máy tính, phía dưới đã khí thế ngút trời.

Giã: Oa oa oa, Độc Đại lại xuất hiện rồi.

Lạc Giọng: Độc Đại, cô không đến phát canh gà cho tôi, tôi liền không thể nỗ lực học tập!

Thượng Tả Hạ Hưu: Ha ha ha, +1 cho lầu trên, canh gà của Độc Đại đúng là mê ngất ngây lòng người!

Tiểu Meo: Kể về bạn cùng phòng được không? Độc Đại, cô quả thực hơi đúng nỗi lòng của tôi!!! Bạn cùng phòng của tôi ý, là một cô gái, mỗi buổi tối đều gọi điện thoại với trai, thế thôi thì chẳng nói nhưng mà gọi đến gần 1h đêm!!! Một chết mất thôi!

Yêu Độc Đại nhất: Lầu trên là còn tạm đấy, bạn cùng phòng của tôi một tháng tắm một lần kìa. ỜM, khắp kí túc xá đều là vị thối, nói sao cũng không chịu thay đổi, giáo viên của chúng tôi nói rồi mà anh ta cũng chả mấy may.

Đồ Đồ: Ủy ầy, tự nhiên cảm thấy bạn cùng phòng mình thật là tốt.

Ha ha ha: Nghĩ như vậy thấy bạn cùng phòng của mình cũng ok phết, tuy rằng mỗi ngày đều học đến nửa đêm, nhưng ít nhất vẫn thường xuyên tắm rửa / cười trộm

...

Thư Trữ cười cười, trả lời lầu hai:

"Được, cho bạn một chén canh gà, cứ việc nỗ lực lên nhé, tuy rằng cũng chả dùng được."

Mà sau đó lại tiếp tục nhìn xuống.

Mê Muội Độc Đại: Thật là, bạn cùng phòng tôi cũng rất kì lạ, buổi tối cô ấy muốn nghịch điện thoại, liền mua một tấm màn tối màu, để che giường đi. Sợ giáo viên biết, mà cậu ta còn mắc cả ở cái cầu thang đi lên giường trên của tôi nữa cho kín, buổi tối tôi muốn đi toilet rửa mặt, nói cậu ta cũng không nghe, còn nói nếu tôi gỡ ra thì tự đi mà mắc vào. Tôi nói mỗi lần mở ra mắc vào đều phát ra tiếng, thường xuyên làm phiền đến bạn cùng phòng, các cô ấy đều mắng tôi. Tôi nghĩ muốn nói cho giáo viên cô ấy nghịch điện thoại, nhưng lại sợ các bạn học khác ghét tôi...

Đa Đa Thiểu Thiểu: Mẹ nó, bạn cùng phòng của lầu trên thật là thiếu ý thức.

Không Sợ Hãi: *Lại thêm một người, những bạn học đó không hiểu cô thôi, vùng lên đi.*

Tôi là quả táo ở son trại (Fake): *Đúng đúng đúng, người như thế không thể nhẫn nhịn.*

...

Thư Trữ trả lời bình luận:

"Lúc xuống giường nhắc nhở cô ta một chút, cô cứ nói là sẽ nói với giáo viên chuyện này, về phần bạn cùng phòng cô, sau khi nói một phen cũng sẽ không khi dễ cô nữa. Em gái giấy, mạnh mẽ lên nha! Không sao!"

Phía dưới bỗng chốc nổ bão.

Tiểu meo: *Em gái giấy, mạnh mẽ lên nha! Không sao!*

Ha ha ha: *Em gái giấy, mạnh mẽ lên nha! Không sao!*

Tôi không muốn lớn lên: *Em gái giấy, mạnh mẽ lên nha! Không sao!*

Tôi yêu Độc Đại: *Em gái giấy, mạnh mẽ lên nha! Không sao!*

Thổ lộ với Huru Thư thật to: *A a a! Độc Đại uy vũ!*

Vì sao chứ: *Lầu trên không cần nói thế đâu!*

Nghĩ về anh hằng đêm: *A a a! Độc Đại uy vũ!*

Lạc giọng: *A a a! Độc Đại uy vũ!*

Ngàn dặm ở ngoài: *A a a! Độc Đại uy vũ!*

...

Ừm, như vậy xem ra, lầu trên có cách đối phó với bạn cùng phòng rồi.

Vừa nghĩ như thế, cô mang theo tâm tình vui vẻ thoát ra, vẫn là làm Độc Đại tốt hơn.

Lại mở một web lên, hôm nay còn chưa viết gì.

Hon một tiếng, mới đem hơn ba ngàn chữ viết xong, đăng lên, còn phải nhắc nhở trên Weibo. Xong rồi lại thoát web, đăng nhập vào Weibo.

Chờ vài phút, có người đến, tương tác ở bên này kém hơn Weibo Độc Kê Thang một chút, có người đọc mau, có người chậm, cũng có người ở đây chờ sẵn.

Cô Dịch: *A a a, gần đây tôi luôn cảm thấy không đúng, luôn luôn cho rằng Cô Dịch là nam chính, kết quả anh ta lại là một thằng cặn bã?! Thật đau mà, cô cho tôi một lưỡi dao trí mạng rồi.....*

Bán nguyệt không rõ: *Đúng đúng đúng, từ sau khi Tô Vĩ xuất hiện, Cô Dịch ngày càng mờ nhạt.*

Tháng tư: *Tôi vốn không thích Cô Dịch, đối với đứa con gái nào cũng thế, các bạn nữ phải cảnh giác cao độ, nữ chính tỏ tình với Tô Vĩ đi!!!*

...

Thư Trữ cười lạnh một chút, sợ dĩ cô viết nhân vật Cô Dịch như vậy, bởi vì cô lấy hình mẫu là Trình Đoạn Dịch, nhưng Cô Dịch cuối cùng lại ở bên Thu Kha kia, cô rất ghét.

Rồi sau đó trả lời bình luận của lầu ba:

"Con gái muốn có cuộc sống tốt thì phải dựa vào chính mình, tuy rằng có được tình yêu đẹp, nhưng vẫn phải cảnh giác cao độ."

Đóng máy tính lại, nhanh chóng đăng xuất tài khoản, cô chỉ sợ ngày nào đó không chú ý, ngay tại Weibo "Huru Thư" lại thả ra Độc Kê Thang thì hỏng.

Tuy rằng hai bên đều là cô nhưng đến cùng vẫn có sự khác nhau, một bên phóng đảng không kiềm chế được, một bên lại không ngừng khắc chế bản thân.

Nhưng mà, vì sao lại thích như vậy chứ?!

...

Chương Linh là một cô bé cấp ba nhút nhát, bị bạn cùng phòng làm cho tức điên rồi! Hôm nay có chút kích động, không chỉ vì Độc Đại trả lời bình luận của cô, hơn nữa hôm nay là thứ bảy! Cô đã quyết tâm vùng lên, nhưng mở Weibo của Huru Thư ra đọc truyện trước đã rồi tính.

Không đến nửa tiếng, liền đọc xong, thật không thể tin được sự thật này.

Cô liền bình luận về chương mới nhất:

Thật tốt, tôi cũng cảm thấy, nữ chính gặp được người không tốt. Nếu có thể thì đừng cảm một chút, thản nhiên đối mặt, không cần yếu đuối.

Rồi sau đó như là hạ quyết tâm, nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên, bạn cùng phòng của cô nấc nấc thực sự nhanh, đại khái lúc mười giờ rưỡi, mọi người đều chưa có ngủ, nằm ở trên giường, tán gẫu tán gẫu, nghịch di động nghịch di động.

Chương Linh khẽ cắn môi, ngồi dậy, đem tay vươn đến tấm màn kia, xé ra.

"Roạt rào!" Tấm vải bị rách ra rồi, cũng bị hớ một lỗ.

Bạn cùng phòng kêu một tiếng, *"Chương Linh cô làm gì thế?!"*

Chương Linh thở ra một hơi, dùng thân thể run run trèo từ trên cầu thang xuống.

"Cậu làm ảnh hưởng đến tôi."

"Vậy cậu không thể nói ra à?? Đền cho tôi ngay."

"Vậy thì chúng ta phải đi tìm giáo viên bàn luận một chút rồi, nói cho người ta biết cậu dùng cái này làm màn để che đi ánh sáng của điện thoại, nói cho người ta biết cậu có hai điện thoại."

"Cậu..." Cô gái kia không biết nói cái gì, chỉ trừng mắt nhìn cô.

Chương Linh không để ý, nhìn đám bạn cùng phòng ngơ ngác, chậm rãi hướng về phía toilet. Đóng cửa lại, thờ dài một hơi, trong lòng bàn tay đều đỏ mồ hôi, chân cũng có chút run.

Từ ngày khởi nghĩa, việc đổ rác ở ký túc không chỉ còn là việc riêng của cô nữa, mọi người đều thay phiên đứng lên, cô cũng đồng ý với việc này.

Cô gửi tin nhắn cho Độc Đại: *Độc Đại, cảm ơn cô.*

...

Mà Độc Đại của cô ấy là Thư Trữ vừa chuyển qua nhà mới, còn có chút này chút nọ muốn sửa, liền sớm ra khỏi cửa, định đi mua đồ.

Nhưng mà...thật là oan gia ngõ hẹp, cô vừa ra khỏi cửa liền thấy tên tăng trên kia.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhan sắc động lòng người

Edit: melbounje

Truyện được up tại wattpad melbounje.

□

Vừa thấy hần Thư Trữ liền hừ một tiếng, Dư Vũ càng xem thường.

Cô tiếp tục đi xuống dưới, Dư Vũ cũng đi xuống, hai người chân trước chân sau xuống lầu.

Dư Vũ nhìn bóng lưng cô, tóc xoắn dài đến gần thắt lưng, cái eo nhỏ nhỏ kia như thể một tay là có thể nắm gọn, người này quả là một người phụ nữ hấp dẫn, nhưng mà...

"Nhìn cái gì mà nhìn?!"

Thư Trữ trừng mắt nhìn hần.

"Cô không nhìn tôi thì sao biết tôi nhìn cô? Lại nói, cô có cái gì đáng giá mà nhìn?!"

"Cũng đúng, anh như vậy, nhìn phụ nữ cũng vô dụng!"

"Mẹ nó! Tôi như nào?"

Thư Trữ liền đem con mắt hướng lên trên, xem thường, cực kì không có hình tượng.

"Cô nhìn cô xem có giống phụ nữ không?!" Dư Vũ về mặt ghét bỏ.

"Không giống, vì tôi vốn đã là phụ nữ. Nhưng anh nhìn anh đi, còn giống phụ nữ hơn cả tôi!"

"Ha ha, cô như vậy thì cả đời không gả được đâu!"

"Ô, không phải anh cũng không gả ra ngoài được sao?"

Nói xong hai người bước xuống tầng hai, không để ý thấy một đôi vợ chồng trung niên nhìn bóng lưng bọn họ, bắt đầu nói chuyện.

"Đây là một cặp đôi sao?"

"Chắc là không đi, nếu là một đôi thì tại sao phải thuê hai phòng?"

"Chẳng lẽ cãi nhau?"

"Cũng có khả năng, ngày hôm qua đã ầm ĩ lên rồi."

"Ông nói xem bọn họ vừa cãi nhau, vừa muốn đi với nhau là cái lý gì?"

"Không hiểu, người trẻ tuổi bây giờ là vậy đấy."

"Người trẻ tuổi bây giờ là vậy sao."

"Thời đại thay đổi rồi."

"Đúng vậy."

...

Thư Trữ cùng Dư Vũ đi xuống lầu, hai người đều chạy đi lấy xe của mình, anh nói một câu, tôi đáp một câu.

"Đúng rồi, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh."

Dư Vũ nhìn về phía cô, nghe xem cô muốn nói gì.

"Có phải anh vừa từ Thái Lan về không? tình huống như thế này thì anh cứ ở Thái Lan vẫn thích hợp hơn, quốc gia chúng ta chưa bao dung độ lượng đến thế đâu."

Nói xong mở cửa, bước lên xe lái xe rồi đi.

Dư Vũ đứng ở tại chỗ, sững sờ một hồi lâu, mới nói một câu,

"Mẹ nó."

Thư Trữ đã chiến thắng trong lòng có chút thoải mái, lúc mưa đổ không tránh khỏi sự hào phóng.

Đề túi lớn túi nhỏ ở trong xe, mới nhớ tới đã quên mua bộ mỹ phẩm. Lái xe đến một quán gần đây, liền đi vào.

Cô thích mua trực tiếp hơn, đi quầy chuyên doanh, muốn mua một bộ, bên cạnh đột nhiên truyền đến,

"Thư Trữ?"

Thư Trữ quay đầu, nhìn một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp... Mà, bên cạnh đó là một người đàn ông trung niên.

"Xin chào!" Nhìn về bề ngoài thì vẫn có chút ấn tượng, nhưng mà không nhớ ra tên là gì.

"Cậu cũng ở chỗ này mua đồ sao?" Cô ta đến một mặt rực rỡ, Thư Trữ nghĩ nghĩ, cô là ai vậy?

"À, đúng rồi, quên giới thiệu, đây là chồng tớ, phó tổng của Quảng Lợi."

Lại yếu điệu nói với chồng mình, "Chồng ơi ~ đây là bạn đại học của em, Thư Trữ."

Chồng cô ta nhìn về phía Thư Trữ, đánh giá cô một chút, mặt cười cười.

"Thư tiểu thư, xin chào." Ông ta liền đưa tay ra.

Thư Trữ đánh gãy, "Xin chào, xin chào, đúng rồi, cậu cũng ở đây sao?"

Cô hỏi người phụ nữ kia, tất nhiên người đàn ông kia cũng không vờn tay ra nữa.

Chỉ thấy kia cô ta ngượng ngùng cười cười, "Đúng vậy, tớ rất thích nơi này, anh ấy liền đòi mua căn nhà xịn nhất cho tớ."

Thư Trữ khoe miệng co rút, giả vờ cười gật gật đầu.

"Đúng rồi, cậu hiện tại đang làm gì thế?"

"Không việc làm..."

"Cậu cùng Trình Đoạn Dịch?"

"Chia tay rồi."

"À? Vậy cậu..."

Cô ta nhìn cô, kinh hồ nói,

"Cậu sẽ không làm tiểu tam..." Lại nhanh tay che miệng lại, ngượng ngùng cười cười làm bộ như nói sai.

"Thư Trữ à, nếu cậu muốn tìm việc, vậy phải tìm một người chồng đáng tin mới được, dù sao... Cũng không lâu dài."

Thư Trữ lại co rút khoe miệng, rốt cuộc cũng nhớ ra người này là ai, vài năm không gặp, cô ta thay đổi cũng thật lớn, trang điểm đậm đến nỗi không nhận ra.

"Tớ không là tiểu tam, đúng rồi, rốt cuộc tớ mới nhớ ra, cậu là Mã Yến phải không, cậu đã kết hôn rồi sao?! Tớ nhớ hồi đại học cậu yêu Lưu Gia Nam chết đi sống lại mà? Sao chia tay rồi? Hai người các cậu tình cảm lắm mà, tại sao lại chia tay vậy."

Thấy cô ta ghen hòng nhìn trần trời, cô lại mang mang giọng tiếc nuối nói,

"Ài, các cậu làm cho tớ tin vào tình yêu, thế nào mà lại chia tay vậy?"

Cô nháy nháy mắt, không nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh đã đen mặt, chỉ thận trọng nhìn cô kia, một biểu cảm tiếc nuối.

"Không, chúng tớ, không hợp..."

Nói xong sợ cô hỏi cái gì, lại nhanh nói, "Tớ hiện tại tên là Vi Vi, đúng rồi, vài bạn học của chúng ta đang nói là muốn tổ chức họp lớp, cậu xinh đẹp như vậy, khẳng định có bạn trai rồi chứ? Mang theo bạn trai cậu cùng đến nhé, để cho chúng tớ cùng nhìn xem, bạn trai cậu như thế nào."

Rồi sau đó không đợi cô nói chuyện, kéo chồng mình đi, tầm lưng kia có cảm giác chạy trời chết.

Thư Trữ lạnh lùng nở nụ cười, Người này từ khi học đại học đã như vậy rồi, làm bộ như tốt lắm, sau đó nói dối, mọi người xem lời nói này của cô ta có logic hay không? Cái gì mà kêu cô là tiểu tam trong mối quan hệ với Trình Đoạn Dịch? Cái gì mà xinh thế này chắc có bạn trai rồi? Điều là cô ta tự nói thôi.

Không biết thù oán này đến từ bao giờ, lúc học đại học, có lần cô bị bệnh, Trình Đoạn Dịch chăm sóc cô ở bệnh viện cả đêm, không biết cô ta nghĩ kiểu gì mà đi rêu rao cô là cả đêm không về kí túc xá, ngày hôm sau cả thế giới đồn nhau cô cùng Trình Đoạn Dịch qua đêm với nhau.

Trình Đoạn Dịch tát cô ta một cái, lúc ấy cô thật là thích hắn, vì hắn không thêm đề ý đến phong độ mà che chở cho cô.

Nhưng mà, si tình thì sao chứ, đàn ông, chung quy chỉ "chỉ là" với "nhất thời xúc động" mà thôi.....

...

Thư Trữ đến bãi đỗ xe, mới phát hiện mình mua nhiều đồ lắm. Nhưng người lười có một đặc điểm, chính là tình nguyện mệt chết một lần, cũng không đồng ý chia đồ làm 2 đợt rồi mang lên tầng 4.

Mang theo túi lớn túi nhỏ, đến tiểu khu dưới tầng, vừa vận gặp Dư Vũ đi đổ rác. Cô tròn trĩnh mắt, đúng là oan gia, đi đến chỗ nào cũng gặp.

Dư Vũ mở to hai mắt, xem cô gái tầng 4 kia đi một mình mà xách theo nhiều đồ gì đó, kinh ngạc nhìn, đi phía sau cô lên tầng, còn ở phía sau nói,

"Chắc chắc, quả nhiên là đồ đàn ông."

Lúc này đã từ tầng hai lên tầng ba rồi, Thư Trữ mệt không muốn nói nhiều lời, tròn trĩnh mắt, tiếp tục chậm rãi đi.

Dư Vũ đi theo cô, một đường "chắc chắc", nhưng không ra tay giúp cô!

Đến tầng 4, Thư Trữ đem đồ đặt ở cửa, run run dựa tay ở trên cửa, nhìn Dư Vũ muốn lên tầng 5, nói,

"Ê anh,"

Dư Vũ nhìn cô, "Hử?"

"Có ai từng nói với anh chưa, rằng anh thực sự đáng ghét."

"!!!"

Thư Trữ khẽ cười, "Đồ đàn bà!"

"!!!"

Cô mở cửa, đem đồ xách vào bên trong, "**Phanh!**", đóng cửa lại.

Dư Vũ: "... " Mẹ nó, cô mới đáng ghét, cô mới là đồ đàn bà!

...

Cắt đồ xong, cô ăn đồ ăn vừa mua bên ngoài, có người nói ăn đồ bên ngoài bán không khỏe mạnh, nhưng mà cô cảm thấy, đồ ăn bên ngoài ăn cũng ngon mà, còn hơn cái món nửa sống nửa chín cô làm.

Ăn cơm xong, lại tắm rửa, mở máy tính, vào Weibo Độc Kê Thang up,

"Có người khi dễ bạn, nhớ đánh người ta thế nào để lãi gấp ba, có người nhìn bạn không vừa mắt, khẽ cười, cô ta chỉ là ghen tị vì bạn xinh hơn cô ta mà thôi."

Kèm theo ảnh: Tôi thích nhìn bạn ghen tị với tôi.

Rồi sau đó bản thân cũng bình luận: Hôm nay bị một bạn học cũ ngăn lại, nói chuyện kỳ quái, lúc đó không biết là vì sao. Tôi mới trở về soi gương, ủa chùi ủa ~ thì ra là người ta ghen tị vì tôi có nhan sắc động lòng người / **mim cười**. Đột nhiên có chút đồng tình với cô ấy, xấu như vậy, dù sao cũng là thiếu sót / **vẩy tay**

Thật ra Mã Yến không xấu, nhưng Thư Trữ cảm thấy cô ta tâm lý ác động như thế, thì trường thành hay đẹp lên đi chẳng nữa, đều là xấu ki xấu đi.

Tương tác của Weibo Độc Kê Thang thật sự rất được, phía dưới lập tức sôi nổi, Thư Trữ nhìn nhìn.

Tôi yêu độc đại: Ha ha ha, Độc Đại tự tin quá nha, nhưng mà, tôi thích!

Nhìn lại năm tháng trước đây: Rốt cuộc tôi cũng biết tại sao nữ đồng nghiệp kia nhìn tôi không vừa mắt rồi / **mim cười**

Hì hì: Còn có người dám khi dễ Độc Đại? ! Hử, không sợ chết hay sao? !

Ca ca ca ca: Ha ha ha, +1 cho lầu trên.

kana: Độc Đại, chém đầu á!

Không có dừng khí: hahaha, đột nhiên tớ tới một người bạn! Mỗi lần ăn cơm, đều ý lại cho tôi trả tiền, tiền của mình thì toàn để mua đồ trang điểm / **vẩy tay**

...

Thư Trữ trả lời lầu 6:

"Trước đây tôi cũng như thế, cùng cô ta ăn cơm, cô ta không mang theo tiền..."

Rồi sau đó đóng máy tính, lại đi viết truyện, cô không cảm thấy không việc làm thật sự nhàm chán, cô cũng bộn bề công việc đầy thây.

Hơn 10h, bạn học đại học lập một nhóm chat với ý định đi họp lớp, hi vọng mọi người đều có thể đi. Mã Yến tích cực rủ mọi người, lại điểm danh vài người, bao gồm Thư Trữ, còn nói cô thất nghiệp, chắc hẳn có thể đi!

Thư Trữ...

Còn hỏi bạn trai cô thế nào, Thư Trữ nghĩ nghĩ, trả lời:

Thư Trữ: Hình như là đẹp trai và trẻ hơn chồng cậu thì phải, đúng rồi, chồng cậu năm nay 50 à?

Mã Yến: A! Nói cái gì đầu á, mới bốn mươi.

Thư Trữ: Á, nhìn bộ dạng của ông ấy cũng thật sót ruột...

Nhóm chat nhất thời yên tĩnh, chỉ có Mã Yến không ngừng nói, những người khác ở ngoài màn hình cười hay không không biết, nhưng vẫn rất khách khí hỏi chồng Mã Yến thế nào, đối xử với cô ta tốt không.

Cô ta tặng bóc chồng mình một phen, trọng điểm là, có tiền!

Rồi sau đó liền bắt đầu hỏi bạn trai Thư Trữ, máu cô xông lên não, gửi ra một đoạn như vậy:

"Không cao, hình như 190cm, không quá khỏe, so với võ sư thì còn kém hơn một chút, không có tiền lắm, chỉ có mấy căn nhà thôi, đối đãi với tớ rất tốt, giặt quần áo nấu cơm việc gì cũng làm..."

Rồi sau đó thấy nhóm chat sôi sùng sục, cô rút cuộc bình tĩnh lại, chết dờ...

Hôm nay vậy mà Độc Kê Thang đăng 2 bài! Bài thứ hai nghiêm nhiên viết:

"Bản thân tự hớ mình, không ngờ phải đáng nuốt lệ vào trong / tự tuyệt..."

Kèm ảnh: Không được! Tôi chịu không nổi ủy khuất này!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lầu trên, lầu dưới

Edit: melbournje

□

Up xong bài này, phía dưới tất cả đều là:

Con thỏ: *Độc Đại là đồ mặt dày / khịt mũi*

Trời đen kịt: *Ha ha, Độc Đại nói gì đó?*

Tôi yêu độc đại: *Ha ha ha, không hiểu sao muốn cười!*

Nhớ lại năm tháng trước đây: *Ha ha, Độc Đại! Cứ việc nói đi!*

by: *Độc đại lật xe / cười xấu xa*

Kĩ mèo mó: *Ha, ha ha ha, Độc Đại đến nói một cái đi, muốn nhìn!*

...

Thư Trữ trả lời bình luận nói cô lật xe:

"Độc Đại vô lực nên phải xài máy kéo, không xong!"

Về phần bạn trai kia, không phải còn hơn nữa tháng sao! Nhưng nếu như không tìm được người phù hợp thì sao?

Nhưng mà hai ngày này có chuyện quan trọng hơn, cô có kịch bản được người ta liên hệ để kí.

Cô đã bán hai truyện, đều rất hot, nhưng đối với kịch bản của mình thì có một ít yêu cầu. Ai sẽ nguyện ý nhân vật mà mình đau khổ vất vả nghĩ ra, mà không hiểu sao diễn viên hợp vai tới mức tắt TV.

Bởi vì độ thần bí cao, cơ hồ không có tin gì, Weibo Huru Thư cũng đang hot, những bình luận chữ cô hầu hết đã bị mờ nhạt đi.

Cô không hiểu lắm mấy vấn đề phim truyền hình này, nhưng đối với kịch bản của mình thì có một ít yêu cầu. Ai sẽ nguyện ý nhân vật mà mình đau khổ vất vả nghĩ ra, mà không hiểu sao diễn viên hợp vai nữ hai lại biến thành nữ ba, nữ n biến thành nữ hai chứ!

Kịch bản này trước mắt còn đang được xem xét, rất nhiều công ty, đạo diễn coi trọng truyện của cô, nhưng mà cô đang suy nghĩ xem nên bán hay không.

...

Giữa trưa hôm sau, Dư Vũ miễn cưỡng tỉnh dậy ngáp một cái, đi đến ban công, liền thấy Thư Trữ ở dưới lầu chậm rãi đi vào.

Tuy Dư Vũ có ánh mắt cao, cũng phải thừa nhận, cô gái này thật sự rất đẹp mắt, nhất cử nhất động, đến cái nhăn mày và nụ cười đều có mị lực.

"Nào ơi mày đang nghĩ cái gì thế?! Nghĩ đến thời điểm cô ta trách móc mày đi!" Rồi sau đó anh nhớ tới lúc Thư Trữ hoàn mỹ kia xem thường mình, khóe miệng nhếch lên.

Vừa rồi chắc là mình bị mù, nên mới cảm thấy cô ta có khí chất?!

Lại xem đồ ăn cô mua ở ngoài, *"Là phụ nữ, mà lười đến mức lúc nào cũng ăn đồ ăn bán ở ngoài, rồi để xem ai sẽ cười cô chứ?!"*

Thẳng đến khi bóng lưng của Thư Trữ không nhìn thấy nữa, anh mới trở về phòng.

Đến khoảng một giờ đêm, Thư Trữ cùng Dư Vũ đều đang ngủ say, đột nhiên,

"A! A a! A a a!"

Thư Trữ: *"Mẹ nó! Ai vậy?!"*

Dư Vũ: *"Mẹ nó! Ai vậy?!"*

Lại thêm vài âm thanh nữa vang lên, hai người không nhận được mở cửa.

Thư Trữ vừa mở cửa ra liền thấy Dư Vũ áo thun quần cộc, nhưng cô cũng không có tâm tư chăm chọc, lúc cô mua nơi này bởi vì coi nó là một chỗ yên tĩnh, thuận tiện, mà không biết là ai không có quy củ, hết to như vậy?!

Thanh âm ở dưới tầng hai, dưới tầng, một đôi vợ chồng cũng đi ra, nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Gõ cửa, qua một phút sau có người mở, xem ra là không có chút gì áy náy,

"Có việc gì không?!" Người đàn ông râu ria xồm xoàm có thái độ cực kì không tốt.

"Anh làm phiền đến chúng tôi! Mời anh nhỏ tiếng một chút, bằng không chúng tôi cũng chỉ có thể trách anh!" Theo động tác mở cửa của anh ta, bên trong truyền đến tiếng thét nhức óc.

Người hoạ sĩ xoa xoa mái tóc như ỏ rom của mình, bật nhạc nhỏ xuống.

"Thực xin lỗi! Tôi cũng không cố ý! Ngày mai tôi phải giao một bức tranh, nhưng bây giờ tôi không có cảm hứng!"

"Vẽ tranh thì cần gì nghe loại nhạc như này chứ?"

"Tôi vẽ bức tranh, đề tài là "Tuyệt vọng", tôi nghĩ nghe người ta hét sẽ tìm được cảm hứng! Đợi tôi có cảm hứng rồi, tôi sẽ tắt đi ngay!"

Thư Trữ thờ dài mặt hơi, ai nói hoạ sĩ rất yên tĩnh?, Làm nghệ thuật, đúng là đòi mạng!

"Anh không thể mang tai nghe sao?!" Dư Vũ rất muốn đi lên, hung hăng lắc lắc anh ta, để xem bên trong đầu anh ta có não không!

"Đeo tai nghe thôi thì không đủ, còn có hại với tai nữa!"

Vậy hơn nửa đêm bật to tiếng như vậy, đối hàng xóm là tốt sao?!

"Này, anh cũng không biết xấu hổ quá đấy!" Dư Vũ kinh ngạc nói.

"Đêm hôm thức khuya như vậy thì có tác dụng gì? Dù sao bây giờ vẽ cũng không kịp!" Đây là giọng nói nghiêm trang của Thư Trữ.

"Đã đến đây rồi còn gặp loại người như này! Có phải anh muốn bị đuổi ra khỏi đây không?"

"Đúng, chắc anh không muốn bị đuổi ra đâu nhỉ!"

"Đây là cơ hội để cho chúng tôi báo cáo anh đó!"

.....

Hai người tranh cãi với người này, anh ta cũng thành thành thật thật tất đi, cũng hứa sẽ không quấy nhiễu bọn họ nữa, vì thế hai người mới rời đi.

Hai vợ chồng trung niên nhìn theo bóng lưng bọn họ, lại là một cuộc đối thoại.

"Hai người này còn đồng tâm hợp lực với nhau như thế sao!"

"Ừm, nhưng tính cách bọn họ như thế chắc là không ở bên nhau lâu được!"

"Không chắc! Tính cách tuy khác, nhưng lại bù cái cũng có điểm chung!"

"Nhưng mà, bọn họ thoạt nhìn rất xứng đôi!"

"Đúng vậy, về ngoài cũng nói lên điều gì mà!"

...

Con người có một thói quen, khi hai người có cùng chung một mối thù, nhìn nhau không khỏi thuận mắt hơn một chút!

"Chỉ cần đối tượng cô chứ không phải tôi, tôi cảm thấy rất thích!"

Thư Trữ liếc mắt một cái, cực kì xem thường.

"Chỉ cần đối tượng anh chứ không phải tôi, tôi cũng cảm thấy rất thích!"

Dư Vũ nở nụ cười hai tiếng, "Thêm WeChat không?"

Thư Trữ đang muốn cự tuyệt, đột nhiên chú ý tới hình như anh cũng khoảng mét chín, tuy rằng nhìn hơi giống tiểu bạch kiểm, nhưng mặt mũi quả thật cũng không tệ! Cô mỉm cười, liền gật gật đầu, hai người trao đổi phương thức liên lạc.

"Đàn ông không thể quá mức tính toán chi li, ngày ấy mới chuyển nhà, sao anh còn nhặt cá vàng nhỏ của tôi chứ?" Thư Trữ nói về chuyện con cá vàng.

"Này! Cô nói cái gì cơ?! Con cá đó là của tôi mà!"

Cá cũng đã đưa cho cô, còn không biết xấu hổ như vậy?!

"Anh đã đưa cho tôi, không phải đây là thừa nhận rằng anh đã lấy của tôi sao?!"

"Ngày đó tôi bị cô làm phiền thôi! Cũng không phải thứ quan trọng gì, nên tôi liền đưa cho cô!"

Dừng một chút, còn nói, "Thế giới này thiếu gì đồ giống nhau như đúc, đều là cô..."

Sắc mặt Thư Trữ có chút trắng bệch, Dư Vũ thấy cô như thế liền ngừng lại, mở to hai mắt.

"Nếu cô thật sự muốn, tôi sẽ tặng cô là được, đừng khóc!"

"Ai khóc?!" Thư Trữ nghiêm mặt, rồi sau đó nói, "Con cá này tôi sẽ giữ, khi nào tôi tìm được con của tôi, tôi sẽ đưa lại cho anh!"

Dư Vũ học cô xem thường, "Được được được, cô giữ, cô giữ!"

Thư Trữ nằm ở trên giường, cầm con cá, cẩn thận nhìn.

Thư? Dư? Chỉ là trùng hợp hay là có chuyện gì?

Không đúng, nếu thật sự con cá nàu có liên quan cùng một người khác, người đàn ông trên lầu kia không thể không biết! Nghĩ nghĩ, cô gửi tin nhắn,

「 Nhất Thư: Họ tên đầy đủ của anh là gì? 」

「 Đại Ngư: Dư Vũ (theo mình tra google thì là Yú Yú, nếu có gì không phải mong mng cmt xuống dưới để mình sửa với ạ) 」

「 Nhất Thư:.... 」

「 Đại Ngư: Cô thì sao? 」

「 Nhất Thư: Thư Trữ (Shū shū) 」

「 Đại Ngư:.... 」

Rồi sau đó hai người đồng thời gửi ra một tin nhắn:

「 Nhất Thư: Tên tôi là như vậy đấy, đừng có mà cười tôi! 」

「 Đại Ngư: Tên tôi là như vậy đấy, đừng có mà cười tôi! 」

「 Nhất Thư: Tên của tôi như thế nào? Hay với ý nghĩa như vậy! 」

「 **Đại Ngư:** *Tên của tôi cũng hay lắm đấy!* 」

「 **Nhất Thư:** *Xìy (tuyệt giao! Anh tự chịu)* 」

「 **Đại Ngư:** *Xìy (đối phương đã từ chối nhận tin nhắn của bạn, thuận tiện sờ soạng ngực của bạn, còn chằm chọc, mẹ nó ngực phẳng!)* 」

...

Hai người anh tôi tôi lui, hơn nửa đêm còn có tinh thần như vậy, mãi đến khi Thư Trữ ngủ gật, Dư Vũ thấy không ai trả lời, liền nhìn nhìn thời gian.

Được! Ngày mai còn dài!!

...

Thư Trữ ngủ đến tám giờ hôm sau mới đứng dậy, chậm rì rì rửa mặt, hôm nay đi ra ngoài ăn vậy!

Mà Dư Vũ trên tầng vô cùng lo lắng đứng lên, vội vàng rửa mặt, đến bãi đỗ xe, phát hiện..

"Mẹ nó chứ! Hết xăng!"

Nhìn nhìn thời gian, lại lấy điện thoại ra, đang muốn gọi, đột nhiên một cô gái chậm rì rì đi tới.

"*Này này, quyển sách kia, cô có đang rảnh không?*" (**Theo sự hiểu biết hạn hẹp của mình thì Thư là sách**)

Thư Trữ nhìn anh, "*À con cá kia, tôi có tên đó từ bao giờ thế?!*" (**Lại theo sự hiểu biết hạn hẹp của mình thì Ngư là cá, tên nick WeChat của hai ông bà đó**)

Thấy anh vừa muốn nói chuyện, cô nhìn xe của mình, "*Được, thật đúng là một con cá không biết xấu hổ, chắc chắn, tôi với anh rất quen nhau sao?*"

Cô cười tủm tỉm, đi lại chỗ xe của mình.

"*Xin nhờ đó được không? Tôi đang vội! Tầng trên tầng dưới với nhau, giúp đỡ nhau một chút!*"

Thư Trữ ngồi xuống, chạy xe đến trước mặt anh, Dư Vũ cười, đưa tay mở cửa.

"Cám...mẹ nó!"

Thư Trữ lái xe đi qua mặt anh...

"*Tôi chở anh, nằm mơ đi! Còn giúp đỡ? Ai rảnh chứ... Đợi chút, giúp đỡ sao?!*"

Cô liền nói, "*Lên xe đi!*"

Dư Vũ không tin nhìn cô, "*Tốt bụng như vậy?!*"

Thư Trữ khẽ cười, "*Đúng vậy, vừa rồi đùa với anh thôi! Tầng trên tầng dưới với nhau, giúp đỡ, giúp đỡ!*"

Dư Vũ kinh ngạc, vui mừng ngồi lên, nhìn không ra nha, cô gái tầng dưới này vẫn có điểm tốt!

Xe chạy ra ngoài, "*Đến chỗ nào?*"

"** Đại Hạ!"

"*Anh tới nơi này làm gì?*"

"*Thử vai.*"

"*Nhìn không ra anh là một diễn viên nha?*" Thư Trữ chế nhạo nói, hôm nay chỗ thử vai kia không là chỗ cô tới sao?

"*Ngôi sao tương lai!*" Anh tự tin nói..

"..." Được, tốt lắm, trình độ tự luyện có thể so với tôi!

"*Đúng rồi, anh nói lầu trên lầu dưới với nhau, giúp đỡ nhau một chút cũng được phải không?*"

Dư Vũ chân chờ gật đầu, một mặt hoài nghi nhìn cô, muốn làm gì đây?!

"*Không có chuyện gì, ngày 1 tháng 10 anh rảnh không, giúp tôi một việc!*"

"*Giúp cái gì?*"

"*Chưa thể nói cho anh!*" Thấy anh một mặt hoài nghi, còn nói, "*Rất đơn giản! Không vi phạm đạo đức đâu!*"

Dư Vũ một mặt hoài nghi, "*Cô sẽ không muốn làm chuyện xấu chứ?*"

"*Nghĩ cái gì đó?! Yên tâm, không lâu đâu, chỉ một ngày thôi!*"

"*Thử vai xong liền phải chụp ảnh, tôi không thời gian!*"

"*Anh có tự tin quá không?*"

"*Đương nhiên!*" Dư Vũ vỗ ngực, đây chính là cơ hội cuối cùng công ty cho anh, đã định ra rồi.

"*Nếu ngày đó có thời gian, anh phải giúp tôi biết không?*"

Dư Vũ nghĩ nghĩ, ngày đó ở đang ở trong đoàn làm phim, cho dù muốn giúp cũng bất lực? Hắc hắc, trước tiên cứ đáp ứng, đến lúc đó nói đang quay phim, cho tức chết cô!

"*Được!*" Hai người đều cười cười, trong đầu đều mang theo ý xấu.

Đến ** Đại Hạ, Thư Trữ nhìn bóng lưng anh vội vàng đi vào, cười một cái, tâm tư nhỏ của anh, tưởng tôi không biết sao?! Cô lấy điện thoại ra.

"Alo? Đạo diễn Vương đây à, chuyện lần trước ông nói tôi cảm thấy rất tốt! Nhưng tôi có một vấn đề..."

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Huru Thư!....!

Edit: melbounjje

□

Người đại diện của anh hôm nay cũng tới, phỏng chừng biết là, nếu Dư Vũ nhận được vai này thì sẽ có chút danh tiếng!

Thái độ đối với anh rất tốt, anh xuất thân từ một trường học chuyên về diễn xuất. Công ty thấy anh đẹp trai, liền ký hợp đồng với anh, theo anh nói thì anh với nhà mình có xích mích, muốn kiếm tiền, nhưng mà điều kì lạ là chẳng thấy anh nịnh bợ bao giờ. Nhưng chỉ bằng mặt của anh, cũng có thể kiếm được nhiều rồi!

Thấy hôm nay anh ăn mặc thoải mái, gật gật đầu, "Đại Ngư đến đây, đi, chúng ta đi vào!"

Một bên dẫn đường một bên nói, "Không cần khăn trương, hôm nay chỉ là đi báo danh thôi!"

Người đại diện đẩy cửa ra, "Đạo diễn Vương, Đại Ngư của chúng tôi đến rồi đây! Nhìn xem, cậu ấy có phải là sinh ra vì Khuru Minh không!"

Người đại diện mặt thì cười cười, rất là tự hào.

Đạo diễn Vương thì gõ gõ bàn, lộ ra biểu cảm khó xử.

"Đạo diễn Vương? Thế nào?" Người đại diện chần chờ hỏi.

"Này...Hay là Dư Vũ vẫn nên trở về đi!"

"A? Vì sao?"

"Không hợp vai Khuru Minh!"

"Làm sao có thể?! Để cho tôi thử đi?" Dư Vũ mở to hai mắt, thử cũng chưa thử, làm sao biết mình không hợp Khuru Minh?

"Đây là do Huru Thư nói, cô ấy nhìn ảnh chụp của Dư Vũ, nói người này không hợp vai Khuru Minh! Việc này chúng tôi cũng không có cách nào..."

Người đại diện nghi hoặc ra tiếng, "Huru Thư thật sự không đồng ý?"

"Đúng vậy! Nhưng mà Đại Ngư cũng đừng nổi giận, kịch bản mới của Huru Thư đã kí với chúng tôi! Đến lúc đó sẽ cho cậu một nhân vật quan trọng!"

Người đại diện gượng ép cười cười, Vương đạo diễn này không thể đắc tội, Huru Thư cũng không thể đắc tội, chỉ có thể nhịn xuống.

"Tôi..." Dư Vũ muốn nói gì đó, người đại diện kéo lấy anh, lại khách khí với đạo diễn Vương hai câu, mang theo Dư Vũ đi!

Vừa ra khỏi cửa, Dư Vũ liền gào to nói, "Đạo lý gì đây?! Cái gì mà ngoại hình không thích hợp?! Thử cũng chưa thử đã nói không hợp?!"

Người đại diện vỗ vỗ vai anh, "Đại Ngư, tôi sẽ giúp cậu, tôi còn có chuyện, cậu cũng chạy nhanh trở về đi!"

Rồi sau đó bước đi, lời hứa hẹn của đạo diễn Vương, ai chẳng biết đó là lời nói khách sáo, Dư Vũ này, hai cơ hội tốt đều thất bại, chỉ trách số phận! Mình cũng không nên quá xem trọng cậu ta, chỉ bằng đi quan tâm mấy diễn viên khác! Tuy rằng ngoại hình không bằng anh, nhưng ít nhất không xảy ra sự cố!

Dư Vũ ghen hòng nhìn trần trời, "Mẹ nó chứ! Kiểu người gì đây?!"

Anh gọi điện thoại, "Đi ra! Đi ra! Theo tôi đi uống rượu đi!"

Lưu Cự An nhận được điện thoại của Dư Vũ, vui vui về về chạy tới đón Dư Vũ.

"Dư Gia! Sao cậu ở chỗ này?"

"Tôi quán bar đi, đừng nhiều lời!"

...

"Còn có loại việc này sao?!"

Dư Vũ uống rượu, một ngụm buồn, thật lâu không uống rượu ngon như vậy!

"Chắc chắn là có quy tắc ngầm! Huru Thư kia muốn đẩy người khác chen vào chứ còn gì nữa!"

Dư Vũ rót cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Dư Gia, trước kia cậu không ở trong vòng luân quần này, nên không hiểu đó, tôi nói cho cậu, phương diện này, người nào có tiền và quan hệ thì người đó hơn!"

"Trừ khi thật sự có giá trị nhan sắc và kĩ thuật diễn đỉnh cao, à còn cả sự may mắn nữa, bằng không nếu nó thể hot, chính là ôm đùi một đồng!"

"Dư Gia, tôi nói cậu đừng thật không có gì làm! Cứ ngoan ngoãn ở nhà, nghe theo ba đi làm kiếm tiền, còn hơn cái con đường siêu sao gì đó, có tiền rồi không là vấy vấy tay một cái là có thể thành mình tịn sao?!"

Dư Vũ liếc mắt nhìn anh, "Cậu không hiểu! Tôi chính là thừa dịp cha tôi còn có thể làm việc, nhưng chính ông ấy trông công ty, để tôi ra ngoài đi làm!"

Cậu cũng biết làm?!

"Chú ấy cũng không quán cậu sao?"

"Mặc kệ, cái gì cũng không quan, tiền cũng không quan..."

Lưu Cự An: "..."

"Dư Gia cậu có phải đang thiếu tiền không, tôi cho..."

"Không cần, không muốn!!"

...

Hai người uống một hồi lâu, Dư Vũ uống xong nên giải tỏa được phần nào, đứng ở bên ngoài quán bar, đột nhiên hô to một câu:

"Hưu Thử! Con mẹ nhà mày!"

Rồi sau đó cảm giác trong lòng vẫn hơi tức giận...

"Dư Gia cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về!"

"Chẳng phải cả nhà cậu đều biết tôi ở chỗ nào rồi sao?!" Anh liếc trắng mắt, đây là lí do anh tìm chỗ kia thuê!

"Tôi tự gọi xe về, cậu cho tôi một trăm đi!"

Lưu Cự An cho anh nhiều hơn, anh nói không muốn, chỉ mượn một trăm, rồi gọi xe đi.

Lưu Cự An ở chỗ kia còn ngăn người, Dư Gia này là vì gì? Mà sao phải khổ như vậy!

Nhớ năm đó mối tình đầu của Dư Gia rất nồng nhiệt, xung quanh đâu đâu cũng thấy tòa ra tình yêu, để theo đuổi cô gái đó, cậu ta chạy tới trường đại học của cô ấy, chi tiền rào rào rào rào, một cái nhãn này cũng không nhàn. Chờ cô gái kia lấy đủ tiền rồi, bắt đầu giờ trò, lúc đó anh còn nói cái gì mà,

"Mẹ nó chứ! Làm gì có cái gì mà do em thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, rõ ràng là giả mồm cái lão!"

Trong trí nhớ của Lưu Cự An khắc rất sâu điều này, bởi vì Dư gia bản thân tự làm mình mất tiền, còn ghét bỏ người khác! Hơn hai mươi tuổi, chỉ có một mối tình đầu già dối, làm cho mọi người hoài nghi anh là gay! Chứ Dư Gia như vậy, muốn gái nào mà chẳng được!

Nhìn Dư Gia trước kia làm người chết cũng không đền mạng, lại nhìn nhìn cậu ấy bây giờ, một nhân vật nhỏ bé phải đi thử từng vai, lắc đầu, thật sự không biết não người này chạy đi đâu chơi!

Mà thôi quên đi, người có tiền, phiền người cứ tùy hứng!

Dư Vũ trở lại tiểu khu, đi đến tầng 4, không biết vì sao, mà xui quýt khiến thế nào mà lại gõ cửa.

Thư Trữ nhìn ra mắt mèo thấy là anh, mở cửa.

"Ủầy mẹ nó, cái tạo hình gì đây?!"

Thư Trữ mặt tối sầm, cô không phải chỉ là đang vén tóc đắp mặt nạ thôi sao...

"Giống như quý! Ở trước mặt đàn ông có có thể có chút hình tượng được không?!"

Thư Trữ bình tĩnh ản ản mặt nạ, *"À, anh nói ở trước mặt đàn ông mới cần có hình tượng, vậy ở trước mặt anh thì cần cái hình tượng gì!"*

"Được rồi! Nói chuyện tử tế với người, ok!"

"Nói chuyện tử tế với người, anh là người sao?"

Dư Vũ trừng mắt, đây là muốn tức chết tôi sao!

"Đến cùng có chuyện gì?! Để tôi đoán thử nhé, có phải bị trượt cái vai đó rồi không!" Thư Trữ đột nhiên cười tủm tỉm

Rất nhiều năm về sau, Dư Vũ mới biết được, khi Thư Trữ cười tủm tỉm với một người thì chỉ có hai tình huống xảy ra, một là, cô ấy muốn chơi khăm bạn! Một loại nữa là, cô ấy đã chơi khăm bạn rồi!!!

"Làm sao cô biết?!"

"Nhìn bộ dạng anh thế này, chắc chắc, cho nên nói ấy, làm người, không thể quá tự tin đâu!"

Dư Vũ mặt tối sầm, *"Lúc này chỉ có thể trách tôi không may!"*

Có thể là do uống rượu, hơn nữa trước mặt người phụ nữ này không hiểu sao làm cho anh thả lỏng, liền chăm chọc.

"Gặp phải quý tác ngẫm! Mẹ nó, Hưu Thử khôn nạn kia! Cô biết người đó đánh trượt tôi chỉ vì mặt tôi không hợp không?! Tôi không thêm nữa, loại người điên!"

Thư Trữ đang ản mặt nạ thì hơi dừng một chút, mặt không biểu cảm nói, *"Có thể là do anh rất xấu, ngoại hình không thích hợp!"*

"Làm sao có thể?! Không nói đến tôi đẹp trai như nào, quan trọng chính là kỹ thuật diễn, cô ta chưa thấy qua tôi diễn như nào đã biết tôi không thích hợp! Người như thế, không hiểu sao lại hot, làm người mà không có đạo lý, còn có thể viết sách viết truyện gì chứ?!"

Thư Trữ nháy nháy mắt, khẽ cười, tốt lắm, anh giỏi lắm!!

"Vậy anh muốn nói gì với tôi?" Cô ngăn lời anh.

"À, kém chút đã quên chuyện chính, ngày đó tôi không bận nữa! Có thể đi giúp cô, đến cùng cô muốn tôi làm gì?"

Thư Trữ khẽ cười, *"Chuyện nhỏ thôi, ngày đó rồi nói sau, hẹn gặp lại!"*

"Phanh!" cửa đóng lại.

"Mẹ nó, cái gì đây chứ?!" Đây là thái độ khi nhờ vả người khác sao??

Gắt gao trừng mắt với cánh cửa, rồi anh mới trở về rửa mặt đi ngủ.

Thư Trữ đóng cửa lại, bỏ mặt nạ, được rồi, cho anh mắng, tôi sẽ hớ chết anh!

Lại nghĩ đến hôm nay anh thử vai thất bại, khẽ cười, tâm tình tốt lên hẳn.

Độc Kê Thang lại đăng Weibo:

"Đến đến đến đây nào, hôm nay tâm tình Độc Đại cực kì tốt, các chị em chỉ cốt, có vấn đề gì thì nói nói nói đi! Kèm tám ảnh: Nhu thuận ngồi đây."

Năm tháng từ từ: DM! Độc Đại, chị em... Chỉ cốt?!

Phuong linh: Độc Đại, có phải cô có hiểu lầm gì với bản thân không?

Lui tới: excuseme?

Tôi yêu độc đại: Tôi không đọc nhầm sao?

by: Sợ hãi

...

Thư Trữ tiếp tục lướt một lát, mới có người xin giúp đỡ.

Lâu Lan: Độc Đại! Tôi có một vấn đề! Có một bạn nam theo đuổi tôi, mỗi ngày đây đưa đủ thứ. Chúng tôi lên lớp, cậu ta liền muốn ngồi bên cạnh tôi, mấu chốt là khiến bạn học bàn tán! Bạn bè tôi hỏi, tôi nói tôi không thích cậu ta, các cô ấy còn nói tôi già mồm cãi láo! Mỗi ngày đều khuyên tôi nên hẹn hò cùng với cậu ta, tôi sắp điên mất thôi! Tôi có nam thần của tôi, vốn là đã có chút tiến triển, hiện tại anh ấy đã tránh tôi mất rồi!

Thư Trữ trả lời:

Độc đại: Có phải hay không mỗi lần cự tuyệt cậu đều nói, chúng mình không hợp, cậu không cần như vậy, khi nói với bạn học thì lại nói, không có không có, mình không thích cậu ấy, đúng không?

Lâu lan: Đúng vậy, tôi không biết nên nói cái gì!

Độc đại: Em gái này, em có thể tham khảo "như thế nào vô tình cự tuyệt người khác".

Lâu lan: A? Có phải hay không rất hay?

Độc đại:...

Tôi có thể nói cái gì nữa chứ?! Chỉ có thể yên lặng một bên nhìn cô ni non về nam thần, có một người con trai ái muội với mình, lại không từ chối thẳng thắn, một bên vẫn thích người khác, như này mới gọi là cận bã, nam nữ ngang hàng, đúng là không có nói suông!

Chỉ nói chúng mình không hợp các thứ, mềm nhũn như vậy, da mặt dày lên một chút, không được sao? Mấu chốt là đã có người mình thích, nếu thật sự muốn ở bên nhau, tốt nhất là không để cho anh ấy phải đầu tư tình địch, mà là làm cho anh ấy không có tình địch!

Đương nhiên, đàn ông cũng nên như thế, nên trân trọng người phụ nữ của mình hơn!

Rồi sau đó không để ý cô này nữa, Thư Trữ tiếp tục đọc bình luận mới:

Ai nói tình yêu không bi thương: Độc đại, tôi đã có chồng, trước kia yêu nhau thật lòng, tôi thậm chí có thể cảm giác được anh ấy vẫn còn yêu tôi, nhưng không rõ vì sao anh ấy lại cùng những người phụ nữ khác đây đưa với nhau, Độc Đại, tôi không biết nên làm gì bây giờ... Không muốn li hôn, nhưng không nuốt trôi cục tức này!

Thư Trữ còn chưa trả lời, phía dưới đã sôi nổi,

Tôi yêu độc đại: DM! Ly hôn chứ, cận bã nam!

Trải lên: Độc Đại chắc chắn muốn phun chết người đàn ông kia, cho cô ra lau hộ hần đây!

Con thỏ: Độc đại độc đại, mau tới phun cận bã nam!

...

Thư Trữ có chút cứng ngắc, cô không nghĩ tới việc phun cận bã nam, chỉ nghĩ tới việc thương hại! Giữa những hàng chữ, cô chỉ để ý mỗi vấn đề rằng cô ấy còn thương anh ta, bị người yêu thương nhất phản bội, là một chuyện rất đau khổ.

Chính là cô cũng thế, việc Trình Đoạn Dịch, cô cũng sẽ rất khó chịu, cái gì cũng không muốn nói!

Đương nhiên, theo cá nhân cô mà nói, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho những người khi dễ mình, từ từ chậm rãi, đợi cơ hội, sớm muộn gì cũng phải giết cho bằng được!

Độc đại: Trước tiên ôm một cái này, sau đó nói, cố gắng vùng dậy đi! Không có gì không qua được, không phải sợ đối mặt với tương lai, tình cảm, cũng chẳng phải không gì không thể thay thế cái đó được...

Phía dưới trước yên tĩnh một chút, rồi sau đó,

Hì hi: DM! Độc đại đột nhiên sao vậy...

Nhìn lại năm tháng trước đây: Độc đại hôm nay không bình thường!

Con thỏ: Đáng sợ, độc đại bị ám sao?!

Nghe tiếng gió: Độc đại thật sự không bình thường!

Minh bạch: Độc đại nói cũng rất đúng...

...

Thư Trữ nặc kệ bọn họ nói thế nào, điều chỉnh lại cảm xúc một chút, đầu nghĩ đến việc sáng tác, dù sao cuộc sống vẫn còn tiếp tục, nào có ai không qua được!

Nói đến đây, sao mấy ngày nay cô toàn nhớ tới Trình Đoạn Dịch vậy?!

Ừm, đúng thật là lâu trên vẫn có chút tác dụng..

Chương 6: Diễn viên tuyến 18

Edit: melbounje

□

Sáng sớm Dư Vũ tỉnh dậy, có chút đói bụng, lấy điện thoại ra, đặt ba món ăn, tính tiền,

"Tài khoản chính không đủ!"

Bớt một món, tính tiền,

"Tài khoản chính không đủ!"

Chỉ để lại một món, tính tiền,

"Tài khoản chính không đủ!"

"Mẹ nó! Ăn mỳ là được rồi chứ gì?!"

Nhưng mà... Vẫn như trước, tài khoản chính không đủ.

Không có việc làm là cảm giác gì? Rất nhàn ư? Nhàm chán ư? Hoảng hốt ư? NO! Chính là không có tiền!

Mở tủ lạnh, chỉ có mấy quả táo, một hơi ăn ba quả, nhưng mà, cũng không no!

Ghé vào trên ban công, suy xét nên kiếm tiền thế nào, đột nhiên ánh mắt anh sáng lên.

Cô gái dưới lầu kia lại đi mua đồ ăn ở ngoài, xách theo một túi lớn đi vào tiểu khu, nhìn cái túi thế kia, chắc hẳn phải có 4-5 món!

...

Thư Trữ đi đến tầng 4, chỉ thấy lầu trên ngu ngốc kia đang dựa ở cửa nhà cô, tạo dáng như khi chụp ảnh họa báo, thấy cô đi lại, anh vuốt vuốt tóc.

Thư Trữ: "..."

"Anh đang làm gì?"

"Quyết com!" Thật không biết xấu hổ!

"Lầu trên lầu dưới, hỗ trợ thôi! Tôi biết, cô là người tốt mà!"

Thư Trữ gật gật đầu, híp mắt cười.

"Được thôi!"

"Cô thật sự là người tốt!"

Mở cửa, người đàn ông này liền muốn đi vào, Thư Trữ ngăn anh lại.

"Sao thế?"

"Anh chờ ở cửa!"

"Vi...sao?"

"Anh không biết và phòng của phụ nữ độc thân là rất vô duyên hay sao?!"

"!!!" Đây là đang mời tôi ăn com hay là hành tôi vậy?

"Không phải cô không coi tôi là đàn ông sao..." Thật đúng là một con cá vì ăn mà không còn nguyên tắc!

"Gay cũng rất nguy hiểm!"

"Cô..."

"Anh chờ đi, tôi giữ lại một chút đồ ăn, phần khác đều là của anh!"

Dư Vũ nháy nháy mắt, tốt như vậy ư?

"Không cần không cần, cho tôi hai món là được! Không không, một món thịt cũng được, tôi thích ăn thịt!"

"Không sao, dù sao hôm nay tôi cũng không đói bụng!"

Đặt hộp ở trên bàn, Thư Trữ lấy ra một cái hộp, phần thừa đều để lại cho anh.

"Ngay cả com cô cũng không cần?!" Dư Vũ đứng ngay tại cửa, chính mắt nhìn thấy cô chỉ lấy ra một hộp, không có làm gì khác, cũng không có thêm này thêm nọ!

Thiếu chút nữa là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân từ rồi. (Dùng lòng dạ tiểu nhân bí ổi để phỏng đoán người đạo đức cao thượng)

"Tôi chỉ giữ một hộp, anh ăn đi, tôi thật sự không đói bụng!"

Dư Vũ rất cảm động, tự hứa sẽ không bao giờ nói lầu dưới là đồ ngọc nữa! Cô ấy thật tốt quá, một hàng xóm thân thương như vậy, thật cảm động!

Dư Vũ đem com để lại cho cô, anh đương nhiên sẽ không thiếu đạo đức đến mức cái gì cũng mang đi!

Anh đi rồi, Thư Trữ đóng cửa lại, không tiếng động mà nở nụ cười.

Anh kích động đem gói to đặt ở trên bàn, mong chờ lấy hai hộp ra, mở hộp thứ nhất.

"!!!!"

Salad? Cái quý gì đây?! Anh nhẹ nhàng đem này đây ra, lầu dưới ăn cái này đúng giữa trưa sao?!

Lại mở hộp thứ hai,

"!!!!"

Nước trắng?! Không đúng, bên trong còn có một chút rau xanh...

Đây ra, mở hộp thứ ba, đến cùng lầu dưới ăn cái quái gì vậy?

"!!!!"

ĐM! Sầu riêng!!!

Thư Trữ ngồi ở trên bàn com, mở hộp thứ nhất, bên trong nghiêm nhiên có một đồng thịt, cô không thích ăn thịt, nhưng bởi vì thường xuyên nằm lì ở nhà, thiếu rèn luyện. Cho nên mỗi lần ra ngoài đều sẽ gọi một chút thịt, đương nhiên, cũng chỉ một chút, ăn một miếng là được rồi.

Không biết lầu trên đang phát điên đến mức nào nhỉ?

Cô lấy dưa, ăn một miếng, nhúu mày, lại buông xuống.

Đây gọi là đa thương địch thù một ngàn tự tổn hại tám trăm trong truyền thuyết sao?

Mà thôi, cũng thương hại như nhau!

...

Dư Vũ mặc đồ diễn, nằm xuống trên đất, đứng, hiện tại anh đang đóng vai diễn viên quần chúng, là diễn viên quần chúng già chết!

Nhưng thôi, vì ngày sớm được ăn thịt, thể diện thì Dư gia đây không cần!

Yên lặng nhìn mọi người vây quanh nam chính, từ khi nào mà ông đây thành như vậy chứ?! Ai cũng không biết vì sao gia cảnh anh rất tốt, nhưng anh nhất định muốn phải làm mình tỉnh!

Nói ra mọi người đều không tin, từ nhỏ Dư Gia của chúng ta đã có ước mơ làm ảnh đế!

Đương nhiên, đến cùng cũng là nói vậy, có thể làm hay không còn chưa biết!

Lấy tiền lương xong thì chạy lấy người, vừa ra ngoài thì bị fan bên ngoài làm phát hoảng.

Dư Vũ chỉnh chỉnh quần áo, đi ra ngoài, chỉ nghe,

"Mục Tu! Mục Tu!"

"Mục Tu em yêu anh!"

...

Thật đau đớn mà!

Lại đi được một đoạn, thấy hai em gái đang hoang mang đi lại, trong đó một người lơ đãng phải anh.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

"Không có chuyện gì..." Vì sao thái độ anh lại tốt như vậy chứ? Bởi vì tâm tình anh đang sa sút.

"A! Đẹp trai quá đi! Anh là mình tỉnh sao?"

Tâm tình Dư Vũ càng trầm, "Không phải, tôi chỉ là diễn viên quần chúng!"

Hai em gái kia nhất định muốn chụp ảnh với anh, Dư Vũ cũng tùy hai cô, tâm tình càng sa sút, thiếu điều chửi người thôi!

...

Sau khi trở về, nằm ở trên giường, trong lòng buồn bực, cảm giác trong năm năm tới chắc bản thân mình không làm ảnh đế được! Nếu không thì phải trở về!

Thư Trữ ở nhà tập yoga, điện thoại vang lên, phát hiện là lầu trên gửi tin nhắn, cô sửa lại tên rồi mở ra.

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** Cuộc sống rất không có ý nghĩa! 」

Thư Trữ trả lời cũng nhanh, Dư Vũ mở ra,

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:** Làm bộ cái gì chứ 」

Đến dấu chấm câu cũng không có một cái, Dư Vũ nhất thời chấn động, giận dữ trả lời,

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** Thứ đàn ông không có nhân tính! 」

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:** Ha ha, gay 」

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** Ừm ừm ừm, cô như vậy thật sự không gả đi được đâu! 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** Sao anh cứ phải quan tâm vấn đề tôi có lấy chồng được không thế, thích tôi à? 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** ĐM! Cô đặc biệt không biết xấu hổ! 」

...

Hai người anh đến tôi đi, về phần sa sút này, ngày thứ nhất, Dư gia tò về,

Đó có là cái quý gì chứ?! Có thể ăn sao?!

Ngày sa sút thứ hai, Dư Vũ không biết có điều kinh ngạc đang đợi anh!

Anh đã lên hot search!

Thư Trữ tình ngu, mở Weibo, vốn muốn nhìn một chút xem có tin nhắn gì không, nhưng bị hot search làm phát hoảng.

Đây không phải tên ngốc lầu trên sao?!

ĐM! Diễn viên quần chúng? Thế thì dẫn hắn đi họp lớp kiểu gì bây giờ?!

...

Mà tại trên lầu.

Dư Vũ nửa tỉnh nửa mơ nhận điện thoại không ngừng vang lên, "*Alo? Ai vậy?*"

"Đại Ngư! Năng lực đó, cậu có thể lên cả hot search rồi!" Người đại diện kích động, đương nhiên Dư Vũ chả hiểu chuyện gì, mở loa ngoài, lại mở Weibo. Liền thấy một cái # **đầu năm nay diễn viên quần chúng đều đẹp trai như vậy sao** #, nhu thuận, đáng yêu, tình bơ lại dị thường mê người từng từng ở đằng kia...

"À à, trùng hợp!" Dư Vũ khiêm tốn nói.

"Không có chuyện gì, hiện tại có một số người chú ý tới cậu, công ty sẽ giúp cậu, hai ngày này nhớ đăng ảnh chụp gì đó đẹp lên nhé!"

"Vâng vâng." ngoan ngoãn nhận lời.

Vào buổi tối, # **Dư Vũ** # lại hot search, bởi vì anh đăng một tấm ảnh, style "người đàn ông ấm áp".

Thư Trữ uống nước suốt sặc, nghĩ nghĩ, quên đi, là lầu trên lầu dưới với nhau, mà cô còn hại anh thử vai thất bại, không có com để mà ăn!

Mở Weibo Đọc Kê Thang, theo dõi anh, hơn nữa chia sẻ lại ảnh mà anh mới đăng, không nói gì.

Đọc Đại vậy mà lại chú ý một diễn viên thứ 18?!

(1): Diễn viên kém nổi.

Trên lầu, Dư Vũ còn chưa tỉnh táo vì đột ngột hot, liền thấy Đọc Đại phát lại của bài đăng trên Weibo của anh..

Cứ như vậy mà phát lại thôi, không nói gì cả, Dư Vũ là một diễn viên quần chúng, giờ đã thành diễn viên...(1) **tuyển thứ 18** rồi sao?

(1): Diễn viên kém nổi

Ngày hôm sau, anh liền thay quần áo, đi thử vai của một bộ phim truyền hình, vai nam thứ...n.

Lúc trở về mua được một đồng hoa quả, gõ cửa lầu 4.

"Gì đấy?"

"Mẹ nó chứ, một ngày cô đắp bao nhiêu cái mặt nạ vậy?!"

"Đừng quản tôi!"

"Được được, chưa thấy qua người phụ nữ nào còn lười hơn cả tôi!"

Thư Trữ vỗ vỗ mặt nạ, *"Tôi đây đối với gương mặt xinh đẹp của mình vẫn chịu khó lắm!"*

Dư Vũ: "..."

"Đến cùng lại có chuyện gì?"

"À, mua hoa quả cho cô!"

Thư Trữ hí húp mắt nhìn anh, *"Âm mưu gì đấy? Hạ độc sao?"*

"Tôi không đáng tin như vậy à?!"

Thư Trữ gật đầu.

Dư Vũ cầm hoa quả xoay người bước đi, ông đây đặc biệt hào phóng rút tiền ra mua hoa quả cho cái đồ ngu ngốc đó để làm gì chứ?!

Thiếu chút nữa đã quên tính tình người này, Dư Vũ mày bị điên rồi sao?!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hèn nhất

Édit: melbournje

□

Về nhà, Dư Vũ đem hoa quả ném trên bàn, ngồi ở sofa nhìn, bỗng thấy sầu riêng rất ghê mắt.

Kéo lấy túi táo, rửa sạch hai quả, ngồi trên sofa "răng rắc răng rắc" mà cắn, lại gần hơn một chút còn có thể nghe thấy anh nói lảm nhảm,

"Không ăn thì quên đi! Ông đây tự ăn!"

...

Thư Trữ ăn đồ bên ngoài về, trùng hợp là lầu trên kia cũng vừa trở về, hai người kết bạn.

"Mỗi ngày cô đều ăn đồ ăn bên ngoài mà không thấy phiền sao!"

"Nhà 117!"

"Cái gì?"

"Tôi nói chỗ 117 bán đồ ăn ngoài, người ta thay nhau đến, một chút họ cũng không thấy phiền!"

Dư Vũ: "... "

"Cô không biết nấu cơm sao?"

"Không!"

Dư Vũ nhìn cô, đột nhiên một mặt nghiêm túc nói, *"Về sau ai cưới cô, thật đáng thương..."*

"Cút!"

"Cô không cần đi làm à?"

"Không việc làm!"

"... " Vì sao có người không việc làm mà nói như đúng tình hợp lý như vậy nhỉ?

Đi đến lầu một, gặp một đôi vợ chồng già đang ân ái, đúng, bạn không nhìn lầm đâu, là ân ái đó!

"Bạn già, ông chậm một chút!"

"Ai, được thôi, bà cũng chậm thôi, có bậc thang kia kia!"

"Được được được, trưa nay muốn ăn cái gì? Tôi làm cho ông!"

"Ăn nem rán nhé, để tôi gói nem cho!"

"Được đó!"

...

Đến đồ rác hai người cũng đi cùng nhau...

Rồi đôi vợ chồng đó thấy bọn họ, chào hỏi qua sau đó cười nói,

"Đôi tình nhân trẻ đã về rồi sao?"

Thư Trữ: *Không, chúng cháu không phải là người yêu, xin đừng hiểu lầm!*

Dư Vũ: *Không, chúng cháu không phải là người yêu, xin đừng hiểu lầm!*

Đến lầu hai, thấy họa sĩ đang hút thuốc lá, ngay tại ban công, Thư Trữ cùng Dư Vũ đồng thời nhú mồm, Dư Vũ hỏi anh ta,

"Sao anh lại hút thuốc ở chỗ này thế?!"

Họa sĩ một mặt ưu thương nhìn bọn họ,

"Không phải hút thuốc, tôi đang đón sự tịch mịch..."

Không! Anh đang đón gió thì có!

Lên đến lầu bốn, Thư Trữ mở cửa, đột nhiên nói một câu, *"Sao hàng xóm của tôi ai cũng ngộ thế nhỉ? Không có một ai là người bình thường..."*

Rồi sau đó cô mở cửa đi vào rồi lại đóng cửa, ba bước thần tốc.

Dư Vũ: *"!!!" ĐM!*

...

Dư Vũ thử vai mấy lần coi như thuận lợi, tuy rằng không mấy cảnh diễn, nhưng là ít nhất cũng xuất hiện, chỉ cần có mặt đẹp có kỹ thuật diễn, còn sợ cái rắm!

Nhân vật của anh đương nhiên không phải anh muốn quay lúc nào thì quay, mà là đoàn làm phim muốn quay lúc nào thì quay.

Thành thật mà nói thì, đi ra ngoài mới nửa năm, thay đổi về tính tình rất lớn, nếu dựa vào con người anh trước kia, có khi đã sớm đem đạo diễn Vương gì gì đó và người đại diện ngược thành cận bã rồi!

Không dựa vào cha, không dựa vào tiền, thì chả làm được gì sất! Trách không được ba anh đối với việc anh ra ngoài không ý kiến, đời này của ông ấy mà nói, hơn ba mươi năm, chẳng lẽ lại bị tên tiểu tử như anh dọa!

Lúc tối, Dư Vũ ngồi vào trên sofa, lướt Weibo, hiện tại Weibo của anh đã có một chút người chú ý, mỗi ngày ở dưới đều trăm trở khen ngợi đẹp trai này nọ.

Dư Vũ vào Weibo Độc Kê Thang, thấy cô chưa đăng gì, thất vọng thoát ra. Lại âm thầm vào Weibo của Huru Thư, một bên nói,

"Mẹ!"

"Nhà!"

"Mày!"

...

Thư Trữ áp áp chân, rồi sau đó nằm ở trên giường, điện thoại vang lên, cô cầm lấy, nhận máy.

"Thư... Thư." là Trình Đoạn Dịch.

Thư Trữ sững sốt, rồi sau đó nói, "Tôi xin anh đừng gọi điện thoại nữa được không?!"

"Thư Thư! Chà lẽ tình cảm nhiều năm của chúng ta là giả sao!?" Từ sau chuyện đó, đây là lần đầu tiên Trình Đoạn Dịch giận mà rống lên.

"Vậy chuyện kia...của anh, chính là...giả sao?" Thư Trữ nháy nháy mắt, đem đến nước mắt chực trào ra nín lại.

Người không đáng, chảy nước mắt cũng không ai đau lòng cho mình, không đáng.

"Thư Thư, anh nói rồi, việc kia là trùng hợp! Chuyện đã xảy ra, anh tưởng chỉ cần bù đắp lại, Thư Thư, anh..."

Thư Trữ cúp điện thoại, chặn số này.

Đúng vậy, việc đã xảy ra!

Cô biết anh ta chỉ chiếm 30% nhân tố, nhưng chính vì 30% này, nếu cô tiếp tục cùng với anh ta, chuyện này sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong lòng cô! Không bỏ được, quăng đi cũng không xong kết...

Thư Trữ nằm ở trên giường, lẩn qua lộn lại, trong lòng phiền chán, lấy điện thoại, đăng ở Weibo Độc Kê Thang:

Có phải hay không gặp quá nhiều người kì quái rồi, đến đây châm chọc một chút đi mọi người!

Cô lướt lướt phía dưới, có một cái tên cực kì thu hút, Thư Trữ cười lạnh, chỉ thấy bên trên viết:

Đại Ngư: *Oa! Kì quái nhiều lắm, nhất là cái cô gái ngốc ở lầu dưới của tôi, ha ha, cô ấy phòng 249! Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người phụ nữ mà cứ như đàn ông ý, còn không có tâm nữa chứ!*

Dư Vũ bình luận ở Weibo của Độc Đại này, chủ yếu vẫn là vì lầu dưới kia đưa anh quả sầu riêng! Hiện tại quả sầu riêng kia vẫn còn đặt trên bàn, ném đi cũng không được, không ném đi cũng không xong, theo thời gian mà bốc mùi, khiến anh nhớ rõ về cô gái kia.

Thư Trữ bình tĩnh trả lời câu,

Độc Kê Thang: *Bạn ở trên tầng của cô ấy, vậy bạn ở phòng 250 sao?!*

Rồi sau đó không để ý tới náo nhiệt phía dưới, cô gửi cho lầu trên một tin nhắn:

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Ngủ ngốc!* 」

Dư Vũ thấy Độc Đại nói mình phòng 250, anh trả lời, sợ cô ấy lại hỏi gì đó, nhưng lại yên lặng triệt để.

Nhận được tin nhắn của lầu dưới, Dư Vũ chấn động, hừm? Hay là phát hiện tôi tốt, muốn ăn hoa quả rồi?

Đọc được nội dung, anh trừng mắt, giận dữ trả lời:

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Mẹ nó chứ! Có cô cô* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Anh nói lắp sao* 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Cô mới nói lắp đó, cái đồ thần kinh, không có chuyện gì liên mắng chứ người* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Tôi cao hứng / cười lạnh* 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Cố tình gây sự, thật không phân biệt rõ phải trái!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Giống nhau cả thôi (dog) không cần giảng đạo lý!* 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Hà, tôi đây không cần giảng đạo lý với cô!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Tôi cũng lắm là **cẩu độc thân (FA)**, anh mừng không* 」

Hà? Cô không có đối tượng?!

Nực cười! Cô ta có đối tượng hay không liên quan cái rắm gì đến mày, kích động cái gì chứ!

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Cô không đối tượng? Ha ha ha, tôi chỉ biết cô như vậy là không gả ra được thôi!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *À, anh cho là anh gả đi được sao? Đồ gay* 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Phá Thư (quyển sách rách?, nếu kphai mng cmt ở dưới cho mình chính nha), ông đây xé rách mày!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Thật khéo, **Thối Ngư (cá chết)**, bà đây cũng muốn băm mày ra!* 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** *Đừng có bà đây bà đây nữa, cô là phụ nữ đó!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** *Liên quan cái rắm gì tới anh* 」

...

Hai người chiến tranh lúc lâu, thẳng đến Thư Trữ thẳng lợi, cười mà đi ngủ. Cô hoàn toàn không phát hiện, cảm giác thống khổ cùng phiền muộn Trình Đoạn Dịch mang đến đã mất tích đi đâu mất, toàn bộ buổi tối, ngay cả trong mơ, cũng không có bóng dáng Trình Đoạn Dịch.

Sớm ngày hôm sau, khi tỉnh lại, ở trên giường lăn qua lăn lại, lấy điện thoại ra, thấy tên lâu trên ngày hôm qua vậy mà còn gửi tin nhắn

「 **Lâu trên là đồ ngốc:** *Alo alo alo, Thư kia, tôi đây có sầu riêng, tôi không ăn, cô ăn không?* 」

Cách vài phút lại có một tin nhắn:

「 **Lâu trên là đồ ngốc:** *Khụ khụ, chủ yếu là ông đây không ăn, nếu cô cần, thì tôi ném cho* 」

Thư Trữ chỉ trả lời ba chữ, muốn, đưa tới.

Trên lầu Dư Vũ giận dữ, "*Mẹ nó! Cô muốn ăn còn muốn tôi mang tới cho cô?!*"

Đương nhiên, anh vừa nểng vừa nhấc sầu riêng đem xuống!

"Dư Vũ! Mày cuồng chịu ngược sao?! Người kia thái độ như thế, mà mày còn xách xuống cho cô ta?!"

Sau đó bước chân không ngừng đến lầu 4, đem cửa gỗ "**cạch cạch cạch**", phảng phất như có thể phát tiết sự phẫn nộ trong lòng vậy.

Chờ! Mở cửa đi rồi tôi phun chết cô!

Rồi sau đó cửa mở, một cô gái ngủ quan tính xảo, mặt mộc không trang điểm, tóc đen lười nhác xõa ở phía sau, Thư Trữ cười cười, ôn nhu lưu luyến,

"Cảm ơn!"

"Không, không, không cần khách sáo!"

Thấy anh bất động, cô lại hỏi, "*Còn có chuyện?"*

"Không, không có chuyện gì..."

"Vây, hẹn gặp lại!"

"Lại, gặp!"

Từ ngữ rối loạn, đầu óc hồ đồ, Dư Vũ về nhà ngồi trên sofa, ngáy người vài phút, rồi sau đó nổi giận,

"ĐM! Dư Vũ! Lời nói hùng hồn của mày đâu?!"

Đồ hèn nhát!!!

...

Ăn sầu riêng, Thư Trữ ở rồi rắm chuyện hợp lớp, dù sao cũng đã nói phét rồi, nếu đến lúc đó không mang đi, Mã Yến kia sẽ cười nhạo cô thế nào!?

Hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Trình Đoạn Dịch cùng Liễu Như Ngón cũng sẽ đi, cô không thể chịu thua!

Người sống nhờ mặt mũi, Thư Trữ cô làm sao có thể thua chứ!

Nhưng nếu như có người hỏi, tại sao anh lại đi làm diễn viên quần chúng, chẳng lẽ nói ngày thường anh an nhàn quá, muốn đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống?!

Có cái loại chuyện ngu ngốc này sao?!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ăn cơm

Edit: melbournje

□

Dù sao chuyện hợp lớp cũng còn một thời gian nữa, đặt tạm sang một bên đã, nhưng trước đó cô muốn đi du lịch một chuyến.

Loại nghề nghiệp này như bọn họ, không chỉ buồn thì ở nhà đánh chữ, ở nhà tĩnh tâm viết truyện, cũng phải ra ngoài đi du lịch, đi đây đi đó, mới có thể có thêm cảm hứng.

Thư Trữ muốn đi □1□ **Lhasa**, bái phật, không nhất thiết phải được như nguyện ý, nhưng ít nhất chỉ cầu yên lòng.

□1□ **Lhasa**: đôi khi được viết là **Llasa**, là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ của Khu tự trị Tây Tạng của Trung Quốc. Nó ở chân của đỉnh Gephel. Thành phố này là nơi ở truyền thống của các Dalai Lama và các cung Potala và Norbulingka trong Phật giáo Tây Tạng được xem là các trung tâm linh thiêng nhất ở Tây Tạng. Ảnh (Nguồn: Wiki và Google):

Nói đi là đi, lặng yên không một tiếng động.

Ngày đó Dư Vũ ở đoàn làm phim quay với nam hai, anh đóng vai thị vệ của nam hai, nhưng hầu hết phần lên sóng vẫn là nam hai.

Anh chỉ có mấy cảnh, quay xong rồi có thể trở về, về sau còn có mấy cảnh nữa, đều được quay sau.

Ngày thứ hai anh mới phát hiện Thư Trữ không ở nhà, vào buổi tối hôm đầu lúc anh trở về liền phát hiện lầu 4 không có ánh đèn, nhưng là chỉ nghĩ là cô đi ngủ sớm.

Ngày hôm sau, lúc ăn cơm trưa, anh ở ban công nằm sắp mấy tiếng, cũng không thấy người lầu dưới xuất hiện. Buổi chiều Dư Vũ không nhìn được, gửi tin nhắn cho cô, đợi đến hơn một tiếng cũng chưa có người phản hồi, lúc này mới phát hiện được có chỗ không đúng!

Dư Vũ mờ to hai mắt, người này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?!

"*Thư Trữ?*" Vô vô cửa, bên trong không có một động tĩnh.

Dư Vũ đi đi lại lại, nghĩ nghĩ, lại tới lần hai.

Gõ cửa, rất nhanh đã có người mở.

"*Chú, thím, xin hỏi hai người có thấy cô gái ở lầu 4 cái kia đâu không?*"

Thím cười tủm tỉm, "*Ngày hôm qua cô ấy xách vali đi ra ngoài, sợ là đi xa nhà!*"

"*A?*"

Chú kia cũng nờ nọ cười, mặt đầy nếp nhăn, "*Vợ chồng son cãi nhau sao?*"

"*Không không, chỉ là hàng xóm thôi!*"

Hai cô chủ đó lại nờ nọ cười.

Dư Vũ: "..."

Lên lầu, lúc tới lầu 4, lên lên xuống xuống lặng yên không một tiếng động, rõ ràng là điều anh chờ mong nhất, nhưng tại sao lại thấy có chút cô quạnh?

Ủ rũ trở về, Dư Vũ ghé vào trên giường, mở điện thoại, thấy tin nhắn của "Lầu dưới là đồ ngốc" vẫn không có thông báo, anh hung hăng trừng mắt.

"*Này, cô chết ở đâu rồi vậy?*"

Mà Thư Trữ của chúng ta đêm đó liền đến Lhasa, ở khách sạn một đêm, sáng sớm hôm sau, liền đeo balo lên lưng rồi ra ngoài đi dạo.

Khác với những du khách cầm máy ảnh, hoặc là lấy đi động chụp ảnh, Thư Trữ thích nhất là im lặng đi du lịch, nhìn ngắm cảnh, nếm thử những món ngon.

Lhasa tháng chín không nóng, nhưng là ánh nắng rất chói, chỗ bị chiếu tới còn bị rất.

Ngày đầu tiên đi 2 cung điện Potala, đại khái hơn mười giờ, đã có không ít người, Thư Trữ ở trong đám người chậm rãi đi lại, một góc vô dụng cũng buông tha.

2 Cung điện Potala (Tên Hán Việt là Bồ Đạt La Cung): Xây năm 637, là một cung điện ở Lhasa. (Nguồn: Wiki & Google)

Ở ven đường nhìn không ít lời ca tụng 3 công chúa Văn Thành, Thư Trữ từ từ nhắm hai mắt, phảng phất như còn có thể thấy rất nhiều năm trước kia, vị công chúa ở chỗ này mang theo các tùy tùng của mình, đi lại với vàng.

3 Công chúa Văn Thành: Là một công chúa nhà Đường, là hòa thân công chúa được gả từ Trường An sang Thổ Phồn, được biết đến tại Thổ Phồn với tên gọi Giáp Mộc Tát Hán công chúa, bà là cháu gái của Hoàng đế Đường Thái Tông Lý Thế Dân. (Theo Wiki).

Mọi người nói bà ấy cả đời vị đại, lại ca tụng tình yêu của hai người họ vui buồn lẫn lộn, khi bà ấy từ trần, lưu lại cho đời sau chỉ vòn vẹn vài dòng chữ, khi còn sống, có ai biết bà ấy đã phải chịu bao nhiêu khổ đau?

Dù sao nếu nói thoải mái thì cô cũng không tin, cùng Thổ Phồn kết thù kết oán đã bao lâu, vậy thì mối hôn sự đó có thể cho vị 4 hòa thân công chúa bao nhiêu vui vẻ? Bà đường đường là công chúa một phương, là một cô gái mười trẻ sáu tuổi, gả từ mảnh đất Trường An giàu có chậm rãi đi đến nơi cao nguyên này, xa xứ. Thư Trữ có thể cảm nhận được sự kích động không yên mồ nhọt của bà ấy.

4 Hòa thân công chúa: là dạng hôn nhân chính trị đó, một mối hôn sự để đối lấy sự hòa bình. Ok, nếu bạn đã đọc đến đây mà vẫn chả hiểu gì thì để mình giải thích. Công chúa Văn Thành là một vị công chúa thời Đường, ở tại Trường An. Sau n thăng trầm thì bà vẫn phải gả sang Thổ Phồn để duy trì hòa bình cho cả đôi bên, khi đó bà chỉ mới 16-17 tuổi. Và sau khi gả đi bà cũng không được một lần về thăm quê nhà, và lại đương nhiên thì chồng của bà có cả hậu cung n mĩ nhân, vì thời đó 5 thế 7 thiếp là chuyện bình thường, vậy nên mới nói tuy là công chúa một phương nhưng khi kết hôn được sủng ái như nào thì không chắc.Theo mình tìm hiểu là vậy, nếu có gì không phải thì nng cmt cho mình sửa với ạ!)

Không nói đến bà là công chúa, kết quả ai là chính thể, đầu ai biết được! Đường đường là quý nữ của Đại Đường, nên được ở bên ba mẹ để được che chở, sẽ tìm một người chồng môn đăng hộ đối, và sống hạnh phúc.

Trừ truyền thuyết và cái tên lưu danh cho đời, cái gì cũng không còn.

Lịch sử gồng xiềng sau lưng một người phụ nữ. Sau khi đã thành thân, cũng chỉ sống qua ngày, nếu là người như Thư Trữ mà nói, khẳng định sẽ sống tiêu sái sáng khoái, cho tới thời điểm từ trần, cũng chẳng quan chuyện phía sau!

Đương nhiên, đây đều là lời ngoài mặt. Ở cung điện Potala đi dạo một ngày, Thư Trữ kéo đôi chân mệt mỏi không chịu nổi, trở về khách sạn.

Vội vàng rửa mặt liền ngủ, căn bản không có nhìn điện thoại, cũng không biết, có người đang chờ mình hồi âm.

Ngày hôm sau lại đi chùa Đại Chiêu, văn hóa Phật giáo rất nồng hậu, hương khói lượn lờ, một ít người cung kính khấn vái, thành kính đến cực điểm.

Không biết Phật Tổ có nghe thấy được những lời cầu nguyện của các vị khách ở đây không, và sẽ giúp bọn họ đạt được tâm nguyện?

Thư Trữ không ở lâu, vào trong chùa, chiêm ngưỡng một chút, cô bái Phật, cầu cả đời này an ổn, thế rồi mới trở về khách sạn.

Lúc ở nhà thì muốn đi du lịch, lúc đi rồi lại muốn trở về, cảm thấy vẫn là ở nhà tốt hơn, Thư Trữ mua vé máy bay trở về luôn trong đêm hôm đó.

Đại khái rạng sáng 5 giờ, Dư Vũ nghe thấy có tiếng vali kéo trên đất, đột nhiên trong lúc ngủ mơ đứng dậy, chạy ra ngoài, vừa vận thấy Thư Trữ vừa đến lầu 4.

Thư Trữ thấy anh xuống, hai ngày nay ở ngoài nhìn rất nhiều gương mặt xa lạ, đột nhiên vừa thấy anh, không hiểu sao, cô lại mỉm cười với anh.

Dư Vũ nói không rõ cảm giác trong lòng giờ phút này, tựa như đang ở một nơi đầy băng tuyết khắc liệt, đột nhiên uống được một ly sữa nóng, tựa như ở giữa hè ăn một miếng kem..

"*Cô đi nơi nào?!*" Đè gấu sự xấu hổ, anh háng hống, một bộ dáng muốn đánh nhau.

Thư Trữ hếch mày, "*Liên quan cái rắm gì tới anh!*"

"*Người phụ nữ này thật không dịu dàng!*"

"*Tại sao tôi phải dịu dàng chứ?*" Cô liếc trắng mắt, xách theo vali, lấy chìa khóa mở cửa.

Đột nhiên cô dừng lại, chuyển qua nhìn anh,

"Sớm như vậy anh đứng đây làm gì? Quan tâm tôi sao?"

Dur Vũ giờ tay, *"Xìxy xìxy! Ai quan tâm! Ông đây đang chuẩn bị đi ăn sáng!"*

Thư Trữ nở một nụ cười mê hoặc, *"À, ăn sáng sao~"* rồi sau đó cô chau chau mày nhìn quần áo của anh, mở cửa, đi vào.

Dur Vũ cúi đầu, mẹ nó chứ! Xấu hổ quá, áo ngủ!!!

"Tôi đi ngủ bù đây, cảm ơn đã quan tâm, tôi vẫn còn sống, hẹn gặp lại!" Cửa đóng.

Dur Vũ sững sốt, qua vài giây, *"Xìxy xìxy xìxy! Ai quan tâm cô chứ?! Đừng có tự ki như vậy!!!"*

...

Thư Trữ ngủ một giấc đến chiều mới rời giường rửa mặt, liền chuẩn bị máy tính, hai ngày trước đi chơi, may mắn là đã có cảm hứng!

Thăng đến bảy giờ tối mới xong, chuẩn bị đi ra ngoài ăn một bữa, vừa mở cửa, tên trên lầu kia cũng đang đi xuống dưới.

"A, lại thấy mặt rồi!"

Dur Vũ hử một tiếng, không để ý tới cô, tiếp tục xuống lầu, Thư Trữ tròn mắt há hốc mồm, người này lại bị cái gì đây?!

Đến lầu một, Dur Vũ dừng lại, nhìn về phía cô,

"Cô đi chỗ nào?"

"Ăn com!"

"Vậy...Đi cùng nhau đi!"

Nói như đương nhiên vậy, Thư Trữ muốn hỏi một chút vì sao anh muốn cùng tôi ăn com?!

Quán ăn không xa, từ cửa tiểu khu đi ra ngoài, sau đó đi khoảng hơn ba năm mét đã đến. Hai người ngồi thường nếu ra ngoài, cơ bản đều ăn ở chỗ này, nhưng bởi vì Dur Vũ thường xuyên đi quay, Thư Trữ thì thích đổi khẩu vị nên chưa từng cùng nhau ăn ở chỗ này.

Hai người ngồi đối diện nhau, Dur Vũ nhận thực đơn, đang muốn gọi đồ ăn, đột nhiên đem thực đơn đưa cho Thư Trữ, cười hi hi, vừa thấy là biết ngay có ý gì!

"Tôi muốn một salad rau quả, mỗi dưa chuột cũng được!"

Nói xong cô liền muốn đem thực đơn trả lại cho phục vụ, Dur Vũ tính mất.

"Không thể! Cô là hòa thượng sao?! Thịt cũng không ăn!"

Thư Trữ lạnh lùng nhìn anh, *"Anh muốn ăn cái gì thì tự gọi đi, tốt nhất đi ra chỗ khác mà ăn, bàn trống rất nhiều!"*

Dur Vũ vội ho một tiếng, nhận thực đơn, gọi ra hai món thịt. Sau khi người phục vụ rời đi, Thư Trữ cười lạnh một tiếng,

"Nói đi, có ý gì!"

Dur Vũ nắm tay che bên miệng, ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, *"Có gì đâu, lầu trên lầu dưới, giúp đỡ nhau, gần đây kinh tế của tôi có chút khó khăn!" [=)))) chịu lun á]*

Thư Trữ: "... "

Quốc khánh cũng sắp tới, lúc ăn com Thư Trữ liền nhắc tới việc cô cần nhờ.

"Phốc!" Dur Vũ lau khóe miệng, "Cô nói gì? Giả làm bạn trai?!"

Thư Trữ gạt đầu, một tay cầm thìa, gầy gầy trong bát, rất bất đắc dĩ nói,

"Nhưng hiện tại anh là diễn viên quần chúng, mà còn lên hot search, tôi nên đi chỗ nào tìm người giờ?!"

Đột nhiên mắt Thư Trữ sáng lên, *"Họa sĩ lầu 3 kia khoảng bao nhiêu tuổi rồi?"*

Dur Vũ cười một tiếng, *"Tầm ba bốn mươi thôi, còn nữa, chỉ có tầm 1m80?"*

Thư Trữ thờ dãi, *"Hiện tại nói tôi có việc còn kịp không?!"*

"Cô thất nghiệp thì có thể có việc gì?! Làm sao tôi không hiểu phụ nữ các cô, chính là so xem ai hơn á~"

"Anh không hiểu thì nói bừa cái rắm! Tôi chỉ bị ép vào đường cùng thôi, tôi cũng không thể nường cho người phụ nữ kia ngồi lên trên đầu tôi được! Hơn nữa, tôi không có một người chồng có tiền, nhưng mà tôi có tiền nha~"

"Được được được, cô nói rất đúng!"

Dur Vũ nghĩ nghĩ, không biết vì sao, nghĩ đến việc cô kéo cánh tay mình đi tham gia họp lớp, cười trộm, liền nói,

"Có mang tôi đi đi, có thể nói là tôi rảnh quá nên muốn đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống!"

Thư Trữ mặt không biểu cảm, *"Có thể có loại chuyện ngu ngốc như này sao? Anh nghĩ các cô ấy sẽ tìm?"*

Dur Vũ: "... " Ngu ngốc? ĐM! Chính cô đi một mình đi! Ông đây không hủ hạ nữa!

"Anh có thể lo được sao?"

Dur Vũ lấy tay vuốt tóc, nói,

"Kinh nghiệm của một diễn viên!"

"Vậy, đến lúc đó anh nhớ biểu hiện cho tốt!"

Dư Vũ vỗ ngực, "Yên tâm! Không thành vấn đề!" Ông đây chính là đại gia mà!

Ách... Nhưng mà tạm thời không có tiền!

...

Lúc tối, theo thường lệ đăng bài lên Weibo Độc Kê Thang, chỗ này luôn luôn rất hot, thậm chí còn có người trên mạng bảo mình là Độc Kê Thang. Thư Trữ nhìn mà ngạc nhiên, nghĩ nghĩ, đăng câu,

Độc Kê Thang: Bị đá kích thì nên mượn gương ý, soi bên trong, tự nói với mình xem, còn có chuyện gì bí thông hơn được trưởng thành xinh đẹp như vậy? *Kèm ảnh: Tôi xinh đẹp, tôi nói cái gì cũng đúng.*

Núi không phải tôi, tôi là núi: Độc Đại cừ lắm, đủ rồi đó

Tôi yêu độc đại: Độc đại mỗi lần soi gương đều như vậy sao / cười xấu xa

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Ha ha ha, độc đại rồi cuộc cũng đã hiện nguyên hình rồi!

jj cho: Độc đại, cô mắt tích mấy ngày nay rồi

...

Thư Trữ trả lời lâu hai:

Độc đại: Không, khi tôi soi gương, lại nói, ông trời cho tôi một khuôn mặt đẹp như vậy, ăn chút khổ cũng đúng / mỉm cười

Đang chế nhạo chuyện hợp lớp, cô lại bị bình luận làm cho chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Độc Đại

Edit: melbournje

□

Đây là một bình luận:

Ai nói thanh xuân không bị thương: *Thật buồn, tôi thất tình rồi...Không phải có người thứ ba, là chia tay trong hòa bình. Từ hồi học cấp ba chúng tôi đã thích nhau, hẹn nhau tốt nghiệp sẽ hẹn hò. Tốt nghiệp xong, nắm được tay anh ấy, tôi cảm thấy rất hạnh phúc, cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cái cảm giác hưng phấn, kích động ấy!*

Nhưng bởi vì một vài nguyên nhân, nên chúng tôi yêu xa. Khoảng thời gian ban đầu, mỗi ngày chúng tôi đều gọi điện thoại cho nhau, nghĩ đến đối phương là khóc, hai trường học có chút xa, tôi còn nhớ rõ anh ấy dùng tiền dành dụm một tháng để mua một vé ghế ngồi cứng trên tàu hỏa, ngồi một ngày một đêm đến tìm tôi.

Lúc đến nhà ga anh ấy ôm tôi khóc, một người con trai 1m80, lại khóc thành đứa khóc! Như vậy, năm thứ nhất, khoảng thời gian hai đứa sống trong nhớ nhung cũng đi qua, năm thứ hai cũng bận lên, cơ hội gặp mặt ít đi, gọi điện thoại cũng ít. Năm nay năm ba, cuối cùng chúng tôi đã yêu nhau được ba năm... Đột nhiên tôi phát hiện ngày trước chúng tôi yêu nhau, một ngày phải gọi 3 cú điện thoại, đến bây giờ có khi một tháng gọi một lần, tình cảm cứ như vậy mà phai nhạt đi.

Tôi bảo anh ấy chúng mình chia tay đi, qua một ngày anh ấy mới trả lời một câu được, Độc Đại, rõ ràng yêu nhau nhiều như vậy, vì sao lại biến thành như thế?

Thư Trữ còn đang đọc, phía dưới đã có rất nhiều bình luận.

Lưu sa: *Tôi cũng yêu xa, cũng chia tay, cũng không rõ sao lại thế này...*

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: *Sau khi tôi chia tay mối tình đầu, trên cơ bản gặp gỡ người đàn ông nào cũng có cảm giác không quen.*

Hứa hẹn chưa: *+1 cho lầu trên, sau khi ra xã hội ấy, gặp gỡ đàn ông nếu không phải là người háms ích lợi, thì chính là đơn thuần / lạnh lùng*

Tôi yêu độc đại: *A? Đáng sợ quá đi, tôi cùng mối tình đầu đều vừa học đại học, nhưng chung một thành phố! Tôi có nghe anh chị khóa trên nói, đến năm tư thì tình yêu đã phai nhạt, đều tự tìm đại cho mình một lí do để chia tay! Chuyện đó quan trọng như vậy sao?*

Tha thứ sắc: *Mối tình đầu của tôi cũng bánh quẩy năm đó rất đơn thuần! Ai, ngẫm lại năm đó mối tình đầu của tôi cũng chậm chậm biến thành anh bán bánh quẩy!*

...

Thư Trữ đau xót, năm đó Trình Đoạn Dịch cũng nói, chẳng sợ gian khổ, chỉ cần cùng cô. Cũng là anh ta, nhưng vài năm sau, anh ta liến lên giường cùng người phụ nữ khác...

Cô lại trả lời bình luận của cô gái kia.

Độc Đại: *Ai biết được? Có vẫn là gặp người tốt, có nên giữ lại trong lòng, quý trọng mối tình đầu vậy!*

Rồi sau đó mới trả lời cô gái lầu một kia,

Độc đại: *Có lẽ hai người thật sự cần tách ra thử xem sao, cho nhau vài năm, chờ tốt nghiệp rồi gặp lại, nếu lúc trước là tình yêu khác cốt ghi tâm, thì lúc gặp lại sẽ biến thành nước chảy đá mòn ôn nhu. Không cần tận lực chờ mong, cứ thuận theo tự nhiên, gặp gỡ là trùng hợp, còn có thể đi cùng nhau được thì mới là duyên phận, nếu thật sự bỏ lỡ, thì đó cũng chỉ là một thanh xuân tươi đẹp để nhớ lại...*

Bình luận cũng kịch liệt theo, thảo luận khí thế ngất trời, Thư Trữ đột nhiên phát hiện các cô ấy lại coi mình là cổ vấn tình cảm!!!

Độc Kê Thang: *Tôi thấy mình vẫn nên là Lão Độc chứ người hơn, mấy vấn đề tình cảm này, tôi không hiểu nhiều lắm / vẫy tay*

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: *Ha ha ha, mặc dù cách một cái màn hình nhưng tôi cũng có thể cảm giác được Độc Đại rất bất đắc dĩ.*

ngdep: *Tôi cười chết mất, Độc Đại muốn điên luôn rồi*

Từ trước: *Siêu cấp tò mò chuyên yêu đương của Độc Đại, mỗi ngày ở nhà cuồng chửi người / cười xấu xa*

Không có kết cục: *Ha ha ha, nhưng độc đại nói rất có lý*

Mộng ngàn năm +1 cho lầu trên, độc đại thật giỏi

...

"Phốc~"

Lưu An bị lời này của Độc Đại làm cười lac cả giọng.

Fan của Độc Đại không chỉ có nữ, nam cũng không ít, nhưng sức chiến đấu của nữ vẫn cường hơn nam một ít, hôm nay các cô ấy ở đây chửi đàn ông, hầu như những người nam chỉ biết im lặng.

Hiện tại cũng không dám nói, việc này đã từng đã xảy ra một lần, lúc ấy fan Độc Đại vẫn chưa nhiều như vậy, có một cô gái nói phát hiện bạn trai cùng mình ái muội, kết quả mình có thai, bị coi là ngoại tình!

Độc Đại mang theo fan nữ của mình đi chửi, có vài người đàn ông, chỉ trích cô gái kia, bị các cô công kích không ít.

Sau này... Những người đàn ông kia chỉ có thể im lặng.

Quá trình không cần miêu tả, dù sao lúc một tập thể phụ nữ đi chửi đàn ông, còn những người đàn ông không ai dám lên tiếng, chỉ biết yên lặng phê bình người nam kia, ngẫu nhiên còn có thể có thêm chút kiến thức, biết phụ nữ thích thể nào, ghét thể nào!

Đương nhiên, Độc Đại vẫn rất có đạo lý, việc hợp lý thì sẽ châm chọc, không hợp lý, cô ấy cũng sẽ không chút khách khí chỉ ra.

Thành thật mà nói, tuy rằng Độc Đại thẳng thắn, nhưng người này cẩn thận nhìn, **(1) tam quan** vẫn rất bình thường!

(1) Tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan và thể giới quan.

Lưu An bị những lời này của Độc Đại làm nở nụ cười, những cô gái này cũng không ngừng lại, với tính cách của Độc Đại kia, làm sao có thể hiểu rõ và tư vấn chuyện chị em?

Muốn biết thể nào ngược cặn bã, cô ấy có rất nhiều cách, dù là phương pháp đơn giản nhất, nhưng vẫn khiến mọi người kích động!

Chỉ biết yên lặng mà cảm thán Độc Đại.

□

Thư Trữ nhúc đầu, mình tốt như vậy sao?!

Cô tựa vào trên sofa, lại nghĩ đến Trình Đoạn Dịch, cho dù anh ta có chỗ không đúng, nhưng tình cảm vài năm kia, anh ta đối tốt với cô như nào, cô cũng không quên.

Lúc đi học, Trình Đoạn Dịch có ham muốn chiếm hữu rất lớn, mà trong mắt cô chỉ có anh ta, căn bản không biết những người đàn ông khác như nào.

Quan hệ với con gái thì bình thường, gặp mặt có thể nói chuyện, có thể giúp việc nhỏ, tùy vào thái độ mỗi người, nhưng trong lòng nghĩ như nào thì không nói. Bạn học hỏi cấp 2, cấp 3, tuy thời gian trôi qua đã lâu, lại có chút khoảng cách, nhưng nếu Thư Trữ nói muốn đi họp lớp thì thực là lừa mình dối người.

Bởi vì vô luận là cô ở đâu, phần nào nhiệt đều là người khác, cái gì cô cũng không có!

Tâm tình cô trầm thấp ngã vào trên giường, từ từ nhắm hai mắt lại, ngủ không được, lăn qua lộn lại.

Mà xui quý khiến thể nào lại gửi tin nhắn cho tên kia,

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:** *Nè, anh có gặp qua gay chưa?* 」

Dư Vũ cũng chưa ngủ, thấy tin này thì trừng mắt, trả lời,

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** *Đương nhiên rồi, mấy chục người gì đó!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:**... 」

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** *Có hỏi cái này làm chi?!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:** *Tôi tưởng anh biết rồi chứ...* 」

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** *Mẹ nó! Người không hợp, thì tôi sẽ không yêu, tôi nói cho cô biết, coi trọng tôi hơn đi!* 」

「 **Lầu dưới là đồ ngọc:** *À, lạnh lùng ghê* 」

「 **Lầu trên là đồ ngọc:** *Ha, để tôi nói cho cô, tôi...* 」

...

Hai người bật chế độ, một người là đồ mặt dày, một người bị đá kích, tán gẫu và ghi lại, thẳng đến khi Thư Trữ mệt nhọc ngủ đi, trước khi ngủ cô còn suy nghĩ, trách không được người là động vật quần cư!

...

Trước quốc khánh một ngày, Thư Trữ đi lên gõ cửa nhà Dư Vũ.

"Gõ gì đấy? Mới sáng tình mơ!"

"Chúan bị một chút đi, chúng ta đi mua quần áo!"

Dư Vũ xoa xoa tóc, "Rồi rồi rồi, Có chờ đi! Tôi chuẩn bị một chút!"

Đây là lần đầu tiên Thư Trữ vào phòng của anh, kết quả thì chỗ này cùng với chỗ của cô không có gì khác nhau lắm, nhưng phòng đàn ông vẫn có chút khác với phòng phụ nữ!

Dư Vũ người này coi như ưa sạch, tuy rằng vẫn có chút lộn xộn, nhưng tổng thể mà nói, vẫn rất sạch sẽ.

Cô lại nhìn nhìn, *"Này! anh nhanh chút được không được?!"*

"Gấp cái gì?" Dư Vũ theo phản xạ có điều kiện nên tranh luận.

Thư Trữ mặt tối sầm, *"Được, anh nguyện ý đi đúng giữa trưa, thời điểm nhiều người nhất tôi cũng không ý kiến, dù sao tôi cũng không phải mình tính!"*

Dư Vũ sùng sốt, đứng rồi nha, tốt xấu gì anh vẫn là một mình tính tuyến thứ 18 có mười nghìn người theo dõi!

Dư Vũ thu dọn xong, vậy mà còn đeo khẩu trang!

Thư Trữ: "... " Thực sự coi mình là mình tính nổi tiếng sao?!

"Hay là tôi đeo thêm kính râm nữa?"

"..." Thật dọa người.

"Quên đi, vẫn là không nên mang! Đi thôi!"

Thư Trữ trầm mặc đuổi kịp, người này...

□

Đây coi như trung tâm thương mại lớn nhất, bên trong có rất nhiều cửa hàng xa hoa, vừa vặn thích hợp để...giả bộ.

"Ủầy! Lâu phết rồi tôi chưa tới nơi này đồ!"

Dư Vũ mặt biểu cảm hưởng thụ, say mê.

"Đồ ngốc!" Thư Trữ chỉ cho anh hai chữ này, rồi đi về phía trước

"Nè nè, tôi nói cho cô, vậy là cô không hiểu cuộc sống của người nghèo như tôi rồi!" Theo sát sau lưng cô, anh nói lăm nhăm.

Thư Trữ vào một cửa hàng, xem xét lại xem xét, rồi lại nhìn Dư Vũ.

"Tử Ngư (cá chết), thử xem!"

"Phá Thư (sách rách), cái gì mà Tử Ngư cơ?! Ông đây như rồng như hổ đấy nhé?!"

Thư Trữ liếc mắt một cái, *"Nhanh chút, đừng lãng phí thời gian!"*

"Được được được!" Dư Vũ chọn một bộ, vào phòng thử đồ, Thư Trữ nhàm chán ngồi chờ.

"Mời dùng trà!" Nhân viên bán hàng cho cô một chén trà, Thư Trữ nở nụ cười.

"Cảm ơn!"

"Không cần khách sáo!"

Nhân viên đi rồi, Dư Vũ đi ra.

"Đây đây đây~" anh nói.

Lại vuốt vuốt tóc, *"Đẹp trai không?! Đẹp trai không? Có phải bị mê hoặc rồi không!"*

Thư Trữ nhìn anh, không nói gì.

"Sao? Xấu à?" Dư Vũ bỗng chốc thu hồi động tác, kéo kéo quần áo.

Không phải vậy chứ, ông đây soi gương lâu lắm mới ra, góc nào chả nhìn rồi!

Thư Trữ trừng mắt nhìn anh, *"Anh có thể ăn mặc bình thường một chút hay không!"*

Mặc đồ mà để lộ ra một mảnh trước ngực là có ý gì chứ?!

"Như thế nào? Như này không phải rất đẹp à!"

"Thay thay thay!"

"Ả..." Quên đi, người nào trả tiền người đó là đại gia!

Lại thay một bộ, đi ra.

"Lúc này đẹp rồi chứ!"

Thư Trữ: "... "

"Lưu manh mặc cái gì cũng lưu manh!"

"Này, cô có ý gì?!"

Thư Trữ nhìn anh, ăn mặc phong cách hip-hop, động tác với dáng vẻ đều lưu manh, lưu manh!

Nhìn xung quanh tiệm một chút, cô nói,

"Đổi quán!" Rồi sau đó cười khách sáo với nhân viên, mang anh đi quán khác.

Chọn một bộ tây trang màu lam, đưa cho anh.

"Thử xem!"

Dư Vũ khoa trương nhìn, *"Mẹ nó chứ! Ấu phục? Đi họp lớp mặc cái này sao?!"*

Thư Trữ trừng mắt nhìn anh, Dư Vũ thành thành thật thật nhận, được thôi, trả tiền có quyền!

Dư Vũ đi ra, cô có chút trầm mặc, muốn anh mặc từ tể thể này để trông mạnh mẽ hơn xú. Bởi vì...Khí thế của Trình Đoạn Dịch quá mạnh mẽ...

Thư Trữ nghĩ nghĩ, càng sợ bạn trai cũ đối với "bạn trai hiện tại" đụng độ.

Cô cười tự giễu, cái gì mà Độc Đại, Huru Thu, nghe to nhĩ, đến cùng vẫn là một người bình thường, tư tưởng tiểu dân, làm sao mà không biết chứ!

Qua một hồi lâu, cửa phòng thử đồ mới bị đẩy ra, Dư Vũ lộ ra một cái đầu.

"Thật sự muốn mặc như vậy sao?" Giọng nói của của anh rất úy khuất.

"Anh ra đây tôi nhìn xem!"

Dư Vũ lắc đầu, mặc cỡ.

"Mau ra đây!" Thư Trữ trừng anh một cái, Dư Vũ úy úy khuất khuất đi ra, rất không tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Song sát liên thủ

Edit: melbournje

□

Tây trang màu đen, làm lộ lên thân hình thon dài của Dư Vũ, lại không có vẻ gầy gò, không biết người này làm như nào, rõ ràng có mặt tiểu bạch kiêu, nhưng đáng người lại rất được.

Thư Trữ không thể không thừa nhận, anh mặc thật sự đẹp, người này mặc quần áo gì, phong cách nào cũng đẹp, trời sinh làm cái móc treo đồ sao?

"Rất được!"

Dư Vũ lại nhìn vào gương, có chút không quen, anh hay mặc đồ rộng rãi, có chút sôi nổi của tuổi trẻ, lại còn tùy ý, nhưng khi mặc cái này thì cảm thấy rất kì quái.

"Liền là bộ này đi!"

Dư Vũ biểu cảm không vừa lòng, Thư Trữ thấy thế nói, *"Anh mặc cái này vào còn giống đàn ông, mặc cái khác người ta tưởng anh gay không đó?"*

Dư Vũ phẫn nộ lắc đầu, trừng mắt nhìn cô một cái, lại hỏi, *"Thật sự là đẹp sao?"*

Thư Trữ gật đầu.

Vậy thì nghe cô một lần!

"Đợi chút."

"Thế nào?"

"Tôi luôn cảm thấy còn thiếu thiếu gì!" Cô xoa xoa cằm, chăm chú nhìn anh.

Dư Vũ nghi hoặc nhìn cô, chỉ thấy mắt Thư Trữ bỗng sáng ngời.

Cô lấy một cái cà vạt, một tay vỗ cánh tay anh,

"Cúi đầu!"

Dư Vũ nhu thuận cúi đầu, nhìn cô.

Đây là...Muốn thắt cà vạt cho tôi?

Trong lòng không hiểu sao nổ bùm bùm.

Thư Trữ đang muốn đeo cà vạt cho anh, đột nhiên sừng sốt, tại sao mình phải đeo cà vạt cho anh ta nhĩ?

Rồi sau đó cô đưa cà vạt cho anh, *"Tự đeo đi! Thắt thân làm cái gì? Chờ tôi đánh anh hay sao?!"*

"Răng rắc!" Âm thanh Dư Vũ nghe được, là tiếng trái tim mình vỡ vụn, người phụ nữ này thật đáng ghét!

"Tôi không..." Dư Vũ nhìn cô, định nói gì đó

Thư Trữ nhìn anh, đột nhiên hô một câu, *"Có thể giúp anh ta đeo cà vạt được không?"*

"Được!" Rồi sau đó một chị nhân viên vui vẻ đi qua!

Dư Vũ: "..."

Quả thật dễ nhìn hơn chút, Thư Trữ gật gật đầu, người này ăn mặc từ tể, vẫn ra hồn người đó!

Dư Vũ lại nhìn trong gương, càng nhìn càng thấy đẹp mắt, lấy điện thoại ra, đưa cho Thư Trữ,

"Giúp tôi chụp mấy tấm!"

Thư Trữ nhận, liên tục chụp thật nhiều, Dư Vũ bày ra các tư thế.

Thư Trữ: "..."

Rồi sau đó anh chọn máy tắm, đăng Weibo, rồi lại cắt điện thoại.

"Đẹp lắm không?"

"Đẹp lắm đẹp lắm!"

Thư Trữ liếc mắt!

Đi đến quầy thu ngân, "Tính tiền giúp tôi với!"

Chị gái sừng sốt một chút, rồi sau đó mỉm cười tính tiền cho cô, mọi người trong cửa hàng nhìn theo đôi trai gái đi ra ngoài kia.

"Oa! Anh kia thật đẹp trai!"

"Bạn gái của anh ta cũng thật xinh~"

"Cảm giác là người đàn ông ấm áp đó!"

"Nhưng mà lại dễ bạn gái thanh toán thế, ăn bám sao?"

"Không thể được, bạn gái anh ấy trẻ tuổi xinh đẹp như thế, có phải là do cô ấy quản tiền không?"

"Có khả năng, ủa, thật hạnh phúc!"

"Các cô không thấy người này có chút quen mặt sao?"

...

Hai người đi ra, Thư Trữ đứng lại, đánh giá anh một chút.

"Cô muốn nhìn món mắt luôn sao?"

"Tôi đang nghĩ, còn thiếu cái gì?"

"Thiếu gì?" Dư Vũ còn có chút lảng lảng.

"Đồng hồ!" Thư Trữ đột nhiên lên tiếng, cái gì mà Mã muốn xứng cái gì mà Yên!

"Đồng hồ? Cô mua cho tôi?"

Thư Trữ liếc mắt, "Nghĩ cái gì thế? Rất đắt đó, tôi đang nghĩ đi thuê một cái có được không!"

Dư Vũ: "..."

"Chị à, được rồi, đừng giằng co nữa! Đồng hồ tôi sẽ tự nghĩ biện pháp!" Tôi đường đường Dư Gia, làm sao có thể dùng hàng cũ?

"Anh có biện pháp?" Thư Trữ một mặt hoài nghi nhìn anh.

"Một người bạn (1) **thổ hào** của tôi có!" Thấy cô không tin, anh vỗ vỗ ngực, cam đoan đó!

(1) Thổ hào, ngắn gọn mà nó thì là giàu, rất giàu.

"Vậy thì đi thuê xe!"

"Xe tôi cũng có biện pháp!"

Thư Trữ híp mắt nhìn anh, "Anh ôm được đuôi ai thế??"

ĐM! Nghĩ tốt cho tôi chút được không?!

Thấy không còn gì phải mua, Thư Trữ định đi về, Dư Vũ mắc cỡ ngại ngùng một chút, vẫn nói,

"Nè, gần đây có bộ phim rất hay đó, đi xem không?"

"Mời tôi xem phim?" Mắt Thư Trữ híp lại, Dư Vũ vừa thấy biểu cảm này của cô, liền muốn đánh người.

"Đúng! Mời cô!" Anh nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không đi!"

"!!!!"

...

Thư Trữ mở cửa xe, vào chỗ lái, Dư Vũ ngồi vào chỗ phụ lái, đóng cửa "**Phanh!**" một tiếng.

Thư Trữ bình tĩnh quay đầu nhìn anh, nói, "Anh có biết hiện tại nhìn anh giống gì không?"

Dư Vũ ngẩng đầu nhìn cô, một mặt không thoái mái.

"Rất giống bạn nhò trên tivi mà hôm qua tôi xem được, bởi vì mẹ không làm theo ý mình mà hờn dỗi!"

Dư Vũ gặn dừ, trả lời, "Mẹ nó!"

"Con trai ngoan, gọi mẹ đi!"

"..."

Đến phòng 249, "*Anh chắc chắn có thể mượn được sao?*"

Dư Vũ vùng cho cô một ánh mắt xem thường, không để ý đến cô nữa, lên lầu.

Thư Trữ: "... " Anh chắc là anh có thể giả đi được sao?

Lên lầu, Dư Vũ lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, rất nhanh đầu bên kia bắt máy.

"Mẹ~"

"Alo, mẹ khoẻ không!"

"Về sao? Đứng đứng đứng, cầu xin mẹ đừng!"

"Con thật sự khoẻ lắm! Con muốn nói cho mẹ chuyện này!"

"Mẹ có thể đưa cho con mượn cái đồng hồ lúc trước ông nội tặng con không, đúng rồi, còn có cái xe mới của anh nữa!"

"Xe nào ấy ạ? Xe của anh họ ấy mẹ!"

"Vâng vâng vâng, con mượn thì anh ấy phải cho, mà con hứa được thì đương nhiên có thể làm được, mấy thứ này chỉ mượn một ngày, hôm sau liền trả!"

"Đã biết đã biết, con khoẻ lắm, mẹ cũng chú ý giữ gìn sức khoẻ!"

"Cứ như vậy nha, con cúp máy đây, đừng để bị ba phát hiện nha mẹ, sợ chết mất..."

Cúp điện thoại xong, Dư Vũ ghé vào ban công tròng mắt nhìn xuống dưới, cô xem tới hi sinh để giúp cô như nào!

Tôi thật sự là một người hàng xóm tốt!

Dư Vũ vào Weibo, xem Độc Kế Thang có đăng gì mới không, kết quả bị Weibo của mình làm phát hoảng.

Trong lòng chí: *Wow, anh đẹp trai!*

Tới tới lui lui: *A a a! Đại Ngư em iu anhhhhhh*

Daulle: *Chỉ có mình tôi chú ý tới ba cô gái trong gương sao?*

Triệt miêu là người phóng khoáng lạc quan: *DM! Người chụp ảnh kia...*

Bối vì tình yêu: *Có phải hay không là nhân viên?*

Tôi sẽ không yêu anh: *Lầu trên gác hạ, nếu là nhân viên bán hàng thì trang phục phải giống nhau, không phải như thế!*

...

Dư Vũ thấy bọn họ rất nhanh đã nói đến là bạn gái, anh tròng mắt, những người này cũng quá có sức tưởng tượng đi?! Anh làm sao có thể yêu cô gái lầu dưới ngu ngốc kia được?! Đồ đàn ông đó, hừ, tặng cũng không cần!!!

Lúc nói lời này trong lòng, không hiểu sao, Dư Vũ lại sờ mặt một chút.

...

Thư Trữ ngã vào trên sofa, vậy mới nói cô rất ghét ra khỏi cửa, cảm giác toàn thân đều khó chịu, nếu còn phải phơi nắng nữa, cảm giác đầu muốn nổ luôn.

Đăng nhập vào Weibo Huru Thư, gần đây Weibo này thật yên tĩnh, cô phải đăng gì đó lên, rồi cũng không nói gì nữa. Bình luận của cư dân mạng phần lớn đều là thảo luận về các nhân vật, hoặc là quan tâm tới sức khỏe của cô.

Mới Weibo Độc Kế Thang, bình luận dĩ nhiên là:

Tiểu hải tử: *A a a! Độc Đại, ban cho tôi một anh bạn trai vừa cao vừa đẹp vừa lắm tiền, lại vừa đối xử tốt với tôi đi! Không muốn độc thân đầu hulu!*

Thư Trữ lập tức trả lời,

Độc đại: *Lão độc cũng thiếu một người! Về phần vừa cao lớn vừa đẹp trai, vừa có tiền lại đối xử tốt, Lão Độc chỉ có thể nói, trừ khi chúng ta giải cứu cả thế giới / lẳng lặng nhìn*

Nghĩ tới ngày mai, lại đăng một bài,

Độc Kế Thang: *Lão Độc, mạnh mẽ lên! Trở về sẽ cho các bạn thấy, thế nào là ngược cắn bã / nắm tay*

Rồi sau đó cô đóng máy tính, đeo balo đi ra ngoài.

Thẳng đến buổi tối mới trở về, Thư Trữ đã làm móng xong, sửa tóc một chút. Nằm ở trên giường từ sớm, ngủ ngon, ngày mai, thật sự là một ngày đáng chờ mong!

...

"Mẹ nó!" Anh ngây ngốc nhìn Thư Trữ, chỉ thấy cô mặc váy dài, còn trang điểm, đôi môi đỏ mọng mê người, con mắt to sáng ngời. Cô híp mắt lại, làm cho người ta có một loại cảm giác yêu điểm.

"Khụ khụ, sao cô lại trang điểm thành như vậy?!" Dư Vũ không thể không thừa nhận rằng bản thân mình nhìn đến choáng váng.

"Hôm nay..." Cô dừng một chút, khẽ nâng cằm, biểu cảm đáng đánh,

"Phải làm một người dễ tiện yêu điểm!"

Dư Vũ: "... "

"Là một người bị kẻ thứ ba xen vào, không phải là nên điềm đạm đáng yêu á?"

"Đáng yêu cái rắm, tính khi dễ tôi nữa sao?!" Cô tỉnh nguyện ba hoa, tìm một người đàn ông để giả bộ làm bạn trai, nhưng cũng không thể chịu được việc bị tiểu tam điều võ dương oai!

"Đúng rồi, xe với đồng hồ của anh đâu?" Thư Trữ nhìn về phía anh.

Dư Vũ học theo cô, nhấc cầm, lấy trong túi ra một chiếc đồng hồ, được rồi, Thư Trữ không hiểu, nhưng là vừa thấy chỉ biết không rề!

"Được, mang cô đi xem xe!"

Thư Trữ đi theo anh, người này vậy mà có thể mượn được hàng xa xỉ?

"Ferrari phiên bản giới hạn?"

Dư Vũ vầy vầy chia khóa, "Thế nào? Không bị dọa chứ?"

Thư Trữ vươn tay, bật ngón tay cái, cái này không dễ thuê đâu nha...

"Ôm được cái đùi nào vậy?" Ánh mắt cô nhú lại, hoài nghi.

Dư Vũ cười gượng hai tiếng, "Tôi nhờ anh họ, cũng không biết anh ấy tìm ai mà mượn được, bảo tôi cẩn thận chút, đừng làm hỏng!"

Nhìn anh dè dặt cẩn trọng, Thư Trữ thở ra một hơi, đã hết đề phòng cùng hoài nghi.

Ngồi trên xe đắt tiền, Dư Vũ phát hiện cô phá lệ trầm mặc, có lẽ chính cô cũng không có chú ý tới, cô đang nhăn mày, cùng với vẻ mặt không yên.

Anh giống như đột nhiên hiểu vì sao cô lại mua quần áo, lại mượn này nọ, còn trang điểm đẹp như vậy.

Tựa như con người vào thời điểm thống khổ nhưng vẫn muốn liêu mạng cười, cảm giác làm như vậy sẽ không còn đau! Cô giương nanh múa vuốt, điều vô dương oai, một bộ dáng muốn thế nào thì thế đấy, nhưng thực ra chỉ đơn giản là sợ hãi, cô gái này rõ ràng như đàn ông, vậy mà lại mất cảm yếu ớt...

Đây là kết quả của chuyện xưa sao?

Dư Vũ khụ một tiếng, "Này, hôm nay chính là tự do phát huy sao?"

Thư Trữ gật đầu, "Đúng, hung hăng nghiền nát cận bã nam và ác nữ, làm cho bọn họ biết thế nào là trời cao đất rộng!"

"Được! Không thành vấn đề, cô có đã là đủ rồi, hướng hồ còn có anh đấy?! Chúng ta song sát liên thủ, hung hăng diệt trừ kẻ gian ác!"

"Ai song với chả sát với anh?! Bà đây nhu thuận biết điều, thiện lương ôn nhu~"

"Haha~Nếu cô nói lời đó mà bỏ chữ bà đây đi, thì sẽ đáng tin hơn đó!"

"Đồ đàn ông, đừng có chối!"

"Ha! Gay, anh có tư cách gì cười nhạo tôi?!"

"Được rồi, hôm nay ông đây đi hỗ trợ cô, cô nói năng cẩn thận, không tôi sẽ quay đầu đó!"

"Lại còn ông đây ông đấy, anh đang châm chọc tôi, còn đồ tôi châm chọc anh?"

Cô còn nói, "A, đàn ông!"

"Có..."

"Anh đừng nói nữa! Phải có chút phong độ, anh là đàn ông, tính toán chi li như vậy, chẳng lẽ về sau thật sự muốn làm phụ nữ?"

Dư Vũ vừa nghe, lập tức quay xe

"Nè, anh làm gì đó?!"

"Nè nè nè, Dư Vũ!"

"Tôi không nói nữa, đi đi!"

"Được được được, tôi xin lỗi!"

"Anh Dư! Tôi sai rồi!"

"Được thôi, biết sai thì sửa!" Dư Vũ lại đem xe quanh lại.

Thư Trữ: "..."

Đến khách sạn, Thư Trữ ngồi ở trên xe, thờ ơ sâu một hơi.

"Sợ cái gì, ăn đi đi!" Rồi sau đó vươn tay, nhìn cô.

Thư Trữ cười khế, khoác tay anh, động tác chậm rãi, đôi giày cao gót màu đỏ rượu trùng màu với bộ nail, cô vươn chân ra ngoài xe, dẫm trên đất.

C•

Tác giả có lời muốn nói:

"Lúc nói lời này trong lòng, không hiểu sao, Dư Vũ lại sờ mặt một chút..."

Dư Vũ: Mặt có chút đau, giống như bị ai đánh?

Tác giả: Chính cậu, đừng đừng đừng, chúng tôi đều nghe thấy được!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hộp lớp (1)

Edit: melbounje

□

Dư Vũ khoác tay cô đi đến chỗ đám người đang đứng ở đại sảnh, đã nhiều năm không gặp, Thư Trữ cũng không nhận ra vài người.

"*Thư Trữ?*" Trong đó một cô gái gọi cô, Thư Trữ thấy cô ấy gọi, nhưng thật sự không nhớ nổi tên, chỉ có thể khẽ cười. Lại nhìn xung quanh, mọi người đều mang theo "trang phục" của mình nha. **(Mình nghĩ ý bảo mang theo bạn trai bạn gái)**

"*Đây là bạn trai cậu sao?*" Cô ta mờ to hai mắt, cười tùm tùm nhìn Dư Vũ, anh lễ phép cười lại.

Thư Trữ cũng chỉ cười cười, đây không phải người cần tìm, cũng không cần khoe ra.

"*Nhìn rất đẹp trai! Soái ca, cậu tên gì thế?*"

Dư Vũ mỉm cười, "*Dư Vũ.*"

"*Tôi tên Trương Na, bạn học của Thư Trữ, vị này là...*" Cô ấy quen thuộc mà giới thiệu từng người.

"*Tôi tới chậm!*" Một giọng nữ vang lên, sắc mặt Thư Trữ cứng đờ, là Liễu Như Ngôn.

"*Thư Trữ? Cậu cũng tới rồi sao, tôi còn tưởng rằng cậu không đến chứ!*"

Thư Trữ nhếch miệng cười, phờ trương mỵ lệ, cảm hơi hơi giương lên, "*Vì sao không đến?*"

Cô hỏi lại cô ấy, nụ cười rực rỡ tươi tắn đến mắt Liễu Như Ngôn, Thư Trữ, cùng với suy nghĩ của mình hoàn toàn không giống nhau.

Liễu Như Ngôn mặc váy trắng, ngũ quan còn kém rất rất xa Thư Trữ, thoát nhìn thì cũng gọi là thoải mái, tựa như tiểu thư khuê các.

Thư Trữ hừ lạnh một tiếng, người như thế thoát nhìn không hề tâm cơ, vậy mà lại trong bóng có kim, có thể lên giường với bạn trai của bạn mình cơ mà!

"*Thư Thư, người này là...*"

"*Bạn học cũ của em, Liễu Như Ngôn!*"

"*À~thì ra chính là người đó...*" Anh như bùng tình, trong nụ cười cất giấu thâm ý.

Liễu Như Ngôn nhàu mày, hốc mắt có chút đỏ, "*Cậu vẫn không chịu tha thứ cho tớ sao?*"

"*Tôi...*"

"*Thư Thư không cần biết đến chuyện tha thứ hay không, dù sao đây là chuyện của cô cùng người khác, không liên quan tới Thư Thư nhà chúng tôi!*"

Dư Vũ nhẹ ôm lấy Thư Trữ, khẽ cười, không nhìn Liễu Như Ngôn, lại hỏi Thư Trữ,

"*Một môi hả? Muốn đi vào sao?*" Giọng nói ôn nhu, Thư Trữ run lên, nhéo anh một chút.

"*Đúng đúng đúng, đi vào ngồi đi, lớp trưởng đã đặt phòng rồi!*" Lớp trưởng chính là... Trình Đoạn Dịch.

Dư Vũ nhẹ ôm lấy cô đi vào trong, trong mắt người khác, hai người họ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, mỗi lời mỗi ý đều mang theo hạnh phúc, phảng phất như là một đôi kim đồng ngọc nữ. Mà trên thực tế...

"*ĐM! Ông đây giúp cô, cô nhéo tôi làm gì!*"

"*Nhìn anh cười ghét quá!*"

"*Phá Thư! Tôi nói cho cô biết, tôn trọng tôi chút đi, cẩn thận tôi đi về đấy!*"

"*Anh có can đảm thì đi đi!*" Cô lạnh lùng nhìn anh, Dư Vũ sùng sốt, nói,

"*Tôi không có can đảm, tôi...*"

Thư Trữ cười, vừa rồi thấy Liễu Như Ngôn tích lũy phần nộ trong lòng, hôm nay tạm thời tin anh vậy.

"*Đến đây, ngồi đi!*" Dư Vũ nhẹ nhàng kéo ghế, khẽ mỉm cười đỡ Thư Trữ, những người khác ồ ào.

"*Ta nói Thư Trữ thật là có phúc! Trước kia ở trường học, có lớp trưởng của chúng ta che chở, hiện tại chia tay với lớp trưởng, lại có người khác bảo vệ! Thư Trữ thật là có phúc, soái ca, cậu khả phải cẩn thận nha, lớp trưởng của chúng tôi vẫn nhớ mãi không quên với Thư Trữ đó!*"

Sắc mặt Liễu Như Ngôn dần trở nên khó coi, Thư Trữ cười, nhìn Trương Na thuận mắt lạ thường.

"*Xem ra tôi phải đối xử với Thư Thư nhà mình tốt hơn mới được, tuyệt không cho những người khác cơ hội!*"

"*Ồ, mọi người đều ở đây sao?*" Mã Yến kéo chồng mình tiến vào, thấy Thư Trữ cùng Liễu Như Ngôn đều ở đây, vừa đi lên đã nói,

"*Như Ngôn, cậu không đến cùng lớp trưởng Trình sao?*"

Liễu Như Ngôn gượng ép cười cười, "*Anh ấy...Anh ấy có việc...*"

"*Ài, cậu ấy có một công ty lớn như thế, chắc là rất vội nhì! Chả giống chồng tớ, quán Quảng lợi, một công ty nhỏ như thế thôi đã vội vô cùng rồi!*"

"*Vì Vi cậu đừng nói bừa? Quảng Lợi là công ty lớn như vậy, làm sao có thể là công ty nhỏ chứ?!*"

Chồng của Mã Yến vuốt vuốt cổ áo, thoáng kiêu ngạo, Mã Yến càng cao ngạo nhìn Thư Trữ, cô cũng chưa quên chuyện Thư Trữ cười nhạo chồng mình đâu!

Thư Trữ cười, "*Tớ nhớ không lầm thì, Mã Yến, chồng cậu là phó tổng hả?*"

"Đúng vậy, phó tổng của Quảng Lợi!" Quảng Lợi quả thật là một công ty lớn, tuy rằng Thư Trữ đối với những người này, cũng cố tránh để khỏi có vài phản thái độ ghê tởm, nhưng lại không thể không thừa nhận, nếu lấy được một người chồng giàu cũng sướng.

"À, thì ra là vậy sao, ra là phó tổng của Quảng Lợi, trách không được câu lại buông tha cho Lưu Gia Nam, người ta tâm tâm niệm niệm với cậu, còn gọi cho tờ hôn thâm về cậu chứ! Nhưng mà, người tìm chỗ cao mà đi, nước tìm chỗ trũng mà chảy, Yến Tử đã có lựa chọn rất tốt rồi, chúng tôi cũng hiểu cho cậu!"

"Phụ!" Dư Vũ không nhịn được, nở nụ cười, Thư Trữ người này bình thường thì lời biếng, hận không thể không biểu cảm một cái! Nhưng một khi bị kích thích, liền giương nanh múa vuốt, hiện tại đang bày ra dáng vẻ vui đùa, nói xong lời "khắc nghiệt", sợ là cô ta đang cực kì chán ghét cô!

Đương nhiên, anh đang cười Thư Trữ, nhưng ở trong mắt người khác, anh chính là đang cười vợ chồng Mã Yến!

Thư Trữ đưa tay hung hăng nhéo anh, người ta có công ty lớn đó! Anh là một diễn viên quần chúng, không sợ bị dè dặt à! Còn sợ người khác không chú ý đến mình sao?!

Thư Trữ tức giận!

Mã Yến cười lạnh, "Vị này là bạn trai của Thư Trữ? Cậu làm nghề gì vậy?"

Dư Vũ cười rót một cốc nước, đưa cho Thư Trữ, quay lưng về phía bọn họ, hung hăng trừng cô một cái.

Ừ, người kim cương sao! Sao mà véo đau như vậy!!!

Ngay tức khắc anh lại nở nụ cười, "Không việc làm!"

Mọi người đều có chút sững sờ, người này ăn mặc đều có phong thái, nói không việc làm có ý gì?

Thư Trữ ở dưới bàn hung hăng đá anh một cước, gân xanh trên trán Dư Vũ giật một chút, cảm giác được chân Thư Trữ đạp đi đạp lại, anh lấy chân kẹp hai chân của cô.

Thư Trữ giật giật, anh không bỏ ra, nhưng cô cũng không dám làm động tác quá lớn.

Chỉ nghe Dư Vũ lại cười nói, "Trước kia tôi cùng bạn bè ở khắp nơi vui chơi, hiện tại có Thư Trữ, liền ở cùng Thư Trữ!"

Mọi người ngẩn ngơ, Thư Trữ giật giật chân, không rút ra được, trong lòng thầm mong người này đứng lên con động kinh!

"Nói đến bạn bè trước kia, tôi tự nhiên nhớ ra một người bạn, chắc là ông đây phải biết! Chính là Lưu Cự An của Quảng Lợi các ông!"

"Cậu chủ?!" Chồng của Mã Yến nhất thời kích động, vậy mà cậu ta còn nói ra thẳng tên của Lưu Cự An! Rồi sau đó ông ta dè dặt cẩn trọng hỏi Dư Vũ,

"Cậu biết cậu chủ của chúng tôi sao?"

"Quen lắm áy chứ! Lần trước uống rượu với tôi, cậu ta bị chú Lưu xách về, bị cấm đi chơi, để đỡ liên lụy tới công ty! Cũng lâu rồi tôi chưa gặp cậu ta, mà hiện tại có Thư Trữ rồi, tôi còn rành đâu mà lo cho cậu ta chứ! Không biết bây giờ cậu ta thế nào rồi nhỉ?" Xì, cái gì mà lần trước uống rượu chứ, chú Lưu làm sao quản chặt cậu ta được, vừa nghe Dư Vũ kêu đi uống rượu, là cậu ta lại lập tức trốn ra ngoài.

Hoàng Lâm mở to hai mắt, chuyện của Lưu Cự An, ông ta cũng nghe vài người của hội đồng quản trị nói, nghe nói là cùng một đám nhị thế tổ uống rượu, nhưng thế lực của nhà bọn họ vẫn tương đối yếu kém, Lưu Đồng sợ cậu ta chọc phải chuyện phiền toái, nên mới lời về cấm túc!

Người này... Chẳng lẽ là (1) nhị thế tổ nào đó?

(1) Nhị thế tổ: người thừa kế gia tài của lớp cha chú để lại, cũng ngắn gọn là rich đó mng:D

Lại nhìn biểu cảm ngạo mạn không ai bì nổi của anh, trên mặt ông ta lộ ra vài phản cung kính, "Không biết cậu đây họ gì ạ?"

Cầm Dư Vũ khẽ nâng, "Gọi tôi Dư Vũ là được, đều là bạn học của Thư Trữ cả!"

Trong lúc ngẩn ngơ, phòng ăn này trở nên yên tĩnh, Thư Trữ cứng ngắc ngồi ở chỗ kia, thu hoạch được một đồng ánh mắt hâm mộ!

Nói phét lớn như vậy, cô sợ hãi..

"Cậu cũng đừng nhìn tôi nữa, mọi người cứ tán gẫu đi!" Nhị thế tổ này rất chân thật, Hoàng Lâm cũng phải phối hợp, Mã Yến không nói một lời nào, người mà chồng mình không dám đắc tội, cô ta nào dám lên tiếng!

Đợi một lát sau, cuối cùng mọi người cũng đã tán gẫu, đương nhiên, luôn luôn có ánh mắt nhìn hướng bên này, muốn tiến đến bắt chuyện, lại thấy hai người này ngồi quá gần nhau, chắc là đang nói chuyện ân ái, mọi người ở đây ai không biết xấu hổ mới quấy rầy!

"Nói với tôi đi, anh nói thật hay nói dối?!" Thư Trữ nghiêng răng nghiêng lợi, cô cũng không ngờ là nói dối lớn đến như vậy! Còn nhắc đến nhân vật mà người ta biết, nếu bại lộ thì sao?!

Khóe miệng Dư Vũ khẽ nhếch, ghé sát vào tai cô, cười nói, "Nói dối!"

Gân xanh trên trán Thư Trữ muốn nhảy dựng lên, "Vậy, chuyện nhà người ta, anh, làm sao, biết rõ, như vậy!" Cô nghiêng răng nói ra từng chữ.

"Tôi xem trên mạng!" Anh nói mà không chút dè ý, mặt Thư Trữ càng ngày càng đen, cô vươn tay, ở sau lưng anh dùng sức mà bấu.

Cô nào có can đảm nói dối đến như vậy! Nhiều lần thì cũng đã nói với mọi người ở đây rằng anh có mấy căn nhà, nhưng mà mọi người xem Từ Ngự này, vậy mà lại dám nói dối mình là bạn của nhị thế tổ???

"Lớp trưởng đến rồi, lớp trưởng đến rồi!" Mọi người bảy miệng tám lời tiếp đón, vị trí của Trình Đoạn Dịch ở trong lòng mọi người, không thể coi thường. Ngay cả Mã Yến bị anh cho một bạt tai, cũng phải làm như không gì xảy ra, xem như đó là đùa.

Liễu Như Ngôn luôn luôn trầm mặc mở to hai mắt, kích động tiến lên, vươn tay, Trình Đoạn Dịch lại vùng tay cô ta ra, hướng thẳng đến chỗ Thư Trữ.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hợp lớp (2)

Edit: melbournje

□

Thư Trữ có chút cứng ngắc, lưng thẳng tắp.

"Thư Thư..."

Trình Đoạn Dịch nhẹ giọng gọi cô, ôn nhu lưu luyến, phảng phất ẩn dấu rất nhiều tình cảm nồng nhiệt, như đã lên men, giờ thì nổi lên.

Thư Trữ càng cứng ngắc, mặt đỏ ửng, đương nhiên không giống việc chửi rủa trong điện thoại.

"Thư Thư, ai vậy?" Dư Vũ đem cô kéo vào trong lòng, vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của cô.

Thư Trữ bỗng chốc tỉnh táo, ho một tiếng, dựa vào ờ trong lòng anh, cười nói, "Bạn học chung đại học với em, cũng là lớp trưởng!"

Trình Đoạn Dịch sùng sốt, bạn học? Lớp trưởng? Lại nhìn cô xinh đẹp tựa vào trong lòng một người đàn ông khác, anh thấy trong lòng mình đau đớn, chinh chinh quần áo, đè nén cảm xúc.

"Em thật sự không thể nghe anh giải thích sao?"

"Có cái gì mà giải thích, anh có thể nói, anh với cô gái bên cạnh này không có chút quan hệ nào sao?"

Cô chỉ chỉ Liễu Như Ngôn, Thư Trữ cười phở trương, hơi hơi nhú mì, thoát nhìn thật rất là xinh đẹp.

Nếu không phải ở gần, Dư Vũ sợ là cũng chỉ nhìn thấy cô cười, mà không thấy hốc mắt cô hơi đỏ.

"Anh..." Trình Đoạn Dịch há hốc, không biết nên nói cái gì, sự việc đã xảy ra, nào có thể hai ba câu là nói rõ ràng?

Liễu Như Ngôn nhẹ nhàng bám lấy tay áo Trình Đoạn Dịch, đôi mắt nhìn về phía anh, một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống.

Tất cả mọi người thất thần, mấy người này diễn, ai dám chen vào? Chỉ có thể làm bóng đèn, đứng xem náo nhiệt.

"Tôi nói, cô khóc cái gì? Không phải là cô cầu xin tôi nhường Trình Đoạn Dịch cho cô sao? Cô xem, tôi đây đã cho cô, cô còn khóc cái gì?" Thư Trữ nhìn Liễu Như Ngôn, chính là cô gái này, hơn nửa đêm vác gương mặt hoang mang rối loạn kia tới tìm cô, một đêm đó vẫn còn rành rành trước mắt.

Cô nhớ tới hôm đó Trình Đoạn Dịch gọi điện thoại cho cô, tầm hơn 12h đêm.

"Đã trễ thế này, gọi điện thoại cho em làm gì?" Thư Trữ dụi mắt, nghi hoặc hỏi.

Giọng nói Trình Đoạn Dịch từ đầu bên kia truyền đến, đè nén và khắc chế,

"Thư Thư, anh yêu em, vĩnh viễn chỉ yêu em!"

Vì ngày thường Trình Đoạn Dịch không hay nói lời ngon tiếng ngọt như thế, cho nên cô có chút ngượng ngùng, không nói nữa.

"Vậy em đi ngủ đi, sáng mai anh mua bánh bao cho em!"

"Không cần, xếp hàng lâu lắm, anh cứ đi làm đi!"

"Không có chuyện gì, ngày mai anh dẫn em đi xem phim!"

"Được." Cô cúp điện thoại, Thư Trữ đi ngủ, khoảng hơn ba bốn giờ sáng, có người gọi cửa cô.

Cô nhìn ra mắt mèo, là Liễu Như Ngôn?

"Thế nào?" Thư Trữ nhìn về phía cô ta, người này coi như là bạn, nên đương nhiên cô phải khách sáo.

"Thư Thư! Thư Thư!" Liễu Như Ngôn hoang mang, nước mắt giàn giụa.

"Sao vậy?" Thư Trữ nhíu mày.

"Cậu nhường Trình Đoạn Dịch cho tớ đi!" Liễu Như Ngôn gào khóc, một mặt thống khổ.

Thư Trữ sùng sốt, "Cái gì?"

"Anh ấy không cần tớ nữa! Trình Đoạn Dịch không cần tớ nữa!"

Sau đó, Thư Trữ cũng nhớ không rõ, chỉ thấy đầu đau, Liễu Như Ngôn thì ghé vào sofa bên cạnh càng không ngừng cầu xin, thậm chí còn cho cô xem dấu hôn trên cổ.

Rồi sau đó không nhớ được khoảng mấy giờ, Trình Đoạn Dịch hoang mang đi tới, ôm lấy cô, đá một cước vào Liễu Như Ngôn đang ở trên đất có ý đồ kéo chân anh.

"Cút!"

Thư Trữ đẩy anh ra, nói, "Các người đều cút đi!"

"Thư Trữ!" Anh muốn ôm cô, Thư Trữ run run tránh ra, "Đơ bản!"

"Các người đều cút đi!!"

"Cút đi, cút đi thật xa cho tôi!"

...

"Này, Thư Thư, em đói bụng sao, mọi người, chúng ta ăn cơm đi!"

Dư Vũ lắc lắc Thư Trữ đang xuất thần, nhân lúc mọi người không để ý thì trừng cô một cái, thấp giọng nói,

"Này, cô đến đây là để ngược chết bọn họ! Cũng không phải là đến để tha thứ cho cặn bã nam!"

Thư Trữ nghe, đứng lên, cười nói, "Được, chúng ta đang sống rất tốt, cũng không nên để người khác phá hủy tâm tình tốt của đôi ta!"

Dư Vũ đứng lên, cũng cười, "Anh này, đây là hợp lớp, còn đây là bạn gái tôi, mời anh mang theo bạn gái của anh, cách xa chúng tôi một chút!"

Mặt Trình Đoạn Dịch trầm xuống nhìn anh, chậm rãi tiến lên, hai người đều là người cao ráo, khí thế kinh người.

Trình Đoạn Dịch nói, "Tôi sẽ không buông tay Thư Thư!"

Dư Vũ chột nhứ mày, cười đặc biệt đáng đánh, "Tôi sẽ không cho anh cơ hội!"

Hai người nhìn nhau, xung quanh hơi trầm xuống.

"Thư Trữ cũng thật có phúc, hai người đàn ông này, đều là người hoàn hảo!"

"Còn không phải sao, có ngoại hình xinh đẹp, đương nhiên là tình duyên phải đẹp nốt rồi!"

...

Mọi người thấp giọng trao đổi, Thư Trữ đứng gần, cười tự giễu, hai người này á, một người hỏi trước phản bội cô, còn một người thì là giả!

"Đến đây, Thư Trữ ngồi đi!" Dư Vũ kéo ghế cho cô.

Dư Vũ cùng Thư Trữ ngồi ở giữa, Trình Đoạn Dịch ngồi đối diện Thư Trữ, Liễu Như Ngôn ngồi bên cạnh anh ta. Bên cạnh Thư Trữ là Mã Yến, và chồng cô ta, Trương Na cùng vài người khác.

Có hai bàn, cũng đã ngồi đầy, thoạt nhìn thì quả thực có vài phần náo nhiệt của hợp lớp.

"Mọi người ăn cơm, ăn cơm đi!" Mã Yến đứng lên, chồng cô ta cũng đứng lên rót cho Dư Vũ một chén rượu.

"Cậu Dư, tôi kính cậu một ly, Vi Vi cùng cô Thư đây là bạn, chúng ta cũng chính là bạn! Đến đây, uống nào!"

"Đừng vậy, Thư Trữ, đến đây, tớ cũng mời cậu một ly!"

Mã Yến lấy lòng cười cười, thái độ với Thư Trữ hoàn toàn khác.

Thư Trữ cười, rồi sau đó nói, "Cảm ơn, tớ không uống rượu!"

Dư Vũ gật đầu, "Thư Thư nhà chúng tôi không uống, tôi cũng sẽ không uống!"

Anh dừng một chút, còn nói, "Đúng rồi, là vị tiểu thư này lúc trước nói Thư Thư nhà tôi là tiểu tam sao?"

Mã Yến sững sốt, xấu hổ cười cười, "Không có không có, tôi chỉ đùa một chút thôi!"

Dư Vũ mặt nghiêm, nói, "Có chút không vui thì không cần đùa đâu! Nếu không phải Thư Thư chưa đồng ý kết hôn với tôi, thì hiện tại cô ấy đã chính là phu nhân của nhà họ Dư tôi rồi!"

Biểu cảm của anh có chút nghiêm túc, Mã Yến chột dạ cười cười, Hoàng Lâm nhanh chóng nói, "Chuyện này là Vi Vi không đúng, mau xin lỗi cô ấy đi, Vi Vi!"

"Thư Trữ à, thật sự là ngại quá, con người của tớ là như thế đấy, nói chuyện không mang đầu óc, đều là nói đùa cà thôi!"

Thư Trữ cười cười, "Không có gì, lần này không tính, về sau cũng không nên nói bừa nha! Dù sao, họa cũng là từ miệng mà ra~"

Mã Yến thấy ánh mắt cô sắc bén, gật đầu nhanh chóng, thấy xung quanh bạn học đều nhìn lại, mặt đỏ lên, mặt mũi đều đã quăng đi sạch sẽ! Trước kia cô ta tự tin nói cho cả thế giới rằng Thư Trữ là tiểu tam, kết quả hiện tại bị vả mặt, mà chính là tự mình vả mình! Nhưng dù biện pháp nào, cô ta cũng sẽ bị ngược thôi.

Hoàng Lâm lại bắt đầu hoà giải, duy trì bình tĩnh.

Trong lòng Thư Trữ cũng không bình tĩnh như trên mặt, tất cả đều là nói phét, mà Từ Ngư này diễn nhệ thế tỏ cũng thật giống, đúng là diễn viên có khác!

"Nè, Thư Trữ em ăn cái này đi!" Dư Vũ chọn cho cô một miếng thịt, Thư Trữ trừng mắt.

Liền thấy anh cười xấu xa.

Từ Ngư, con mẹ nhà anh!

"Cô ấy không thích ăn thịt..." Trình Đoạn Dịch nói một câu, bầu không khí đang náo nhiệt tự dưng lại tẻ ngắt.

Dư Vũ tránh ánh mắt bọn họ, trừng mắt liếc cô một cái, ngoài miệng lại ôn nhu nói,

"Nào, há mồm!"

Thư Trữ khẽ cắn môi, hơi hơi hé miệng, ăn vào, Dư Vũ lại đưa cho cô một chén nước, mới chậm rãi nói,

"Đương nhiên tôi kiết cô ấy không thích ăn thịt. Tôi ở cùng cô ấy lâu như vậy, cuối cùng cô ấy cũng tập ăn được chút thịt!"

Trình Đoạn Dịch mặt đen ngòm, anh đã từng muốn tập cho cô ăn thịt, mà lại nhìn cô khó chịu, đến cùng anh lại đau lòng, không ép cô nữa.

Hiện tại, em đã nguyện ý vì người đàn ông khác mà ăn thứ bản thân không thích sao?

Thư Trữ phối hợp với anh nở nụ cười phô trương, một mặt hạnh phúc.

Ánh mắt Liễu Như Ngôn hơi trầm xuống, Dư Vũ? Cô lấy điện thoại ra, ở dưới bàn lặng lẽ mở trình duyệt, gõ Dư Vũ.

Cô ta muốn nhìn xem, đây là thần thánh phương nào, cô cũng không tin Thư Trữ có thể tìm được chỗ đứng tốt như vậy! Nếu đúng là nhệ thế tỏ, tốt xấu gì cũng phải có ít tin tức chứ.

Tin tức tra ra lại dọa cô ta nhảy dựng, "diễn viên quần chúng?"

Được, Thư Trữ cô quả nhiên rất khá!

Cô cất điện thoại, khẽ nhấp một ngụm rượu,

"Cậu Dư đây nhìn rất quen, hình như lúc trước đã thấy qua trên hot search?"

Cô ta vừa nói ra, toàn bộ mọi người yên tĩnh, nhìn cô ta.

Cô ta hơi hơi nhũn mày, phảng phất như kiểu đang cố nhớ lại xem đã thấy Dư Vũ ở đâu, Thư Trữ hơi cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Anh ta sẽ không cưới cô

Dư Vũ đang muốn nói chuyện, chỉ thấy Thư Trữ cười phở trương, "Là cái hot search diễn viên quần chúng phải không!"

Mọi người ở đây có chút ngầy người, cái gì mà diễn viên quần chúng?

Dư Vũ bắt đầu cười, "Từ khi quen Thư Thư, tôi cảm thấy trước đó mình sống thật không giống người, muốn tìm một việc đứng đắn để làm, nhưng trừ ba tôi, thì chả chỗ nào muốn nhận tôi cả! Tôi chỉ có thể vào giới giải trí cuồn cuộn này, cũng may là tôi có khuôn mặt này còn có thể đứng, tôi muốn chứng minh, tốt xấu gì tôi cũng có ích! Mà Thư Thư cũng thật tốt, cô ấy không bị xấu hổ vì những điều này!"

Xì xì xì! Phá Thư này mới không có việc làm, cả ngày làm gì đâu, quen cái rắm!

Thư Trữ uống một ngụm nước, lộ ra nụ cười cảm động.

ĐM! Liếm si rớt rồi kia!

"Thư Trữ, bạn trai của cậu đối xử với cậu thật tốt!" Cô gái ngồi cùng bàn cảm động nói.

"Đúng vậy, đúng là chuyện tốt, lại còn muốn tự mình thử sức và trải nghiệm, Thư Trữ, cậu thực sự hạnh phúc!"

Nụ cười này cũng có chút giả, nhưng mà Thư Trữ biết cô ta đang nghĩ gì, làm ra vẻ hiền lành, nhưng nghĩ tôi là đồ ngốc sao?

Dù sao Thư Trữ cũng không tin, người này thực sự tốt như vậy, không phải không có đầu óc, thì chính là làm bộ!

Liễu Như Ngôn có chút cứng ngắc, mặc kệ lời đối phương nói thật hay giả, nhưng chẳng lẽ cô ta còn có thể níu chặt không tha? Cô ta im lặng ngồi chỗ đó, tựa như câu nói vừa rồi của mình chỉ là vô tình.

Thư Trữ đột nhiên nhớ tới một từ, yên lặng như "kẻ". Cô không quen nhìn Liễu Như Ngôn làm bộ, bày ra vẻ yếu ớt, nhưng vì không muốn phá hủy bầu không khí ở đây, nên cô chưa nói!

Năm đó học đại học, ai chẳng biết việc Liễu Như Ngôn là người vô cùng đáng thương, hồi học cấp hai đã mất ba mẹ, từ giáo viên đến đi trông coi kì túc xá, ai mà không thương cô ta. Ngay cả Thư Trữ cũng bởi vì (1) "đồng bệnh tương liên", nên có hai phần cảm thông.

(1) Đồng bệnh tương liên: Khi người ta cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau. (Nguồn GG)

Học phí đại học, thậm chí tiền sinh hoạt của cô ta đều được chu cấp.

Lại có rất ít người biết, từ nhỏ Thư Trữ đã không ba không mẹ, khi lên đại học thì cô nhi viện không cung cấp học phí nữa. Đây mới là lý do cô viết truyện, còn không phải là vì muốn kiếm sống sao!

Người biết cô là cô nhi chỉ có ba người, một người là Mẫn Á Lan, sau khi tốt nghiệp xong, hai người cũng ít liên lạc. Một người là Kim Du, còn đang ở nước ngoài chưa về, nhưng quan hệ với cô rất tốt, thi thoảng còn gọi điện thoại. Cuối cùng, là Trình Đoạn Dịch..

Thư Trữ còn nhớ rõ anh ta ôm cô nhẹ nhàng nói câu, Thư Thư, em không cần người khác thương tiếc, có anh yêu là đủ rồi..

Trên thực tế, anh ta nuốt lời.

Đang xuất thần, đột nhiên chân tê rần, cúi đầu thì thấy, người nọ đang kẹp chặt chân mình.

Thư Trữ vùng ra, làm bộ thân mật tới gần anh, cười rộ lên, "Muốn chết à! Anh làm gì đó?!"

Dư Vũ ôn nhu nhìn lại cô, "Là ai vừa thấy cận bã nam liền không ngừng xuất thần hả?!"

"Từ Ngự!"

"Phá Thư!"

Hai người nhẹ giọng mắng, trong mắt mọi người là ôn nhu trò chuyện, Trình Đoạn Dịch nắm đũa, không ngừng dùng sức, rốt cuộc... "Đừng!"

Liễu Như Ngôn ở bên cạnh đề ý toàn bộ, nhận không được, đứng lên, "Tớ muốn đi toilet chút!"

Dư Vũ cúi đầu, nháy mắt, "Tiểu tam cho cô, cận bã nam cho tôi!"

Cô nhũn mắt lại, "Anh có thể chứ?"

Dư Vũ gằn dừ, "Ông đây làm được thật! Nhưng mà vấn đề là cô, cô biết không?"

Thư Trữ hếch mày, "Tôi cũng đi toilet!" Rồi sau đó đứng lên, đi ra ngoài.

Dư Vũ thấy Trình Đoạn Dịch có động tác, hình như cũng muốn theo ra, chạy nhanh lên tiếng, "Lớp trưởng Trình ~ trước kia anh đã chăm sóc Thư Thư rất nhiều, tôi mời anh một ly!"

Trình Đoạn Dịch hừ lạnh một tiếng, "Tôi chăm sóc cô ấy là điều đương nhiên, không cần cậu cảm ơn!"

"Anh không thể nói như vậy được, dù sao anh chỉ là ed, tôi mới là ing mà!"

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không buông tay Thư Thư!"

"Tôi cũng nói rồi, tôi sẽ không cho anh cơ hội!"

Trình Đoạn Dịch khắc chế hừ lạnh một tiếng, Dư Vũ còn nói, "Anh có muốn đến uống cùng không?"

Nhắc tới rượu, anh đi tới bên cạnh, ngồi ở chỗ Liễu Như Ngôn.

Trình Đoạn Dịch cũng lấy tới một chai rượu, hai người liền uống, anh một câu tôi một câu châm chọc nhau.

Chương 14: Người đàn ông ấm áp

Edit: melbournje

□

Dư Vũ đang cùng Trình Đoạn Dịch uống hăng say, vừa nghe thấy, anh chạy nhanh đến, nắm lấy tay cô, ôn nhu hỏi,

"Em đánh cô ta sao? Có đau tay hay không? Có ta làm khó em đúng không?"

ĐM, đồ đàn ông này sẽ không đánh người ta một trận ở toilet chứ??!

Thư Trữ nháy nháy mắt, *"Cô ấy kích thích em..."*

"Cô ta sai, đánh là đúng!"

Dư Vũ vừa mở miệng nói xong, trong lòng là vạn từ "ĐM", Phá Thư này không chỉ độc miệng mà còn bạo lực nữa sao?

Thư Trữ nhìn về phía Trình Đoạn Dịch, anh đang trầm lặng nhìn bọn họ âu yếm nắm tay.

"Anh muốn báo thù cho cô ấy à?"

Khôe miệng vừa nói hết câu, cô làm một biểu cảm trào phúng.

"Anh... Làm sao có thể để người khác làm khó em được chứ?" Giọng nói Trình Đoạn Dịch khàn khàn, Liễu Như Ngôn cũng đang tiến vào.

Liền nghe thấy Thư Trữ nói, *"Cô ấy là người phụ nữ của anh, chả lẽ anh không che chở?"*

"Anh không có quan hệ gì với cô ta!"

"Hiện tại không có vẻ sau cũng sẽ có thôi!"

"Sẽ không bao giờ! Trong lòng anh chỉ có em..."

Trình Đoạn Dịch mở to hai mắt, ánh mắt có chút say, kiên định nhìn cô.

"Anh cùng cô ta vĩnh viễn sẽ không có quan hệ gì!"

Như sét đánh giữa trời quang, Liễu Như Ngôn trừng to mắt, hoàn toàn xong rồi, mình hao hết cả tâm tư còn không bằng Thư Trữ nói hai câu trào phúng!

Pháng phắt đã thấy bản thân như không còn gì cả, nghèo túng cứ thế rời đi, Liễu Như Ngôn tiến lên, ôm lấy Trình Đoạn Dịch.

"Anh không thể làm như vậy với em, anh không thể làm như vậy!"

Trình Đoạn Dịch đẩy tay cô ta ra, nếu không vì Thư Trữ, anh làm sao có thể ở trước mặt nhiều người như vậy mà nói lời như thế chứ!

Liễu Như Ngôn xui lơ trên mặt đất, nhìn về phía Thư Trữ, trong mắt đều là hận thù, *"Không công bằng! Mày cái gì cũng có rồi còn muốn đến cướp đoạt người đàn ông của tao!"*

"Thư Trữ, mày chết không được từ tế!"

"Có..." Dư Vũ đang muốn nói chuyện, Thư Trữ ngăn anh lại, ngồi xổm trước mặt Liễu Như Ngôn, nhìn thẳng cô ta, nở một nụ cười trào phúng.

"Tôi cái gì cũng có? Cô cho rằng khắp thiên hạ cô là thâm nhất sao? Đồ kiến thức hạn hẹp."

"Tôi cũng là cô nhi!"

Liễu Như Ngôn ngơ ngác nhìn cô, bạn học cũng ngây ngẩn cả người.

Thư Trữ vươn tay, nâng lên cằm cô ta lên, *"Thời điểm cô đi học, bạn học nói hết mọi chuyện khổ cực của cô với giáo viên, đến tôi cũng thấy cô đáng thương, nhưng lúc cô đang khóc lóc để có học phí, tôi đã phải làm chạy bàn ở nhà hàng!"*

"Tốt nghiệp xong cô tính kể lên giường cùng anh Trình đây, tìm chỗ dựa cho mình, ở lại Bắc Kinh."

"Còn tôi phải kiếm tiền đi thuê phòng ở!"

"Anh ta từ bỏ cô, cô đòi sống đòi chết, cảm thấy cả thế giới đối với cô không công bằng. Ra thế, có phải không muốn bản thân phải nghèo túng rời đi?"

"Tôi cùng Trình Đoạn Dịch đã chia tay, ngày ngày trôi qua tôi phải tự nhủ bản thân mình không được đau buồn!"

Lại vỗ vỗ mặt à ta, *"Tình tình lại đi, đừng hòng dựa vào đàn ông rồi mộng tưởng hão huyền, xã hội cũ đã trôi qua rồi, thời thế cũng đã thay đổi rồi!"*

"Đã thế này rồi mà cô vẫn còn nghĩ có thể dựa vào đàn ông, xin lỗi, cô không xứng!"

Cô đứng lên, rút một tờ khăn giấy lau tay, *"Gặp người như vậy, tôi cũng cảm thấy dọa người!"*

"Tôi con mẹ nó khinh thường cô muốn đời!"

Rồi sau đó đối với mọi người cười nói, *"Thục xin lỗi, để mọi người chê cười rồi, quý rầy họp lớp, tôi xin lỗi! Hôm nay mọi người cứ ăn uống, tôi không quý rầy nữa!"*

"Dư Vũ, đi!"

"Được được, đi..."

Dư Vũ vẫn còn đang ngây người, vừa thấy cô đi ra ngoài, chạy nhanh đuổi theo.

"*Thư Thư!*"

Trình Đoạn Dịch đuổi theo, Liễu Như Ngôn còn đang ngồi ở trên đất.

"*Vì Vi, chúng ta...*"

Mã Yến cũng mặt mày như đầu, rồi sau đó vỗ đùi, "*Ăn cơm đi! Ăn cơm đi! Đều ăn cơm đi, dù sao cũng có người mời!*"

Rồi sau đó ngồi xuống xoa bóp đầu, nói, "*Tôi thấy mình say quá rồi!*"

Mọi người: "..."

"*Thư Thư!*" Thời điểm Trình Đoạn Dịch chạy tới, bọn họ đã chuẩn bị lên xe.

"*Thư Thư, em không thể nghe anh giải thích sao? Anh cùng Liễu...*"

"*Trình Đoạn Dịch! Anh còn không rõ sao? Căn bản không phải vì các người dây dưa với nhau như thế nào! Mà là các người đã ngủ cùng nhau rồi, chúng ta sau này không thể có cơ hội nữa!*"

"*Về sau đường anh anh đi, đường tôi tôi đi!*"

"*Duyên của chúng ta chỉ kéo dài đến đây thôi!*"

Cô mở cửa xe, "*Không hẹn gặp lại!*"

Thấy Dư Vũ còn đang ngây ngốc đứng nơi đó, cô rống lên một câu, "*Từ Ngự! Anh còn không lên xe?!*"

Dư Vũ cuống quýt mở cửa xe, cài xong dây an toàn, Thư Trữ lái xe đi.

Trình Đoạn Dịch đứng ở phía sau nhìn xe rời đi, Thư Thư, em có thể quên, nhưng anh thì đâu thể?

...

Cắt đứt triệt để cùng Trình Đoạn Dịch xong, trong lòng Thư Trữ cũng có vài phần khổ sở, tình cảm nhiều năm như vậy, cũng không phải giả, làm sao có thể không đau lòng!

Cảm xúc sa sút, chỉ thấy Dư Vũ bên cạnh ngây ngốc nhìn cô.

"*Này! Từ Ngự, anh nhìn tôi làm gì?!*"

Dư Vũ lắc đầu, "*Rất ngầu!*"

Thư Trữ: "..."

"*Không thể tưởng tượng được Thư Trữ cô lại là người như vậy!*"

"*Tôi sẽ coi câu nói này của anh là một lời khen!*"

"*Chủ nghĩa độc thân hoàn mỹ!*"

"*Thật khí phách!*"

Thư Trữ giật giật, Từ Ngự này khen cô nên cô có chút không được tự nhiên, đang muốn khiêm tốn vài câu, liền nghe anh nói,

"*Chỉ sợ cả đời này sợ cô không gả được cho ai!*"

"*Dư Vũ!!!*"

"*Thư Gia, tôi và cô đều là đàn ông mà!*"

"*Ai ui, đau! Nhẹ chút nhẹ chút thôi, nhìn đường đi!*"

...

Hộp lớp xong, Thư Trữ cùng tên trên lầu kia quan hệ rõ ràng gần hơn một chút, hai người còn có thể cùng ăn cơm

Mà cũng đúng, bạn không đoán sai đâu, đây là cô trả thù lao!

Thư Trữ thực chưa thấy qua có người ăn bám như vậy. Khi hỏi nguyên nhân thì anh nói,

"*Tuy rằng không biết cô nghĩ sao, nhưng tôi biết, chắc chắn cô rất nhiều tiền, lầu trên lầu dưới với nhau, giúp đỡ nhau là điều đương nhiên! Tôi còn có thể giúp cô tiêu tiền mà.*"

Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn trời, mặt mày buồn, "*Tôi biết, một người nhiều tiền cũng chả ai giúp đỡ, cũng là chuyện thống khổ nhất! Tôi hiểu mà!*"

**

"*Đại Ngự, nhanh chút nhanh chút đi!*"

"*Đến rồi đây, mặc như vậy có được không?*"

Người đại diện gật gật đầu, "*Được, Đại Ngự, lần này tuy chương trình mời đến với giá thành ít, nhưng đối với cậu là nhiều rồi! Nhớ kỹ, cậu là một người đàn ông trăm ả!*"

Dư Vũ gật đầu, người đại diện lo lắng, còn nói lại một lần, "*Thật sự nhớ kỹ đó, cậu, là người đàn ông trăm ả! Không được cẩu thả!*"

"*Biết rồi, anh đã nói... À, được, đã biết!*" Thấy người đại diện trừng anh, lập tức sửa.

Hai người vừa đi xuống lầu, gặp Thư Trữ xách hoa quả lên lầu.

Mất người đại diện thì nhìn thẳng, Dư Vũ đen mặt ho khan một tiếng.

"*Từ Ngự, anh mặc kinh dị như vậy, muốn đi chỗ nào đấy?*"

"Chà liên quan chó gì tới cô!"

Dư Vũ tròng mắt, cái gì mà kinh dị, đây là một thời trang đang hot hiện nay hiểu không!

Tròng mắt Thư Trữ chuyển động, hoàn mỹ mà xem thường.

"Đây là một đang hot hiện nay, Phá Thư, cô biết cái gì là hot trend chứ?!"

Thư Trữ lấy bảy nôi da gà, "Ra là vậy, nếu hot trend giống như anh thì tôi không muốn biết, cảm ơn!"

"Thư Trữ! Có..."

"Đại Ngự! Người đàn ông ảm áp!" Người đại diện ho khan một tiếng.

Dư Vũ thở ra một hơi, được, ảm áp, tôi không tức giận!

Hai người xuống lầu, Thư Trữ run lấy bảy nôi da gà, người đàn ông ảm áp? excuse me?

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đồ FA

Edit: melbournje

□

Sau khi Dư Vũ rời khỏi đây, Thư Trữ mở cửa, buông đồ ra, kiểm tra đi động có một tin nhắn,

「Mã Yến: Thư Thư à, chuyện Liễu Như Ngôn cùng Trình Đoạn Dịch đã xong, cô ta đã cầm tiền chạy lấy người... Cậu thật sự không thể tha thứ cho cậu ấy sao? 」

Thư Trữ cười một tiếng, tắt điện thoại đi, ngẩn ngơ.

Cô mở ra máy tính ra, up một đoạn như sau:

「Huru thư: Có những lỗi lầm dù chỉ một chút cũng không thể quay đầu lại được, vấn đề ở đây không phải là bởi vì Tô Vị xuất hiện, mà là do Cô Dịch... Nữ chính biết rõ rồi, nhưng vẫn tạm thời chấp nhận anh ta, mặc dù trong lòng thấy chán ghét, tình cảm của Thu Kha thì trong sáng, nhưng thả một lần đau sườn phải phẫu thuật còn tốt hơn từ từ trị bệnh bằng hoá chất... 」

Khoanh tay đứng nhìn: *Thổ lộ của Huru Thư thật lớn!*

Nhàn trúc: *Thanh xuân của con gái chỉ có một! Tan tan rồi lại hợp hợp, dây dưa mãi rất phí...*

Độc độc độc đại: *Dù nói như thế, nhưng Cô Dịch cũng thể được tha thứ sao? Anh ta yêu Thu Kha như vậy cơ mà!*

Chít chít méo mó: *Vẫn thích Tô Vị hơn, rất ảm áp, cảm giác có thể bao dung người mình yêu. Thu Kha cuối cùng sẽ yêu tính cách ôn nhu của anh ấy thôi!*

Mộng ngàn năm: *Cảm giác Cô Dịch thì trong hiện thực cũng có nhiều, nhưng Tô vị ảm áp như thế, trong hiện thực có sao?*

...

Thư Trữ cười cười, có hay không thì cô không biết, nhưng mà cô cảm thấy, đàn ông ảm áp vẫn là một điểm cộng. Hầu như ai cũng giống như ai, đều rất thích đàn ông ảm áp, bằng không thì tên lầu trên kia giả vờ ảm áp làm gì?

Thư Trữ ngủ một giấc đến hơn năm giờ chiều, cô ngơ ngác ngồi dậy, ôm đầu đau mà ngẩn ngơ.

Đã gạt lâu rồi cô không mơ về cô nhi viện, cô lại mơ về viện trưởng.

Chính cô cũng là một đứa trẻ, ngày thường chơi đùa cùng đám trẻ khác. Có lần, một ít nhà hảo tâm quyên góp quà, trong đó có rất nhiều quần áo đẹp mắt.

Viện trưởng chia quà cho mọi người, mỗi người đều vô cùng cao hứng mặc quần áo mới.

Thư Trữ cũng cao hứng, cô chưa từng có váy đẹp như vậy, kiểu váy công chúa màu hồng phấn, phảng phất biến bản thân thành thiên sứ chứ không phải là cô nhi bị vứt bỏ.

Thư Trữ mặc váy của mình cùng mọi người chơi, dè dặt cẩn trọng, chỉ sợ dơ váy.

Con gái viện trưởng thấy cô mặc đẹp mắt, liền khóc muốn đòi, Thư Trữ không cho.

Cô nhớ cô bé kia khóc rất đau đớn, viện trưởng đi lại, hỏi cô có đòi không nhưng Thư Trữ lắc đầu, cô luyến tiếc chiếc váy này.

Cô bé kia khóc nháo không thôi, Thư Trữ lại không chịu đòi.

Viện trưởng chỉ trích, hung hăng mắng con gái mình.

Cô lúc ấy chỉ vì chiếc váy mà cao hứng. Thế cho nên thật nhiều năm sau, cô chỉ có thể ở trong phòng, hăm mộ xem người khác ôn nhu đưa bọn trẻ đi...

Hốc mắt đã phiem hồng, đều là chút chuyện cũ, ấy thế nào lại đột nhiên nhớ lại rồi.

Thư Trữ ngồi ngẩn ngơ, đã rất đói bụng, nhưng cô không muốn đi ăn cơm.

Xuống lầu đổ rác, mấy tầng đều im lặng, không hiểu sao có chút cô tịch, đến cùng chỉ có một mình cô.

Thời điểm đi đến lầu ba, liền nghe thấy từ lầu hai có một thanh âm truyền đến, "*Bạn già à, bà chậm một chút!*"

"Được, ông cũng thật là, ăn no rồi sao?"

"No rồi no rồi!"

"À, vậy là tốt rồi, cũng đừng ăn nhiều quá, buổi tối không ngủ được đâu!"

"Được! Chúng ta chưa về vội được không?"

"Vì sao?"

"Đi xem phim đi!"

"Hà? Mua vé rồi sao?"

"Mua rồi! Chúng ta đi thôi!"

"Được được được, không xa chứ?"

"Không xa đâu, ngay gần đây thôi, chúng ta mau đi!"

"Từ từ, tôi phải đi lấy kính đã!"

"Tôi mang cho bà rồi đây!"

"Ai ui, thật tốt quá"

...

Giọng nói hai người càng ngày càng xa.

Thư Trữ: "... "

Màn ăn ái này, lập tức làm cô muốn trào máu họng!

Đi đến thùng rác, đem rác ném vào, quay đầu thì nhìn thấy hai con chó, cô ngăn người.

Hai con chó hôn nhẹ nhau mà hâm nóng, mày liếm tao một chút, tao cọ mày một chút.

Tốt lắm! Mẹ nó, hiện tại ngay cả chó cũng muốn trêu chọc cô!

Cho nên, về sau cô có thể tự xưng mình là **(1) Cẩu độc thân** nữa sao?!

(1) Cẩu độc thân: chỉ người FA

Hay phải gọi là người...độc thân?

...

Sau khi trở về Thư Trữ đem tấm ảnh hai con chó up lên weibo Độc Kê Thang.

Độc Kê Thang: Đến chó cũng bắt đầu ăn ái rồi! Về sau đừng tự gọi mình là cẩu độc thân nữa!

Cô không để ý tới bọn họ bình luận như nào, ý tưởng đang trào dâng.

Tuy rằng đói, nhưng lại không muốn ăn cơm, cả người cứ suy sụp.

"Bộp bộp bộp!"

Một loạt tiếng đập cửa, Thư Trữ chậm rãi đi qua, nhìn ra mắt mèo rồi mới mở cửa.

"Anh lại làm gì?"

"Đi ăn một chút đi, Phá Thư, tôi mời cô!"

Thư Trữ cười lạnh, "Anh mời khách, tôi trả tiền?"

Dư Vũ trừng mắt, "Ai nói thế?! Tôi mời!"

Thư Trữ kinh ngạc một chút, "Tiền đâu ra thế?"

"Ăn cơm rồi nói! Đi, nhanh thay quần áo đi, cô mặc như vậy đi ra ngoài sẽ không tôn lên khí chất của tôi được đâu!"

Mắt cô toát ra một tia xem thường, "Được, đừng lừa gạt bản thân nữa, anh mà có khí chất sao?"

"ĐỪNG!"

Cô đem Dư Vũ há mồm trợn mắt để ở bên ngoài, mở tủ quần áo ra, tùy tiện chọn đồ. Nghĩ nghĩ, lại thả trở về, lấy ra một cái váy đẹp mắt.

Thay xong cô đột nhiên mở cửa, Dư Vũ đang tựa vào cửa suyt nữa ngã nhào.

"Có nhẹ nhàng chút đi..." Anh sững sờ mà nhìn cô gái đang mặc váy trắng, cả người như là phát ra ánh hào quang, ôn ôn nhu nhu cười yếu ớt.

Thư Trữ nháy mắt mấy cái, "Bị nhan sắc của bà đây làm mê đảo rồi sao?"

Những lời này như là một cái chày gõ, **"Phanh!"** Một tiếng đánh Dư Vũ trở về hiện thực thể giới.

"Nói bừa! Ông đang coi trọng ai thì được chứ cũng không thể coi trọng cô!"

"A, thật khéo nha, tôi cũng vậy!"

Thư Trữ cười một tiếng, "Đi sớm một chút đi, ăn cơm!"

Dư Vũ sững sờ một chút, lại đuổi theo, "Nè nè nè, tôi có chỗ nào không tốt?"

...

Tại quán ăn.

Thư Trữ chọn một món rau xanh, nhai kĩ nuốt chậm, mới chậm rãi nói, "Nói đi, mời tôi ăn cơm làm gì?"

Dư Vũ hếch mày, "Hôm? Ăn bằm cô rất nhiều bữa cơm, không thể mời lại cô một bữa hay sao!"

"Hơn nữa, hôm nay tôi lại nhận được một vai mới, tâm tình rất tốt! Nhận được thù lao nữa!"

"Nói như vậy... Về sau anh sẽ không ăn bằm tôi nữa chứ?"

"Ách... Không hẳn..."

"Tiền chỉ đủ để ăn một bữa cơm thôi sao?!"

Thù lao thấp như vậy?

"Không phải, tôi nghĩ ăn bằm cô lâu như vậy không tốt lắm, nên mua trên mạng cho cô vài thứ!"

Thư Trữ nhú mắt lại, "Anh còn biết ngược ngạo?"

"Được được được, tôi cũng vậy thôi cũng có hờ thẹn được không?!"

"Được, anh mua gì?"

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, "Đến lúc đó cô sẽ biết thôi!"

"Tôi không cần, chính anh giữ lại mà dùng đi!"

"Đồ của phụ nữ tôi giữ lại làm gì?!"

Anh dùng một chút, còn nói, "Có thực sự không cần?" Một bộ dạng không cần thì tôi lại tiết kiệm được một chút.

"Muốn! Ngu sao mới không muốn!"

Thư Trữ nhìn một cái xem thường, vốn là cô sẽ không nhận quà của đàn ông nhưng Dư Vũ làm hành vi "không biết xấu hổ" như vậy, làm cho cô đối với anh có cái gì đó gọi là yên tâm thoải mái. Khi nào mà cô đột nhiên cảm tên gay này là đàn ông rồi vậy?

Cơm nước xong xuôi, hai người đứng lên rồi đi nhưng phải đứng ở cửa quán.

"Mẹ nó! Không mang ô rồi... Mưa như này làm sao về?"

Chà lẽ ông đây nên làm một người đàn ông men lì, cời áo khoác, hai người che chung chạy về sao? Ờ? Không hiểu sao lại hưng phấn nhỉ?

Thư Trữ xem thường một cái, đi đến trước sân mượn được một cái ô.

"Wow! Làm sao cô mượn được vậy?"

"Anh bị ngốc à? Không biết quán ăn này khi mưa sẽ tặng ô cho khách sao? Có biết thưởng thức chút hay không vậy...?"

Anh "Ả..." một cái lạnh lùng.

Hai người xài chung một cái ô, đi ở ven đường, bầu không khí có vài phần quý dị.

"Cẩn thận!"

Dư Vũ ôm lấy Thư Trữ về một bên, tránh được nước mà xe tạt lên.

"Cái tay..."

Thư Trữ đen mặt nhìn tay Dư Vũ đặt ở trên bờ vai mình.

Anh nhanh chóng thu tay lại, hai người lại đi mấy bước, một trận gió thổi tới, hai người đồng thời cảm thấy lạnh, Thư Trữ chà xát cánh tay. Nhìn về phía người nọ, phải biết rằng, thời điểm thể hiện phong độ của người đàn ông này đã đến rồi đó...

Người bên cạnh đột nhiên cảm thán một câu, "A! Buổi tối bầu không khí thật là dễ chịu."

"Đi ở bên cạnh tôi tại sao lại là cô mà không phải (2) Diêu Minh chứ!"

(2) Diêu Minh là cầu thủ bóng rổ, cao hơn 2m.

Thư Trữ: "..."

"Ít nhất, anh ấy có thể chắn gió được cho tôi!"

Thư Trữ: "..."

Có một số người tồn tại thật sự chỉ để chứng minh ba chữ:

(3) Đồ FA!

(3) Gốc là 注孤生 (chú cô sinh) nên để là ba chữ, mình không hiểu nên đã tra google. Cụ thể trên forum hỏi đáp về convert của TTV có một bạn giải thích: Chú cô sinh = chú định cô độc nhất sinh = Forever Alone = F.A

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hoàng Mao

Edit: melbournje

□

Thời điểm sắp đến cửa tiểu khu, Thư Trữ đột nhiên sững sờ.

"Sao vậy?"

Dư Vũ nhìn theo tầm mắt của cô, một con chó sao?

Hai người đến gần, con chó kia nằm trên mặt đất, nước mưa dính ở trên lông nó, máu vương ở khắp nơi, con chó vẫn còn hơi động cái mũi, chứng tỏ nó vẫn còn sống.

Thư Trữ muốn đưa tay đến, Dư Vũ bắt lấy tay cô, "Gọi bệnh viện thú y đã, cô đừng động vào nó!"

Rồi sau đó anh đem ô để ở trên tay cô, bản thân mình thì chạy đi thật nhanh.

Cô bỗng ngờ nhìn nhìn bóng lưng của anh, đem ô hơi hơi nghiêng, che khuất trước mặt con chó.

Con chó kia hơi hé mắt ra, Thư Trữ trấn an nhẹ nhàng sờ sờ trên đầu nó.

Con chó này một thân màu vàng.

Nó rên một tiếng, giật mình, cọ cọ ở trên tay cô. Thư Trữ đặt tay thử lên mũi nó xem hô hấp, nó nhẹ nhàng liếm cô một chút. Hô hấp của nó càng ngày càng yếu, hốc mắt Thư Trữ đỏ lên, "Kiên trì lên! Sau đó tao liền mang mày về nhà... Về nhà của chúng ta."

"Ư ừ ~" không biết có phải nó nghe hiểu không, nó rên lên một tiếng, gian nan giật giật.

Dư Vũ tới rất nhanh, xung quanh tiểu khu cái gì cũng có, bệnh viện thú y cũng không xa.

Cả người anh ướt sũng, anh cầm theo một cái cáng nhỏ, đặt con chó vàng lên.

"Bác sĩ nói nâng nó qua!"

Rồi sau đó anh cũng không nhường Thư Trữ đưa tay ra, nhẹ nhàng đem con chó nhấc lên.

Hai tay anh liền nâng lên, Thư Trữ chạy nhanh đuổi kịp, dùng ô để che cho nó.

...

Con chó ở bên trong phòng giải phẫu, Dư Vũ cùng Thư Trữ ướt sũng người, mặt đối mặt ngây ngốc nhìn nhau.

Một nhân viên làm ở đó ho khan một tiếng, "Các cô cậu không có việc gì thì đi về thay quần áo trước đi?"

Thư Trữ lắc đầu, hỏi lại, "Tôi có thể nhận nuôi con chó này không?"

"Đây là một con chó hoang đấy, chẳng phải giống tốt đẹp gì."

Người đó vẫn hỏi hời, xác định lại. Thư Trữ gật gật đầu, "Tôi biết, nhưng tôi muốn nhận nuôi nó!"

Đại khái từ khi nó liếm cô một chút, hoặc là nó cọ vào cô một chút, Thư Trữ nghĩ, cô rốt cuộc cũng có một người bạn này rồi.

...

Con chó ở bệnh viện dưỡng thương vài ngày, Thư Trữ làm một ít kiểm tra, sau đó ký hiệp ước, và rồi con chó này thuộc về cô. Con chó này trước đây là chó hoang, Thư Trữ không có cách nào tiến hành tra xem ai tống nó, cũng không lên án được chủ cũ của nó.

Đem nó mang về đến nhà, cô thở dài một hơi, up ở weibo Độc Kế Thang rằng, "Mang về một người nhà, tôi sẽ yêu thương nó..."

Ha ha ha: Một... người nhà

Alo Độc Đại tôi yêu cô: Ha ha ha, Độc Đại, cô là giáo viên văn thể mỹ sao?!

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: Tôi cảm thấy Độc Đại đang cố ý... Một người nhà, tuy rằng đều biết thứ cô mang về là vật nuôi. Nhưng cô xác định gọi là người nhà thì người nhà cô sẽ không mắng cô sao?

Đại vương bảo tôi đến tuần sơn: Ha ha ha, một người nhà, tôi thích!

Sông lớn: Cầu ảnh chụp...

Thư Trữ trả lời lâu ba,

Độc Đại: Chó thì sao? Tôi coi nó là người nhà, không thể sao? Cho nên... Cho nên gọi người nhà là sai?

Mộng ngàn năm: 666666

Meo meo: Ha ha ha, không phải sai đâu

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: Ha ha, Độc Đại à là lỗi của tôi, không phải sai đâu!

Dư sinh mạnh khỏe: A a a! Độc đại nuôi tôi nuôi tôi đi!

Thỏ thỏ: Ảnh chụp, ảnh chụp...

Thư Trữ bình luận lại comment cầu ảnh chụp,

Độc đại: Còn chưa nuôi tốt, không đủ oai hùng, chờ nuôi khỏe rồi, nhất định sẽ dùng tư thế oai hùng nhất mê đảo các bạn... Ha ha ha

Độc đại tôi yêu cô: / hẹn gặp lại / , Độc Đại không chỉ tự kỷ, hiện tại ngay cả chó của mình cũng đều phải tự kỉ một phen...

Tiểu hoa hồng: Độc đại, tôi thích bộ dáng tự kỉ của cô

Họa điệp: Tự kỉ là bệnh, độc đại không có thuốc nào cứu được

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: Chờ mong nha / nháy nháy mắt /

Phiêu phiêu: Ha ha ha, tư thế oai hùng hiện ngang như vậy sao?! Giống chó gì thế?

...

Thư Trữ nghĩ nghĩ, trả lời Phiêu Phiêu,

Độc Đại: Chó khuyến

Phiêu phiêu: ...

Bạch ánh trắng: Ha ha ha, suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới chó khuyến là chó cô, ha ha ha ha ha

Lên lên xuống xuống: Đều ghen mắt thôi! Chó cô cũng rất tuyệt được không?!

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: Ha ha ha, không nói chó cô không tốt, chó bàn địa rất tốt, chính là cười chó khuyến, ha ha

Độc nhất: Ha ha ha, độc đại, tên chó là gì?

...

Thư Trữ nghĩ nghĩ, định gõ tên Hoàng Mao. Đột nhiên nhớ tới tên lấu trên kia cũng chú ý tới Weibo của Độc Đại, ừm, phải cẩn thận mới được!

Độc Đại: Chó tên là Đại Kim.

Tiểu hoa hồng:...

chenduo: Đại... Kim...

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: Xi, sặc mắt.

Ngày tốt: Ha ha ha ha

Đến vô ảnh: Cún con! Mẹ mày đặt tên mày là Đại Kim kìa!!!

...

Dư Vũ vừa đọc weibo, Độc Đại cũng nuôi một con chó cô sao? Anh nhủ nhủ mày, gửi cho lấu dưới một tin nhắn.

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** Có đặt tên con chó kia là gì? 」

Thư Trữ trả lời cũng mau,

「 **Lầu dưới là đồ ngốc:** Hoàng Mao. 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:**... 」

「 **Lầu trên là đồ ngốc:** Ha ha ha, nhân tài, đều là nhân tài! 」

Thời điểm Thư Trữ đang suy nghĩ để trả lời, liền thấy một thông báo bình luận mới

Đại Ngư: Ha ha ha, Độc Đại à, cô gái dưới lầu của tôi thật kỳ lạ! Cô ấy cũng nhận nuôi một con khuyến, đặt tên là Hoàng Mao, ha ha ha

Cô nháy nháy mắt, được lắm, anh, thật sự, được lắm!

Phía dưới bình luận có rất nhiều, Thư Trữ không để ý, khép máy tính lại, vui đùa cùng đồng bọn mới của mình!

"Hoàng Mao, về sau mày tên là Hoàng Mao, nhớ kỹ nha~"

Hoàng Mao giật giật, nhớ nhưng liếm tay cô, Thư Trữ cười. Lại nói, hiện tại nó sống được là được rồi, lần trước Hoàng Mao bị tai nạn giao thông chấn thương quá lớn, bác sĩ nói về sau sẽ bị ảnh hưởng, hi vọng nó sống được lâu một chút.

"Bang bang phanh!"

Nghe tiếng là biết, nhất định là tên trên lầu kia, người này, chưa bao giờ biết gọi cửa từ tế!

"Lâm sao?"

"Thức ăn cho chó này..."

"Anh tốt bụng như vậy à?"

Thư Trữ định mua thức ăn cho chó nhưng phát hiện trong tiệm không còn, hôm nay mới biết, là người trên lầu này mua.

"Đương nhiên! Chó này cũng là tôi cứu được không?!"

Dư Vũ nhìn một cái xem thường, rồi sau đó lại hỏi, "Hoàng Mao thế nào?"

"Cảm ơn, vẫn ổn, còn chưa có khỏe hẳn."

Cô dừng một chút còn nói, "Lái xe rất ghê rớm, đụng vào Hoàng Mao, ít nhất phải đưa đến bệnh viện nhưng mà lại để nó ở chỗ đó, nếu không có người thương hại thì biết làm sao giờ!"

"*Cô không thể tìm được hán sao?*" Thư Trữ lắc đầu, chau mày, "*Tôi đã hỏi qua, lúc ấy Hoàng Mao không phải của tôi, tôi không có quyền gì cả, nếu tìm được hán, tôi sẽ bắt hán phải bồi thường, cái loại ghê tởm.*"

Dư Vũ không nói gì, đưa đồ ăn cho Thư Trữ rồi liền trở về, lấy điện thoại ra.

"*Đồng Tử, giúp tôi điều tra hai ngày nay ở ngã tư đường Lục Tượng, tôi có con chó bị đụng phải!*"

"*Đương nhiên, tôi là Dư Gia mà, một con chó của tôi cũng đừng hòng làm khó nó!*"

"*Được, mau lên rồi gửi video cho lão Mạnh giúp tôi nhé, cảm ơn.*"

Anh cúp điện thoại, lại gọi một người, "*Lão Mạnh, lúc Đồng Tử gửi cho ông một video, ông giúp tôi điều tra tin tức cùng thân phận của người lái xe!*"

"*Đụng phải chó nhà tôi.*"

"*À, đụng phải còn dám chạy trốn, được rồi không nói nữa, ông nhớ đem tin tức gửi cho tôi, kỹ càng một chút.*"

Cúp điện thoại, anh ngồi trên sofa, nhớ tới cái nhăn mày của Thư Trữ, cùng hốc mắt ửng đỏ, không biết vì sao trong lòng thấy khó chịu.

Hà? Vì sao mình lại tận tâm như vậy chứ? Chẳng lẽ từ khi nào mình đã biết yêu thương động vật?

Lúc tối đã có tin tức, à, ra là một phú nhị đại.

Đề tao phải cảm thấy khó chịu, mày đừng mong vui về!

Tác giả có lời muốn nói:

"*Hoàng Mao! Đêm nay mày cách xa Thư Thư một chút đi!*"

"*Gâu!*"

"*Mày đi đi, buổi tối mà đến kêu, ông đây... Ông đây...*"

Anh nghĩ nghĩ đến địa vị của mình và Hoàng Mao ở trong lòng Thư Thư, đột nhiên phát hiện, anh không dám bắt nó đi như thế!!!

Nhìn nhìn thức ăn trên tay, "*Mỗi ngày ông đều đem thức ăn giấu đi!*"

"*Gâu!*"

"*Được, coi như mày nghe lời, đến đây, trả lại cho mày này!*"

Anh đổ thức ăn cho chó vào trong bát, sờ sờ nó, rồi sau đó bỏ đi.

Buổi tối.

"*Thư Thư~*"

Dư Vũ đem cô đẩy ngã ở trên giường, thấy trên mặt cô có vài tia phỉm hồng, nhất thời miệng lưỡi khô khan. Mặt chậm rãi gần sát xuống...

"*Gâu!*"

Mặt Dư Vũ tối sầm, Thư Trữ liền muốn đẩy anh ra.

"*Không cần lo cho nó, kêu chút xúu ấy mà!*"

"*Gâu!*"

"*Anh tránh ra, em đi xem nó làm sao.*"

Cô trừng Dư Vũ, thân thể Hoàng Mao không tốt, nếu như xảy ra chuyện gì...

Mở cửa, Hoàng Mao tiến vào, ghé bên giường Thư Trữ, lúc Dư Vũ không tới nó thường hay nằm đây.

Dư Vũ: "..."

Ngày hôm sau.

"*Hoàng Mao! Sao mày không nghe lời tao?!*"

"*Gâu!*"

"*Mày nhìn mày xem, tao vừa nói thì sửa, buổi tối lại nháo, mày là đồ lừa đảo!*"

"*Gâu!*"

"*Còn dám sửa?!*"

"*Gâu!*"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 17: Thận hư

Edit: melbournje

□

"Anh Lưu, tại sao bạn anh lại muốn gặp em vậy?" Lục Xuyên hỏi dè dặt, vẻ mặt không yên cùng lo sợ, bất an.

Lưu Cư An nhìn nhìn cậu, có vẻ đồng tình, Mạnh Triệu cũng ngừng đầu nhìn mắt cậu ta, mấy người khác thì không thèm đếm xỉa. Thằng ngốc này sợ là còn chưa biết bản thân đã gây ra phiền toái gì!

Thành thật mà nói, nhóm bạn này của bọn họ trước kia náo động nồ đùa với nhau bao nhiêu chả được chứ đừng nói là đụng chớ! Nhưng ai bảo cậu ta không may, đụng phải chớ của Dư Gia chứ! Đi ra đi vào vẫn là Dư Vũ muốn trả thù lại, người này vừa nhìn đã biết chính là "sát thủ", xem đi, hiện tại đã bị trả thù rồi.

"Phanh!" Cửa bị đẩy ra.

"À, đều đến rồi sao!" Dư Vũ vừa nói vừa nở một nụ cười gọi đòn, nhìn thế đã hiểu tính cách của người này như nào rồi.

"Ai ui, Đại Ngư, lâu lắm không gặp nha? Gần đây rúc ở chỗ nào vậy?" Trang Minh cười xấu xa, Dư Vũ liếc mắt nhìn anh ta xong mới đem tầm mắt chuyển đến chỗ Lục Xuyên.

Không biết vì sao, Lục Xuyên vừa thấy ánh mắt người này liền run lên một chút, bình thường cậu ta không đủ trình để ở trong cái vòng luẩn quẩn này, cho nên cũng không biết được vài chuyện.

Tối hôm qua Mạnh Triệu liên hệ với cậu ta, còn khiến cha cậu ta cực kì kích động.

Nhưng từ ngày hôm qua mí mắt luôn giật giật, cảm giác như có chuyện không tốt sắp xảy đến...

Dư Vũ đối với hần nhếch miệng cười, đi qua, "Lục Xuyên phải không?"

"Đ... Đúng." Vừa nói vừa cười cười nịnh nọt, nhìn về phía Dư Vũ.

Dư Vũ khoác tay lên vai cậu ta, ngồi cạnh rất gần, "Đạo gần đây có làm chuyện gì thất đức hay không?"

Lục Xuyên mở to hai mắt, chẳng lẽ gần đây cậu ta có tội người này?

"Không, không có... Gần đây tôi đều ở nhà"

"Nghĩ lại xem~"

Lục Xuyên nhìn anh, thật sự không nghĩ ra được.

"Gợi ý một chút, ở đường **, chỗ ngã tư ý, có phải cậu..."

"Chó, chó sao?"

Lục Xuyên run run nói, lúc ấy cậu ta đụng xe vào một con chó...

Dư Vũ cười lớn một tiếng, ánh mắt híp lại, tất cả mọi người đều nhìn bọn họ. Chỉ thấy Dư Vũ vỗ vỗ tay, híp mắt cười hề hề, "Con chó kia là của tôi!"

Lục Xuyên chân tay mềm nhũn, thiếu điều ngã trên mặt đất, giọng nói run rẩy.

"Tôi... Tôi... Thực sự xin lỗi..."

"Hả, cậu nói xin lỗi sao?"

Dư Vũ đột nhiên nghiêm mặt, lớn tiếng trách mắng, "Cậu cảm thấy tôi sẽ tha thứ cho cậu sao?!"

"Tôi... Tôi sai rồi!"

Lục Xuyên muốn khóc, ngày đó cậu ta đụng phải một con chó, nhìn thế nào cũng tưởng chỉ là chó hoang, bèn không để ý nữa trực tiếp bỏ đi. Thế nào mà một con chó vừa gầy lại bản lại còn là giống chó cỏ, lại là của anh ta! Hiện tại người có tiền, gu thường thức thực độc đáo!

Dư Vũ vỗ vỗ cậu ta, "Tôi hiện tại không đánh người, là một thanh niên ưu tú, đánh người là trái pháp luật rồi..."

Lục Xuyên còn chưa kịp thở nhẹ một hơi, chợt nghe Dư Vũ nói, "Nhưng buông tha cho cậu thì trong lòng tôi lại thấy không thoải mái!"

...

Nửa giờ sau, Lục Xuyên run run lết chân ra, Dư Vũ cùng các anh em lâu ngày không gặp ngồi uống rượu.

Hôm đó Lục Xuyên trở về liền cho các phương tiện truyền thông và xã giao của cậu ta tung ra một tin tức, tuyên bố cậu ta gia nhập "Hiệp hội những người yêu chó".

Buổi tối ngày hôm sau, ở trung tâm quảng trường đột nhiên xuất hiện một người, trên người mặc áo thú, có tai chó, đằng sau còn có một cái đuôi, lộ ra một bộ mặt thê thảm, vừa đi vừa hô: "Bảo vệ chó hoang là trách nhiệm của mọi người! Bảo vệ chó hoang là trách nhiệm của mọi người! Bảo vệ..."

Rất nhiều người vây xem, quay video rồi up lên mạng.

Chuyện này còn được lên bản tin buổi tối, người MC nói có thể là do cậu ấy yêu chó, nhưng bởi vì từ chối phỏng vấn nên không thể tìm hiểu thêm chuyện gì. Hi vọng mọi người sẽ biết yêu quý động vật hơn, trân trọng mỗi sinh mệnh...

"Đại Ngư, thực sự không quay về nhà sao?" Trang Minh lại hỏi anh.

"Không về có được hay không!"

"Không muốn chúng tớ cho người họ giá cậu sao?"

"Cút mẹ đi, tự ông đây có thể hot!"

Thấy mấy người một mặt không tin, Dư Vũ trừng mắt, không để ý bọn họ, trực tiếp lái xe trở về.

"Các cậu nói xem Đại Ngư có thể chịu được bao lâu?"

"Tớ mới mua xe, cá nhiều nhất ba năm."

"Haha, một năm thôi, căng hết cỡ rồi đấy!"

"Một năm á? Các cậu cũng đánh giá cao Dư gia quá rồi đấy!"

"Tớ cá một cái xe, cậu ấy không chịu được 1 năm đâu!"

...

Dư Vũ gõ gõ cửa lầu dưới, không biết bắt đầu từ lúc nào anh đã có thói quen gọi cửa phòng 249.

Thư Trữ mở cửa cho anh rồi lại vội vàng vàng đi vào.

Dư Vũ kinh ngạc, hôm nay có cơ hội vào nhà cô ta sao?

Anh đi vào, sững sốt, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy phòng 249, so với phòng mình không có gì khác biệt lắm, nhưng mà... Ở đây chỉ có mỗi đồ gia dụng ở phòng khách sao? Thật sự là không có gì cả, trống rỗng, chỉ có một bộ ghế sofa, một cái bàn trà, trên bàn trà thì đang để cái ấm trà.

Có cả TV, ngay cả ổ cắm cũng chưa cắm vào. Tới gần phòng bếp, ở góc có tủ lạnh, không có cái gì khác. Không phải phòng của phụ nữ thường rất nhiều đồ sao? Cho nên cô ta chắc chắn là đồ đàn ông!

Lại nhìn về phía Thư Trữ, cô đang ở phòng bếp làm cái gì đó.

"Hả? Cô còn biết nấu ăn sao?"

Thư Trữ liếc mắt, không để ý tới anh, tiếp tục làm việc, dè dặt cẩn trọng chiền thịt.

Dư Vũ thấy bên cạnh đã có mấy miếng thịt chiền xong, trực tiếp gấp lấy một miếng, ném thử xem tay nghề như nào.

"Ai~"

Thư Trữ còn chưa kịp nói, anh đã ăn.

"Cũng được, nhưng mà hơi nhạt, cô quên cho muối à?"

Dư Vũ nói xong, chỉ thấy Thư Trữ nhìn về phía anh, bình tĩnh nói, "Đây là đồ ăn của Hoàng Mao..."

Dư Vũ sững sốt, lại nghe thấy cô nói, "Trong thịt có bỏ thêm thức ăn cho chó..."

"Khụ khụ khụ!"

...

Thư Trữ chiền nốt mấy miếng thịt, để vào trong bát của Hoàng Mao vài miếng, còn lại cắt đi để bữa sau ăn tiếp.

Đi vào phòng khách, thấy Dư Vũ một mặt không thể oán hận hơn ngồi trên sofa.

"Ha ha ha ha ha."

Cô phúc hậu nở nụ cười.

"Tại sao tự nhiên cô lại muốn cho nó ăn thịt chứ?"

"Gần đây nó không chịu ăn cái gì nên tôi làm chút đồ ăn cho nó, ai mà biết được anh cũng muốn ăn chứ?"

Dư Vũ tiếp tục làm bộ mặt oán hận nhìn cô. Phảng phất có chút lên án cô, chính là cô sai, chính là lỗi của cô!

"Còn nữa, anh đã thấy tôi nấu ăn bao giờ chưa? Món thịt chiền này học rất lâu mới có thể làm đó."

Thư Trữ đá anh một cước, "Đứng lên, đừng nằm trên sofa của tôi!"

"Cô không thấy đồng tình sao, còn không phải là vì..."

À? Ông đây xử Lục Xuyên một trận, thế nào mà lại thấy mình làm vậy vì cô ta chứ không phải vì con chó?

Áo giác, nhất định là ảo giác!

Thư Trữ cho rằng anh nói chuyện thức ăn cho chó vừa này, lại nhẹ nhàng đá anh một chút, "Là chính anh tự ăn được không?!"

Dư Vũ thống khổ thở dài một tiếng, "Cảm giác như cả thân thể bị vết sạch!"

"Đồ thận hư..." Thư Trữ nói xong còn có chút bi ối mà nở nụ cười.

Dư Vũ vừa nghe, nháy mắt ngồi dậy, nhú mày, tức giận nói, "Vậy thử một chút xem?"

"Cút đi!"

Cô cầm một hộp sữa chua lên uống, thấy anh còn đang thống khổ, cười nói, "Được, không phải chỉ là ăn đồ cho chó thôi sao, đồ ăn cho chó cũng mắc lắm nha, rất màu mỡ, người cũng có thể ăn mà!"

Dư Vũ ủy khuất động động cái mũi, "Đất mấy nữa thì nó cũng là thức ăn cho chó chứ?!"

"Anh là cầu độc thân, bình thường ăn cầu lương còn thiếu hay sao?"

"Điều này sao có thể giống nhau được?!"

Thư Trữ đột nhiên cũng động động cái mũi, ánh mắt nhú lại, "Anh uống rượu?"

Dư Vũ gật đầu.

"Anh dám uống rượu rồi nằm trên sofa của tôi?! Cút nhanh lên!"

"Nè, làm sao cô lại vô tình như thế chứ?!"

Cô đem Dư Vũ đuổi ra ngoài, Thư Trữ lại cùng Hoàng Mao chơi đùa một lát, rồi sau đó viết truyện. Hoàng Mao không lớn, nhưng cũng không nhỏ, Thư Trữ ngẫu nhiên chỉ ôm nó một lúc, không thể lúc nào cũng ôm được.

Lúc cô viết truyện, Hoàng Mao luôn ở bên cạnh ghé vào cô, cọ cọ vài cái, trong nội tâm cô mềm nhũn vì sự đáng yêu này.

Up truyện xong cô lại mở weibo Độc Kế Thang. Đọc vài bình luận gần đây, nhìn xem có cái gì thú vị không.

Thế gian vô yêu: Giáo viên của chúng tôi cực kỳ phiền phức, lên lớp đều soi mói, mỗi ngày lúc tôi nói chuyện thì nhắc không được rồi còn gắt lên cơ, thực con mẹ nó chán ghét, tôi nói bà ấy không cần quản thì mỗi ngày không còn việc gì liền đem tôi gọi ra ngoài, có phiền hay không chứ?! Thực muốn đánh chết người mà!

Thư Trữ nhủ mày, nick Weibo này của học sinh cấp ba sao? Hình như mỗi ngày đều có bình luận, không phải mắng giáo viên thì chính là kêu cấp 3 học khổ.

Độc Đại: Giáo viên cấp 3 cũng chỉ là bán cái trắng lấy tiền. Mỗi ngày mắng chửi học sinh thì đã là gì, giáo viên đại học kia kia, mặc kệ luôn, trực tiếp treo học bạ chứ đếch phải nhắc không đâu. Thằng nhãi này quý trọng thầy cô một chút đi, về sau học xong rồi đếch ai thèm quản chuyện của cậu nữa đâu nhé!

Đại giang: Thằng oắt... Độc Đại best châm biếm nha!

Ai nói thanh xuân không bị thương: Nhưng mà cũng có vài giáo viên thật sự hãm mà.

Những năm tháng tươi đẹp trước đây: +1 cho lâu trên, lại thêm một người chung ý kiến rồi nhưng đại bộ phận giáo viên vẫn tốt lắm nhé, mỗi ngày mắng cũng là xuất phát từ quan tâm, nghĩ kĩ đi không tương lai lại hối hận

Khẩu lăng nhất tuần: Đúng, nếu không có chủ nghiệm cấp 3, sợ là không biết hiện tại tôi đang ở đâu. Tôi lúc ấy không muốn học hành, đi đàn đúm bị giáo viên tìm lại, sau đó bắt học thi đại học, hiện tại vừa ra trường đi làm, thật sự thật sự biết ơn giáo viên ấy nha...

Tiểu hoa hồng: Giáo viên đại học so với giáo viên cấp 3 lợi hại hơn nhiều, mỗi ngày đều thí nghiệm nhiều hạng mục như vậy... Nhưng nói thật, tôi cảm thấy giáo viên cấp 3 quan tâm học sinh hơn một chút, giáo viên đại học thì thường xuyên tìm không thấy người thì mặc kệ...

Tôi thích ăn sầu riêng: Đúng đúng đúng, bọn họ đều nói giáo viên đại học dễ nói chuyện, nếu rớt tín chỉ có thể nhờ cậy. Trên thực tế, lên lớp đều là cười như Phật, đến lúc xin xỏ thì thay đổi hoàn toàn... Cho xin đi?

...

Phía dưới liền bắt đầu châm chọc giáo viên, có đại học, cũng có cấp 3, đại bộ phận đều là học sinh.

Độc Đại: Hôm nay học sinh được nghỉ à?

Rồi sau đó đóng máy tính, cô đi đến chỗ bảo vệ lấy đồ chuyển phát nhanh, đoán chừng là quà của tên trên lâu gửi tới!

Một cái hộp vuông vuông, không lớn không nhỏ, còn có chút nặng, Thư Trữ mở ra.

"Nhìn không ra tên này còn rất biết tặng quà nha~"

Nghiêm nhiên là do ngày thường Thư Trữ hay dùng mặt nạ, không biết anh mua thế nào được, đúng dịp Thư Trữ đã dùng hết rồi nên cũng tính đi mua, nhưng đi hai nơi đều không có.

Bên trong hộp có 3 hộp, 30 miếng, con cá kia cũng không có mấy tiền, chà trách mà bảo đã tiêu hết. Được, người này vẫn rất có tâm, hôm nay lại có hại anh ăn đồ của chó, có nên làm thịt để cảm ơn anh không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 18: Thổ lộ

Edit: melbournje

□

Nói đi là đi, Thư Trữ xách túi đi ra ngoài, trừ mua thịt ra thì cô còn dừng bước trước 2 tiệm quần áo, đều là phụ nữ thôi mà, cũng ham mê chứ.

Đi đến cửa hàng quen, chọn hai bộ quần áo rồi mới đi, mua sắm thật sự là chuyện khiến tâm tình người ta thoải mái!

"Thư Thư!"

Một âm thanh quen thuộc, Thư Trữ sững sốt, xoay qua chỗ khác.

"Thư Thư..."

Trình Đoạn Dịch chậm rãi đi tới, đôi mắt thâm thúy nhìn cô rồi cau mày.

"Trình tiên sinh."

"Em muốn lạnh nhạt với anh như vậy mãi sao?"

Anh lại nhìn nhìn bốn phía, "Anh ta để em đi dạo phố một mình sao?"

Thư Trữ hít sâu một hơi, "Cái đó có liên quan gì tới anh sao?"

"Thư Thư, em không thể cho anh một cơ hội nữa à? Còn có ai hiểu chúng ta hơn chính chúng ta sao?"

"Trình tiên sinh, tôi đã nói rồi, chúng ta không có khả năng nữa đâu, tình cảm của tôi cùng bạn trai tốt lắm, không mượn anh phải lo lắng!"

"Thư Thư, em gạt anh, em cùng anh ta không có quan hệ gì, anh ta không biết tính em đâu! Em cũng không phải nhân nhượng ai, không có khả năng nào em quen người khác nhanh thế được."

Trình Đoạn Dịch đến gần một bước, nghiêm cẩn nhìn cô, gât gao nhìn chăm chăm ánh mắt cô, kích động vươn tay.

Thư Trữ trốn đi, "Vì sao lại nói anh ấy không hiểu tính tôi? Chẳng lẽ tôi không thể có người yêu sao? Tôi nên thích loại căn bã bất cá hai tay như anh à?"

Trình Đoạn Dịch há miệng thờ dốt, "Chuyện của Liễu Như Ngôn anh biết anh nói không rõ ràng, nhưng anh có thể cam đoan, sẽ không bao giờ xảy ra loại chuyện này nữa! Chẳng lẽ em đã quên chuyện chúng ta của trước kia sao? Đã quên lần đầu tiên tỏ tình? Lúc ấy..."

"Trình Đoạn Dịch! Đủ rồi! Tôi thật sự không muốn nghe, anh không muốn tôi ghê tởm anh, vậy thì cách tôi xa ra một chút, đừng đem mấy chuyện tình cảm lúc trước lôi ra nữa, thật ghê tởm!" Trình Đoạn Dịch cứng ngắc nhìn cô, Thư Trữ xoay người đi, anh ta bèn giữ tay cô.

"Anh... Chờ em tha thứ cho anh..."

Thư Trữ tránh khỏi tay anh, tiếp tục đi, hốc mắt đột nhiên liền đỏ ửng, hai giọt nước mắt lăn xuống.

Làm sao có thể quên chứ? Lúc ấy cô vừa học đại học, không có tiền trả học phí nên phải khát nợ, mỗi ngày phải đi làm thêm, trong lớp có chuyện gì cũng không thèm đề ý.

Đại học năm nhất có nhiều việc, cô luôn nhờ Kim Du xin phép nghỉ học, ngẫu nhiên còn cúp học, nhưng mà có biện pháp nào khác nữa đâu? Nếu phải đi vay cô nhi viện, nghĩ tới cái chỗ đó, cô liền không muốn quay về nữa.

Cô có một việc bắt buộc phải đi, Thư Trữ nhờ Kim Du giúp mình điểm danh, cô muốn phỏng vấn để tìm việc, là một người mẫu thời gian ngắn, tiền lương cao.

Kết quả hôm đó trở về, Kim Du liền nói cho cô biết, "Thư Trữ, lớp trưởng hôm nay có nhắc cậu..."

"Hà?"

"Nếu một học kỳ nghỉ nhiều quá sẽ ảnh hưởng."

Đối với chuyện của Thư Trữ, Kim Du biết rõ cho nên rất thông cảm.

Thư Trữ cau mày, đối với Trình Đoạn Dịch có chút phản cảm.

Rồi sau đó Thư Trữ cúp học một lần, Trình Đoạn Dịch nhờ Kim Du chuyển lời cho cô, nói nếu cô bùng học nữa sẽ thông báo phê bình, trừ cả tiền thưởng cuối năm.

Ngày hôm sau Thư Trữ đi lên lớp, liền hỏi, "Ai nói trừ thưởng cuối năm?"

"Bạn này, cậu thiếu tiết nhiều lắm!"

Thư Trữ cau mày nhìn anh, Kim Du nói thầy giáo không điểm danh, ghi nhớ lại rồi báo cho giáo viên chỉ có thể là cậu ta.

Cô cực kỳ phản cảm với anh, biết với chức trách của anh thì phải có đạo đức nhưng về mặt tình cảm thì cô lại không tiếp thu được.

Cũng chính là khi đó bắt đầu cùng đường, Thư Trữ bèn viết tiểu thuyết, kiểu đang bí thì lại tìm được lối ra khác.

Ở lớp học, anh nói gì cô làm trái lại, anh đề cử ý kiến gì, cô phủ định lại, cố tình nói có lý, anh cũng không phản bác gì.

Đối với các loại soi mói của cô, Trình Đoạn Dịch thủy chung lấy mỉm cười để đối phó, Thư Trữ cho là anh cười nham hiểm.

Thẳng đến khi lớn hơn một chút, thời gian dài lâu, sáng tác truyện cũng tốt lên, cô liền toàn tâm toàn ý sáng tác, ở lớp học trầm tĩnh hẳn.

Trình Đoạn Dịch người này thật vĩ đại, cái gì mà con ngoan trò giỏi, Thư Trữ nghe một chút cũng muốn vượt qua, nhưng một ít hạng mục cùng giải thưởng anh cũng không tha cho cô. Anh cũng là người duy nhất mà cô cạnh tranh.

Mãi cho tới một ngày, học thêm buổi tối xong, lúc Thư Trữ về ký túc xá, "Thư Trữ ~"

"Trình Đoạn Dịch?"

Thư Trữ kinh ngạc một chút. Chỉ thấy anh cười cười đi tới, "Thế nào, chịu để ý tớ rồi sao?"

"Làm gì không để ý cậu bao giờ đâu chứ~"

Thư Trữ cũng khách sáo hàn huyên, giả bộ thân thiện.

Trình Đoạn Dịch ôn nhu cười, nhẹ nhàng đi tới, xoa xoa đỉnh đầu cô. Thư Trữ sững sờ.

...

Thẳng đến khi sau này bọn họ yêu nhau, Thư Trữ mới biết được, anh chưa từng xui giáo viên cô bùng học, cũng không trừ thưởng cuối năm của cô, chỉ là anh thấy cô không đến lớp nên mới dọa vậy để cô đi học đều đặn hơn. Trình Đoạn Dịch thì ra là người như vậy.

"Thư Trữ, em chẳng lẽ chưa hề nghĩ tới, vì sao một phòng học to như thế, hơn trăm người mà anh chỉ đề ý em có đến lớp hay không sao?"

Anh nói ngày đó ở triển lãm xe gặp được cô, cô mặc chiếc váy màu đỏ, giờ biến quảng cáo.

Tuy rằng nhận lời làm người mẫu xe tương đối cu li, không cần phải tiếp đãi nhiều khách. Nhưng cái khó là có nhiều người đưa mắt nhìn hướng cô, điều này cũng chính là nguyên nhân Trình Đoạn Dịch uy hiếp cô, thật không nghĩ tới cô lại làm việc này.

Học phí của Thư Trữ luôn luôn nộp muộn, Trình Đoạn Dịch biết, nhưng lúc ấy ấn tượng của cô đối với anh rất không tốt, không thể trực tiếp trợ giúp được. Anh thường giúp cô xin nộp tiền muộn, cô luôn nộp học phí đầy đủ, lại không để ai thúc giục.

Anh tìm người, thông qua trường học cấp các loại tiền thưởng cho học sinh có cố gắng, Thư Trữ tham gia không ít, đều lấy được thưởng.

Thẳng đến sau này Kim Du nói cho anh biết, Thư Trữ đã có năng lực tự kiếm tiền, Trình Đoạn Dịch mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi, không phải vất óc tìm mưu kế giúp cô nộp tiền học nữa.

...

Cô lắc đầu, đem nước mắt lau khô, anh ta đã từng tốt lắm, bọn họ cũng đã từng tốt lắm, sở dĩ tình yêu động lòng người, thời gian trôi qua sẽ có tàn phai đi một chút, rồi sau đó chia tay không phải cũng tốt sao?

Anh cùng người khác có quan hệ, anh nói anh phạm sai lầm, cầu xin cô tha thứ. Nhưng Thư Trữ không muốn tha thứ cho anh, tha thứ một người, có đôi khi cũng không phải là chuyện dễ dàng gì...

Trở về nhà, cô đem đồ ném ở trên sofa, sững sờ thật lâu, thẳng đến khi có một tin nhắn gửi tới.

「Lầu trên là đồ ngốc: Tôi đói bụng rồi... Khi nào thì ăn cơm? 」

Thư Trữ nhún lại một chữ: Đi.

...

"Nè nè! Cô đừng uống nữa!"

Thư Trữ nhìn anh một cái rồi tiếp tục uống.

"Hôm nay cô làm sao vậy?" Dư Vũ dè dặt cẩn trọng hỏi.

Không ai trả lời, người đối diện cứ từng ly từng ly uống mãi không ngừng.

Dư Vũ bắt lấy tay cô, "Tôi nói cô đừng uống nữa! Đến cùng là làm sao?!"

Anh phát điên mất, cô gái này gì cũng không nói, từ lúc ngồi ở nơi này đã không ngừng uống, gấp phải chuyện thương tâm sao?

Không hiểu sao anh có chút sốt ruột.

Thư Trữ nhìn về phía anh, ho khan một tiếng, đặc biệt nghiêm cẩn nói, "Là vì tôi thích anh!"

Dư Vũ mắt trừng to như mắt cá vàng, "Cô nói cái gì?!"

"Thực ra tôi quen anh lâu vậy, có khi từ lúc nào cũng đã chằm chằm thích anh rồi..."

Dư Vũ trừng càng ngày càng lớn, thì ra bình thường cô hay chỉ chốc với mình là vì thích mình?

Tím anh đột nhiên đập mạnh, máu trong ngực vọt lên tới mặt, một trận nóng bừng.

"Khụ khụ khụ" anh không nhận được ho khan hai tiếng, ánh mắt luôn luôn không rời khỏi mặt cô.

"Anh tốt như vậy, người phụ nữ nào có thể không động tình chứ..."

Khụ khụ, trời ~ Phá Thư này đừng nhìn bình thường như đàn ông, cái gì cũng không đặt ở trong mắt, nhưng vẫn bị mị lực của ông đây thuyết phục đó thôi!

Thư Trữ chậm rãi ghé vào trên bàn, Dư Vũ sững sốt một hồi lâu. Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Cái kia, tuy rằng cô thật sự thích tôi, nhưng mà, khụ khụ, tính cách chúng ta vẫn còn cần tìm hiểu thêm một chút, khụ khụ, tôi tạm thời còn chưa thể đáp ứng cô được."

Thấy người đối diện không có động tĩnh, "Thư Trữ?"

Ách... Đang ngủ à.

"Quên đi, nhìn cô thích tôi như vậy, đến nỗi phải nhờ rượu để thổ lộ, tôi đây liền có mà công cô về!"

Rồi sau đó anh dè dặt cẩn trọng đem cô công lên lưng, đi ra ngoài.

Thư Trữ yên tĩnh ghé vào trên lưng anh, trong lòng Dư Vũ không ngừng nhảy nhót, chính anh cũng không phát hiện ra anh đang nhếch miệng cười giống như thằng ngốc.

Về tới tiểu khu, gặp hai vợ chồng ở lầu hai đang tán bộ, Dư Vũ cười tiếp đón, "Chú, dì, buổi tối vui về! Bên ngoài hơi lạnh, nhớ về sớm nha!"

Sau đó anh tiếp tục đi, hai người kia sững sốt, "Sao hôm nay khác vậy?"

"Người này không là luôn luôn rất lạ sao?"

"À, hình như là..."

...

Họa sĩ lâu ba đang ở ngồi vẽ hoàng hôn, Dư Vũ đi bên cạnh anh ta, cười nói, "Vẽ rất đẹp!"

Họa sĩ dừng một chút, trên giấy nguệch ra một nét mực, hừ cả bức vẽ.

Dư Vũ vừa hát, công trên lưng cô gái lâu 4, họa sĩ kinh ngạc nhìn bóng lưng họ, tên đàn ông độc miệng này sao hôm nay tâm tình tốt như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bọn buôn người

Edit: melbounje

Dư Vũ lưng còng cô, kéo cái túi của cô qua, tìm được chìa khóa, mở cửa.

Đem cô đặt ở trên sofa, rồi sau đó anh run lấy bấy, vì đồ mồ hôi nên có chút ướt quần áo, uống một ngụm nước, mới lại đi đến cạnh ghế sofa.

Ngồi bên cạnh, nhìn cô, "Thật không thể tưởng tượng được cô lại thích tôi..."

Nói xong anh lại ngồi xồm xuống, ghé vào trên sofa, mặt hai người rất gần. "Thực ra tôi cảm thấy cô cũng rất được! Dư Gia tôi đây còn chưa nói yêu một ai, nhưng nếu cô thật sự thích tôi, tôi liền cho cô một cơ hội vậy!"

Dư Vũ sờ sờ ngực mình, vì sao lại hưng phấn như thế chứ?

...

Hôm sau Thư Trữ tỉnh lại, vẫn còn mặc quần áo ngày hôm qua nằm ở trên giường, ngẩn ngơ. Thế nào giống như có chuyện gì xảy ra rồi vậy?

"Tỉnh rồi sao?" Một âm thanh của đàn ông đứng ở cửa phòng ngủ truyền đến.

"Bà mẹ nó, làm sao anh lại ở chỗ này?!"

Dư Vũ trừng mắt nhìn cô, ông đẩy ngủ sofa cả đêm đấy,

"Cô uống say, là tôi đưa cô về nhà!"

"À, được được được, cảm ơn anh! Xong rồi thì anh mau về đi thôi!"

Thư Trữ không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

"Cô..."

Anh đang muốn tức giận, đột nhiên nghĩ tới cái gì lại nở nụ cười.

"Cô không phải là đang ngượng chứ?"

"???"

"Không có chuyện gì đâu, chúng ta có thể trước từ từ thích ứng!"

"???" Thư Trữ không hiểu chuyện gì.

"Về sau cô cần sửa lại cái thái độ với tôi nhé, không cần phải hung hăng như vậy đâu!"

"???"

"Người yêu cũng nên tôn trọng lẫn nhau."

"???"

"Nhìn cô thích tôi như vậy, tôi dành cho cô một cơ hội vậy!"

"Ngừng ngừng ngừng, từ từ đã, để tôi hỏi một chuyện..."

Dư Vũ nhìn về phía cô, chỉ nghe cô hỏi, "Anh đang nói cái gì vậy?!"

Mặt Dư Vũ biểu cảm kiểu cô không cần phải chối đầu, "Cô xem xem, thứ đầu tiên nên sửa chính là thái độ khẩu thị tâm phi của cô, tuy rằng cô độc mồm độc miệng, tính tình đàn ông, cuồng bạo lực, lại lười đến nỗi cái gì đều không muốn làm nhưng cô cũng có ưu điểm!"

"Cô thích tôi thì cứ việc nói thẳng, tuy rằng tôi không chắc chắn sẽ đồng ý với cô nhưng sẽ cho cô cơ hội, dù sao cô đã can đảm tỏ tình. Tật xấu có thể sửa, đương nhiên như vậy là rất tốt..."

"Dư Vũ tôi đây tuy rằng quả thật rất... A! Cô làm gì vậy?!"

Một cái gối bay tới, anh mờ to hai mắt nhìn về phía Thư Trữ, chỉ thấy cô rống lên một câu, "Cái con mẹ nhà anh nữa! Cút cho bà!!!"

"Ôi trời cái cô này..."

Còn chưa nói xong, lại một cái gối bay tới.

"Cút!!!"

Dư Vũ bị đuổi đi, còn bàng hoàng nhìn cửa, người này bị rối loạn hay sao, hay đến cùng vẫn là ngại ngùng?

...

Thư Trữ đè ép trái tim bị kích thích, nếu Từ Ngự kia nói thêm gì đi nữa, cô thật sự sẽ liều chết cùng anh, tức chết mất đi mà!

Tắm rửa xong xuôi tâm tình mới ổn định lại chút, tùy tiện ăn gì đó để ứng phó với bữa trưa, lại đồ thức ăn cho Hoàng Mao xong rồi ngồi viết truyện. Hoàng Mao cũng theo lại, nó dính chặt lấy Thư Trữ, lại rất yên tĩnh, thi thoảng nức nở một chút, khiến người ta yêu thích.

Hôm nay Thư Trữ viết đến đoạn anh trai của nữ chính vì nữ chính mà thử nam chính, tình cảm anh em thật ấm áp.

Cô up ở weibo Độc Kê Thang.

Độc Kê Thang: Muốn có một người anh trai...

Rồi sau đó cô sờ sờ Hoàng Mao, "May mà còn có mày."

Cô uống một ngụm nước, lúc này mới để ý Weibo, lại thiếu chút đem nước phun ra.

Lời nói lạnh lẽ: Tôi đem anh tôi tặng cho cô này...

Mộng ngàn năm Nhà của tôi cũng có này, cô đến mà khiêng đi.

Ảnh trắng: Anh trai tôi mỗi ngày đều rửa tôi không gãi ra ngoài được, đôi khi muốn đánh chết anh!

Hoa bách hợp khai: Anh trai tôi mỗi ngày đều chê tôi béo

Sông lớn: Anh trai tôi chưa bao giờ chê tôi béo, anh chỉ nói tôi có trọng tài lớn thôi!

Ha ha ha: Từ nhỏ bị anh trai tôi nói bà mẹ nhặt mảy ở ngoài bãi rác, lúc ấy cũng tưởng thật mới hỏi ba tôi rằng ba mẹ thật của tôi là ai, sau đó bị đánh một trận...

...

Thư Trữ cười ha ha, thực như vậy sao?

Một chi hồng hạnh: Anh trai tôi chơi game với tôi thua toàn bảo oan ức...

Đại vương bảo tôi đến tuần sơn: Anh tôi thì nói mẹ đã đẻ tôi ra mà tôi tự kéo thấp giá trị nhan sắc cùng chỉ số thông minh đến đểch có tồn tại!

Hoàng cưa: Anh trai của bạn cùng phòng cách vách của tôi mua cho cô một con gấu bông màu hồng nhạt, rất lớn, buổi tối cô đều ôm đi ngủ, tôi nói với anh trai tôi, anh tôi cũng mua cho tôi một con... Máu chóit là con gấu này rất to, vừa khéo chiếm toàn bộ giường, nó lên giường rồi, tôi liền không thể lên! Hơn nữa con này còn thật xấu! Thật xấu!!

...

Thư Trữ cười đau cả hông, bình luận lại,

Độc Đại: Không phải nói anh trai đều đối xử tốt với em gái sao?

Ánh trăng: Không tồn tại đâu! Đó là anh trai nhà người ta thôi. Tôi về nhà đi bằng tàu thì anh ấy mua cho tôi ghế cứng, nói rằng ngồi ghế cứng có thể rèn luyện thân thể, tôi tin là thật!! Sau này chị dâu tôi nhìn anh, mới hỏi anh mua về gì cho tôi đi, anh nói về máy bay / lạnh lùng /

Thật lâu: No no no, không tồn tại đâu! Anh tôi có nhà mới, tôi hỏi anh có gần nhà tôi không, anh nói gần chuồng chó làm gì?

Nấm Độc Đại muốn có anh trai sao? Nhà của tôi cũng cho cô, nhìn chỉ muốn đánh thôi!

Lão ngữ: Anh trai người ta thì thông minh sáng sủa! Còn anh tôi thì tăng tiện!

...

"Ha ha ha ha ha ha." Thư Trữ ôm Hoàng Mao cười một tràng, cười cười lại có chút xót xa, mặc kệ chăm chọc cỡ nào, trong lời nói đều là mang theo chút ảm áp, có người cãi nhau, cũng kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau ý mà!

Trước kia tưởng thuê được nơi yên ắng, đợi đến khi thuê đến nơi này lại cảm giác luôn phá lệ tịch mịch.

Trong đầu cô thoáng lên một vẻ mặt đáng đánh đòn của Dư Vũ, lắc đầu, mình làm sao có thể nghĩ đến anh ta chứ?

Độc Đại: Run run, các người tự giữ lấy mà xài...

Rồi sau đó cô đóng máy tính, sờ sờ Hoàng Mao, cho nó ăn vài miếng thịt, lại chuẩn bị đi mua đồ tiếp.

Lúc mua cầm một khối thịt lớn, trên lầu kia tuy rằng hơi ắt ơ nhưng ngày hôm qua vẫn là anh đưa cô về.

Một nửa để cho người ăn, một nửa lại để làm thức ăn cho chó, lại gửi cho lầu trên một tin nhắn thông báo.

Dư Vũ bĩu môi, đã bảo cô thích tôi còn không thừa nhận, đây không phải là lấy lòng sao? Tôi nói cho cô, hôm nay hối lộ như vậy đừng nghĩ tôi sẽ nhanh chóng tha thứ!

「 Lầu trên là đồ gốc: Không đi! 」

Thư Trữ nhìn nhìn, không đi?

Cô nháy nháy mắt, gõ một chữ.

Dư Vũ tròn tròn mắt, gât gao nhìn chữ, "À."

...

Này! Này!! Này!!! Cô hành xử như vậy làm sao có thể theo đuổi nam thần chứ?! Phá Thư, không phải cô theo đuổi người khác như vậy thật chứ?! Mẹ nó, cô cô cô...

Dư Vũ ở trong phòng chạy đến trước gương, chỉnh trang quần áo đầu tóc một tí. Làm một mặt đáng đánh rồi chạy xuống lầu.

Thư Trữ mở cửa cho anh, Dư Vũ chậm rãi đi vào, cầm cao nâng lên.

"Gâu! Gâu!"

"Hoàng Mao! Mày làm gì thế?!"

"Gâu! Gâu!"

Hoàng Mao sủa với anh, như chuẩn bị nhào tới.

Dư Vũ cắn răng, ông đây cứu mày, mày còn có tình chó hay không?!

"Hoàng Mao, không có chuyện gì đâu~"

Thư Trữ cười sờ sờ lông Hoàng Mao, nhìn về phía Dư Vũ, tên này hôm nay làm sao vậy? Khắp nơi đều lộ ra vẻ không bình thường...

"Khụ, ăn cái gì thế?"

Thấy Thư Trữ chỉ lo cho Hoàng Mao, liền bắt chuyện hỏi.

"Thịt..."

Thấy Dư Vũ phẫn nộ mở to hai mắt, cô nhanh nhau nói thêm, "Dành cho người ăn! Không thêm đồ của chó!"

Dư Vũ gật gật đầu, ngồi trên bàn, Thư Trữ mặt tối sầm, quên đi, nhìn nhìn, người tới chơi là khách.

"Ăn cái này sao?"

"Vậy anh còn muốn ăn cái gì?"

Ánh mắt cô híp lại nhìn Dư Vũ.

Anh sững sốt, cảm giác một trận gió lạnh từ bên cạnh thổi qua, trong lòng hoảng loạn.

"Không còn đồ gì khác sao?" Anh hỏi có vài phần dè dặt cẩn trọng.

"Có mì tôm!"

"Tốt xấu gì cô cũng nên nấu mì sợi á, ăn mì tôm sao được?!"

Vừa nói anh vừa cầm đũa gấp miếng thịt ăn.

"Muốn ăn tự đi mà làm, nếu không thì đừng ăn!"

"!!!"

Thư Trữ trong nháy mắt mỉm cười nhìn anh.

...

"Nè nè nè! Cái này nấu như nào thế?" Nước đã sẵn sàng, Dư Vũ giờ mì sợi hỏi cô.

Thư Trữ cũng không quay đầu lại, "Làm sao tôi biết được? Dù sao tôi cũng chỉ ăn chén nhỏ thôi!"

Dư Vũ rồi rảo nhìn mì sợi trên tay, cho vào một nửa sao?

"Ài! Làm sao bây giờ!"

Dư Vũ ở phòng bếp hô to gọi nhỏ, chân tay luống cuống cầm chiếc đũa. Thư Trữ đi tới, "Thêm nước đi!" Dư Vũ lại chạy nhanh đi múc nước đổ vào

...

"Anh nấu nhiều như vậy là để dành ngày mai ăn tiếp à?"

"Tôi không cho bao nhiêu, ai ngờ nó biến thành nhiều như vậy chứ?!"

"Nóng nờ lạnh co anh học chưa?"

Thư Trữ trong nháy mắt nói.

"Cô tới đây cô tới đây!" Dư Vũ trừng mắt, Thư Trữ lập tức lui lui.

"Hay là anh đến đây đi..."

...

"Cái này có thể ăn à?" Khóe miệng cô giật giật.

Dư Vũ liếc mắt một cái, "Chà ăn được thì sao! Tôi ăn cho cô xem!"

Anh cầm lấy chiếc đũa, gấp đến miệng, "Khụ khụ khụ."

Thư Trữ đưa cho anh một ly nước, "Có giống ngoài tiệm không?"

Anh rồi rảo nhú nhú đầu mày, gật đầu.

Đồ ăn gọi ở bên ngoài một lát sau mới đến, Dư Vũ mang lên, lấy từng hộp ra đặt ở trên bàn.

Hai người ăn cũng coi như hài hòa.

Thư Trữ sững sờ mà nhìn anh đem thịt trên bàn ăn tất vào miệng.

"Không ngấy hay sao?"

Dư Vũ không nói chuyện, ngấy chứ! Lại không thể ăn nữa! Nhưng không biết vì sao, đây chính là món mà anh luôn luôn hướng đũa tới trong cả mâm cơm. Chẳng lẽ là vì mình rất tốt, không đành lòng lãng phí mấy miếng thịt cô làm?

Ăn cơm xong, Dư Vũ lau khóe miệng, lại bắt đầu nói, "Phụ nữ các cô, hay là học nấu ăn đi, sau này lúc nào cũng ăn đồ bên ngoài sao? Về sau kết hôn, chả lẽ mang theo đũa nhỏ ra ngoài ăn suốt?"

Dư Vũ nói kiểu nghiêm túc, ý là nếu cô học nấu ăn, tôi liền sẽ chấp nhận cô!

"Ừ, nếu vậy tôi gả cho đầu bếp không phải là được rồi sao?" Thư Trữ uống một ngụm nước, hỏi lại anh.

"Cô không phải là thích tôi sao?! Còn muốn gả cho đầu bếp?!"

Thư Trữ hếch mày, "Tôi sẽ thích anh? Trêu người à?"

"Đúng đúng, là chính cô tỏ lộ với tôi mà!"

"Tôi tỏ lộ với anh khi nào?"

"Tôi hôn qua!"

"Tôi nói rồi sao?" Dư Vũ gật đầu.

"Uống rượu say nói bậy mà cũng tin..."

"Say rượu sẽ nói lời thật lòng, rượu biết thao túng con người!"

"Tôi chỉ biết uống rượu vào sẽ nói lung tung thôi~"

"!!!"

"Anh vẫn chưa tỉnh ngủ phải không, đừng mơ mộng hão huyền nữa! Chẳng phải là anh thích tôi, lại còn ngượng ngùng không nói sao? Ha ha ha, mà anh không có cơ hội đâu, tôi thích con trai biết nấu ăn!"

Dư Vũ đột nhiên đứng lên, tức giận nói, "Cô là cái đồ đàn ông, ai thèm thích cô chứ!"

Anh gặt dữ rồi đi, lúc đi tới cửa, "Oăng oăng!" Hoàng Mao gọi anh hai tiếng.

Anh gặt gao trùng nó, "Hoàng Mao! Mấy với chủ của mày đều vong ơn bội nghĩa giống nhau!"

"Àm!" Anh đóng cửa mà đi.

Thư Trữ còn đang bối rối, người này làm sao vậy!

Dư Vũ về nhà, tức giận đến cong tường, "Muốn lấy đàn ông biết nấu ăn sao? À, thế thì tìm một tên đàn ông mặt bóng loáng đi! Có người đẹp trai hơn tôi sao? Có người tốt hơn tôi sao?"

"Không thích tôi? Tôi nói cho cô biết bây giờ cô cầu xin tôi tôi cũng sẽ không chấp nhận!"

Lại một lát sau, Dư Vũ ngồi mở máy tính, tìm trang web mua sắm.

"ĐM! Món cay Tứ Xuyên, một đồng đồ ăn, ai mà biết biết cô thích cái nào?!"

Lướt một hồi lâu, anh mua một quyển, "sách dạy nấu ăn".

...

Ăn cơm xong, Thư Trữ xuống lầu vứt rác, tiện thể dắt Hoàng Mao đi dạo. "Chào chú, chào đi ạ!"

"Ài! Xin chào, xin chào." Hai vị lão nhân cười mụ mị cả mặt.

"Đi một mình thôi sao? Bạn trai của cháu đâu?"

"Ách... Chúng cháu chỉ là hàng xóm thôi..."

Bà thím nở một nụ cười, "Hôm qua tôi còn thấy cậu ấy công cháu về cơ mà."

Đột nhiên cô có loại cảm giác gọi là hết đường chối cãi, Thư Trữ chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Tên kia có đôi khi, thật ra... Vẫn rất tốt...

...

"Đại Ngà! Có một vai mới, nam 3 của phim "Cung Duyên", thứ sáu bắt đầu casting, nhớ chuẩn bị tốt nhé!"

"Ừ ừ, được."

Đổi với người mới, các bộ phim chính là một cơ hội nổi tiếng, Dư Vũ tất nhiên biết điều này, người đại diện tuy rằng xu nịnh nhưng hiện tại anh vẫn chưa đủ nổi tiếng để có thể đổi mình.

Ngày casting tới, Dư Vũ ngoài ý muốn thấy một người, Liễu Như Ngón.

Ánh mắt anh hip lại, tiểu tam? Người này muốn vào giới giải trí sao? Liễu Như Ngón cũng thấy anh, cô ta tới đây casting vai nữ thứ 4, đây là bộ cung đấu, cảnh diễn của nữ 4 cũng nhiều, nếu phim chiếu lên còn có thể có thành tích, coi như là khởi đầu thuận lợi.

Thấy Dư Vũ, Liễu Như Ngón không để ý, cô ta không tin Dư Vũ là người giàu có, nếu lắm tiền thì hot lâu rồi.

Nhưng mà cô đi casting vai nữ 4, cũng là không dễ dàng gì.

Tuy rằng trước đây Dư Vũ cũng không thích cô ta, ngược lại nếu là Thư Trữ ở trong trường hợp này, chắc chắn sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng dù sao cô ta cũng đã giúp Thư Trữ nhận ra được bộ mặt thật của tên cận bà kia.

Haha, mà mẹ nó, cười cái rắm gì chứ!

Vai nam 3 này là một vị thái y thần bí, đương nhiên, anh ta thích nữ chính.

Cảnh diễn không nhiều lắm, nhưng bởi vì tận dụng thời gian và phối hợp diễn, cũng có thể ở Hoàn Cảnh chờ đợi tin tức.

Không đến vài ngày sau, trong lòng anh có chút rảnh rồi, không hiểu sao cảm thấy thiếu gì đó. Anh mở điện thoại ra, ấn vào mục tin nhắn của "Lầu dưới là đồ gỗ".

Mà Thư Trữ lúc này cũng đang phiền toái. Cô vốn nhầm chán, tìm một tiệm cà phê gần bờ sông, chung quanh cả một hàng đều là quán cà phê, cách đó không xa có một nhà ga, có thể thấy người đến người đi. Cô im lặng ngồi, ngắm người, hưởng thụ buổi trưa.

Cách đó không xa có một đôi vợ chồng trung niên đi tới, bước chân vội vàng, ôm một đứa nhỏ sáu hay bảy tuổi, người đàn ông kia đem đứa nhỏ che ở trong ngực, ngồi ở gần đó, một chút động tĩnh cũng không có.

"Xin hỏi hai người uống gì ạ?"

Vợ chồng họ có chút câu nệ, "Muốn uống mới được ngồi sao? Chúng tôi chỉ ngồi tạm nửa giờ thôi, lát nữa xe đến thì đi." Người phụ nữ dè dặt hỏi.

Người phục vụ gật gật đầu, lấy menu ra, "Đồ uống đây ạ, hai người muốn gọi gì?"

Người phụ nữ nhìn thoáng qua, đại khái cảm thấy có chút đắt, "Chúng tôi không uống, chỉ ngồi chờ xe chút thôi mà."

Người phục vụ có chút mất hứng, nói, "Vậy hai người không thể ngồi tại chỗ này đâu ạ!"

Rồi sau đó không vui xoay người bước đi, vợ chồng họ xấu hổ đứng lên, Thư Trữ nhiu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm đứa trẻ lộ ra một nửa gương mặt kia. Không chút hoang mang đứng dậy, đứng lên, đi qua chỗ bọn họ.

"Cạch!" Di động rớt xuống.

"Làm cái gì vậy?!"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

Người phụ nữ không ngừng xin lỗi, người xung quanh cũng nhìn lại.

"Tôi mắc kẹ, hai người nói làm sao bây giờ?" Thư Trữ nhìn về phía bọn họ.

"A? Chúng tôi bồi..."

"Được! Thay màn hình 900, các người trả cho tôi đi!" Thư Trữ vươn tay.

Người phụ nữ cá kinh, "Đắt như vậy sao?" Rồi sau đó mặt lộ vẻ khó xử, câu nệ kéo kéo quần áo cũ.

Người đàn ông mặt tang thương nở một nụ cười, "Cô này không thể trách chúng tôi được, chính cô làm rơi, còn muốn chúng tôi bồi thường nhiều như vậy sao! Tôi nào có tiền chứ? 900 có thể mua cái điện thoại mới rồi đây!" Người phụ nữ kia cũng tiến lên, lấy lòng nhìn cô, "Cô à chúng tôi thật sự không cố ý, chúng tôi định mang đứa nhỏ đi bệnh viện, nên không có nhiều tiền!"

Thư Trữ lại nhìn nhìn đứa nhỏ, "Các người không bồi thường? Tôi báo công an!"

"Đừng đừng đừng! Cô gái à, chúng tôi thực sự không có tiền!"

Người phụ nữ quýnh lên, vẻ mặt không yên mà tiến lên.

Xung quanh đã có không ít người vây tới, một cô gái 20 tuổi tiến lên nói, "Cô này, tôi nhìn cô cũng không phải người thiếu tiền, vừa rồi cũng chính là tự cô làm rơi, đừng đổ oan cho người khác được không?!"

Cô ta trừng mắt nhìn Thư Trữ, vẻ mặt bất bình.

Người xung quanh càng ngày càng nhiều, còn có người lấy điện thoại ra quay, lại nói cái thời đại này ruồi bu chó tấp, mọi người gặp chuyện bất bình, việc đầu tiên họ làm không phải là can ngăn hay xử lý mà là lôi điện thoại ra chụp vài tấm up lên mạng chơi. Hoặc là cho rằng đây là trò cười, hoặc là đứng ở đấy tỏ vẻ đạo đức lắm mà khiển trách người khác.

Thấy có người lôi điện thoại ra quay cả mình, người đàn ông căng thẳng, "Cô à, chúng tôi thực sự không có tiền, chỉ có chút ít nhưng bây giờ phải dùng để đi xe rồi."

Ông ta lấy tiền trong túi ra, bọc trong một tờ giấy, đều là chút tiền lẻ, thoát nhìn có chút xót xa.

Thư Trữ giữ chặt người đàn ông, "Các người không thể đi!"

"Ôi trời, cái người này thật là! Không có lương tâm hay sao? Tồn bao nhiêu tiền, tôi đền cô!"

Người lạ nọ làm bộ chính nghĩa, người xung quanh cũng bảy miệng tám lời thảo luận, càng ngày càng đông. Người đàn ông đứng không nổi, ôm đứa nhỏ muốn đi, Thư Trữ hô to, "Đó là một bọn buôn người!"

Người đàn ông vừa nghe liền ôm đứa nhỏ muốn chạy, Thư Trữ gắt gao túm ông ta, người đàn bà kia cũng đi lại kéo cô ra, sức lực đặc biệt lớn, Thư Trữ bị ngã trên đất, ôm lấy chân người đàn ông kia, chính là không buông.

"Các người còn đứng nhìn cái chó gi? Không báo cảnh sát đi!"

Người xung quanh lúc này mới phát hiện không đúng, có chút do dự, "Chúng tôi không phải kẻ buôn người!" Người phụ nữ hô to, hai người thoát nhìn quạ thật mộc mạc, người xung quanh càng rối rắm.

"Cô vẫn còn do dự sao?! Thật ngu, mau báo cảnh sát đi!" Cô hét lên đối với cô gái vừa này.

"Được được." Cô ta lồng cuống tay chân lấy điện thoại ra, một mặt mờ mặt.

Người đàn ông thấy có người báo cảnh sát, chói chết nhìn Thư Trữ, cô bị tha trên mặt đất, cánh tay ma sát, có một vết máu.

Người chung quanh lập tức tiến lên, có ngốc cũng nhìn ra có gì đó không đúng.

"Các người đừng chạy, nói cho rõ ràng đã!"

Mấy người đàn ông giữ chặt bọn họ, lại nhìn về phía Thư Trữ, "Cô gái à, cô có thể đứng lên rồi, chúng tôi đã giữ lấy bọn họ rồi!"

Thư Trữ lúc này mới đứng lên, sờ sờ cánh tay.

Đây là khu đô thị có trật tự, đội một lúc cảnh sát đang trực ca cũng tới, động tĩnh náo rất lớn.

"Làm sao thế?" Họ nhìn về phía Thư Trữ.

"Bọn họ ôm đứa nhỏ đang hôn mê, tôi hoài nghi bọn họ là bọn buôn người!"

"Đứa nhỏ này là con của hai người sao?"

"Là của chúng tôi!"

Người đàn ông nói.

"Không có khả năng, đứa nhỏ này rõ ràng là đang trong trạng thái hôn mê, các người không mặc quần áo xịn như thế, đền 900 một cái điện thoại cũng không đền nổi mà có thể mua cho đứa nhỏ quần áo mấy ngàn sao?! Tôi vừa nói báo cảnh sát, các người chạy cái gì? Đừng chống cự, đã báo cảnh sát rồi, cảnh sát lập tức đưa hai người đi ngay!"

Người đàn bà tuyệt vọng, chân tướng vừa nhìn là hiểu ngay.

Cảnh sát đến đây, mang theo hai vợ chồng cùng đứa nhỏ, Thư Trữ, cô gái 20 tuổi, còn cả một người đàn ông vừa này lôi điện thoại ra quay đầy đủ để làm ghi chép. Đứa nhỏ quả thật là bọn họ trộm, đôi vợ chồng này đến từ vùng núi xa xôi, hai người đều rất nghèo. Trước kia từng có một đứa con nhưng sinh bệnh nên chết non, từ đó về sau hai người không có đứa nhỏ nào nữa. Mấy năm nay hai người luôn liều mạng kiếm tiền để đi bệnh viện khám bệnh, bác sĩ nói người phụ nữ này đã không thể có con nữa, người đàn ông cũng không trách bà ta, chỉ là không vui. Có người đề nghị bọn họ đi mua một đứa trẻ! Hai người đều bị đề nghị này đã động, bọn họ quả thật rất muốn có con. Lại dành dụm tiền hai năm, đi tới nơi này, hi vọng ở thành phố lớn có thể vụng trộm liên hệ với bọn buôn người. Nhưng mà làm cho bọn họ thất vọng rồi, bọn họ cũng không có số, chuyện này vừa nhắc đến, sẽ bị mắng là thiếu đạo đức nên không tìm được đứa bé nào. Hai người vốn đã mua vé tàu chuẩn bị trở về, trước khi đi nghĩ nên nhìn xem thành phố lớn như nào. Đứa nhỏ này là bọn họ nhìn thấy ở công viên! Vài đứa trẻ đang nô đùa, có mấy người bảo mẫu ở bên cạnh tán gẫu, đứa nhỏ này lái xe oto đồ chơi cho trẻ em dựng vào bọn họ, ngoan ngoãn xuống xin lỗi, hai người nhất thời ngây ngốc. Rồi sau đó có thể đoán được, bọn họ đi mua thuốc gây mê, về phần là ai bán cho bọn họ, cảnh sát cũng sẽ không bỏ qua.

Khi bé trai vừa tỉnh lại liền khóc, dù gì nó cũng chỉ là một đứa trẻ, đối với chuyện ở công viên thì vô cùng sợ hãi.

Vài người cảnh sát nam đang xem nên đỡ như nào, Thư Trữ phát hiện tình huống không đúng. Thấy thế, cô đem đứa nhỏ ôm lấy.

"Cậu bé à đừng khóc, nam tử hán đại trượng phu không được khóc nha, nói cho chú cảnh sát biết ba mẹ em tên gì đi!"

Bé trai còn dùng không được nấc lên vài cái, cảnh sát nói, "Nghe nè cháu bé, chị xinh đẹp này hôm nay đã cứu cháu đó, còn bị thương vì cháu kia kia, cháu không nên để chị ấy thất vọng chứ!"

Đứa trẻ nháy nháy mắt nhìn về phía Thư Trữ, chỉ thấy cô ôn nhu cười cười, vỗ nhẹ nhẹ lưng mình, "Phối hợp với chú cảnh sát đi nè, nhanh liên hệ với ba mẹ là có thể về nhà rồi!"

"Cô không cần dùng ánh mắt này nhìn tôi, cô không đáng giá đâu mà tôi phải lợi dụng!"

"Tôi có sắc đẹp, có tài, có tiền, không phải là anh thích tôi rồi chứ?"

"Xùy xùy xùy! Tôi chỉ là cảm ơn cô mà thôi, đứa bé cô cứu chính là cháu tôi!"

Nói xong Dư Vũ cũng sững sốt, thì ra kích động như thế là vì cô ta cứu Dương Dương thôi sao?

"Họ hàng của anh sao?"

Ánh mắt Thư Trữ nhú lại, nguy hiểm nhìn anh.

Dư Vũ sờ sờ cổ, gật đầu, "Cháu của tôi..."

"Mẹ nhà anh! Muốn cảm ơn không biết chờ ngày mai hãy đến à! Nửa đêm nửa hôm đến gõ cửa xong ôm người ta, tôi nói cho anh biết đừng hòng chiếm tiện nghi!"

"Nè! Cô gắng đạo lý cái gì chứ, tôi đây không phải là rất kích động thôi sao, cô hung dữ cái gì..."

Dư Vũ nói có vài phần ủy khuất, Thư Trữ ngẫm nghĩ, chẳng lẽ mình thật sự rất hung dữ?

"Lại nói, cô cũng không có gì tiện nghi chiếm hết..."

"Từ Ngự này! Mẹ nhà anh!!!"

"Đừng!" Thư Trữ đem anh nhốt ở ngoài cửa.

Dư Vũ sờ sờ mũi, lại đi xuống gọi xe tới sân bay.

...

Phân cảnh diễn quá ít có điểm cộng duy nhất chính là được về sớm, thời điểm anh đến sân bay cũng không vội vàng trở về ngay mà là gọi một cuộc điện thoại.

"Rốt cuộc có tới hay không đây?!"

Một chiếc xe thể thao dừng ở trước mặt anh, người đàn ông trong xe đeo kính râm, tóc ở trán vuốt hết lên, khắp nơi tản ra một hơi thở phô trương.

"Em zai à~"

Người tới huyết sáo một hơi, rồi sau đó gọi anh, hưởng thụ ánh mắt của những người xung quanh.

Dư Vũ nhanh chóng mở cửa ra, "Đi nhanh đi, đi nhanh đi!"

Một bộ mặt không kiên nhẫn, người kia cũng không vội, chỉ cười nói, "Em zai đi quay phim có mệt hay không nhì?"

"Dư Bắc, anh nói chuyện cho từ từ vào được không?! Mở cửa kính ra đi, bí quá..."

Dư Bắc không thêm đề ý bĩu môi, "Xe của anh hình như là hỏng rồi nha~"

Rồi sau đó lại nghiêm túc, "Cô gái kia sống ở dưới lầu nơi em đang ở à?"

Dư Vũ sững sốt, "Ai cơ?"

"Cái cô gái cứu Dương Dương ý, anh muốn đi cảm ơn cô ấy!"

"Anh tới đón em vì chuyện này?"

Dư Bắc gật đầu.

Dư Vũ nhìn nhìn sườn mặt của anh ta, không thể không thừa nhận, Dư Bắc tuy rằng không có đẹp trai tinh xảo như mình, nhưng cũng có một loại mỹ lực khác thường, gái theo như tre già măng mọc, trừ thích tiền của anh ta ra thì còn thích mặt của anh ta nữa.

...

"Không cần đâu, tự em cảm ơn cô ấy là được!"

Dư Vũ làm bộ như không thêm đề ý nói.

"Anh nói với em người này chính là có lương tâm đấy, bởi vì cứu Dương Dương mà cả người đều bị lòi ở trên đất, còn bị thương nữa, làm sao không được cảm ơn từ tế được chứ?"

"Vậy cũng không cần anh tới, anh đây là cảm ơn người ta hay là câu dẫn người ta chứ!"

Dư Vũ bĩu môi.

"Hà, thế nào mà anh cảm thấy ngữ khí này của em có chút lo lắng nha~"

"Lo cái rắm, em đang nói cho anh biết đây, cô ấy tuy rằng là người cứu Dương Dương, nhưng đại diện một người đi cảm ơn là được, anh không cần thiết đi tìm người phụ nữ như đàn ông kia để chịu kích thích đâu!"

Dư Bắc cười xấu xa, "Anh rất thích kích thích!"

"..."

...

"Tiểu khu này không tệ, còn phòng trống không? Anh cũng muốn mua một phòng!"

"Không có, không có, bán hết rồi!" Ngữ khí này kèm theo sự không kiên nhẫn, người này đi theo anh đến đây, không biết vì sao bản thân anh lại không muốn để ai nhìn thấy Thư Trữ. Phải thừa nhận, Dư Bắc này là cao thủ tình trường, nếu như lầu trên kia không có đầu óc đề bị lừa rồi làm sao?

Dư Vũ mở nước tắm rửa, Dư Bắc vắt chéo chân ngồi trên sofa, lấy điện thoại ra, không biết lại là cùng ai nói chuyện vui vẻ.

Tắm rửa xong đi ra, chỉ thấy anh ta giờ quỳn sách trên tay lên trêu đùa, "Em trai à, em còn muốn học nấu ăn sao?" Dư Vũ chột dạ, trờn anh, "Liên quan gì tới anh chứ!"

Dư Bắc sờ sờ bõn tai, "Lần trước ai nói đàn ông nấu com thì giống như đàn bà nhĩ!"

Lời này là Dư Vũ nói, lúc trước Dư Nam Lễ nấu com cho vợ bị Dư Vũ nói là đàn bà, kết quả hiện tại bản thân anh lại mua sách dạy nấu ăn, Dư Bắc thật sự tò mò người này gần đây đã xảy ra chuyện gì.

"Em đây cũng không thể luôn luôn đi ra ngoài ăn chứ? Anh biết rằng hiện tại em có bao nhiêu tiền mà!"

"Ra vậy~" Dư Bắc cười một tiếng, một nặt không tin, Dư Vũ có thể là vì tiết kiệm tiền mà tự nấu com? Lời này nói ra đến Dương Dương sáu tuổi còn không tin!

Dư Vũ sảy tóc, Dư Bắc nhảm chán đi ra ban công, đột nhiên ngảy người.

"Đại Ngư nè, em đi lại đây..."

"Sao?" Dư Vũ tắt máy sảy, không kiên nhẫn đi tới.

"Cô gái kia em biết là ai không?" Anh ta chỉ vào phía dưới, Dư Vũ nhìn thử.

Này... Không là lầu dưới kia sao?

"Đại Ngư, anh trai em đối với cô gái kia, là vừa gặp đã yêu!"

"..."

"Các em ở chung một tiểu khu, giới thiệu cho anh một chút đi, hạnh phúc tuổi già của anh xin nhờ em!"

"Ha ha, đáng tiếc em không quen cô ta!"

Anh vỗ vỗ vai Dư Bắc, nói câu đó rồi lại đi vào phòng.

"Không quen cũng được, chúng ta đi xuống là quen ngay thôi!"

"Người đó có chồng rồi!"

"Cái gì?" Dư Bắc sững sốt.

"Người ta đã kết hôn, đang ở với chồng! Hai người họ tính cảm rất tốt, thường xuyên thấy bọn họ rải thức ăn cho chó, nghe nói rất nhanh sẽ có con thôi!"

Dư Vũ phụng phịu, bộ mặt nghiêm túc nói hươu nói vượn.

Dư Bắc mặt tuyệt vọng, "Ông trời ơi, ông đây khó khăn lắm mới tìm thấy tình yêu của đời mình, ông liền đối xử với tôi như vậy sao!"

Dư Vũ vỗ vỗ vai anh, mặt nghiêm túc, "Ai bảo trước kia anh luôn đùa giỡn người khác, anh xem đây, ông trời không bỏ qua cho ai cả."

Dư Bắc thất vọng ngồi trên sofa, Dư Vũ ngồi ở bên cạnh, "Không có chuyện gì đâu, anh còn có vài hồng nhan tri kỷ mà..."

Dư Bắc lắc đầu, "Điều này có thể giống nhau sao..."

Dư Vũ: "..."

Đúng, không giống với cô gái kia thôi.

"Đúng rồi, chúng ta đi thăm ân nhân đi!"

Dư Vũ gạt khoe miệng, "Để em hỏi trước xem cô ấy có rảnh hay không đã, người này rất bận, rất ít khi ở nhà!"

"Được, em hỏi đi."

Dư Bắc hiện tại đối với chủ đề ân nhân cũng không dậy nổi hứng thú gì.

Dư Vũ lấy ra điện thoại, gửi một tin nhắn.

Đang đùa chơi với Hoàng Mao dưới sân, Thư Trữ mở điện thoại ra nhìn thấy,

「 Lầu trên là đồ ngốc: Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa, không có chuyện gì thì đừng ở bên ngoài! 」

Thư Trữ theo phản xạ có điều kiện ngẩng đầu, nhìn nhìn bầu trời còn chã có mây đen.

"Đồ ngốc..."

Cô nhẹ nhàng phun ra hai chữ này, sau đó tiếp tục chơi với Hoàng Mao, "Hoàng Mao, đến đây, tiếp tục nào!"

Dư Vũ trừng mắt nhìn tin nhắn với Thư Trữ, người nọ xem không hiểu hay sao mà không rep?!

"Đại Ngư, xem cái gì đó..."

"Không có gì! Đêm nay anh sẽ không ở lại nơi này chứ?"

"Đương nhiên... Không!"

Thấy Dư Vũ mặt từ khản trương dần thả lỏng, còn nói, "Thế nào mà anh cảm giác em không muốn anh ở đây nhĩ? Anh đi đây!"

"Ài, không thể nào!"

Dư Vũ giữ chặt lấy anh, vẫn là đừng để cho anh ta đi xuống, nhờ đâu không nhận được bất chuyện với người ta thì sao?!

"Anh ở chỗ này ăn com đi."

Dư Bắc triệt để ngảy người, người này muốn nấu com cho anh?

Dư Vũ nấu hai bát mì sợi miễn cưỡng có thể ăn, Dư Bắc vừa ăn vừa kể lể, "Khó ăn như vậy mà em cũng không biết xấu hổ giữ anh lại sao? Anh nói em nghĩ quần thể nào muốn học nấu ăn chứ, em không phải người có năng khiếu nấu ăn đâu~"

Dư Vũ không để ý anh ta, tiếp tục ăn món mì mình nấu, "Hiện tại tay nghề không được tốt thôi, nếu em đây luyện tập nhiều nữa thì hơn cả đầu bếp nhé? Ai nói không có năng khiếu chứ? Các người cũng nói em không có năng lực làm diễn viên, sớm muộn gì em cũng hot cho các người xem!"

"Được được được, em có chí khí, em giỏi rồi, tranh thủ cướp cái giải ảnh để đi rồi lại tạt vào mặt anh đây này!" Dư Vũ hừ lạnh một tiếng, ăn com xong, Dư Vũ lau miệng, "Rửa chén đi!"

"Wow, có người đãi khách như vậy sao?" Dư Bắc gào to đứng lên, Dư Vũ một mặt lạnh lùng, anh ta không tình nguyện cầm bát đi vào bếp.

Dư Vũ thấy anh nghiêm cần rửa bát, khề đi tới ban công nhìn nhìn, được, về nhà là tốt rồi.

Dư Bắc dọn bát, chợt nghe em trai mình nói, "Được rồi, anh có thể đi rồi!"

"!?!?"

Dư Vũ đưa anh ta xuống lầu, đến lầu 4 thì Dư Bắc đứng lại.

"Thực không ở đây sao? Chà lẽ hôm nay không gặp được ân nhân!"

"Đừng, cô ấy không ở đây, đi nhanh đi thôi!"

Đuối Dư Bắc đi xuống dưới, đột nhiên "Cảnh cách!"

Cửa phòng 249 mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nấu cơm

Edit: melbounje

□

Ảnh mất Dư Bắc nhìn qua, liền thấy cô gái mà mình "vừa gặp liền yêu" lúc chiều đang muốn đi ra.

Thư Trữ thấy Dư Vũ cùng một người đàn ông khác ở cửa, cũng không quá để ý, chỉ nhìn Dư Vũ nói, "Muốn xuống lầu sao? Giúp tôi đổ rác đi!" Rồi sau đó đưa túi rác đến, Dư Vũ còn đang đen mặt, mắt húng thì Dư Bắc đã nhanh nhẩu nhận lấy.

"Cô ở dưới lầu của tên này sao? Vậy cô chính là cô gái đã cứu Dương Dương, thật sự rất cảm ơn, cô là ân nhân của nhà họ Dư chúng tôi! Đừng rồi, làm quen một chút đi, tên tôi là Dư Bắc."

Thư Trữ nhìn tên trước mắt, trông hơi vô lại, không phải gu của cô.

"Không có chuyện gì, à, là còn có chuyện gì không?" Hiện tại cô thậm chí muốn chạy nhanh vào, càng nhanh càng tốt.

"Cô có thể cho tôi phương thức liên lạc không? Cô đã cứu cháu tôi thì cũng chính là ân nhân của tôi!"

Ảnh mất Thư Trữ híp lại, còn chưa kịp nói, Dư Vũ liền đưa tay kéo Dư Bắc.

"Đi, không nghe em nói sao, anh cần phải đi!"

"Không phải, anh..."

Thư Trữ nhân cơ hội đóng cửa lại, cánh tay run lấy bầy, họ hàng của tên lầu trên này cũng là người có đầu óc không bình thường sao?

...

"Em thích cô ấy?" Dư Bắc nhìn anh, Dư Vũ suốt nửa nhảy cẫng lên.

"Làm sao có thể?! Ông đây làm sao có thể thích cô ta? Có ta có chút gì nữ tính sao? Là đàn ông thì có!" Anh như là con mèo bị dẫm phải đuôi, Dư Vũ phản ứng đặc biệt lớn.

Dư Bắc luôn luôn nhìn anh, rồi sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, "Em nói thế chứ gì? Vậy sau này đừng hối tiếc..."

Không để ý tới Dư Vũ còn đang muốn tranh luận, anh đi lấy xe đi luôn, phải biết rằng, Dư Bắc đây trà trộn chốn tình trường nhiều năm, tâm tư nhỏ bé của Dư Vũ chả lẽ còn không nhìn ra? Hầy, khó mới được thấy một cô gái hợp mắt, thế mà lại là người trong lòng của em mình. Nhưng mà, chuyện buổi trưa lừa anh, cũng phải nhắc nhở chú em chút, không lại tưởng anh dễ chơi!

...

Thư Trữ viết truyện xong, lướt Weibo một chút. Cap màn hình một tấm ảnh, trong đó hai người nam nữ ở cùng nhau, tiêu đề là #Trần Chi Gia cầu hôn Lí Y#, với tư cách là một người coi như có chút quen biết, cô lên weibo "Hưu thư" rồi up,

Hưu thư: Ha ha ha, rốt cuộc cũng đã ở bên nhau rồi, chúc Diệp Nhiên cùng Phương Dự vĩnh viễn hạnh phúc nhé! Tái bút @Trần Chi Gia @Lí Y

"Diệp nhiên", "Phương Dự" là tên nhân vật chính của bộ phim mà họ đóng, mấy phút sau liền thấy bọn họ bình luận nói cảm ơn, có duyên và có thể đi cùng nhau, thật là chuyện tốt nhất.

Thích ứng trong mọi tình cảnh: Mùa đông mau tới đi, gần đây thật là một khoảng thời gian ngập tràn hạnh phúc, có người mời tôi uống rượu mừng suốt thôi.

Lục lục: Đúng, bạn học cấp ba mời tôi đến ăn thôi nôi con nó, mà tôi còn đang...

Sông lớn: Lầu trên thì tinh là gì, lần trước đi họp lớp, các cậu ấy toàn thảo luận về nào là đứa nhỏ, nhà trẻ... Cậu đọc thân chỉ có thể củi đầu ăn, không bao giờ muốn tham gia họp lớp nữa đây / hện gặp lại /

Hoa hồng đỏ cùng hoa hồng trắng: Bạn bè xung quanh đều đang có người yêu, chắc chắn, bất luận nhìn tôi trông có vẻ vẫn ổn hay thực chất là không ổn, thì vẫn chỉ có tôi FA, nếu không phải là nhân duyên của tôi tương đối tốt thì tôi đã hoài nghi nhân phẩm của mình rồi!

...

Thư Trữ trả lời lại bình luận của hoa hồng đỏ cùng hoa hồng trắng.

Huru thư: Đại khái thì chắc là duyên chưa tới, người kia của cậu sẽ sớm tới thôi, không muốn cho cô gái của mình chờ lâu đâu.

...

Rồi sau đó không nhận được, lại chạy ra weibo Độc Kê Thang up ra một câu,

Độc Kê Thang: Không cần tự hỏi mình rằng vì sao bạn bè của mình đều đang yêu đương mà mình vẫn còn FA, tôi liền hỏi bạn một câu, đưa bạn trai của cô kia cho cậu nè, muốn không?"

Tôi yêu độc đại: Ha ha ha ha ha

Ha Mi qua: Phốc ha ha ha, 666

Thương thiên vòng quá ai: Không cần, không muốn, ha ha ha, làm một cái mặt thật hạnh phúc đi nào

Xoát mặt: Khả năng tôi là một người dễ lung lay bởi cái đẹp, đối tượng cũng không cần không đẹp trai nha!

Không thẹn với lương tâm: Vẫn rất muốn phòng của mình có thêm một người nữa

...

Thư Trữ cười một tiếng, trở về bình luận của không thẹn với lương tâm,

Độc đại: Mang theo cả tất thối của anh ta, với cả máy tính, bàn phím chơi game vào cùng sao...?

Cười qua cười lại lại có vài phần nhảm chán, "Hoàng Mao, mày lại đây với tao~"

Hoàng Mao đã khỏe lên, cũng đã thích ứng với cuộc sống mới, gần đây đúng là thời điểm vui vẻ, cô ôm nó, do dự có nên hay không để cho bản thân tìm chút việc làm?

"Từ từ, cậu nói xem tớ có thể sẽ tìm được việc gì để làm không?" Thư Trữ ghé vào trên sofa, Hoàng Mao nằm sấp bên cạnh cô, cô đang call video tán gẫu với Kim Du.

Kim Du mới cắt tóc ngắn, cả người tản ra hơi thở ánh mặt trời.

"Hà, cậu có thể làm gì?" Kim Du trêu đùa nhìn Thư Trữ, trong lòng thì cảm thán, thật sự là cô gái này nhìn càng ngày càng đẹp.

"Humm? Đừng xem thường nhau nha, tớ nói cho cậu biết, Thư Trữ tớ đây cũng rất có tài!"

"Muốn đi làm biên tập sao?"

Đột nhiên nghĩ đến tin tức của vài tiểu minh tinh kia, cái mà Huru Thư thật tuyệt, tôi sùng bái cỡ nào cỡ nào, lại thích có ấy nhiều cỡ nào cỡ nào, chắc chắn, đã gặp qua tôi chưa mà nói?

"Không!"

"Vậy cậu có thể làm gì nữa? Làm công à?"

Thư Trữ lắc đầu, "Không được tự do!"

"Cậu vừa muốn tìm việc lại sợ không tự do, thế thì đi làm ông chủ luôn đi!" Kim Du liếc cô một cái, sau đó liền thấy ánh mắt cô sáng lên.

"Đúng vậy, thế nào mà tớ không nghĩ tới việc mở cửa hàng nhỉ!"

"Mở cửa hàng? Cũng được, vậy cậu bán gì?"

"Cái này còn phải nghĩ lại." Thư Trữ đã có ý tưởng, khó tránh khỏi tâm tình tốt, nói với Kim Du, "Trước khi cậu đi thi trắng, giờ biến thành cục than, ai không biết còn tưởng cậu đi châu Phi ~ ha ha"

"Thư Thư!!!" Lúc này điện thoại của Thư Trữ vang một tiếng, cô lấy ra nhìn nhìn, mang theo một nụ cười kỳ quái trả lời lại tin nhắn.

"Ai vậy? Thư Trữ, có gì đó nha~ "

Thư Trữ chớp mắt, một cái xem thường hoàn mỹ, "Tên ở trên lâu!"

"Chính là tiểu bạch kiểm kia sao? Hai cậu hiện tại rất thân nhau?" Thư Trữ bĩu môi, "Cũng được, người kia cũng tạm, chỉ là quá ngu ngốc, là một đồ ngốc chính hiệu, một chút cũng không sai!"

"Ha ha ha, vậy vẫn còn tốt, không có người nọ, một mình cậu sợ là càng nhảm chán."

"Được rồi, không nói với cậu nữa, tớ muốn đi ăn cơm, tớ muốn xem anh ta có thể làm ra cái gì đây?" Thư Trữ cười nói, Kim Du gật gật đầu, nhìn Thư Trữ hiện tại đã không thấy nhiều bóng dáng của Trình Đoạn Dịch nữa, tuy rằng cô cũng biết là Trình Đoạn Dịch không thể tha thứ, nhưng không ai giống nhau cả, Thư Trữ từ nhỏ đã trải đời, khiến cho cậu ấy không chấp nhận được một chút hiềm khích.

Còn chưa có ra tới cửa, lầu trên đã gọi đến một cuộc điện thoại, "Thư Trữ! Có đến siêu thị mua đồ ăn đi~"

"Vì sao?"

"Đồ hồng rồi."

"..."

Thư Trữ tùy tiện cầm mấy món, đi qua quầy bán đồ hải sản, đột nhiên cười, ha ha.

...

"Vào đây, má ơi, thật chết người!" Thư Trữ nhìn nhìn trên tay anh dán băng keo cá nhân, lại giật giật cái mũi, khắp phòng đầy mùi khét.

"Chắc chắn, anh nấu cơm hay là đánh giấc vậy?" Dư Vũ một mặt không thể luyến tiếc, lúc anh gửi tin nhắn cho Thư Trữ, đúng là anh chuẩn bị nấu ăn, ai mà không có một tâm hồn kiêu ngạo, bắt đắ dĩ là kỹ thuật không cho phép thôi.

"Đưa cho tôi đi, cô mua cái gì?" Thư Trữ híp mắt cười, rồi sau đó đem đồ trên tay đưa cho anh, "Đại Ngư, đến đây, bên trong đều là anh em của anh đó, kho hay là nấu canh đều được!"

"Thư Trữ!!!"

...

"Nè, anh bầm nhỏ nhỏ chút thôi, to như vậy khó ăn lắm~" Thư Trữ ăn một miếng khoai, tựa vào cửa bếp. Dư Vũ không kiên nhẫn đem đồng thịt vừa cắt lại đem ra, "Cạch Cạch Cạch!" mà bầm lại. Anh chăm chú nhìn thực đơn, dựa theo đó để sơ chế cá.

"Nè, không cần thêm mì chính đâu, không tốt." (bản gốc là kẻ tình nhưng mình không rõ là gì, mng nếu biết cmt giúp mình để mình sửa với ạ). Dư Vũ đang muốn thêm mì chính thì lại rụt tay về, tiếp tục nhìn thực đơn rồi thêm gia vị.

"Nè, cho ít tỏi thôi, anh cũng không cần bầm mạnh thế, không tốt." Trán Dư Vũ giật giật, một lần nữa cảm thấy cùi tòi, dùng sức đập, Thư Trữ đang cầm miếng khoai tây chiên thì run lên, "Nè, anh cũng không cần dùng sức như vậy đâu."

"Cô tới làm đi?!" Dư Vũ trừng mắt về hướng cô, Thư Trữ co rụt lại, không nói chuyện nữa.

...

"Rửa rau!" Thư Trữ thành thành thật thật gật đầu tiến lên, nghe lời mà rửa. Dư Vũ hít một hơi thật sâu, đem bếp mở lên, đặt chảo xào rau. Lại đem các loại gia vị đã chuẩn bị sẵn, chờ thời điểm chuẩn bị đổ vào trong. Thư Trữ lên kút lui ra phía sau một bước. Dựa theo yêu cầu, cần thêm gia vị vừa đủ, Dư Vũ không biết nên cho như nào, Thư Trữ không có tới xem, anh xào rau quá lâu cho nên rau xanh đã thành màu đen. Lúc này không sai lắm, mới nhanh chóng đem gia vị cho vào.

Trong nồi "tạch tạch tạch", một cỗ khói nồng đậm vị dầu xông ra, Thư Trữ không có phúc mà phải rút lui.

"Hò~" chạy đến ban công thở ra một hơi thật sâu, khói dầu rất dễ sạch, rồi sau đó nhìn về phía phòng bếp, Dư Vũ ở bên trong luống cuống tay chân, một trận gà bay chó sủa.

Đột nhiên cô cảm thấy anh như vậy cũng rất có mị lực, Trình Đoạn Dịch thì rất bận, bọn họ ở bên nhau vài năm, đều là anh ta mang cô đi ăn ở ngoài, chỗ nào mới mẻ, có cách điệu, chỗ nào lâu đời, hương vị lại tốt. Anh có một trợ lý mỗi ngày cung cấp cho anh tin tức, rồi sau đó lại mang cô đi nếm thử. Lúc ấy cô cảm thấy như vậy thật hạnh phúc, mà lúc này mới phát hiện, đàn ông có mị lực nhất vẫn là thời điểm nấu cơm. Nhìn bề ngoài cô không biểu hiện gì nhưng trong lòng lại tràn ngập một hương vị không nói nên lời. Thư Trữ nghĩ khả năng là cô thật sự cần tìm một đối tượng làm đầu bếp.

...

"Khụ khụ khụ!" Dư Vũ đem vung nhắc lên, đổ hạt tiêu, nước mắt chảy rào rào, vừa hít một hơi thì bị nghẹn tới khó chịu. Trên mặt còn có hạt tiêu bị dính vô, Thư Trữ chỉ vào anh nở nụ cười.

"Cô cười cái gì?" Ánh mắt Dư Vũ còn có vài phần mông lung, chưa lấy lại tinh thần.

Thư Trữ trực tiếp đưa tay, Dư Vũ tiếp tục mông lung nhìn cô, ánh mắt chợt lóe lóe.

Cô không được tự nhiên ho một tiếng, ai nói chỉ có nữ sắc mới chọc người, nam sắc cũng thế đấy! Ánh mắt anh chứa chút nước mắt, rục rờ, người đàn ông này vẫn có vài phần đẹp mắt.

"Trên mặt anh có hạt tiêu~" Thư Trữ dề tay xuống, Dư Vũ còn có vài phần ngây ngốc, trong ngực giống như đang giấu cái gì vậy, không an phận đập tới đập lui. Yên tĩnh vài phút, Dư Vũ định trêu chọc một chút rằng có phải cô thích tôi rồi hay không, lại đột nhiên ý thức được nói cái đó ra thì không ổn lắm, anh rối rắm, chợt nghe Thư Trữ nói,

"Trong nồi..."

"Mẹ nó!"

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Cười lạnh nói

Edit: Melbourneje

□

"Có thể ăn được không vậy?"

Dư Vũ trừng. "Ăn hay không thì tùy!"

Thư Trữ "chặc chặc" hai tiếng, rồi sau đó ngồi xuống, nhận chiếc đĩa Dư Vũ đưa qua.

"Được, để tôi nếm thử xem món này có khác gì so với hai món lần trước nào." Cô gấp một miếng rau xanh, nhai nhai, gật gật đầu,

"Ừm, không tệ, cái thứ 3 không thành công~"

Dư Vũ trừng mắt liếc cô một cái, bản thân mình cũng thử, "Nhưng căn bản không khó ăn có được hay không?! Cái cô này đã không làm mà còn cứ soi mói người khác!"

"Phê bình sẽ khiến người khác trưởng thành hơn, anh hiểu hay không? Tôi đây là vì muốn tốt cho anh, trợ giúp anh sớm có ngày ngồi lên ngai vàng thôi!"

"Cắt~"

Dư Vũ khinh thường nói. Thật ra nếu không có miệng Thư Trữ chăm chọc là khó ăn, thì ngược lại, lần đầu tiên mà tay nghề như thế này đã là rất được rồi.

Lúc ăn cơm có chút trầm mặc, Dư Vũ vụng trộm nhìn Thư Trữ một cái, thấy cô ăn nghiêm cẩn, không hiểu tại sao lại có một loại cảm giác nói không nên lời, rất vui vẻ, liền cười ra tiếng.

Thư Trữ nhìn anh một cái, "Anh cười cái gì?"

"Không có chuyện gì, nghĩ đến một chuyện cười thôi."

"Chuyện gì cơ, nói nghe một chút xem nào."

"Có cái gì đáng nghe đâu?"

Thư Trữ cười cười, "Tôi muốn xem chuyện cười của anh như thế nào?"

Dư Vũ ho khan một tiếng, "Có người nhìn quá lùn, anh ta phải đi học múa ba lê..."

Thư Trữ mặt không biểu cảm, Dư Vũ xấu hổ nở nụ cười, "Cười đi, cười đi."

"Tôi cũng kể cho anh một câu chuyện cười..."

Dư Vũ mở to hai mắt nhìn về phía cô.

"Trước kia, có quả chuối đi ở trên đường, do trời quá nóng nên nó liền đem quần áo cởi ra, rồi sau đó trượt chân ngã."

"Trước kia, có một que diêm đang đi ở trên đường, trượt chân, liền tự đốt cháy bản thân mình."

"Trước kia, có một cái bánh bột ngô đang đi ở trên đường, nó rất đói bụng, liền ăn luôn cả nó..."

"Ha ha ha ha ha ha ha~"

Dư Vũ cười ha hả.

Thư Trữ mặt không biểu cảm

"Rất cuộc bây giờ tôi mới biết chuyện của cô buồn cười đến thế."

Dư Vũ chỉ vào cô tiếp tục cười, buồn cười cũng không phải là chê cười, Thư Trữ làm một bộ mặt nghiêm túc xong cười lạnh nói

"Còn muốn nghe nữa không?"

"Nghe!"

"Trước kia có một người rất lười, vợ anh ta phải rời khỏi nhà đi đâu đó có việc, sợ anh ta chết đói, liền làm cho anh ta mấy cái bánh nướng, đeo vòng quanh ở trên cổ anh ta, sau này người vợ trở về, phát hiện anh ta đã chết đói."

"Vì sao?"

Dư Vũ tròn mắt nhìn cô.

"Bởi vì anh ta ăn hết bánh đằng trước rồi, lười quay mặt ra đằng sau..."

"Ha ha ha ha ha ha ha "

"..."

Khóe miệng cô run rẩy nhìn Dư Vũ cười đến ngây ngốc, người này thật nhạt nhẽo. Nhưng mà tiếng cười của anh cũng khiến cho cô lộ ra một nụ cười, đại khái chỉ là để ăn com cao hứng hơn một chút.

Thư Trữ ăn com xong, không để ý hình tượng xoa xoa bụng, "Được rồi, tôi phải đi, tôi còn có việc."

"Cô còn có thể có chuyện gì?"

"Tôi muốn mở một cửa hàng."

"Gì?"

"Tôi nói tôi muốn mở một cửa hàng!"

Dư Vũ mặt một kiểu (1) bất khả tư nghị, "Cô lười như vậy mà còn có thể mở một cửa hàng sao?"

Thư Trữ nhìn một cái xem thường, "Lúc nào khai trương sẽ mời anh đi đến chơi..."

...

Mở một cửa hàng không phải là chuyện đơn giản, phải chuyển nhượng cửa hàng, rồi đến trang trí, từng bước một, đều phải hao tâm tốn sức. Thư Trữ tìm một vị trí tốt, tự tay vẽ bản thiết kế, liền giao cho công ty trang trí.

Bản thân cô rất dễ tâm đến cửa hàng này, bên trong mỗi góc hẻo lánh đều được cô thay đổi.

Rồi sau đó chính là chuyện trang trí, trong lúc này, Thư Trữ có một việc khác, cô có một cuộc phỏng vấn, nhưng mà cũng đơn giản, không lộ mặt, đăng ở trên tạp chí.

Địa điểm phỏng vấn là một quán cà phê, lúc Thư Trữ đến, có hai người của tạp chí cũng đã đến, một nam một nữ, người nam sắc mặt trầm tĩnh, còn cô gái kia thì kích động, lúc cô vừa đẩy cửa tiến vào, còn nghe cô gái ấy cùng người bên cạnh nói, "Thật kích động thật kích động, Huru Thư khi nào thì đến vậy! A a! Thật mong chờ quá!"

Người đàn ông bên cạnh mặc kệ, trong giọng nói nghiêm khắc lại mang theo chút bất đắc dĩ, "Ngồi xuống đi, gặp được thì sẽ biết thôi!"

Thư Trữ cười, đi qua, "Xin hỏi hai bạn là người của tạp chí *** sao?"

"Huru...Huru...Huru Thư sao?"

Ánh mắt cô gái tròn tròn, xem xét cô, một mặt bất khả tư nghị. Người nam bên cạnh đứng lên, vươn tay, "Xin chào, tôi là người của tạp chí ***, tôi là Mẫn Tùng."

Thư Trữ cũng đưa tay, "Xin chào, tôi là Huru Thư."

Người đàn ông này không giới thiệu chức vị của anh ta nhưng Thư Trữ biết chắc chức vị không thấp, hoặc có thể nói là người phụ trách của tạp chí cũng nên.

Cô gái kia cũng kích động vươn tay, "Huru Thư, xin chào, tôi phóng viên thực tập của tạp chí ***, (2) Dịch Diễm!"

Thư Trữ cười bắt tay lại, cô gái này, người cũng như tên, thật rất ngọt.

"Chúng ta bắt đầu đi." Mẫn Tùng đánh gãy "thâm tình" của Dịch Diễm đối với Thư Trữ.

"Huru Thư, chúng tôi đều..."

Toàn bộ quá trình luôn luôn là cô gái nêu câu hỏi, Mẫn Tùng chỉ trầm mặc nghe, không giống như là đến phỏng vấn, mà như là đến dọa người.

Thái độ của Thư Trữ cũng rất tốt, đối với loại chuyện này cô không có tâm tư phức tạp mà luôn luôn thoải mái.

Quầy thu ngân cách bọn họ cũng gần, trong cửa hàng chỉ có bảy cái bàn. Mỗi một bàn đều cách nhau một khoảng cách nhất định, kê bên tường. Trang trí không quá xa hoa, có chút ý nói không nên lời, từ sắc điệu đến kết cấu, không hiểu sao có một trăm tính, lại cảm thụ.

Hôm nay là ngày phỏng vấn nhận phục vụ cùng thu ngân, tổng cộng cũng chỉ có hai người, khách thì tự tới, nhiều người phục vụ ngược lại có vẻ trời buộc gò bó lắm.

Số người phỏng vấn không nhiều, Thư Trữ đang rỗi thời gian, gọi một đám bọn họ đến phỏng vấn luôn.

Người đầu tiên là một cô gái, 23 tuổi, đến vội vội vàng vàng, bước chân nhẹ nhàng.

"Bà chủ?"

Thư Trữ gật đầu.

"Em đến phỏng vấn, tên em là..."

...

Một buổi sáng, phỏng vấn xong rồi, Thư Trữ liền nhắn tin thông báo cho họ ngày mai đi làm.

Cửa hàng chính thức khai trương là vào tháng 12, nhân viên trong tiệm hỏi cô, vì sao không chọn vào ngày Noel, Thư Trữ cũng chỉ là cười cười, thật ra ngày nào thì cũng như nhau cả, huống chi là cái tiệm nhỏ của cô.

...

"Hôm nay anh nay làm món gì?"

"Ha ha ha ha ha, sườn xào chua ngọt!"

"Thật sự?"

Dư Vũ gật đầu, anh đã học nấu ăn nhưng kỹ thuật không cao. Trừ sườn xào chua ngọt, còn một món rau xanh, một bát canh, trước tiên cho Hoàng Mao ăn rồi mới ngồi xuống.

Thư Trữ uống một ngụm canh, chợt nghe Dư Vũ nói, "Cô ăn miếng thịt đi."

"Không ăn!"

"Ăn được mà!"

"Dù cho ăn được cũng không ăn!"

"..."

Sau khi ăn xong.

"Phá Thư, hôm nay cô có dắt chó đi dạo không?"

"Có!"

"Chờ tôi, tôi cũng đi."

"Anh đi làm chứ?"

"Nhảm chán, đi dạo."

...

Trình Đoạn Dịch luôn luôn không tin Thư Trữ thật sự yêu người khác, anh cảm thấy cô chỉ là giận mình thôi..

Nhưng mà thật vất vả khi mới biết nhà cô, đứng ở cổng tiểu khu một lát, liền thấy hai người dắt một con chó đi dạo.

Trình Đoạn Dịch đột nhiên hoảng loạn, trước nay anh chưa từng hoảng bao giờ nhưng cô gái của anh thật sự đã có một người khác, bọn họ mỗi ngày ở cùng nhau, lại còn dắt chó đi dạo.

Thư Trữ đã từng cùng anh nói qua, hi vọng nếu hai người kết hôn thì sẽ cùng nuôi một con chó, như vậy lúc anh bận rộn thì cô cũng có con chó bầu bạn. Chờ anh về, bọn họ lại cùng nhau dắt nó đi dạo. Nhưng anh còn chưa kịp làm chuyện đó thì đã bị người khác giành trước.

"Thư Thư!"

Thư Trữ sắc mặt cứng đờ,

"Anh không nghĩ là anh không nên tìm tôi sao?"

Trình Đoạn Dịch nhìn cô, "Thư Thư, anh sai rồi, em đừng tức giận, theo anh trở về đi..."

"Trở về? Về chỗ nào?"

Thư Trữ trào phúng cười.

"Em ở chỗ anh mới mua, theo anh trở về đi."

Thư Trữ còn chưa nói, Dư Vũ đem cô kéo lại, hip mắt đầy nguy hiểm nhìn Trình Đoạn Dịch.

"Anh muốn mang bạn gái tôi đi đâu? Tôi đã đồng ý chưa?"

Trình Đoạn Dịch nhìn, Dư Vũ không cam lòng yếu thế.

Thư Trữ bất ngờ bị đẩy ra còn chưa lấy lại tinh thần, thì thấy anh đã đánh người ta hai cái.

Không phải là lần đầu tiên cô thấy người ta đánh nhau, nhưng đối tượng là một nghệ sĩ cùng một người kinh doanh tình anh thì lại khác.

Đàn ông khi mà đã đánh nhau thì một quyền rồi lại một quyền đều là thật, Thư Trữ chỉ nói một câu, "Các anh cứ đánh đi, tôi đi đây."

Nói xong cô xoay người bước đi, Dư Vũ đuổi theo, Trình Đoạn Dịch không thể vào tiểu khu, đứng ở ngoài cửa, nhìn bóng lưng bọn họ.

"Nhẹ chút, cô nhẹ chút!"

Dư Vũ nhếch miệng kêu, dừng khí vừa rồi một chút cũng không thấy đau.

"Có biết ý không? Lại còn đánh nhau, anh cùng anh ta đánh cái gì chứ."

"Chuyện của đàn ông, cô là phụ nữ thì không hiểu đâu!"

Thư Trữ nghe xong liền dùng bông thấm cồn ra sức nhấn một cái.

"A! A! Cô nhẹ chút!!!"

Thư Trữ phá lệ có chút yên tĩnh, Dư Vũ ho một tiếng,

"Là đàn ông thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho một tên suốt ngày tư tưởng đến người phụ nữ của mình được chứ?!"

"Tôi là người phụ nữ của anh?"

Ánh mắt Thư Trữ híp lại, tàn ra tín hiệu nguy hiểm, Dư Vũ lạnh lùng,

Mẹ, sao trong lòng lại thấy sợ chứ!

Miệng anh thì kiên cường nói, "Cô muốn làm người phụ nữ của tôi á, có cho tôi cũng không cần đàn ông!"

"Hờ, nói như tôi sẽ thích anh ấy! Trông anh như vậy thảo nào Trình Đoạn Dịch luôn luôn không tin tôi có người yêu."

"Mẹ nó! Ông đây có chỗ nào không tốt?! Đối xử với cô không tốt sao?! Không biết nấu ăn à?!"

Thư Trữ giả cười, "Cho dù anh có tốt tôi cũng sẽ không thích anh!"

Trong lòng đột nhiên có một sự khó chịu, Dư Vũ nuốt nửa nhảy căng lên, "Nói như tôi thích cô vậy?!"

Thư Trữ nhìn ngoài trời sắp mưa, sừng sốt, chậm rãi đi đến ban công. Trình Đoạn Dịch còn đang đứng ở bên ngoài. Hơn mười phút sau, Thư Trữ lại nhìn, anh vẫn còn ở đằng đó...

"Nè nè nè, cô không được xúc động nha, nếu cô đi ra ngoài thì anh ta dùng (1) khổ nhục kế thành công rồi còn gì!"

Thư Trữ cau mày, cảm xúc trầm thấp, qua vài phút, anh ta vẫn còn ở đấy. Thư Trữ ngồi không yên, phải đi lấy ô.

Dư Vũ giữ chặt cô, "Cô không thể đi..."

Thấy sắc mặt cô khó xử, Dư Vũ đi lấy ô một phen, "Tôi đi!"

Dư Vũ đi đến trước mặt anh ta, còn anh ta thì một mặt lạnh lùng.

"Anh dễ yên có được không?! Quán quýt lấy người khác không biết ngại sao?"

Dư Vũ không nín được mà tức giận, anh cũng không biết bản thân mình sao lại tức giận như thế nữa.

"Anh Dư, anh muốn nghe chút chuyện xưa không?"

Trình Đoạn Dịch gắt gao nhìn anh.

...

Thư Trữ vừa rồi đã thấy Trình Đoạn Dịch cầm ô xong, liền mở cửa ra chờ Dư Vũ.

"Làm sao người anh ướt thế, nhanh đi thay quần áo đi!"

Dư Vũ ướt sũng đứng ở cửa, cũng không tiến đến, Thư Trữ chạy nhanh lại.

"Cô vẫn còn thích anh ta, Trình Đoạn Dịch sao?"

Sắc mặt Thư Trữ cứng đờ, không nói chuyện.

Đáp án không cần nói cũng biết.

"Tôi đi về trước đây..."

Dư Vũ nói xong liền đi lên trên, trong lòng nặng nề, phảng phất sự oan uổng.

...

"Đại Ngư, đừng uống nữa, cậu sao thế?!"

Dư Vũ nâng ánh mắt hồng hồng nhìn anh, một mặt ủy khuất.

Đây là lần đầu tiên Trang Minh thấy anh trong dạng này, phảng phất như sắp khóc đến nơi

"Cái cô gái lâu dưới ngu ngốc kia vẫn còn thích tên người yêu cũ! Cái đồ ăn trong bát nhìn trong nồi! Có ai đẹp trai hơn tôi sao? Có ai tốt hơn Dư Gia sao?"

"Đại Ngư, không phải cậu chăm chọc cô ấy bị "bệnh thần kinh" sao?"

"Xi, cậu mới bị bệnh thần kinh!"

Trang Minh: "..."

Đây là chính cậu nói được không?!

Đại Ngư, tôi đồng tình với cậu trước...

"Cạch cạch cạch!"

"Anh tới làm gì? Khuya khoắt như vậy..." Cô mở cửa.

Dư Vũ đem bó hoa màu xanh giờ tới trước mặt, Thư Trữ nháy mắt mấy cái.

"Tặng cô! Tôi..."

"Hoa hồng xanh?"

Dư Vũ gạt đầu, "Tôi..."

"Bao nhiêu đóa đây?" Thư Trữ sờ sờ, lại ngửi ngửi, ừm, đúng thật là hoa hồng xanh.

"99, tôi..."

"99 đóa? Dư Vũ à Dư Vũ, ai hôm kia theo tôi ra ngoài ăn cơm còn để tôi trả tiền? Anh không có tiền sao? Hừm?"

"Không phải, thực sự là tôi không có tiền."

"Không có tiền thì làm sao lại mua cái này?" Ánh mắt Thư Trữ nhàu lại.

"Vừa nhận được tiền lương..."

"Đại Ngư à, anh nói xem hoa hồng quan trọng hơn hay ăn cơm quan trọng hơn?"

Dư Vũ uống rượu nhiều, đầu óc có chút loạn.

"Ăn cơm..."

"Vậy anh mua cái này xong, bữa cơm gần đây nhất làm sao bây giờ?"

"Tôi..." Dư Vũ nghẹn họng nhìn trần trời, nhất thời có chút choáng váng.

"Đem cái này đổi thành tiền, không phải có thể ăn rất nhiều sao?"

"..."

"Anh nói gần đây anh không có diễn vai gì, không biết tiết kiệm sao?"

Dư Vũ tròn tròn mắt, hiện tại đầu óc mơ hồ, chỉ cảm thấy cô nói rất có lý!

"Anh nói xem hiện tại anh nên làm gì bây giờ?"

"Về, về..."

Thư Trữ vỗ vỗ anh, "Không sai, biết sai liền sửa, đi đi!"

"À à..." Dư Vũ mơ hồ xoay người.

Thư Trữ đóng cửa lại, rồi sau đó xoa xoa cánh tay, người này uống rượu, rồi phát điên cái gì đây?

Dư Vũ đi xuống lầu ba, đứng cứng ngắc, anh luôn cảm thấy anh đã quên chuyện gì quan trọng thì phải...

Anh, đã quên cái gì nhỉ?

Họa sĩ mở cửa, ngăn cản cả người.

Sao buổi tối khuya khoắt như thế mở cửa lại phát hiện một người đàn ông cầm bó hoa đang đứng ở trước cửa nhà mình?!

Máu chốt giới tính lại là nam!

Dư Vũ nhìn về phía anh ta, còn có chút choáng váng.

"Cái kia, người anh em, tôi..."

"Há?" Dư Vũ đến gần, người này muốn nói với anh cái gì?

Trong mắt họa sĩ bây giờ chỉ có đóa hoa hồng đang tiếng tới, anh ta, anh ta anh ta!

"Người anh em, tôi thích phụ nữ!"

Dư Vũ còn có vài phần sửng sốt.

Xong rồi, người đàn ông lâu trên hay đọc mồm đọc miệng đi đâu mất rồi?

Làm sao bây giờ? Bị đàn ông tặng hoa hồng thì phải làm sao bây giờ? Cứu với!!!

"Người anh em, tôi, tôi không thích cậu..."

"Thích?"

Mẹ nó! Rốt cuộc Dư Vũ đã nhớ ra hôm nay định làm gì!

Vậy mà lại bị cô đuổi đi rồi?!

Anh nhìn hoa hồng trong tay, một trận phiền chán.

"Cho anh, cho anh!" Anh đưa cho người họa sĩ rồi liền đi về.

Họa sĩ ôm hoa hồng: "..."

Làm sao bây giờ? Thật sự bị nam hàng xóm thích sao?! Cứu mạng với, tôi nên từ chối anh ta thế nào bây giờ? Mọi người, mau cứu tôi gấp!

...

Cửa hàng mới khai trương, việc quan trọng không nhiều lắm, việc nhỏ thì lại không ít. Thụ Trữ treo bảng đen ở cửa, trên đó còn viết hôm nay không còn bán trứng. Muốn mua mang về thì có thể, muốn ở lại thì không được.

Lúc vừa khai trương, nơi này cũng không phải là có đông khách, cách tiểu khu của cô cũng gần, mà lại còn gần một cái công viên.

Sở dĩ có thể gói mang về, hoàn toàn là vì trong tiệm có hai "đại sư", cô không muốn kiếm tiền, nhưng người ta thì không thể không có tiền mà.

"Nhanh chút, nhanh chút, chạy nhanh đi!"

"Gấp cái gì chứ? Không phải chỉ là một tiệm cà phê thôi sao~" Trần Thần chẳng hề để ý, gần đây tâm tình của cô không tốt, nhiều chuyện mệt nhọc hết sức, hơn nữa... Có đôi khi cô đã nghĩ, vì sao không dứt khoát mà chết đi cho rồi! Đã vậy đồng nghiệp còn rủ đi uống cà phê chung, cái gì mà quán mới mở, một chút hứng thú cô cũng không có!

"Cậu thì biết cái gì chứ? Đi chậm là không còn chỗ đâu, nghe nói quán cà phê kia uống rất ngon, lại không đắt, đồ ngọt cũng gọi là, siêu cấp ngon."

"Đúng vậy đúng vậy." Lại một đồng nghiệp lên tiếng trả lời.

Trần Thần nhanh chóng thu dọn, năm người cùng đi đến tiệm cà phê.

"Xong rồi, không còn bàn!" Một đồng nghiệp nhìn bảng đen mà kêu.

"Vậy thì đi..." Trần Thần chẳng hề để ý.

"Tiếc thật, ngồi uống cà phê chỗ này mới là một loại hưởng thụ chứ!"

Vào trong, bên trong quả thật rất có phong cách, hơi có hương nghệ thuật, làm cho người ta nói không nên lời mà tự giác thả lỏng.

Có bảy tám người đang xếp hàng, trong tiệm có năm người, một người làm cà phê, một người làm điểm tâm.

Rất nhiều người xếp hàng gọi cà phê, lại gọi thêm chút điểm tâm.

Đồng nghiệp đã xếp hàng ở trước quầy thu ngân, Trần Thần cũng xếp hàng.

Ở quầy thu ngân có hai cô gái, một người phụ trách lấy tiền, một người khác dựa vào ở bên cạnh, bộ dạng rất là khác biệt, ít nhất Trần Thần cảm thấy, so với những bông hoa hồng nhỏ, thì đẹp mắt nhiều.

Trong góc còn có một cái bàn và một cái ghế dựa, trên bàn có giấy có bút, trên trần nhà có treo đèn nhỏ, thoát nhìn đặc biệt thoải mái.

Còn có một cái rèm, ở đằng kia, không biết đằng sau có cái gì.

Cô gõ đồng nghiệp một chút, "Này, cái kia chắc là ăn ngon lắm ấy, sao lại để ở đó nhỉ?"

"Wow, hôm nay thật sự rất tốt!"

"Vậy mua một cái đi!"

"Cái đó không mua được."

"Hà?"

"Đó là quà nhận chuyện xưa."

"Không phát hiện tên quán là chuyện xưa sao? Nếu cậu đồng ý viết lại một chuyện xưa của mình, tốt hay không tốt cũng được, không cần đề lại tên, tôi nghe nói người viết chuyện xưa còn có thể xem chuyện xưa của người khác đề lại."

"Cậu viết rồi sao?"

"Không, phiền lắm. Tuy rằng thoát nhìn thì đồ ăn ngon đấy, nhưng những đồ ngọt khác ăn cũng ngon lắm, không nhất định phải cần cái đó!"

Trần Thần gật gật đầu, cô cảm thấy rất có đạo lý.

Sắp tới cô, cô gọi một tách cà phê, lại chọn một món đồ ngọt, thanh toán tiền xong, đang chuẩn bị xoay người.

"Cô gái, cô đồng ý đề lại chút chuyện xưa không?"

Trần Thần nhìn qua, liền thấy là cô gái xinh đẹp kia đang nhìn mình, ánh mắt mang ý cười, phá lệ ấm áp. Không biết thế nào, lúc Trần Thần lấy lại tinh thần, cô đã ngồi xuống.

Cầm bút, vốn cho rằng không có gì để viết, kết quả không biết thế nào lại viết đầy một tờ.

Cô gái kia xóc rèm lên, vẫy tay với cô, Trần Thần đi qua.

"Dán lên đi, có thể chọn một chỗ bất kì."

Rồi sau đó cô ấy đi ra ngoài, để lại một mình cô trong xem chuyện xưa. Vẫn chưa có nhiều giấy, hơn mười tờ, dán chẳng chít, thừa lại không ít không gian. Chỉ chiếm một vị trí nhỏ nhỏ.

Bên này thì có người ly dị chồng, có người thân qua đời, có đồng nghiệp xa lánh, có người muốn cùng người yêu kết hôn, có người cầu hôn thành công cô gái mình thích đã lâu, có người mang thai... Còn có một người, ung thư giai đoạn cuối.

Xem chữ viết xem ra cũng là một cô gái trẻ, ngữ khí không tuyệt vọng, cô ấy nói đồ ngọt ở đây ăn ngon lắm, nhưng chắc là cô ấy sẽ không đến đây nữa, khắp đất nước còn nhiều nơi như vậy, cô ấy còn muốn đi đây đi đó một chút. Cô nói ở Lệ Giang ăn một chén bánh bột lọc thì siêu cấp ngon, còn ở Cáp Nhĩ Tân ăn sủi cào cũng không tệ. Cô ấy nói ở Kinh Thị ăn vật, ăn không ngon! Còn viết ba đầu chấm than, biểu đạt rằng mình cực kì bất mãn...

Trần Thần xoa xoa khóe mắt, còn nhiều người tuyệt vọng hơn cả mình, Nhưng người ta vẫn cố gắng sống, còn cô thì thân thể khỏe mạnh, ba mẹ khỏe mạnh, có công việc ổn định, có gia đình, còn cái gì là không qua được nữa chứ?

Cô cầm bút viết xuống ở dưới, có lên, chúc cô mỗi ngày đến được một chỗ, ăn được đồ ăn ngon.

Trừ cô, ở tờ giấy này có mấy lời nhắn lại, đều là chúc phúc. Mặc kệ cô quen hay không, bắt luận là nam hay là nữ, thấy tờ giấy này, tâm tình bọn họ đều giống như cô, tràn ngập sự chúc phúc.

Đi ra ngoài, tâm tình cô đã tốt hơn nhiều, khẽ cười với cô gái kia một cái, cô ấy cũng cười lại.

Cô chỉ chỉ cái bánh ngọt bên phải, cô gái kia lắc đầu, đưa cho cô cái bên trái.

"Cò hợp với cái này hơn..."

Trần Thần nhận lấy, cầm đồ ngọt đã đóng gói cùng cả phê, đi ra ngoài.

Đồng nghiệp đã đi trước từ lúc cô ở lại viết chuyện xưa, Trần Thần tới công viên, ngồi ở ghế tựa.

Trước tiên đem cái bánh "chuyện xưa" ra, dùng đũa lấy một miếng đưa vào miệng, có chút ngọt, vốn không phải gu của cô, nhưng không hiểu sao, cô thấy ăn rất ngon, thật hạnh phúc...

Trần Thần một mình ngồi ở ghế, ăn xong rồi toàn bộ "chuyện xưa", rồi sau đó lại uống cả phê, ăn đồ ngọt, đứng lên, bước chân nhẹ nhàng.

Ba mẹ cô hẳn là đang đợi cô về ăn cơm, vậy thì đi mua một quả bưởi vậy, ngày hôm qua mẹ cô nói là muốn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Có phải mọi người có hiểu nhầm gì với tôi không?

Edit: melbournje

□

Khi chuyển trong cửa hàng dần đi vào quỹ đạo, Thư Trữ liền bắt đầu kiểu, một là ở trong nhà hai là ở trong quán. Mà cô không thường xuyên ở cửa hàng lắm, dù sao công việc của cô chủ yếu là sáng tác, cô vừa viết xong một bộ truyện rồi, giờ cô muốn viết một bộ mới.

Hình thức làm việc ở trong quán này rất hoàn hảo, sẽ không lỗ vốn, khả năng qua một thời gian nữa là có thể hồi vốn.

Như vậy cô cũng không cần phải bán "đứa nhỏ" của mình đi để nuôi thân nữa, đúng, cô gọi truyện mà mình viết là đứa nhỏ.

Dư Vũ thì tạm thời không vội, lần trước anh tham gia phim truyền hình, đóng vai nam ba còn chưa quảng bá, nhưng chương trình tối nay phát sẽ quảng bá luôn, người đại diện còn đang tìm cho anh kịch bản kế tiếp.

Dựa theo lời của anh ta, hiện tại Dư Vũ cứ nhận mấy vai diễn nhỏ, trước tiên thì tích lũy kinh nghiệm cùng người hâm mộ, chờ cơ hội một lần thành danh luôn.

Hon mười giờ đêm, Thư Trữ đã tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, bỗng tiếng đập cửa vang lên.

"Anh lại đến đây à?"

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, "Tối nay chương trình có tôi tham gia sẽ phát sóng, cùng nhau xem không?"

Thư Trữ: "..."

...

"Cô nhanh chút đi, bắt đầu rồi, nhanh chút!"

"Gấp cái gì, không biết thức đêm là một chuyện rất đau đớn với da mặt của con gái sao? Dù sao cũng phải đợi tôi đắp mặt nạ lên đã!"

Cô đắp mặt nạ và vuốt vuốt xong, chậm rãi đi ra, "Từ Ngư anh tham gia chương trình gì đấy, mà mãi 11h mới chiếu!"

"Sao? Khinh thường show tạp kỹ à?!"

Anh sờ sờ Hoàng Mao một mặt kiêu ngạo, rồi sau đó lại nhìn về phía mặt cô, "Mặt nạ lần trước tôi tặng cô đã dùng xong rồi sao?"

"Xong lâu rồi!"

Cái người đót tiền này!

Làm sao bây giờ? Đại Ngư bị ai phát hiện, hiện tại ngay cả tiền mua mặt nạ cho cô anh cũng không mua nổi!!!

Đến cùng phải tiêu bao nhiêu, mới có thể nuôi sống cô gái này đây?!

"Cô... Một tháng cô dùng hết bao nhiêu tiền?"

Thư Trữ nghĩ nghĩ, lắc đầu, "Chưa tính bao giờ."

"Vậy ví dụ ở trong giới giải trí, phải làm đến cấp bậc nào mới có thể nuôi sống cô?"

Thư Trữ lại nghĩ nghĩ, "Nếu không sai thì chắc tầm minh tinh tuyến hai tuyến ba gì đó..."

Dư Vũ còn chưa thở ra một hơi, chợt nghe cô nói, "Nhưng mà thế thì kết hôn không được, nuôi tôi khó lắm, vậy thì, anh để đi."

Dư Vũ nghĩ nghĩ khoảng cách của anh cùng anh đế, trong lòng thầm khóc một tiếng, ba ba, con phải về nhà! Con phải tiếp nhận sản nghiệp trong nhà, may ra mới có thể nuôi cô gái này, huhuhu..

"Được rồi, xem đi."

Cái gọi là show tạp kỹ, Dư Vũ quả thật không hề khiêm tốn, thật sự đúng là như vậy!

Vừa bắt đầu, người MC với gương mặt xa lạ xuất hiện, đoán chừng là thuê một diễn viên nhỏ để quảng bá, mỗi người so với mỗi người càng lợi hại.

Bọn họ người tung kẻ hững cái gì, mà một đồng tiếng cười, đương nhiên, âm thanh này tuyệt đối không phải là Thư Trữ cùng Dư Vũ phát ra, mà là do chương trình tự biên tự diễn thôi.

Khóe miệng Thư Trữ giật giật, "Anh ở đâu?"

"Nhân vật quan trọng luôn xuất hiện ở cuối, đợi một lát đi, đừng nóng vội!"

Được rồi, lại một lát sau, người MC rút cuộc cũng giới thiệu tiếp.

"Kể tiếp, vỗ tay cho khách mời ngày hôm nay, Phó Dịch, Tùng Ngọc, Lưu Chí Thành, Dư Vũ!"

Dư Vũ vừa nghe, lập tức ngồi dậy, lấy khuỷu tay nhẹ nhàng đụng Thư Trữ, "Đến rồi, đến rồi!"

Cô cũng mờ to hai mắt, nhìn anh đi theo vài người ra, mang theo nụ cười khê, thoạt nhìn thật sự là một người đàn ông "ấm áp".

MC giới thiệu bọn họ, Thư Trữ suy nghĩ, cũng không nhớ được những người này là ai.

"Đây là ai vậy?"

"Phó Dịch là minh tinh tuyến hai, đã đóng không ít phim. Tùng Ngọc là ca sĩ, cũng từng nhận qua vài giải thưởng. Lưu Chí Thành là diễn viên hài." Nói đến đây anh thở dài, nếu là trước kia thì ánh mắt anh không bao giờ hạ mà đề ý những người này một chút, mà hiện tại thì trong số đó, người nào cũng lợi hại hơn anh.

Thư Trữ sờ sờ cằm, Dư Vũ ở trong đám người này, thoạt nhìn quả thật khác hẳn, có lẽ anh nói đúng, thứ anh thiếu chính là cơ hội một lần nổi tiếng.

"Nè, làm sao anh làm được vậy?" Thư Trữ xem show tiếp, thấy Dư Vũ chơi trò chơi của chương trình, nhảy lên đánh võ được quả bóng bay mà tỏ tiết mục chuẩn bị.

"Có cái gì đâu, không phải là nhảy cao lên thôi sao, rất dễ dàng!" Chẳng lẽ tôi có thể nói cho cô, lúc chơi trò đó tôi đang tưởng tượng đó là cô mà đập chết sao?

"Chúng ta đều biết Đại Ngư đã từng rất hot, nhưng lúc đó là với thân phận của một diễn viên quần chúng, xin hỏi điều kiện của cậu tốt như vậy, vì lý do gì khiến cậu nguyện ý theo nghề diễn này?"

Khi chương trình sắp kết thúc, bắt đầu đến đoạn kịch thích, Dư Vũ ngồi nghiêm chỉnh, Thư Trữ bưng cốc lên, định uống nước, lại buông xuống, có chút chậm, mờ to mắt...

Chỉ thấy trong TV, Dư Vũ cười dịu dàng, thoạt nhìn thật sự là một chàng trai nhẹ nhàng, ánh mắt thật to đầy thâm tình nhìn người khác.

"Đó là ước mơ của tôi thôi, hiện tại tôi chưa có danh tiếng..." Lúc nói lời này anh cười ngượng ngùng một chút, làm cho người ta muốn xoa tóc của anh, che chở anh.

Liền ngay cả Thư Trữ cũng có chút ngửa ngáy.

"Vì vậy cho nên tôi cần học tập nhiều hơn, khởi điểm của tôi thấp, vậy nên tôi liền hi vọng tương lai có thể tươi sáng hơn một ít."

Anh nháy nháy mắt, lại ngượng ngùng nụ nụ cười, thoạt nhìn rất khiến người ta yêu quý, loại hình tượng người đàn ông ấm áp vô hại này, từ nhà trẻ, đến viện dưỡng lão, chắc chắn sẽ được chào đón nhất.

Nữ MC nói chuyện cũng ôn nhu thêm một ít.

Cánh tay Thư Trữ nới da gà, trong lòng thầm nghĩ, may mà vừa rồi không uống nước...

"Làm sao anh có mặt mũi mà nói ra những lời này vậy? Còn cái gì mà là ước mơ, chắc chắn, anh có chắc chắn rằng không phải là bởi vì mấy ngày nay không có tiền ăn cơm không?"

Dư Vũ trừng mắt, anh nói đó mà ước mơ của anh, có cái gì sai?! Chẳng qua anh đáp ứng yêu cầu của người đại diện, trau chuốt thêm một chút thôi, ai mà không có ước mơ chứ, bằng không Dư Gia anh đi làm diễn viên làm gì? Người cả thời, ước mơ thì vẫn là ước mơ, nhưng có thể thực hiện được hay không thì còn phải thử.

Chương trình này đã chiếu xong, Dư Vũ kích động mở Weibo, chờ xem có tin tức của mình hay không, xoát một lần lại một lần nữa.

Được rồi, chương trình này, không trông cậy vào mấy rồi...

"Anh còn chưa dứt?" Thư Trữ nhìn anh, xem cũng đã xem xong, người cũng nên đi đi, mau một chút, kéo tôi lại không ngủ được, ít nhất phải dưỡng da lại một tuần.

Dư Vũ đứng lên, ừ ừ đi ra ngoài, được rồi, cơ hội tươi đẹp của Dư Gia còn chưa đến!

...

Tuy là show tạp kỹ nhỏ, nhưng ít nhất vẫn có người xem. Ngày hôm sau, còn có người cắt đoạn Dư Vũ tham gia trong chương trình, thế là đề tài #Phát hiện một tiểu ca ca cực kì đẹp trai# cứ thế mà nổ ra.

Tuy không lên hot search, nhưng vẫn có không ít người share lại, fan trên Weibo của Dư Vũ tăng tới 50 nghìn, nhưng vẫn còn rất thấp, thậm chí còn kém hơn so với những người nổi tiếng trên mạng.

Ok, nếu bạn đọc đến đây, mà là up ở một trang web hay gì gì đó mà không phải wordpress (flymetodehmun.wordpress.com) (hay Wattpad của mình (<https://www.wattpad.com/story/215655913-on-going-1%E1%BA%A7u-d%C6%B0%E1%BB%9B-249-1%E1%BA%A7u-tr%C3...>) thì mời bạn bấm vào một trong hai link trên để đọc tiếp ạ)), đừng đọc ở những web ăn trên công sức của người khác nữa nha mọi người mà ta nói ngta đã edit chưa được sự cho phép của tác giả rồi mà re-up gì re-up quài mún đánh zô cái mỏ ghê á!

Nhưng đối với anh mà nói, đây đã là tiến bộ rất lớn, mặc kệ trước kia huy hoàng cỡ nào, hiện tại dựa vào bản thân, lấy được một chút thành tích, thế thôi cũng mừng như điên.

Dư Gia cao hứng, vậy làm thế nào để phát tiết đây?

Anh mua thức ăn, làm đầy một bàn đồ ăn, cười cười gọi cho lầu dưới, rủ cô lên ăn cơm.

"Wow, anh làm nhiều như vậy làm gì? Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?" Thư Trữ đẩy cửa ra, một mặt kinh ngạc.

Dư Vũ một bên đem món ăn cuối cùng đặt trên bàn, một bên nhếch miệng cười, "Fan trên Weibo của tôi hơn năm mươi nghìn rồi!"

Khóe miệng Thư Trữ giật giật.

Trong khoảng thời gian này, tay nghề của Đại Ngư tiến triển thần tốc, ngay cả Thư Trữ cũng phải gật đầu, hiện tại đồ ăn anh làm đã hướng tới sự "ngon miệng" mà nói rồi.

Ăn cơm xong, Thư Trữ ở phòng khách hoạt động cho tiêu cơm, Dư Vũ thì ở trong bếp rửa bát.

Ăn cơm no, lại thấy bóng lưng người này bận rộn, không hiểu sao Thư Trữ cảm thấy có vài phần thỏa mãn.

Nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại ra, coi như báo đáp anh làm cơm lâu như vậy đi.

"Đại Ngư, tôi xuống đây!"

"Đi đi, đứng rồi, lúc này tôi mua thức ăn thì thấy có sầu riêng, có mua cho cô đấy, trong tủ lạnh ấy, cô mau đem đi đi!"

"Cảm ơn." Thư Trữ gật đầu, không hề có một chút ngượng ngùng nào, mang theo sầu riêng xuống lầu.

Chẳng được bao lâu, điện thoại Dư Vũ vang lên, anh lau tay, nhận điện thoại.

"Đại Ngư!!! Cậu cùng Độc Đại có quan hệ gì?!! Những hai lần!!!"

Giọng nói cực lớn của người đại diện truyền đến, Dư Vũ phải đem điện thoại cách xa tai một chút.

"Anh nói cái gì?"

"Độc Đại lại chia sẻ lại bài đăng về cậu trên Weibo, còn chú ý cậu! Rốt cuộc hai người có quan hệ gì?"

Dư Vũ không hiểu sao, "Chúng tôi không quan hệ gì cả?"

"Đại Ngư, không cần giấu, nếu quen Độc Đại thì cứ việc nói thẳng. Độc Đại hoạt động nhiều năm như vậy, chỉ chủ động chú ý vài người, mà cậu còn là một diễn viên tuyến thứ 18, đừng có mà hồng gat tôi!"

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, "Vậy chẳng lẽ là cô ấy chú ý tôi sao? Tôi làm cho cô ấy cảm thấy tôi nóng bỏng?"

"Ngừng~ Nhiều diễn viên tuyến mười tám như vậy mà Độc Đại lại chú ý mỗi cậu, còn những diễn viên tuyến hai, tuyến ba, cũng chưa được Độc Đại giúp đỡ kia kia? Đại Ngư, có bối cảnh thì nên dùng đi, sớm hot mắt thôi!"

Anh cho là tôi thực sự quen cô ấy sao?! Chẳng lẽ Độc Đại thấy tôi đẹp trai nên thăm mền tôi? Không thể được rồi, trong lòng tôi đã có người khác! Lầu dưới ngu ngốc kia không hề biết, nhưng tâm của tôi đã định rồi!

Lúc người đại diện tắt điện thoại, còn hoài nghi Dư Vũ cùng Độc Đại có quan hệ hay không, cũng không thể là vì Độc Đại lại đơn thuần chú ý một diễn viên tuyến thứ mười tám chứ?!

Cái mà Độc Đại chia sẻ lại trên Weibo là đoạn video cắt từ chương trình mà Dư Vũ tham gia, tại đây mới thấy giá trị nhan sắc 360 độ không một góc chết của anh, đăng trên【 (1) Công Chúng Hào: Thật là có sức hút 】quả thật khiến cho anh càng hút người hâm mộ, lại còn vì Độc Đại chia sẻ lại, điểm đánh đó như là một thứ khiến nhiệt độ nâng cao lên.

Cho nên chờ Dư Vũ phát hiện fan trên Weibo của anh đã lên 100 nghìn, thì không chỉ là sự kinh ngạc bình thường nữa rồi..

Người nổi tiếng trên mạng thì anh chỉ theo dõi hai người, một người là Độc Đại, người này quả thật là một người tốt! Một người còn lại là Huru Thư, hừ, người này nhân phẩm thấp kém, còn làm bộ làm tịch.

Mà bên này, Huru Thư trở về, mở máy tính, cũng bị hiện thực ở phía dưới làm kinh ngạc mà nhảy dựng.

Có người đứng đắn bình luận,

Tôi yêu độc đại: A a a! Độc Đại, anh trai này thật đẹp trai quá đi!

Giấc mộng ngàn năm: Độc Đại chú ý thì tôi cũng chú ý, tôi chính là đàn độn như vậy đấy.

Ánh mặt trời tươi đẹp: Nhìn anh trai này mà muốn bốc hỏa quá.

Ha ha ha: Độc Đại hình như đã từng share lên Weibo về người này thì phải..

wwe: Thật sự rất tuần tú.

...

Còn có người phán đoán mà bình luận,

Nước sa mạc: Người này khẳng định có quan hệ cùng Độc Đại, Độc Đại quen sao?

Lui tới: Quy tắc ngầm?

Mạch thượng nhân như ngọc: Độc Đại cũng bắt đầu PR rồi, giới những người nổi tiếng trên mạng không có ai..

Đại ca: Nhiều năm như vậy Độc Đại không chịu được nữa sao? Muốn bắt đầu dùng cách này để kiếm tiền?

...

Còn có một loại khiến cho Thư Trữ không nghĩ ra,

Sông lớn: Anh gì đẹp trai quá đi! Nhưng Độc Đại đẹp trai hơn!

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Nói như này này, Độc Đại có thể chơi gái, có thể giấu, nhưng không thể vứt bỏ bộ tộc độc thân chúng tôi chứ!!!

Tiểu hoa hồng: hahaha, nở nụ cười bí hiểm, Độc Đại còn có thể giúp đỡ người khác sao?!

Lưu sa: Độc Đại... Nói, có phải cô coi trọng anh ta? Lên đi, chúng tôi giúp cô nâng!

Lão nhiều: Độc Đại cố lên, lên đi!

Có phải mọi người có hiểu lầm gì với tôi không? Chẳng lẽ bình thường tôi biểu hiện rất không đứng đắn? Hà?

Cô chọn một số bình luận để trả lời, đầu tiên trả lời bình luận đứng đắn,

Độc Đại: Đẹp thì khó mà nói... Cao thật là cao.

Cái thứ hai là bình luận nghi vấn cô PR,

Độc Đại: Còn không thể share lại trên Weibo sao? Cái này không phải kiếm tiền nhé, không tin được thế nào mà lại *bấm nhầm cái nút bên trái, từ đây giang hồ không thấy / mỉm cười.

Cái thứ ba này, Thư Trữ nghĩ nghĩ, trả lời,

Độc Đại: Có phải mọi người có hiểu lầm gì với tôi không? Tôi là người đứng đắn đấy / nghiêm túc.

Tác giả có chuyện muốn nói:

————— nghe nói có một đoạn kịch ngắn có thể không bị ghét bỏ —————

Thư Trữ chưa bao giờ xem phim hay gì, nhưng từ khi ở cùng Đại Ngư, mỗi bộ phim anh đóng cô đều phải xem

Đương nhiên, thật sự là xem trong sự không tình nguyện lắm, ai lại muốn nhìn người đàn ông của mình ân ái với người khác trên TV chứ?

Nhưng mà... (2) Nếu phim đó là do Đại Ngư đóng, thì lại khác!

"Hai người nắm tay?"

Dư Vũ nắm lấy tay cô, một mặt lấy lòng, "Quay xong anh liền rửa tay sạch, liên tục nắm lần, có trợ lý làm chứng!" Ủm, trợ lý là tiểu mê muội của Thư Trữ, chưa bao giờ giấu bí mật gì với cô.

...

"Anh hôn trán cô ấy?"

"Ồ, đừng nói nữa, mặt gì toàn dầu! Tất cả đều là phấn, chà khác gì cái tường cả, em đừng hiểu nhầm, em đừng hiểu nhầm, anh không thêm!"

...

"Cảnh giường chiếu này quay thế nào?" Ánh mắt Thư Trữ híp lại.

Dư Vũ nhào tới, ôm lấy cô, "Đó không phải là anh, cảnh này dùng diễn viên đóng thế, che chắn rồi hoạt động mà!"

Anh ân ái cô, "Thực tế trên giường thế nào, em lại còn không biết? Để anh diễn lại cho em xem nhé!"

⇒ ⇨ ⇩ ⇧ ⇒ ⇨ ⇩ ⇧ ⇒ ⇨ ⇩ ⇧ ⇒ ⇨ ⇩ ⇧

(*) Do mình không xài Weibo nên không hiểu rõ lắm, nhưng mà nút bên trái của một bài post dạng như chia sẻ lại bài vậy á.

(1) Công chúng hào: Sau khi tra GG nút mất thì mình phát hiện ra là cụm từ này liên quan tới Weibo, như kiểu tài khoản công cộng, dạng như tạp chí điện tử.

(2) Mình nghĩ ý là kiểu tuy không ai thích nhìn người mình yêu ân ái với người khác trên TV nhưng nếu đó là DV thì chị vẫn phải xem để soi ý =)))

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bị bôi đen

Edit: melbournje

□

Những chuyện gió mây trên Weibo của Độc Kê Thang thì tạm thời không nói đến, Dư Vũ đã nhận được một vai diễn mới, là vai nam hai.

Đúng, chính là nam hai, tuy rằng không phải là phim gì quan trọng, nhưng được nổi danh là (1) tác phẩm IP, ai biết sau này phim nó có hot hay không?

Hiện tại giá trị con người của Dư Vũ còn thấp, cứ ở mãi trong vòng luân quần một trăm nghìn fan hâm mộ thì ngay cả cái rắm anh cũng không phải, nhưng xem chừng công ty vẫn tương đối xem trọng anh, hơn nữa kỹ thuật diễn của anh, còn cả biểu cảm trước ống kính, nhân vật này, anh tuyệt đối có thể diễn tốt.

Đối với chuyện này, Dư Gia anh có thể cự tuyệt sao? Đương nhiên không thể!

Hôm nay Dư Vũ đến công ty, hiện tại công ty có yêu cầu rất nghiêm đối với nghệ sĩ của mình, mà anh còn là người mới, có thể bật lên nhưng cũng có thể đi xuống, hiện tại anh đang đi theo thầy dạy nhảy của công ty để học nhảy.

Vừa thay xong quần áo, một người đàn ông chặn anh lại, người này môi hồng răng trắng, mặt dày phấn, thoạt nhìn thì thật đầy bộ dáng của một (2) tiểu sinh.

"Dư Vũ?"

"Ừm?"

"Anh chính là người đã cướp vai của tôi?" Ánh mắt người đàn ông này híp lại, Dư Vũ thì trờng, biểu cảm híp mắt lại này chỉ có Thư Trữ làm là đẹp mắt nhất thôi, còn người này, chẳng ra cái gì cả, không có một chút uy hiếp.

"Công ty sắp xếp cho tôi."

"Quy tắc ngầm sao? À, chờ xem."

Nói xong cậu ta bước đi, Dư Vũ trợn trừng mắt, người này muốn làm gì đây, kỳ diệu nhỉ.

Ngày hôm sau, #Dư Vũ quy tắc ngầm# liền leo lên hot search, trong đó, một người tự xưng là nhân viên trong công ty tiết lộ, Dư Vũ vốn chính là một diễn viên quần chúng, fan thì ít, công ty còn đang không biết tính toán như nào, nhưng không biết tại sao lại thế này, thì ra là nhân vật vốn phân cho La Húc lại đột nhiên đổi cho Dư Vũ. Mấy ngày nay Dư Vũ đến công ty, toàn là một bộ mặt vênh vào tự đắc, làm như mình là đại minh tinh vậy, trong công ty rất nhiều người đều không thích anh ta.

Rồi sau đó lại có một người tự xưng là nhân viên ở trong đoàn làm phim, nói là vốn đã chuẩn bị chụp hình cho La Húc rồi, quần áo cũng đã chuẩn bị xong, kết quả lại đổi người, mà thân hình của hai người thì không giống nhau, người này lại còn làm trong tổ chuẩn bị trang phục, trong giọng nói tràn đầy oán giận.

Khi tin này ở hot search một ngày, vị trí còn ở thứ mấy chục, chưa có nhiều người biết.

Chính là do fan của La Húc chạy đến Weibo của anh mà mắng chửi, Dư Vũ mò Weibo của La Húc ra, fan những hai triệu?

Khó trách sức chiến đấu lại mạnh như vậy!

Chuyện này vốn không có bọt nước gì cả, công ty không quan, đoàn làm phim cũng không quản. Dư Vũ lại không có đoàn đội phụ trách mảng quan hệ xã hội, chỉ có thể tự mình tức giận thôi.

"Nè, gần đây anh làm gì mà không nấu cơm vậy?" Thư Trữ tò mò hỏi, người này lại khôi phục bản năng, đi theo cô đi ăn đồ ăn bán ở ngoài rồi.

"Đồ vô tâm.." Anh làm một mặt kiêu sinh ra đã được định sẵn là cô độc.

"Nói ra xem." Cô rửa sạch hai quả táo, đưa cho anh một quả.

Dư Vũ hung hăng cắn một miếng, "Bị người ta bôi đen."

"Rất nghiêm trọng?"

Dư Vũ lắc đầu.

"Vậy anh để ý cái rắm gì, những người thành công ai mà chả từng trải qua việc bị bôi đen? Dùng tác phẩm nói chuyện là được."

Dư Vũ gật đầu, nở nụ cười, "Không thể tưởng được cô còn hiểu cái này đó?"

Thư Trữ liếc mắt, đem vỏ táo ném vào thùng rác, "Được rồi, anh có thể đi rồi, tiện thể đem rác đi đổ hộ tôi đi, tôi muốn ngủ trưa."

"Ừ..." Dư Vũ không tình nguyện mang theo rác đi đổ, Thư Trữ mở máy tính, bắt đầu gõ gõ.

Nhưng bọn họ đều không nghĩ tới, màn kịch này, chỉ vừa mới bắt đầu.

Tối hôm đó La Húc đăng một bài trên Weibo,

La Tiểu Húc: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, tôi vẫn rất ổn. Chỉ là có chút bất đắc dĩ, khi nào thì vòng luẩn quẩn này mới kết thúc đây, tài năng thì nên được phát huy, hát hay thì hãy được ca hát, nhưng mà toàn chuyện bát nháo gì đâu? Thời gian trước tôi đã chuẩn bị rất nhiều, đã xem đi xem lại kịch bản hai lần, còn vì này nhân vật này mà bắt đầu rèn luyện thể hình để có cơ bắp, nhưng mà chỉ một câu nói, thì mọi thứ đều thành (3) kiểm cùi ba năm thiêu một giờ...

Dư Vũ thật ra chả có tài nguyên gì nhiều, fan cũng ít, theo mọi người thì anh chính là (4) nhân viên hàng không, nói không có quy tắc ngầm, ai tin?

La Húc cũng không phải là người nói một cái là có thể lên hot search, nhưng anh ta hô hào thế này, thật sự rất khiến người khác chú ý.

Cho nên khi mọi người lấy lại tinh thần, chuyện này đã bắt đầu hot lên!

Hầu như mọi người đều hô hào bắt công, phải chỉnh đốn lại cái vòng luẩn quẩn này, các loại chuyện bát nháo cũng bắt đầu tuôn ra, còn có người tag @Ngành Quốc Gia, muốn để bọn họ xử lý.

Mà đối với Dư Vũ,

Thư Ha ha, thật loạn quá đi.

Da da tôm Quy tắc ngầm sao, đi chết đi!

Bát bát: Từ giờ sẽ không bao giờ xem phim của anh nữa.

Cái đó: DM, tôi *** nhà anh, La Húc nhà tôi khổ sở nỗ lực mãi, lại bị anh đoạt mất vai, nói xem anh ôm cái đùi nào đi?

Nước nấu cá: Đáng ghét, loại đàn ông này chắc chắn là cặp kè bà già nào đó rồi ngủ với bà ta để đổi lấy...

Ha ha đất: Nghe nói là Độc Đại, nếu nói như vậy chả lẽ Độc Đại lớn hơn anh ta mấy chục tuổi sao, haha

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Mẹ nó, lâu trên nhắc tới Độc Đại làm chi??!

...

Đù loại chửi rửa, khiển trách, Dư Vũ nghĩ mình đã làm gì sai sao?

Về phần nói sau lưng anh là Độc Kê Thang vậy mà có người tin sái cổ, bởi vì Độc Kê Thang có lần bị một minh tinh ở trên mạng châm chọc, nguyên nhân để sinh ra cái việc này thì cư dân mạng không rõ. Chỉ biết Độc Kê Thang nói, một người phế như cậu mà dám ở chỗ này nói bậy nói bạ sao?

Quản chúng ăn đưa thì không rõ chân tướng, không vài ngày sau tin minh tinh kia chơi chất kích thích bị lộ ra, sau này thì không thấy tin gì nữa.

Cho nên không ít người tin tưởng tuyệt đối rằng Độc Đại là nhân vật lợi hại!

Hơn nữa số fan trên Weibo của Độc Kê Thang có thể so với diễn viên tuyến đầu, người người đều có sức chiến đấu nhanh nhẹn dũng mãnh. Lúc này có người nói Độc Đại dùng quy tắc ngầm với Dư Vũ, fan của cô ấy cũng giống như cô ấy vậy, còn ngồi ăn đưa xem kịch.

Chuyện này náo động rất lớn, công ty thì chỉ đăng một bài đính chính cho có, đoàn làm phim cũng thế, đều không đưa ra cách xử lý triệt để.

Cũng tại vì đều là xuất phát từ lợi ích, chuyện của Dư Vũ và La Húc càng náo động, thì việc PR cho phim càng tốt hơn. Ban đầu đây vốn cũng không phải phim gì nhất định có thể hot, chưa chắc khi chiếu phim sẽ có động tĩnh gì lớn, nhưng hiện tại thì tốt rồi, chưa chiếu đã hot!

Công ty càng không cần nói, một người đứng vị trí kẻ yếu bị người ta làm đau lòng, xem như thu không ít sự thương cảm màu hồng của người qua lại, một người thì bị bôi đen, nhưng thật ra cũng là màu hồng cả thôi! Sau này nếu Dư Vũ phát triển tốt, thì tẩy trắng sau cũng được, đây là biện pháp xử lý tốt nhất đối với cả hai nghệ sĩ rồi, dù sao, đều là người chung một công ty.

Về phần người đại diện, à, chỉ khuyên bảo anh nhẫn nhịn một chút thôi.

Dư Vũ đem gối ôm ném tới hướng ghế sofa, từ khi nào mà Dư Gia anh phải chịu loại uỷ khuất như thế này chứ?!

"Đại Ngư, sao lại thế này?"

"Không có chuyện gì, một chút phiền toái nhỏ thôi." Dư Vũ xoa xoa mi tâm, nghe vài người anh em bạn bè ở đầu bên kia điện thoại nói giúp anh, cười cười.

"Không cần, tôi đã đi ra ngoài trải nghiệm rồi, thì gặp chuyện này tôi tự giải quyết."

"Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao Đại Ngư, ngoan ngoãn trở về đi, ăn chút khổ đau không cần thiết này làm gì chứ?" Trang Minh nói lời thăm thía khuyên nhủ anh.

Dư Vũ nghĩ nghĩ, nói, "Lão Trang, tôi muốn trở thành ảnh đế!" Để nuôi sống lâu dưới ngu ngốc kia.

...

Trang Minh cùng mấy người thấy anh đã quyết tâm, cũng không nói gì nữa, chỉ phải âm thầm quan sát, đợi lúc anh cần, thì giúp một tay.

Dư Vũ buông tay, nghĩ nghĩ, đứng dậy, đi ra ngoài.

Buổi tối anh cảm theo túi này túi nọ trở về, Thư Trữ tựa vào cửa, "Đi đâu vậy?"

Khỏe miệng Dư Vũ cười cười, thoát nhìn thì có gì đó khác so với thường ngày, "Hả? Nhớ tôi sao?"

Vẫn là kiểu cảm vô lại kia, Thư Trữ xem thường, cô suy nghĩ nhiều rồi, người này đâu có tâm tư gì lớn đâu. Việc trên mạng thì cô cũng đã biết hết rồi, dù sao nó cũng khác so với những chuyện còn lại một chút, bởi vì lần này cô là "nhân vật chính".

"Anh tính xử lý như thế nào?"

Dư Vũ lại cười cười, "Haha, đang muốn cô giúp đây!"

...

Thư Trữ cầm đồ trang điểm, hóa trang cho Dư Vũ, vai nam hai anh diễn là một người ôn nhu, vậy thì dễ dàng hơn rồi. Vậy cho nên La Húc mới để ý như vậy.

Ngũ quan Dư Vũ không sắc bén, chính là vì do ngày thường anh hay đùa, nhảy lên nhảy xuống, còn hay nói lời thô bạo, có vẻ vô lại không ít.

Khi trang điểm chỉ cần ôn nhu hóa mặt của anh một chút, đem lông mi lộn xộn sửa soạn lại và làm hơi cong xú, rồi thả tóc xuống, thoát nhìn thật là ôn nhu thêm không ít.

"Sau đó?"

Thư Trữ buông đồ trang điểm nhìn về phía anh, Dư Vũ chau chau mày, "Đẹp trai không?"

Anh nói đùa, Thư Trữ đánh một cái lên tay anh, "Đứng đắn một chút! Đang diễn một người đàn ông nhu tình đây!"

Dư Vũ đứng lên, đem máy quay căn góc sao cho chuẩn, "Đến đây đi, đã chuẩn bị xong rồi."

"Gi cơ? Chuẩn bị xong?"

"Đừng, cứ để máy quay thế này xong rồi quay thôi, cô đứng sau máy quay đi..."

Thư Trữ đứng vững sau máy quay, cũng không nói chuyện, Dư Vũ nhắm mắt hít sâu một hơi, lại mở mắt ra, Thư Trữ liền ngây ngẩn cả người.

Hoàn toàn biến thành một người khác!

Trong mắt anh cất giấu tình cảm nồng nhiệt, cả người giống như tản ra ánh mặt trời ấm áp, ôn nhu như ngọc.

"Điên Điên, anh..."

Anh chỉ nói ba chữ, Thư Trữ lại thấy được trong ánh mắt anh có vô số lời nói.

Có tình ý thấm thiết, "Anh thích em".

Có một chút khát vọng rất yếu đuối, "Em có thích anh không?".

Có nhiều điểm tuyệt vọng, "Hay em chỉ coi anh là bạn?".

...

Đột nhiên anh nở nụ cười, nhẹ nhàng nhìn cô một chút, ánh mắt lại thay đổi, nhìn mắt anh, bạn liền có thể biết anh rõ ràng đang có ý chúc phúc...

"Chúc em hạnh phúc!" Anh cười lộ ra cái răng nanh, giống mặt trời mọc lúc mùa đông, xóa tan tất cả các lớp tuyết phủ trên mặt đất.

"Tốt lắm!"

Thư Trữ còn có chút ngây người, Dư Vũ lắc lắc cô, "Phá Thư, tôi diễn xong rồi! Cô sẽ không bị tôi mê đảo chứ?!"

Anh nhẹ tay đem tóc hất về sau, về mặt chỉ viết mấy chữ: Đáng đánh đòn!

"Cút!!!"

Ăn qua cơm Dư Vũ làm xong mới trở về, Thư Trữ chơi với Hoàng Mao một lát, Dư Vũ cuối cùng đã đăng một bài lên Weibo

Đại Ngư: Hai ngày này có rất nhiều người chất vấn và chửi rửa tôi, tôi cũng không nói nhiều, là một diễn viên, tôi dùng tác phẩm để nói chuyện.

Phía dưới anh để một video, đã qua chút xử lý, lại nhìn nó giống như nhìn thấy Thư Trữ vậy, anh cười nhẹ, lầu dưới ngu ngốc này cũng không hẳn là tổn com lắm!

Những bình luận đầu tiên đều là chửi rửa, một lát sau liền bắt đầu có những ý kiến trái chiều.

Người khiêm tốn: A a! Tôi mặc kệ người khác, tôi chỉ biết đây là chồng tôi thôi!

Xuân thủy: Thật là rung động, tôi nể phục rồi!

Khô ngày: Mẹ nó, anh ấy là của tôi!!!

Lưu Trình: Mặc kệ người khác, tôi chỉ cần xem anh ấy diễn!

Khả kha khác: A a! Thích

...

Mới đầu chỉ là fan nguyên tác lên tiếng, vẫn còn những lời chửi rửa, rồi sau đó đoàn làm phim cũng chia sẻ lại, nói,

「 Người khiêm tốn, Đại Ngư / đáng yêu 」

Một câu nói không hề logic, không hiểu sao lại khiến rất nhiều fan nguyên tác chú ý, rồi sau đó liền đều chạy đến Weibo của Dư Vũ để tỏ lộ, khai chiến với những người bôi đen anh.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi: DM! Thật đặc biệt không biết xấu hổ

Mộng ngàn năm: Thật là tuyệt vời

...

Một cú đánh, khiến cư dân mạng trở nên náo nhiệt, lượt người xem và chia sẻ lại đông đảo khiến La Húc tròn tròn mắt.

"Rút rút, làm cho bọn họ đều rút hết đi!"

La Húc ngẩn người, "Không phải bây giờ hẳn nên đứng ra giải thích sao?"

"Nói cái gì bây giờ? Chẳng lẽ nói cậu không phẫu thuật thẩm mỹ? Hay là nói cậu không mua thủy quân?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?!"

"Rất nhiều người đã đọc được, độ hot của chuyện này không phải bình thường đâu."

"Làm sao bây giờ? Nhờ luật sư kiện sao?"

"Ừm, làm đi, tốt nhất là tung ra chuyện gì, phân tán sự chú ý một chút!" Lại vỗ vỗ vai anh, lần này thanh danh của La Húc thối hoặc rồi, chỉ hy vọng về sau còn có thể gột rửa được!

...

Bên La Húc không nói, tâm tình Thư Trữ rất tốt, bạn xem fan của cô chưa, sức chiến đấu thế nào?

Những người bôi đen Thư Trữ mai danh ần tích trong một đêm, Dư Vũ thì vẫn còn một số người mắng chửi.

Những người đó đều là fan La Húc, còn có một vài người qua đường không hiểu chuyện nữa.

Dư Vũ xem số lượng Fan của mình... 500 nghìn sao? Trách không được mọi người đều thích vật lộn, tranh đấu, cái này cũng nhanh quá đi?!

Người đại diện gọi điện thoại thật nhanh tới.

"Đại Ngư! Đăng một bài cảm ơn Độc Đại đi, nhớ tag cô ấy vào nữa!" Giọng nói của anh ta có phần kích động.

Dư Vũ nhủ mảy lại, đối với mấy việc như thế này anh còn chưa biết nhiều, nhưng không có nghĩa là anh ngốc. Lúc này @Độc Kê Thang để cảm ơn cô ấy, không phải là bám lấy cô ấy rồi sao?

"Miễn đi, nếu đắc tội cô ấy, tôi chịu tội."

"Làm sao có thể được chứ?! Lần này rõ ràng Độc Đại đã giúp cậu mà? Trước kia cũng có người bôi đen cô ấy, cô ấy có quan tâm sao?"

"Lần này không chỉ vài người công kích cô ấy, mà là mọi người đem cậu và cô ấy chửi cùng nhau, cậu xem cô ấy có nhiều động tĩnh như vậy, việc này hiển nhiên là giúp cậu tẩy trắng còn gì?"

"Đại Ngư, không cần cứng nhắc như vậy đâu, nếu cô ấy tức giận, cậu lại tranh thủ rút lui, thử xem?"

"Không, tôi thật sự không quen cô ấy, thì đừng liên quan cùng nhau, người sáng suốt vừa nhìn là biết tôi dán lấy cô ấy, vậy thì ra gì chứ?"

Hơn nữa, nếu cô gái dưới lầu ngu ngốc kia biết thì sẽ nghĩ anh như thế nào đây? Bất kể Độc Kê Thang là ai, cảm ơn cô ấy là được, thanh danh trắng trẻo của Dư Gia, cũng không thể tùy tiện cùng những người khác ở một chỗ!

Người đại diện nói như thế nào anh cũng không nghe, anh ta chỉ có thể tức giận cúp điện thoại một cách bất đắc dĩ, Dư Vũ này, ngu không ai bằng!

Dư Vũ nhìn nhìn mấy trăm nghìn fans của mình, nhất thời có chút kích động, chịu không nổi nữa mà xuống lầu.

Dư Vũ mở cửa đi vào nhà Thư Trữ, hiện tại tần suất người này vào nhà cô không ít, cô cũng quen rồi.

"Cô lại đắp mặt nạ sao."

Thư Trữ không nói chuyện, tiếp tục làm việc của mình.

Dư Vũ cũng không thêm đề ý, anh ghé vào trên sofa, nhìn về hướng của cô, ánh mắt cười híp lại thành một sợi chỉ,

"Phá Thư, cô có biết không? Fan trên Weibo của tôi được hơn 500 nghìn rồi! Tôi có thể nhìn thấy 5 triệu fans đang vẫy tay chào đón tôi đấy." Anh làm một mặt say mê, như kiểu sắp được 5 triệu fans thật.

Thư Trữ tiếp tục đắp mặt nạ, không chịu để ý anh, Dư Vũ nói, "Tôi giảng cho cô nghe, hai ngày này trên Weibo phải gọi là mưa máu gió tanh! Gió tanh mưa máu đó! Nguyên nhân là mọi người thấy Dư Gia tôi có năng lực tiềm ẩn vĩ đại, khiến cho cù cái đen kia! Cậu ta không biết nguyên nhân, trong lòng oán hận, cảm thấy cần phải trả thù tôi, thế sẽ chính chết tôi! Theo sự ra lệnh của cù cái đen, một đồng thủy quân đã ập đến dưới Weibo của tôi!"

"Đến đây mới gọi là hắc ám, này! Tất cả đều bắt đầu chửi tôi, cừ thật, còn có người nói tôi không có giá trị nhan sắc! Tôi hoài nghi tôi có cái gì không tốt, hay tự hoài nghi giá trị nhan sắc của mình? Nhớ năm đó từ khi học tiểu học tôi đã bắt đầu... (chỗ này đã lược đi 1000 chữ)."

Anh có chút khát, Dư Vũ uống một ngụm nước, Thư Trữ gỡ mặt nạ, lại lấy chổi ra quét nhà.

"Lạc đề rồi, tôi tiếp tục kể cho cô về cù cái đen kia! Cù cái đen là La Húc, chắc chắn, nhìn mặt mày cũng không phải đen lắm, nhưng mà tâm can thì tối tối! Mặt có khi còn trắng phần nhiều hơn cả phụ nữ, chả khác gì bức tường cà, cậu ta... (chỗ này đã lược đi 5000 chữ)."

Dư Vũ lại uống một ngụm nước, Thư Trữ quét xong rồi, lại lấy chổi ra bắt đầu lau lau.

"Lại lạc đề rồi, cù cái đen chỉ vì một vài nam hai mà làm như vậy, nhưng mà nếu là cậu ta diễn thì có thể thuyết phục được mọi người không? Mấy ngày hôm trước, tôi quay video kia, đăng nó lên, mê đảo hàng vạn thiếu nữ ào ào tiến đến cúng bái tôi." Rồi sau đó anh nhìn chằm chằm Thư Trữ, có ý lớn tiếng nói,

"Có rất nhiều cô gái tỏ tình với tôi đấy!"

Anh thấy Thư Trữ không có phản ứng, bĩu môi, lại tiếp tục nói,

"Chuyện này đến cao trào rồi, người bôi đen tôi và người bênh tôi cùng trời lên, lại là một màn mưa máu gió tanh! Nhưng đúng là cái ác không bao giờ thắng được chính nghĩa, fan của tôi có ưu thế áp đảo, nhưng vì cù cái đen dùng tiền, nên vẫn thủy chung phần đầu bất khuất!"

"Sau này, fan hạng nhất của tôi, Độc Kê Thang ý cô có biết không? Người đó có khi vượt qua cả một diễn viên, được người người yêu quý, người bình thường căn bản không dám trêu vào!"

"Vị fan hạng nhất này liền đứng ra, thay tôi nói chuyện, mang theo cả fan của cô ấy nữa, khiến những người bồi đen tôi sợ tới mức tè ra quần, nghe nói củ cải đen hai ngày nay còn không dám ra khỏi cửa!"

Anh liếc mắt nhìn Thư Trữ một cái, cổ ý lớn tiếng nói,

"Độc Kê Thang tuy rằng đã giúp tôi rất nhiều, nhưng tôi đây công và tư vô cùng rõ ràng, về sau có chuyện gì khác thì tôi trả lại ân tình là được, tôi ngàn vạn lần sẽ không có quan hệ gì với cô ta! Tôi đây đối với vợ tương lai của mình thủy chung như một, tôi chính là một người đàn ông tốt đó."

Thấy Thư Trữ không tỏ vẻ gì, Dư Vũ mím mím đôi môi hơi khô, lại uống thêm mấy ngụm nước.

Anh nhìn về phía Thư Trữ, cô đã bỏ cây lau nhà xuống, rửa tay đi ra.

"Này, Phá Thư."

Thư Trữ không phản ứng.

"Này, Phá Thư!"

Vẫn không có phản ứng.

"Thư Trữ!!!" Một tiếng gọi này của anh phòng chừng đến đôi vợ chồng già lâu 2 cũng nghe thấy được.

Thư Trữ rốt cuộc cũng có phản ứng, cô ngẩng đầu, nhìn về phía anh.

"Cô không được lơ tôi nói chuyện!"

Thư Trữ đưa tay đem tóc vén ra sau tai, tháo tai nghe xuống.

"Anh nói cái gì?"

"..." Mẹ nó!

Dư Vũ nổi giận đùng đùng, Thư Trữ cười haha, người này nói hăng say như vậy, làm sao cô có thể không nghe thấy chứ.

Fan hạng nhất? Làm sao Lão Độc tôi đây lại còn không biết?

Độc Kê Thang vừa qua khỏi thời điểm "mưa máu gió tanh, gió tanh mưa máu", mà đăng một bài,

Độc Kê Thang: Một chiếc ghế sofa, một cốc nước, có một số người có thể chém gió đến nỗi khiến bạn hoài nghi nhân sinh / kèm ảnh: Thôi, anh tiếp tục thôi đi!

Mọi người để lại bình luận rất nhiều, và có một cái đặc biệt dễ thấy, Thư Trữ cười lạnh.

Thời gian có lẽ: Lợi hại

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Ha ha ha, Độc Đại tự nói bản thân sao?

Mộng ngàn năm +1 cho lâu trên

Từ nam tới bắc: ha ha ha ha ha

Ngư Ngư: Mẹ nó, ai có năng lực như vậy thế? Đi lại đây, chúng ta cùng chém đi.

Đó là một tài khoản mới, ID thì không cần tra, tuyệt đối là tên lâu trên kia, phải biết rằng, hiện tại fan của anh không hề thiếu, vậy nên việc làm đều phải cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Quý trọng

Edit: melbounje

☐

Hôm nay Thư Trữ có đi đến tiệm cà phê, Dư Vũ thì còn vài ngày nữa là bắt đầu quay phim, Thư Trữ liền mang Hoàng Mao sao nhờ anh trông hộ.

"Hoàng Mao, đến đây, tao cho mày ăn thịt hộp này!"

Hoàng Mao nằm sấp, bất động như núi, thoạt nhìn thì tâm tình thật không được tốt cho lắm.

"Hoàng Mao, ăn chút đi, tao là ông chủ của mày đó, không giống với bà chủ đâu."

Anh đưa thịt hộp tới bên miệng nó, Hoàng Mao quay đầu sang bên kia, rõ ràng bất mãn với anh, không nhận đồ ăn của anh.

"Mày không ăn thì tao ăn đấy!" Dư Gia nổi giận.

"Gâu!" Sẽ không ăn.

"Ăn!"

"Gâu!" Không ăn!

Dư Vũ chỉ vào nó, sắp bùng nổ đến nơi, tại sao đến một con chó cũng cáu kỉnh với mình nhỉ?!

Anh cời một bên dếp lê, chỉ vào nó, đầy hung ác nói, "Mày ăn hay không??"

"Gâu gâu gâu!" Nói không ăn là không ăn!

"Mây mây mây..." Anh nghĩ tới lúc Thư Trữ bàn giao nó cho mình, nỗi giận ném dép lê sang một bên, nằm sấp trên đất, mặt đối mặt với Hoàng Mao.

"Ông! Coi như mây là ông tao đi! Nề tình mặt mũi, ăn chút chứ?"

...

Thư Trữ đi đến quán cà phê nhà mình, lúc này có không ít người xếp hàng, đúng là buổi sáng, uống một tách cà phê, làm một hộp đồ ngọt, mang theo là có thể no rồi.

Đi làm thì mang đi làm, đến trường thì mang đến trường.

Trong tiệm mới tuyển thêm hai người, phụ giúp đóng gói, nên hiệu suất nhanh lên không ít.

"Còn kịp không?" Có một em gái đang xếp hàng hỏi cô gái đứng trước mình.

"Dù muộn cũng phải mua! Tôi hôm qua tớ nằm mơ đến đồ ngọt của chỗ này, chảy nước miếng cả đêm, cả cái chuyện xưa kia nữa, chò tớ có chuyện gì, tớ sẽ đến đổi!" Vì là một cô gái nhỏ mười mấy tuổi, nên cô không có chuyện xưa gì có thể tới đổi cả.

Thư Trữ cười cười, đúng là những vị khách thật đáng yêu.

Cô đi tới quầy bán hàng, đóng gói đồ ngọt, hai cô bé kia lưng đeo balo, sôi nổi đến trước mặt cô, cười cười.

"À dạ, chị ơi, em không có chuyện xưa đâu ạ!"

Động tác trên tay Thư Trữ không ngừng, "Tặng cho em đó."

"Aaaa! Cảm ơn chị, em đã sớm muốn thử rồi!" Giọng nói cô bé càng về sau càng nhỏ lại, thật là một người khéo léo, cô bé sợ những khách khác biết đến thì sẽ không tốt lắm.

Tiến nốt ba vị khách cuối cùng của sáng hôm nay, liền không có việc gì vội nữa, cô bé làm đồ ngọt Ngô Hiểu Thụy xoa eo, nói

"Bà chủ, chị đây là bóc lột sức lao động đó! Có mỗi một buổi sáng, mà làm đến nỗi run rẩy hết cả tay."

Thư Trữ giương mắt, nhìn về phía cô ấy, "Thế em có muốn nhận lương không?"

"Hahaha." Ngô Hiểu Thụy nháy mắt mấy cái, làm việc ở chỗ này khiến cô rất hài lòng, việc làm trước kia, đều là đi vội vàng sợ tới muộn, một tháng có hơn 1000 tệ, một ngày còn làm mười mấy tiếng, mệt muốn chết. Theo quán của Thư Trữ, tiền lương có khi gấp đôi chỗ cũ, việc làm cũng thoải mái không ít, dù sao cũng không phải là một người chủ bán đồ ngọt, chỉ là một người làm đồ ngọt, nhưng thật ra tùy tiện bán thân thể nào cũng được.

Buổi sáng tầm mười một giờ, không có khách, một người đàn ông đi vào, cũng không nói chuyện, chỉ tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn bên ngoài mà ngẩn người. Lúc này, em gái phục vụ tiến lên, "Thưa anh, anh muốn gọi gì ạ?"

Người đàn ông kia ngẩng đầu, dùng giọng khàn khàn mà nói, "Cà phê."

Em gái phục vụ bị khuôn mặt của anh ta làm hơi kinh ngạc một chút, thẹn thùng hỏi anh, "Được, cà phê loại nào ạ?"

"Loại nào cũng được."

Em gái ngẩn người, đi chỗ khác, cẩn thận bưng một tách cà phê cho anh.

Người đàn ông ngờ ngạc nhìn từ đồ ngọt, trong tiệm vài cô gái cũng đang vụng trộm mà nhìn anh, Thư Trữ đi qua.

"Thưa anh, anh muốn đổi chuyện xưa sao?"

Người đàn ông đó không có đổi chuyện xưa, chỉ nhìn từ đồ ngọt, nói, "Chắc cô ấy thích lắm."

Người này mặc tây trang, đi giày da, ngũ quan sắc bén, có một sự sang chảnh nhất định, nhưng không quá xa hoa, Thư Trữ nhìn nhìn, ừm, thổ hào đấy.

Người đàn ông nhìn cô, đột nhiên hỏi, "Phụ nữ sẽ quý trọng một người đàn ông như thế nào?"

Thư Trữ nghĩ nghĩ, còn chưa kịp nói, anh ta liền tiếp tục nói.

Người đàn ông cúi đầu, "Chắc cô ấy không thích người nhu nhược..."

Thư Trữ không nói tiếp, chuẩn bị đứng dậy, vẫn là nên đi chỗ khác vậy.

"Cho tôi một tấm giấy đi..."

Cô kinh ngạc quay đầu, cho anh ấy một tấm giấy.

Người đàn ông kia nghiêm cẩn viết xuống, nét bút như nét vẽ vậy, như là một loại nghi thức của sinh mệnh.

Qua thật lâu, anh ta mới chậm rãi đi ra ngoài, rõ ràng có khí phách, nhưng toàn thân tản ra sự tuyệt vọng.

Anh không lấy bánh ngọt, để lại một tờ tiền liền đi ra ngoài, Thư Trữ nhìn bóng lưng của anh, luôn cảm thấy anh có chút gì đó không đúng..

Thư Trữ đem tờ giấy chuyện xưa của anh ta đứng lên, cũng không xem, một người khách đến để lại chuyện xưa, sau đó lại chạy nhanh ra ngoài, vậy nên cô đã quên luôn là người đàn ông này có viết rồi.

Ngày hôm sau, có vài tin tức đưa lên, #Chủ tịch Diệp Cửu Chiêu của tập đoàn Diệp Thị qua đời#.

Thư Trữ từ mò bấm vào, không phải Diệp Cửu Chiêu còn rất trẻ sao?

Đây là... Người đàn ông ngày hôm qua sao?

Nghe tên Diệp Cửu Chiêu thì không phải rất nhiều người đều biết đến, nhưng nghe tên Cửu Gia thì lại như sấm bên tai. Người này thông minh, làm người lãnh đạo, tiếp nhận tập đoàn Diệp Thị, vài năm ngắn ngủi, Diệp Thị liền khuếch đại gấp đôi, là công ty lớn thứ hai trong nước.

Có người nói, cho anh thêm vài năm nữa, nhà họ Diệp sẽ phát triển đến đáng sợ. Trên mạng, tất cả mọi người đều bình luận tiếc hận, rất nhiều người nói nam thần qua đời, lúc anh còn sống thì không ai dám chụp ảnh của anh lại cả, nhưng người đi rồi thì như kiểu họ không sợ gì vậy.

Thư Trữ còn chưa đi ra khỏi cửa, tên trên lầu kia đã tới rồi, hình như cảm xúc của anh không tốt cho lắm.

"Anh làm sao vậy?"

Dư Vũ nhìn về phía cô, đột nhiên đưa tay, ôm chặt lấy cô, "Phá Thư, đi cùng với tôi!"

"Này này này, anh phát điên cái gì đấy?" Thư Trữ đẩy anh ra mà nói.

"Thư Thư, tôi thích cô, đi cùng với tôi đi!"

...

Dư Vũ đứng ngoài cửa, Thư Trữ có chút sững sờ, anh thích cô?

Hình như có gì đó không đúng?

Dư Vũ tựa trên cửa, trong mắt có chút ướt át hiện lên.

Diệp Cửu Chiêu đã mất, việc đó khiến cho bọn họ không thể tin được, nhưng vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi thừa nhận rằng Diệp Cửu Chiêu đã mất.

Nhưng anh không thể vui vẻ nổi.

Từ nhỏ bọn họ đã chính là kiểu "Con xem con trai nhà họ Diệp kia..." mà lớn lên, từ nhỏ anh ta đã vĩ đại, lúc cấp hai đám bạn Dư Vũ còn trốn đi đánh điện tử, anh ta đã đi theo ông học cách tiếp quản công ty.

Anh ta cũng nỏ, anh ta cũng đùa, nhưng anh ta là người biết nỏ đùa đúng lúc, lúc còn học đại học mà đã đi làm ở công ty, trong khi Dư Vũ còn đang bị ba cầm roi bắt học, chuẩn bị thi đại học.

Diệp Cửu Chiêu người này chơi cũng có thực lực, bọn họ làm việc không lại anh, chơi cũng không lại anh, trước kia cậu ấy như kiểu con trời vậy, vì ông trời đã tạo ra một anh thật hoàn mỹ.

Nhưng mà hiện tại Dư Vũ mới phát hiện, ông trời thật là không công bằng.

Diệp Cửu Chiêu thích một người phụ nữ, là một người phụ nữ đã có chồng. Cô gái ấy nhỏ tuổi hơn, Diệp Gia suy nghĩ đủ các biện pháp, và anh vẫn mãi không chịu kết hôn.

Có một lần Dư Vũ chợt nghe người ta nói, cô gái Diệp Cửu Chiêu thích là đàn em đại học, quen nhau khi học đại học, đáng tiếc vì không hiểu tình cảm của mình, cho nên cậu ta luôn luôn không thừa nhận, cũng luôn luôn không ra tay.

Tốt nghiệp xong cô gái kia liền kết hôn, Diệp Cửu Chiêu mới phản ứng lại.

Chuyện sau này Dư Vũ cũng không rõ, nay lại biết rằng Diệp Cửu Chiêu đã chết, mới nghe Trang Minh nói, một tháng trước cô gái kia tự sát, vì trầm cảm, mà Diệp Cửu Chiêu, không rõ nguyên nhân vì sao lại qua đời.

Dư Vũ đem đầu huyếch vào cửa, nháy nháy mắt. Người như Diệp Cửu Chiêu cũng vì chữ tình mà khó khăn, hai chữ tình cảm này, đại khái là chuyện gầy vò.

Nhưng chỉ có những người bị lún sâu trong đó mới biết được, tình cảm không phải là thứ dễ khống chế.

Anh thích Thư Trữ, muốn hai người đến với nhau, Nhưng ai biết ngày mai có cơ hội nói ra bốn chữ anh rất thích em hay không?

Dư Vũ nghĩ, anh muốn theo đuổi Thư Trữ, khi yêu cô, anh sẽ không tức giận, sẽ không cãi nhau với cô, sẽ nghe lời của cô, đối xử với cô thật tốt, sẽ không làm điều gì hối hận với cô.

Nếu phía trước là Thư Trữ, là hồ lửa thì anh cũng đồng ý nhảy vào, còn cái gì mà chần chừ nữa?

Anh cũng không tin, bằng mị lực của Dư Gia, còn thu phục không xong một... người ngu ngốc?

...

Thư Trữ mở cửa.

"Thư Thư! Chúng ta đi xem phim đi!" Dư Vũ nhảy ra, cũng không biết đã ngồi ở cửa bao lâu.

Thư Trữ nhìn nhìn, hôm nay cô mặc quần jeans, tóc buộc đuôi ngựa, thoát nhìn còn tưởng nhỏ tuổi, giống một học sinh vậy.

"Cô đi đâu đó?" Dư Vũ hỏi cô.

"Mua này nọ linh tinh thôi!"

Dư Vũ có chút sững sờ, không phải Phá Thư này luôn thích xinh đẹp, ra cửa là phải trang điểm sao? Sao hôm nay lại nhìn... đậm chất tuổi trẻ như vậy?

"Tôi đi với cô!"

Dư Vũ đi theo đi mới biết được người này thật sự là đi mua này nọ linh tinh, rốt cuộc anh đã biết vì sao cô mặc như vậy, là để xách đồ cho tiện ấy mà!

Dư Vũ trong tay thì xách đồ, hai tay Thư Trữ trống trơn, có sức lao động miễn phí, làm gì mà không cần chứ?

Chờ mua xong, Thư Trữ liền trả tiền.

Dư Vũ vẫy vẫy tay, "Thư này, nếu không thì cô xem phim với tôi đi, coi như trả công vì tôi đã xách đồ cho cô lâu như vậy?"

Thư Trữ ngẩng đầu, "Phim thể loại gì?"

"Đang chuẩn bị mua, xem phim tình cảm không?"

Cô nhìn anh một cái đầy xem thường. "Xem phim khoa học viễn tưởng đi!"

...

Dư Vũ người này, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt của cô!

Mỗi ngày từ tỉnh bằng hoa, tặng hoa, nấu cơm, ca hát, mỗi ngày quần quít lấy cô, đáng tiếc là cô cũng không muốn nói lời yêu.

Nếu yêu nhau cùng với Dư Vũ, anh ở nhà nấu cơm, Thư Trữ viết truyện. Hình như quan hệ của anh cùng Hoàng Mao không tốt lắm? Nếu đến ở nhà cô, còn không phải là gà bay chó sủa hay sao!

Hơn nữa người ngu ngốc này cả ngày âm ỉ, chắc phải đem cô phiên thành cái dạng gì mất thôi..

Xi xi xì! Thư Trữ à, mày đã là gì với anh ta đâu, mày nghĩ sinh hoạt là để à?!

Cô xoa xoa đầu, Thư Trữ à, mày bị cái tên lâu trên kia nhiễm cho bệnh ngu ngốc sao?!

Cô hạ quyết tâm, về sau liền tính toán chờ Dư Vũ tìm đến nhà cô rồi nói rõ ràng.

Quả nhiên, tới giờ cơm chiều anh đã tới rồi.

"Đại Ngư, tôi..."

"Thư Thư, Diệp Cửu Chiêu có phải đã từng đến quán cà phê của cô không?"

Thư Trữ có chút sững sờ, sao lại nói đến vấn đề này?

"Là..."

"Có phải còn viết cái gì đó không?"

Cô gật đầu.

"Mang tới đi đi, nhanh chút!"

Thư Trữ còn có chút sững sờ, Dư Vũ liền kéo cô ra khỏi cửa.

"Đây, này~" Thư Trữ tìm trên tường một hồi lâu, rốt cuộc mới tìm được.

Dư Vũ nhận, trên đó không viết nhiều lắm.

「Loan Loan, vậy là em đã ra đi một tháng rồi. Những người khác đều nói anh là một người thật tài giỏi, ừm, nhưng thật ra anh chỉ là một kẻ nhu nhược mà thôi. Nhu nhược khi thích em, mà không chịu thừa nhận. Nhu nhược khi em kết hôn, anh lại không dám cướp đầu. Nhu nhược khi biết em trải qua một cuộc sống hôn nhân bất hạnh, nhưng lại không mang em đi.

Anh chỉ cố đầu cùng Đỗ Quân Khôn, nhưng không dám đi đến bên cạnh em, để mà nói cho em biết, Loan Loan, em theo anh đi.

Anh quả là một người nhu nhược, nếu có cơ hội một lần nữa, anh nhất định sẽ yêu em thật tốt, em muốn làm gì thì làm cái đó, em muốn cái gì thì có cái đó, nếu em có muốn anh cho em toàn bộ mọi thứ của anh thì anh cũng cho.

Anh ước được làm lại cuộc đời, khi đó anh sẽ không phải một người nhu nhược nữa, không cần làm Cửu Gia gì cả, chỉ làm của Cửu Chiêu của em thôi.」

Dư Vũ đọc xong tờ giấy, anh cũng không nói gì, đưa cho Thư Trữ.

"Gia đình nhà họ Diệp nếu có đến hỏi muốn lấy tờ giấy này, thì cô cứ cho bọn họ đi, Diệp Cửu Chiêu vừa mất, nhà họ nhất định sẽ loạn, ai tới muốn nó thì cô liền cho, đừng giữ lại." Lời này anh nói thật nghiêm túc, khiến Thư Trữ không biết trả lời như nào.

"Sao anh biết rõ mấy chuyện liên quan tới nhà giàu này vậy?"

Dư Vũ ho một tiếng. "Tôi có một người anh họ có bạn nhà giàu mà, lần trước tôi cũng đi mượn xe anh ấy đấy thôi."

Thư Trữ gật gật đầu, cô tin.

Dư Vũ lại nhìn cô, "Thư à, cô xem người này thật sự không biết tiếc nuối, có mà không biết quý trọng! Nếu là một người đàn ông tốt, bỏ lỡ thì sẽ không có lần hai đâu! Nếu có thì nên bắt lấy, người không thể..."

"Tóm lại anh muốn nói gì?!" Thư Trữ giậm dừ nhàu mày.

"À... Chính là hiện tại ở bên cạnh cô có một người đàn ông rất tốt đấy, cô nên cố mà nắm lấy anh ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ngủ anh ta

Edit: melbournje

□

Ánh mắt Thư Trữ nhú lại, nhìn về phía anh.

"Yêu cầu của tôi đối với bạn trai tương lai không cao lắm, chỉ cần bề ngoài đẹp trai, đối xử tốt với tôi, biết nấu ăn, không ngốc. Thỏa mãn bốn điểm này, tôi mới ngó tới."

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, cô còn nói,

"Anh cũng đẹp trai, coi như là biết nấu ăn, anh đối xử với tôi tốt không?"

Dư Vũ gật đầu, tôi không đối xử với cô tốt thì ai tốt? Tôi đây có thể nhường người phụ nữ nào để đầu cười cô mình sao? Cũng không phải chỉ có cô thôi sao.

"À, xem ra tôi không thể xem xét anh được rồi."

Dư Vũ giữ chặt cô, "Tôi đối xử với cô rất tốt."

Thư Trữ quay đầu, nháy mắt mấy cái, "Nhưng mà anh còn một điều kiện chưa thỏa mãn."

Cô không để ý tới anh, ra ngoài, chuẩn bị tới quán cà phê để hỗ trợ.

Dư Vũ đứng ở đằng kia suy xét, mình đẹp trai, đối xử với cô ấy tốt, biết nấu ăn, chưa thỏa mãn điều kiện nào nhỉ?

"Mẹ nó! Phá Thư kia, tôi ngồi chỗ nào?!"

...

Dư Vũ tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn lên Thư Trữ đang bận rộn, đóng gói không ít đồ, cũng có người ngồi xuống, Dư Vũ một mình chiếm bàn hai người, nên cũng chả ai ngồi với anh.

Thư Trữ thấy anh ngốc nghếch nhìn bên này, cô cho rằng anh muốn ăn đồ ngọt, nên cầm cho anh vài miếng qua, rồi lại lần nữa đi vội.

Dư Vũ nhìn đồ ngọt trước mặt, một mặt ngờ nghệch, ông đây mà thích ăn cái này sao?

Một lát sau, anh lại nhìn nhìn đồ ngọt trước mặt, quên đi, Thư này có tâm một phen, mình cứ ném thử xem sao?

Anh vừa ăn vào miệng, lại muốn ăn tiếp, Thư này thật đúng là chính là nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng yêu mình, mà lại không nói. Quên đi, ai bảo tôi khoan dung độ lượng như vậy.

Dư Vũ bày ra một bộ mặt "tôi không so đo với cô", "tôi dung túng cô", nhìn Thư Trữ ngây ngô cười, lại đem đồ ngọt ăn vào miệng.

Ừm, cũng không tệ.

...

Thư Trữ xoa xoa bả vai, thấy Dư Vũ đã ghé vào trên bàn, ngủ được mấy giấc.

"Này!" Cô dùng sức vỗ bả, Dư Vũ giật nảy mình lên.

"Động đất sao?"

"..."

Thấy là Thư Trữ, Dư Vũ xoa xoa bộ tóc có chút tán loạn, "Hết bận rồi sao?"

"Anh vẫn ở đây sao?"

"Chờ cô, cùng đi về." Anh gỡ gỡ đầu, thật ra nhìn anh cũng được lắm, mái tóc đen xõa trên khuôn mặt trắng trẻo, còn ánh mắt kia thì híp lại, nhìn như ngập nước.

Thư Trữ có chút ngứa ngáy, nhưng cô nhẫn nhịn, không có đưa tay ra vuốt.

"Anh thích ăn đồ ngọt sao?"

"Xì! Nhìn mặt tôi giống thích đồ ngọt sao?"

Thư Trữ cười như không nhìn nhìn vô bánh rỗng tuếch trên mặt bàn.

Dư Vũ, nhìn.

Trên đường về.

"Cô đang nghĩ cái gì thế?" Dư Vũ nhìn về phía Thư Trữ luôn luôn trầm mặc.

Cô ngẩng đầu, một mặt nghiêm túc, "Com tối nay nên cho Hoàng Mao ăn cái gì?"

Mẹ nó! Địa vị của mình còn không cao bằng một con chó sao?!

"Tôi hầm thịt cho nó?"

"Được." Thư Trữ gạt đầu, cô chỉ biết làm thịt chiên, đương nhiên, luôn cho Hoàng Mao ăn thịt chiên, nhưng vậy cũng không tốt lắm.

Dư Vũ lên lầu trước để thu dọn, Thư Trữ mở cửa.

"Gâu~" Hoàng Mao nhào tới, Thư Trữ đón được nó, lùi vài bước về sau mới đứng vững.

"Hoàng Mao, mày lại tăng cân rồi." Cô vuốt vuốt lông nó, liền thả nó xuống.

"Đi, lên lầu trên ăn kè."

...

"Cô ăn cái gì?" Dư Vũ một bên hầm thịt, một bên hỏi Thư Trữ.

"Ăn mì đi."

Cô ngồi xồm ở phòng khách chơi với Hoàng Mao, Thư Trữ cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Thêm một trứng hay hai?"

"Không cần."

"Mì cà chua trứng, không thêm thì không thể ăn."

"Vậy một nửa?"

"..."

Tối đó Thư Trữ ăn nửa trứng gà, Dư Vũ ăn một quả rười.

Anh nhìn cô một mặt hưởng thụ đồ ăn mình làm, Dư Vũ nghĩ, nấu cả đời cũng đáng!

"Chờ nào anh đi?" Cô đang hỏi khi nào Dư Vũ đi quay.

"Còn một tuần, sao? Nhớ tôi à?" Dư Vũ cười vô lại.

Thư Trữ liếc mắt một cái.

"Gần đây cô làm gì?"

"Ăn, ngủ, chơi." Thư Trữ trả lời anh 3 chữ.

"Cô như vậy là không có chí tiến thủ, vừa lười lại vừa hung ác, trừ tôi ra thì còn ai muốn cô nữa?"

Thư Trữ ngẩng đầu, "Có một câu này rất hay."

"Cái gì?" Dư Vũ tò mò hỏi.

"Lúc tôi đang chơi game, người khác thì thức đêm tăng ca theo đuổi hạng mục; Lúc tôi câu cá, những người khác bán mạng bằng rượu để giao lưu cùng khách; Buổi tối khi tôi đang ngủ ngon, người khác thì thức đêm làm việc; Khi tôi đi ra ngoài du lịch, người khác thức suốt đêm để bán kế hoạch; đây là..."

Dư Vũ nhìn về phía cô, xem cô nói về bản thân.

"Người khác hơn hai mươi tuổi bắt ngờ chết vì làm việc, mà tôi thì da đẹp, sắc thái tốt, tinh thần tốt."

"Phụt." Dư Vũ gật đầu, đúng, thật giống Độc Kê Thang, tôi cạn lời.

"Cô nói chuyện rất giống một người trên mạng."

"Ai?"

Dư Vũ vuốt vuốt tóc, "Là fan hạng nhất của tôi, Độc Kê Thang!"

Khóe miệng Thư Trữ giật giật.

"Đúng rồi, lần trước Hoàng Mao đi tiêm là khi nào? Hai tuần trước sao?"

Dư Vũ nghĩ nghĩ, "Không sai lắm thì tầm đấy thôi."

"À, chắc tôi phải mang nó đi tiêm."

"Khi nào?"

"Ngày mai cuối tuần, vậy đi sớm chút, giờ ở bệnh viện thú y toàn người già xếp hàng thôi."

Dư Vũ gật đầu, "Tôi cũng đi."

"Anh đi làm gì?"

"Đưa nhỏ tiêm mà ba mẹ không cùng nhau đi, cẩn thận nó cẩu."

"Cút!"

Anh khuyên mãi, Thư Trữ cũng không chịu dẫn anh đi, Dư Vũ biết miệng, ủy ủy khuất khuất nhìn cô ra khỏi cửa.

...

Cô tắm rửa, mở máy tính, viết truyện đến hơn 9h, đăng chương mới lên, rồi sau đó đắp mặt nạ, mở Weibo.

Lưu Sa: Hưu Thư thật lợi hại, vì sao Cô Dịch gần như không xuất hiện chứ? Tôi còn rất thích anh ta, có tiền sớm thì sẽ có nhiều hạnh phúc mà.

Sóng to đào sa: Aaa, không cần, thích Tô Vị cơ, cầu tổ tình Thu Đường!?!

Vui vẻ: Tôi cũng thích Tô Tô.

Chiêm chiêm thư: Tình yêu to lớn dành cho Tô Tô.

Lâu ngoại thanh sơn: Thật là ngọt quá đi

...

Ha ha ha: Sắp hết truyện thật rồi sao?

Thư Trữ sờ sờ cằm, viết,

Hưu thư: Chắc tầm tuần sau là hết, truyện mới thì sau đó không lâu sẽ có.

Nước mắt có độc: Được, thật hóng truyện mới quá đi

Lâu ngoại lâu: Aaaaa! Theo đuổi lâu như vậy rồi nên muốn truyện mới lắm rồi! Cô mau mau lên truyện mới nha.

Người rảnh rỗi: Luyện tiếu, huhuuu~

...

Thư Trữ cười mà lướt một lát, trong lòng còn rất cảm động. Lại vào Weibo Độc Kê Thang, chính là một cảnh tượng khác...

Tôi yêu độc đại: Độc Đại hai ngày nay đi đâu vậy? Tên họ La kia cũng chả thấy gì, không phải cô ấy đi thu thập anh ta chứ?

Giấc mộng ngàn năm: Độc Đại khả năng đi tìm Dư Vũ rồi, hahaha

Nhìn lại ăn tháng tươi đẹp trước đây: Đến đoán một chút xem, Độc Đại phạm tội giết người thì hình phạt là gì. Hahaha

Cửu lục cửu: Haha, ngủ anh ta đi!

Cầu vui vẻ: Hahaha

Sông lớn: Hahaha

...

Thư Trữ đọc một chuỗi haha kia, cảm giác kỳ thị rất lớn.

Độc Kê Thang: Tôi hoài nghi tôi vào nhầm Weibo, mọi người chắc chắn là một đám anti..

Phía dưới lại bắt đầu rào rào bình luận,

Ha ha ha: Độc Đại có phải đã ngủ với anh ta rồi không. hahaha

Hồng y: Độc Đại còn bộ tộc độc thân chúng tôi mà, đừng nên bỏ đi chứ

Ngư: Độc Đại, hahaha, nói cho chúng tôi biết mau, cô cùng Ngư kia có gian tình gì không??

Tiểu hoa hồng: Thỏ lộ đi Độc Đại

Tôi yêu độc đại: Đứng, thỏ lộ đi

...

Độc Kê Thang: Đã có 81 tiểu thiếp? Các người muốn tới 82, 83 sao?

Cô cười lướt một lát, một bình luận nhảy ra.

Ngư ngư: Đừng nói mèo mó nữa, nhờ đầu Đại Ngư đã có đối tượng rồi, mà không có đối tượng thì cũng đã có người trong lòng. Người dưới lầu kia tuyệt đối thích tôi, mẹ, đã nói tôi tốt như vậy, sao mà ai đó có thể không bị mê đảo chứ.

Cô cười lạnh một tiếng.

Độc Kê Thang: Có một người đàn ông cảm thấy cuộc sống của mình dường như không còn ý nghĩa nữa, nên anh ta đi tìm một đại sư, hỏi, "Đại sư, thế giới này không thân thiết đối với con, con cảm giác thế giới này đều là người xấu, nhân cách xấu xí, không bao giờ có thể bằng phẩm chất cao thượng này của con." Đại sư cái gì cũng không nói, đưa cho anh ta một túi to, bảo anh ta nhặt rác, người đàn ông nhét đầy túi, đột nhiên tỉnh ngộ, nói, "Đại sư, thầy muốn nói với con thế giới này tựa như bịch rác, bảo con phải dùng sức mạnh mà bao dung nó, ra nước bùn mà không bị nhiễm theo đúng không ạ." Đại sư cười lắc đầu, lại đưa cho anh ta một cái túi to, "Tôi chỉ là muốn nói cho cậu, ảo tưởng, cứ tiếp tục ảo tưởng đi." / Kèm ảnh: Ha ha ha

Dư Vũ theo trên giường nhảy lên, "Mẹ nó, Độc Kê Thang này!"

Rồi sau đó cô không để ý trên mạng nữa, đóng máy tính, ngủ, ngày mai còn có việc..

Sáng sớm, đất Hoàng Mao, Thư Trữ lái xe ra ngoài, mới ra khỏi cửa tiểu khu, lúc này đường còn không có ai, một chiếc xe vọt tới, Thư Trữ vội vàng tránh nó, nhưng vẫn quá sát, xe đối phương và xe vô "lệnh" một tiếng

"Tôi mẹ nó!" Cô còn chưa tức giận xong, "Phanh!" Một tiếng, xe của Thư Trữ suýt nữa vắng mất.

Theo tiếng nổ, lỗ tai của cô vang lên, cả người tê rần, nên sau đó cái gì cũng không biết.

"Gâu gâu gâu!" Dư Vũ đang ở nhà ngủ, một tiếng chó sủa kêu lên.

Anh đứng lên mở cửa, "Hoàng Mao? Sao mày lại ở đây."

Hoàng Mao cắn quần của anh kéo ra ngoài, Dư Vũ sùng sốt, "Mày làm gì thế? Không phải là mày cùng Thư Thư đi tiệm sao?"

Hoàng Mao kêu, ngực Dư Vũ căng thẳng, giống như có chuyện xấu gì xảy ra vậy.

"Bịch bịch bịch" Dư Vũ hoang mang rối loạn chạy xuống, mãi cho đến bên trái đường của tiểu khu.

"Thư Trữ!"

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chính trị gia ở thành phố

Edit: melbounje

□

Trong đầu Dư Vũ trống rỗng, chỉ thấy máu của Thư Trữ chảy ra cùng gương mặt tái nhợt.

Xe cứu thương chưa có tới, anh cũng không dám làm gì, hơi thở của Thư Trữ thì mong manh, máu ở đầu không ngừng chảy ra, đã một thời gian rất lâu rồi anh không thấy màu đỏ của máu đó.

Dư Vũ nhẹ nhàng nắm tay của cô, ghé vào bên cửa xe, run run đưa tay vào muốn sờ mặt cô, hai chân bước tới. Bên cạnh khắp nơi đều là kính thủy tinh, Hoàng Mao thì ghé vào bên cạnh, kêu "gâu gâu gâu" đầy tức nộ.

Lưu Gia là một y tá, khi nhận được điện thoại báo rằng có tai nạn ô tô, cô cùng một vị bác sĩ khác tìm đến nơi đó.

Người đàn ông kia cô biết, là Dư Vũ.

Một vị minh tinh nhỏ, cũng coi như là thần tượng của cô, người này diễn rất hay. Có video anh ấy diễn rồi up lên mạng làm cho cô rung động, nhưng nhìn trên mạng không bằng hiện tại, anh ấy ghé vào bên cửa sổ xe, còn bị kính thủy tinh làm xước sát, máu nhỏ xuống.

Người này không hề hay biết, một người cao hơn 1m8, giờ đây nhìn chằm chằm bên trong xe, miệng lải nhải nói, mặt đầy nước mắt, khóc thành một đũa ngọc.

Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ, không thể đụng vào đầu của bệnh nhân bị thương.

Ở bệnh viện.

Bác sĩ ở bên trong phòng giải phẫu, Lưu Gia sửa sang lại này nọ, liền thấy mình tỉnh nhỏ kia ngơ ngác ngồi dưới đất, trên người đầy vết máu loang lổ, khó mà nhận ra là ai, quần áo nhàu nhĩ nhiều nếp, bên cạnh anh là một con chó vàng, tha thiết nhìn vào phòng giải phẫu.

Bên trong kia là một cô gái, thật hạnh phúc.

...

"Thế nào rồi? Thế nào rồi?"

"Tạm thời không có chuyện gì, bệnh nhân bị chấn động não, xương cốt không gặp vấn đề gì lớn, nhưng trong thời gian ngắn không được xuống giường đi lại, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, không thì rất dễ lưu lại di chứng."

Thấy Hoàng Mao, bác sĩ nhủ mày, "Bệnh viện không cho phép mang thú cưng vào."

Dư Vũ gật đầu, "Được, tôi đem nó đi ngay."

"Đề tôi nhờ y tá băng bó tay cho anh." Bác sĩ nhìn tay anh nói.

Dư Vũ gật đầu.

Thư Trữ được đẩy ra, anh chạy nhanh đến, nhìn người độc miệng thường hay nói móc anh hàng ngày, hiện tại lại yếu ớt nằm ở trên giường bệnh, anh đi qua, ngồi xổm xuống.

"Phá Thư, mau tỉnh dậy đi."

Anh nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mặt cô, lại nhanh chóng rút lại, tay cô truyền nước biển nên lộ ở bên ngoài, Dư Vũ nhẹ nhàng dùng chăn che tay lại cho cô.

Anh sờ tay cô một chút, vẫn rất lạnh, anh cầm tay cô, nhẹ nhàng nắm, sưởi ấm cho cô.

Anh ngừng đầu nhìn bốn phía, lại sờ sờ bàn tay lạnh ấy, lấy điện thoại ra, gọi cho Dư Bắc.

...

"Mẹ nó, tiểu chung tình của anh như thế nào rồi?"

Dư Vũ cũng không thèm nhìn anh, "Cho em một phòng bệnh VIP đi."

"OK."

"Thế nào? Rơi vào rồi sao?" Anh cười như không cười mà nói.

Dư Vũ nhìn về phía anh, biểu cảm có chút ngưng trọng, gật gật đầu, còn nói.

"Đem con chó này về chăm sóc giúp em vài ngày nhé." Anh sờ sờ Hoàng Mao, lần này nó thực sự làm cho anh phải nhìn bằng con mắt khác.

Dư Bắc gọi một cuộc điện thoại, Thư Trữ đã được đưa đến phòng VIP, Dư Vũ ở bên cạnh ngồi một hồi lâu, sờ sờ mặt cô, lúc này mới nghiêm mặt đi ra.

"Ai làm?" Là em dâu, hay là một em gái rất tốt trong ấn tượng của mình, Dư Bắc cũng có chút tức giận, càng không cần nói đến tâm tình của Dư Vũ hiện tại.

Sắc mặt Dư Vũ càng thêm đáng sợ, "Bị ông đây tìm được, ông đây sẽ khiến cho kẻ đó không bao giờ hết phiền toái!"

Vỗ vỗ vai anh, Dư Bắc thở dài, khó khăn lắm nó mới đứng đắn được, chắc là to chuyện rồi.

Dư Bắc dắt Hoàng Mao không tình nguyện đi rồi, Dư Vũ ngồi ở bên cạnh Thư Trữ tròn tròn mắt nhìn cô, đáng tiếc cô luôn luôn không có mở mắt đáp lại.

Rạng sáng 4 giờ.

"Bác sĩ, bác sĩ, cô ấy sốt rồi!" Dư Vũ hoang mang chạy đến.

Bác sĩ đi lại, đo nhiệt độ và nhìn miệng vết thương của cô, hỏi Dư Vũ,

"Lúc nào thì bắt đầu như này?"

"Vừa rồi không lâu, hơn 3 giờ vẫn chưa có chuyện gì."

Biểu cảm Dư Vũ có chút gấp rút, nói chuyện rất nhanh, vì có rất nhiều bệnh nhân khác do người nhà chăm sóc không kỹ, mà ảnh hưởng đến trị liệu.

Y tá đi lại tiêm, nghe xong có chút kinh ngạc, bệnh nhân phát sốt lúc rạng sáng, người nhà đã lập tức gọi bác sĩ, có khi người này đã được chăm sóc cả đêm.

Bởi vì là phòng VIP nên có y tá túc trực ở đây 24h, chú ý tình huống của bệnh nhân, mà người này vẫn chăm bệnh nhân không ngủ, cảm tình của bọn họ đối với anh, đại khái là tốt lắm.

"Cậu cũng đi ngủ đi, bệnh nhân không có chuyện gì, nguyên nhân là do miệng vết thương, phát sốt cũng là chuyện bình thường."

Dư Vũ gật đầu, nhưng anh không ngủ. Làm sao mà ngủ được chứ, cứ nhắm mắt lại, tất cả đều là một màu đỏ, Thư Thư còn nằm ở đằng kia, anh không chăm, trong lòng anh không nở.

Ngày hôm sau, một giờ chiều, Thư Trữ mới mơ mơ màng màng mở mắt, trong đầu đau như là bị kim đâm, nói cũng nói không nên lời, chỉ đau đến không làm gì nổi, cô định lác lác đầu.

"Thư Thư, đừng nhúc nhích, ngoan." Anh đưa tay ra đỡ Thư Trữ.

"Đau~" Thư Trữ gian nan phát ra một tiếng, thanh âm khàn khàn ôn nhu.

Trong lòng Dư Vũ như nổ ra đến nơi.

Cô lại bắt đầu bắt đầu chuyển động, đầu như muốn nổ tung vậy.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không nên động đây, ngoan ngoan, để tôi xoa xoa cho cô nhé, cô không cần hoảng." Dư Vũ dè dặt cô lại, nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, vùng thái dương của cô bị băng bó, lại là chấn động não, cần bản không thể nào xoa được thái dương.

Dư Vũ nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng và nói, "Không đau không đau."

Thư Trữ rất nhanh đã lại ngủ thiếp đi, Dư Vũ thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, động tác trên tay không ngừng, mãi cho đến khi không vuốt được nữa mới nhẹ nhàng buông ra.

"Phá Thư, cô yên tâm, tôi sẽ báo thù cho cô." Trong mắt anh lóe lên sự tàn nhẫn, đây là lần đầu tiên anh lộ ra biểu cảm như vậy, đáng tiếc Thư Trữ đang ngủ, nên không có thấy.

"Bệnh nhân tỉnh rồi thì có thể cho cô ấy ăn thức ăn lỏng, lúc rửa mặt phải chú ý miệng vết thương, không được gặp nước, đầu của cô ấy còn chưa thể động đây, tuyệt đối không nên làm cho cô ấy hoảng..."

Dư Vũ nghiêm cẩn, tỉ mỉ nghe bác sĩ nói, còn hỏi vài câu, thật sự là một biểu cảm nghiêm trọng trước nay hiếm có.

"Anh trai phòng kia đối xử với bạn gái thật tốt."

"Đúng vậy, hai ngày nay cũng chưa thấy anh ấy ngủ, luôn luôn thức chăm chỉ kia."

"Tôi hôm qua tôi còn thấy anh ấy cầm khăn lông, rửa mặt cho cô ấy, thật ôn nhu. Chắc chắn, loại đàn ông tốt này chắc không dành cho mình đâu?"

Hai y tá đang trực ban nhăm chán, vừa vặn nói chuyện bát quái chút.

"Há mồm ra nào."

Thư Trữ rất là không quen với bộ mặt ôn nhu dịu dàng này của Dư Vũ, hai ngày nay đầu đau, lại ù tai, người này thường thường ở bên tai cô thì thâm linh tinh.

Muốn báo anh ngậm miệng lại thì nói không nên lời nói, hôm nay vừa tỉnh lại, miễn cưỡng có chút tinh thần, Dư Vũ liền một mặt ôn nhu đút cô ăn cháo.

Cô có chút ngượng ngùng, nhưng vì đói, nên cũng gian nan há mồm, ăn một miếng.

Cô ăn thật sự chậm, còn có một chút cháo ăn không hết, hơi hơi dính ra khóe miệng.

Dư Vũ dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau, tiếp tục ôn nhu, "Đến đây, lại ăn thêm chút đi."

Ăn com xong Dư Vũ rửa bát, Thư Trữ nhìn bóng lưng của anh, có chút ngáy người, người này không có quý trên thân sao?

Đến cùng vì đau đầu, cô không tỉnh bao lâu, lại mơ hồ hồ ngủ mất.

Trước khi ngủ nhìn bóng lưng Dư Vũ, khóe miệng cô hơi vênh lên, trong lòng lại hơi hơi ngọt.

Lúc Dư Vũ thấy cô đã ngủ, anh đi qua, nhẹ nhàng hôn mũi cô, đi ra phòng bệnh.

"Tốt, tốt." Y tá cứng ngắc duy trì nụ cười, nghe anh nói hơn mười phút.

"Anh ra ngoài bao lâu ạ?" Y tá khẽ cười, bệnh nhân nơi này đều là các khách quý của cô mà.

"15h30 về."

"..." 15h30 về thì có bao nhiêu lâu đâu mà anh dặn tôi nhiều vậy để làm chi?!

Dư Vũ đi rồi, y tá lại thảo luận.

"Wow, anh ấy nói gì mà lâu vậy?"

"Người đó là sự chúng ta chăm sóc không tốt cho bạn gái của anh ấy."

"15h30 anh ấy về, anh ấy dặn khi bạn gái tỉnh thì cho cô ấy ăn cháo đã ninh để trong nồi, cũng không cần cho cô ấy ăn nhiều quá. Còn cái gì mà rửa mặt thì rửa nhẹ nhàng, mở cửa sổ hơi h, chú ý không được để bạn gái anh ấy lộ người ra, còn nữa..."

"Được rồi, đừng nói nữa, anh trai này kĩ tính thật đấy."

"Đúng vậy, mà mấu chốt là không biết cô bạn gái này có tỉnh trước khi anh ấy về không nữa."

...

Lúc Dư Vũ đến, anh cũng gọi vài người cơ bản đến đây.

"Đại Ngư, nghe nói chị dâu bị xe đụng phải?"

Dư Vũ gật đầu, "Tôi vội chuyện của Thư Thư, nên không để ý bên kia, bọn họ đã xóa sạch tất cả bằng chứng, cảnh sát điều tra không ra."

"Còn bằng chứng là camera ở trên đường thì sao?"

"Cơ bản thì đã dọn dẹp sạch sẽ."

"Mẹ nó, vậy còn gì nữa?" Lưu Cư An kinh ngạc nói, tốc độ như vậy, xóa toàn bộ camera theo dõi ở mấy tuyến đường, quyền lực không nhỏ.

"Chỉ có đường ** là còn, nhưng mà quá nhiều xe, phía trước lại có vài chỗ chắn camera nên căn bản tìm không thấy."

"Bên cục cảnh sát thế nào?" Trang Minh cau mày.

"Đã lập án, nhưng không có động tĩnh."

Nhất thời có chút trầm mặc.

"Đại Ngư, sợ rằng người này cũng cứng cáp đấy."

Mất Dư Vũ trợn to, "Cứng thì thế nào? Mẹ nó chả lẽ tôi để hấn ta đâm chết người phụ nữ của mình sao?!"

Chưa đã chưa ngủ hai ngày, mắt có tia máu đỏ, lúc này anh mở to hai mắt, cộng với cảm xúc bên trong khiến anh hoàn toàn khác với trước kia.

Trang Minh dè anh xuống, "Không cần tức giận, chỉ cần không phải lãnh đạo cấp cao, thì tôi có thể can thiệp."

"Chẳng qua cậu đã nghĩ kĩ chưa thôi? Chắc chắn sẽ phải nói vụ này với ba mẹ cậu, lần này sợ là căng đây."

Có 49 nhà chính trị gia ở thành phố, rất dễ gặp phải nhân vật lợi hại, mấy người Trang Minh cũng là lo lắng anh xảy ra chuyện gì mà thôi.

"Được rồi, tôi có suy nghĩ riêng của mình, các cậu giúp tôi đề ý một chút, xem có thể tìm ra người đó không."

Mấy người gật đầu, Dư Vũ liền phải đi về.

"Mối đến có tí như vậy, ăn một chút gì rồi đi đi?"

Dư Vũ lắc đầu, "Không được, Thư Thư còn đang ở bệnh viện."

Vừa đi ra khỏi cửa, điện thoại liền vang lên, anh vừa nhìn, là ba anh.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chứng cứ

Từ chương này nạn phép đổi cách xưng hô từ tôi-cô sang tôi-em, còn Thư Trữ vẫn gọi Dư Vũ là tôi-anh, đến khi nào chính thức yêu đương thì mình đổi sang anh-em nha mọi người.

□□□□□□□□□□

Dư Vũ nghe máy, là ba anh, Dư Liên Thắng là một người nói chuyện rất trực tiếp, vừa mới nghe thì đã,

"Người yêu của con bị người ta tông phải?"

"Con còn đang theo đuổi cô ấy, tạm thời chưa phải người yêu."

Dư Liên Thắng nhíu mày, *"Nghiêm túc?"*

"Nghiêm túc."

"Được, con muốn thế nào tùy con, không cần xúc động, có việc gì thì nói với ba mẹ. Không cần bỏ ngựa đầu xe, con muốn..."

Còn chưa nói hết, chợt nghe trong điện thoại truyền đến một giọng nữ, *"Đưa tôi, để tôi nói chuyện với con trai."*

"Con trai, vợ bị khi dễ không thể tha thứ, muốn ba mẹ giúp không?"

"Tạm thời không cần."

"Ừ, con phải chú ý an toàn đấy, con dâu thế nào?"

"Còn đang nằm viện, chưa thể đứng dậy được."

"Ôi trời, có cần mẹ đi thăm không?" Trong giọng nói của bà lộ ra một chút chờ mong. Dư Vũ nhanh nhanh nói,

"Không cần không cần, chờ con xác định quan hệ đã, lúc đó con sẽ đưa cô ấy tới ra mắt mọi người."

Hiện tại để mọi người gặp, chẳng phải là bại lộ...

Dư Vũ vừa chạy về bệnh viện là đúng tròn 2 tiếng anh ra ngoài.

"Cô ấy đã tỉnh chưa?"

Y tá lắc đầu, cho nên không phải là chúng tôi không làm được theo yêu cầu của anh nhé anh trai, mà căn bản là vì cô ấy còn chưa dậy nữa.

Dư Vũ đi vào phòng bếp nhỏ nhìn nồi cháo, anh nghĩ cô chưa tỉnh, cháo cũng chín rồi, sau đó anh tắt bếp, mang rác đi xuống.

Lúc lên lầu, anh gặp một người trong thang máy, ăn mặc cũng đẹp, đáng tiếc mặt mũi bầm dập.

"Nhìn cái gì?!" Hắn ta trừng mắt nhìn Dư Vũ, một bộ dáng đại ca giang hồ.

"Cậu không nhìn tôi sao biết tôi nhìn cậu?"

"Mẹ nó!"

Dư Vũ cười lạnh, vừa đúng lúc cửa thang máy mở, *"Đã bị đánh thành như vậy rồi mà vẫn còn ngông cuồng!"*

Dư Vũ bình tĩnh đi về phía trước, đem tiếng người kia mắng chửi để ở sau lưng, người như thế, vừa nhìn đã biết chính là cặn bã của xã hội.

Lúc trở về Thư Trữ vừa tỉnh, anh bước nhanh tiến lên, ghé vào bên giường, *"Tỉnh rồi sao, ăn một chút gì đi?"*

Mới Thư Trữ giật giật, có chút khàn khàn, *"Anh ăn rồi sao?"*

Dư Vũ đem giường nâng lên một chút, rót một cốc nước ấm đi tới, muốn dùng thìa đút cho cô.

Thư Trữ nhẹ nhàng giật đầu, *"Đừng dùng thìa."* Cô thấy hơi ngại.

Cô muốn vươn tay trái, Dư Vũ đề lại. Trên tay cô còn rất nhiều vết thương, đều bị băng lại.

Anh đem cốc đưa tới khóe miệng cô, Thư Trữ ngượng ngùng há miệng.

Uống qua nước, Dư Vũ múc một chén cháo, cô ăn được hai miếng liền không ăn nổi nữa.

Dư Vũ liền lấy thìa ăn hết, lại đi múc một bát, ngồi chỗ khác ăn.

Hiện tại anh không thể gục ngã được, còn một trận chiến ác liệt khác đang chờ anh.

Thư Trữ ngượng ngừng nhắm mắt lại, giả bộ ngủ, bên tai hơi hơi dò lên.

Dư Vũ ăn xong rồi rửa bát, anh cho rằng Thư Trữ đã ngủ, theo thường lệ anh nhẹ nhàng hôn ở chóp mũi cô, rồi sau đó nằm trên sofa, ngủ một giấc.

Cô mờ mắt ra, mặt đã đỏ ửng lên, Thư Trữ cắn răng, người này...

...

"Không phải anh phải đi quay phim sao?" Mấy ngày nay tinh thần cô đã tốt hơn, đã có thể ngồi dậy uống nước, Dư Vũ còn có thể đỡ cô đi lại ở trong phòng một chút.

Anh lắc đầu, "Không đi nữa."

"Hả?"

"Tôi từ chối rồi."

"Từ chối?" Thư Trữ tròn tròn mắt, cơ hội tốt như vậy, anh...

"Tôi đỡ hơn rồi, anh có việc thì cứ đi đi."

Dư Vũ nhận lấy nước một chút, khẽ ngẩng đầu.

"Nhưng tôi đã nói, để củ cải đen vào đoàn làm phim."

Thư Trữ có sững sốt, Dư Vũ đem nước bung lên, đưa cho cô, "Đừng đoán mò, cơ hội để hot của ông đây còn nhiều lắm, mấy nhân vật nhỏ như vậy tôi không hiếm lạ gì."

Anh nói thật sự nhẹ nhàng, mi mắt hơi híp, một đôi mắt kéo dài, trong mắt tất cả đều là tình ý.

Thư Trữ dôi tâm mắt, cô có chút không dám nhìn vào ánh mắt anh.

Buổi tối, Thư Trữ ngủ rồi, Dư Vũ mới nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa phòng bệnh, gọi một cuộc điện thoại.

"Cái gì?! Cậu nói cái gì?! Này, Đại Ngư, hợp đồng đã kí rồi đó, cậu nói hủy liền hủy? Cậu nghĩ gì đấy, không có khả năng."

"Thật xin lỗi, tôi có chuyện quan trọng, chỉ trong hai tuần này thì không xong kịp."

Người đại diện căn bản không nghe lời này, "Tôi nói cho cậu, nếu không muốn sự nghiệp đi xuống, thì cậu lo mà đến đóng phim đi."

"Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi sẽ đăng bài xin lỗi ở Weibo, chuyện này thế nào tôi cũng nhận, thật sự tôi có việc bận không đi được."

Nói xong anh liền trực tiếp cúp điện thoại.

Nửa giờ sau, người đại diện lại gọi lại.

"Bên đoàn làm phim không nhận lí do của cậu, nhưng bọn họ đồng ý cho cậu mười ngày, họ sẽ làm việc với nam và nữ chính trước, mười ngày, được không?"

Dư Vũ chỉ nhẹ giọng nói, "Cảm ơn."

Người đại diện tuy rằng cũng ít có thể lực, nhưng chỉ cần có cơ hội, sẽ luôn luôn giúp đỡ anh. Trước kia là anh không hiểu, hiện tại anh đã biết, trên thế giới này, người đối xử tốt với bạn không chỉ lúc nào cũng gần với lợi ích, mà cũng vì lòng tốt nữa.

...

"Đại Ngư, có tiến triển rồi."

Dư Vũ bị những lời này gọi tới chỗ bọn họ thường xuyên tụ tập, vừa vào cửa, anh bị một gương mặt quen thuộc hấp dẫn sự chú ý.

"Lục Xuyên?"

"À, là tôi, Dư Gia còn nhớ rõ không?" Cậu ta nói kiểu cung kính anh.

Dư Vũ khoát tay, "Nói đi, chuyện gì?"

Mạnh Triệu ném tới một tấm hình, là một người đàn ông hơn 20 tuổi, đáng vẻ lưu manh. Dư Vũ liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là tên mặt mũi bầm dập đến bệnh viện hôm nay.

"Người này, chính là người đụng phải chị dâu, con trai độc nhất của của phó bộ **, Trâu Chính Dương. Hôm đó cậu ta đi Hummer, đụng phải chị dâu." Mạnh triệu đá chân Lục Xuyên, "Nói đi."

Lục Xuyên lấy lòng cười cười, thịt trên mặt nhăn thành một nhúm.

"Bạn bè của anh họ tôi, cùng người này miễn cưỡng cũng gọi là quen, mấy ngày hôm trước nghe nói anh ta bị ba đánh, tâm tình không tốt, lúc đó bạn của anh họ tôi cũng có mặt, nghe thấy anh ta nói ở chỗ ** đụng phải người, cho nên mới bị ba đánh."

"Có người hỏi anh ta, không sợ xảy ra chuyện gì sao, Trâu Chính Dương nói ba anh ta đã ra tay, camera theo dõi bên đường đều đã hủy, nói không ai có thể tìm được ra là anh ta, cũng không ai dám tìm đến anh ta. Bằng không anh ta sẽ giết chết cái người kia hại anh ta bị đánh."

Lục Xuyên kể rất sống động, phảng phất như cậu ta ở ngay hiện trường lúc đó vậy. Rồi sau đó lại cười cười lấy lòng, đôi mắt híp thành sợi chỉ.

Sắc mặt Dư Vũ càng ngày càng khó coi, hàm răng cắn chặt, hốc mắt vỡ toang, gân xanh trên trán giật một chút.

"Mẹ nó cái thằng lưu manh này!"

"Đại Ngư, bình tĩnh." Trang Minh có sự nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Mạnh Triệu cũng nói, "Đại Ngư, cậu nghe cho xong tình huống đã."

Dư Vũ ngẩng đầu nhìn anh, nắm tay nắm chặt, Thư Thư bị tên này đụng phải sao?

"Hai ngày này bọn tôi đi điều tra một chút, ngày chị dâu xảy ra chuyện thì Trâu Chính Dương cùng vài bạn bè ở lưu vực Sơn Trang chơi một đêm, sáng sớm tỉnh mơ rượu cũng chưa tỉnh hẳn, liền lái xe trở về, một mình mang theo một cô gái. Đến chỗ đường **, bọn họ liền đụng phải chị dâu."

"Gần đây sau đánh con trai, Trâu Kiến Quốc sợ xảy ra chuyện gì, nên đã sớm xóa mọi bằng chứng. Trâu Kiến Quốc là phò bộ, nhưng anh họ của ông ta còn là người bậc trên, nhà họ Trâu cũng coi như có quyền thế, Đại Ngư..."

Dư Vũ biết cậu ta muốn nói gì.

Đây là lần đầu tiên anh lộ ra biểu cảm tàn nhẫn, và cũng là lần đầu tiên đám người Mạnh Triệu thấy, *"Tôi sẽ không bỏ qua cho hần ta."*

Từng chữ một, theo từ trong miệng anh mà nói ra.

...

Thư Trữ thừa dịp Dư Vũ không ở đây, cô nhờ y tá dẫn mình đi toilet, rồi sau đó bật nước tắm rửa, nhờ y tá đi lấy cho cô một bộ đồ bệnh nhân mới.

Dư Vũ vừa về, liền thấy y tá vội vàng vàng đi lại, cầm trên tay đồ bệnh nhân.

"Thưa anh, anh có thể đưa cho bạn gái anh giúp tôi được không, hiện tại tôi có chút việc gấp."

Rồi y tá không để ý tới phản ứng của Dư Vũ, xoay người liền vội vàng vàng đi, anh cầm quần áo có chút ngáy người.

Đẩy cửa đi vào, Thư Thư không ở trên giường, cửa toilet đóng. Dư Vũ nhẹ nhàng gõ cửa.

"Thư Thư? Quần áo này."

Bên trong không có động tĩnh, Dư Vũ còn nói, *"Em không cần tắm kỹ quá đâu, cẩn thận dính nước."*

Bên trong truyền đến một âm thanh nhẹ nhàng, *"Ừm."*

Một lát sau, bên trong vẫn không động tĩnh, *"Thư Thư? Em không có chuyện gì chứ?"*

"Không, không có chuyện gì..." Giọng của Thư Thư có chút cấp bách.

Dư Vũ nửa tin nửa ngờ.

"Quần áo..." Anh gõ cửa, Dư Vũ đem quần áo tiến dần lên, bên trong lại luôn luôn không hề có động tĩnh.

"Nếu em không ra, anh sẽ đi vào."

Cửa mới từ từ mở ra, Thư Trữ mắc cỡ ngại ngùng ngó ra, Dư Vũ thấy đây là lần đầu tiên cô ngượng ngùng.

"Sao đấy?"

"Cái kia... Gọi giúp tôi y tá đi."

"Có chỗ nào không thoải mái sao?" Dư Vũ vội vàng tiến lên.

Thư Trữ cắn răng một cái, *"Họ hàng của tôi đến rồi!"*

"Ai?" Họ hàng nào cơ?

"Bà đi!"

Mặt Đại Ngư bỗng chốc đỏ lên, anh áp ứng, *"Em muốn cái kia?"*

Thấy anh thẹn thùng, Thư Trữ cũng cảm thấy bất xấu hổ hơn, cô cười nói, *"Anh mua cho tôi?"*

"À..." Theo tiếng à này, cô chỉ còn kịp nhìn thấy một bóng lưng.

"Nè... Cũng không cần anh phải đi mua thật mà, ngại thật đấy." Cô bĩu môi, lại đột nhiên nở nụ cười.

Dư Vũ chạy đến cửa siêu thị, vòng vo một lúc, cắn răng đi vào.

Tìm một lát mới tìm được chỗ bán cái đó.

Anh bỗng nhiên thấy choáng, nhiều loại như vậy sao?

"Chào cậu, cậu muốn mua gì?" Bác gái bán hàng ở siêu thị đứng đằng xa, cười tiến lên.

Dư Vũ xấu hổ như đầu, bác gái cười, *"Mua cho bạn gái sao? Để tôi chọn cho, con trai các cậu chắc không biết mấy cái này đâu."*

Một bên bác gái vừa lấy còn vừa nói, *"Thằng nhóc cậu đối xử với bạn gái thật là tốt, mà là bạn gái hay là vợ vậy?"*

Dư Vũ lập tức nghiêm mặt, *"Hiện tại là bạn gái, tương lai là vợ."*

Bác gái cười ha ha, *"Cố lên! Đúng rồi, có muốn lấy đường đi không?"*

Nói xong đưa cho anh một cái túi, rồi sau đó hơi hơi ái muội cười, *"Mấy ngày này tính tình của con gái không tốt, cậu phải nhịn xuống nhé."*

Dư Vũ nhận lấy, chạy trốn chết.

...

"Này..."

Thư Trữ nhận, thấy có cả ban ngày lẫn ban đêm, *"À, thật ra chỉ cần mua ban ngày thôi."*

Dư Vũ cảm đường đó, ánh mắt né tránh, đi vào bếp.

Thư Trữ cười tộm

"Uống chút đi này," Anh đưa nước đường đó cho cô, Thư Trữ nhận, uống một ngụm, cảm thấy ấm cả người lên.

"Đại Ngự, tôi có thể về chưa?"

"Em vẫn còn chưa khỏe hẳn đâu." Dư Vũ cau mày, kiên quyết không đồng ý.

"Nhưng tôi có thể đi lại được rồi."

Dư Vũ lắc đầu, không đồng ý, lúc anh đầu cùng Trâu Chính Dương, Thư Trữ cũng chưa khỏe lên hẳn.

"Em không ở lại bệnh viện, không sợ để lại sẹo sao?"

Một câu này chạm đến đáy lòng cô. Lần này Thư Trữ bị thương từ ót bên trái, đến trên thái dương một chút, phải khâu mấy mũi. Và trên tay, trên đùi đều có vết thương phải khâu lại.

Ngày hôm qua bác sĩ đổi thuốc, nhìn ánh mắt cô xem cánh tay mình, Dư Vũ vĩnh viễn cũng quên không được.

Cô nói không có chuyện gì, nhưng chắc hẳn thân cô hiểu rõ cảm giác của mình hơn qua lớp da kia. Là một cô gái ngủ muộn một chút cũng kêu than da sẽ bị xấu đi, làm sao có thể không quan tâm vết sẹo có thể lưu lại vĩnh viễn này.

"Đại Ngự, viện phí hãy để tôi trả nhé." Thư Trữ cũng nghĩ, thôi ở chỗ này cho khỏe hẳn, nếu về nhà lại bị gì thì sao, để lại sẹo là nhất định rồi, nhưng sức khỏe cũng quan trọng.

"Được." Dư Vũ gật đầu.

"Đúng rồi, người gây ra chuyện đã tìm được chưa?"

Dư Vũ thu dọn bát một chút, "Rồi, đã lập án, cũng đã có một ít chứng cứ."

"Có chuyện gì nói với tôi nhé, tôi nhất định phải tận mắt thấy hẳn ta ngồi tù."

Ánh mắt cô có chút lạnh, tai họa bất ngờ này, người gây ra nó đừng hòng thoát được.

Dư Vũ gật đầu, kiên định nói, "Được, cùng nhìn hẳn ta ngồi tù."

...

Thư Trữ ngủ, Dư Vũ lái xe đi đến nhà Mạnh Triệu, câu nói đầu tiên chính là, "Có chuyện gì sao?"

Hai người ngồi xôm ở ban công, Dư Vũ nhận điều thuốc, ngậm ở ngoài miệng, Mạnh Triệu cho anh chút lửa.

Anh thuận thực hút một hơi, một làn khói mờ ảo bên miệng chậm rãi tan ra.

Thật lâu không hút, vậy mà cảm thấy hương vị rất kì quái.

Mùa này, buổi tối khuya ở ban công từng đợt gió thổi đến, Mạnh Triệu nắm thật chặt quần áo.

"Đại Ngự, cậu có ý kiến gì không?"

Dư Vũ hít một hơi, ánh mắt híp lại.

"Tổ cáo hẳn ta."

"Không có chứng cứ." Mạnh Triệu nói chuyện thẳng thắn, điều này cũng là lí do tối nay anh tìm Dư Vũ.

Dư Vũ lại hít một cái, ánh mắt hơi trầm xuống, không nói chuyện.

"Mấy người Lục Xuyên này dám vụng trộm nói cho cậu, nhưng nếu bắt hẳn làm chứng, hẳn sẽ không dám, hơn nữa điều này cũng không tính là chứng cứ."

Dư Vũ vẫn trầm mặc, đem tàn thuốc ấn trên mặt đất, dùng chân hung hăng mà đạp.

"Người anh em, giúp tôi tra người phụ nữ hôm đó của hẳn ta, cậu xem có được hay không rồi báo tôi nhé."

Mạnh Triệu gật đầu, Dư Vũ đứng lên bước đi.

...

Ba ngày sau, lưu vực Sơn Trang.

Dư Vũ đội hai tiếng, rốt cuộc cũng thấy Trâu Chính Dương ôm một người phụ nữ, cùng vài người cả trai lẫn gái đi ra.

"Trâu Chính Dương." Dư Vũ tiến lên.

Trâu Chính Dương ngẩng đầu nhìn anh, có chút ấn tượng, chính là người đã từng nói ầu ẩu với mình vài câu.

"À, tao còn chưa tìm đến mây, mà mây lại tìm tới cửa sao."

"Người tông xe trên đường ** chính là mây nhì, người bị tông đó là người phụ nữ của tao."

Trâu Chính Dương nhìn anh, không tiếp lời này.

Edit: melbournje

"Mây tìm tao làm cái gì? Tìm đến mắng sao?"

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, anh nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh, ánh mắt nhú lại.

"À, đây không phải là Liễu Như Ngôn bị Trình Đoạn Dịch vút bỏ sao? Thế nào, hận Thư Trữ vậy nên đi tìm Trâu Chính Dương diễn trò anh anh em em sao?"

Mặt Liễu Như Ngôn biến sắc, "Anh không được nói bừa."

"Làm sao lại là nói bừa? Không phải cô làm tiểu tam rồi bị đá sao? Lại tìm được người bao nuôi rồi à?" Rồi sau đó anh nhìn về phía Trâu Chính Dương, tặc lưỡi nói, "Lão Trâu thích đồ người khác không cần sao? Chắc chắn, gu lạ đấy."

Trâu Chính Dương nhào tới, hai người đánh nhau, Dư Vũ một mình đánh với Trâu Chính Dương cũng không có vấn đề gì, nhưng đây là địa bàn của bọn họ.

Trâu Chính Dương cùng vài bạn bè đi tới, Dư Vũ một mình chấp n người, đơn phương bị đánh, anh che mặt, miệng không ngừng khiêu khích.

"Ha ha, là một người đàn ông, một cậu ấm, lại thích đồ người khác không cần, đụng vào người ta là chạy, mày tin không, kiểu gì cũng có ngày mày vào tù thôi."

"Con mẹ mày!" Hấn hung hăng đá anh một cước, hai người đề anh lại, Trâu Chính Dương nắm chặt tóc của anh, da đầu Dư Vũ rất đau, hấn ta đem mặt anh nâng lên, trào phúng nhìn anh.

Sắc mặt Trâu Chính Dương hung ác, "Mày không có cách nào đâu, tao nói cho mày, ông đây đã khiến người phụ nữ của mày xảy ra chuyện, hiện tại đem mày nghiền nát, cũng chả là vấn đề!"

Dư Vũ cười nhạt, "Mày thực cho rằng tao không có chứng cứ sao."

"Xìy! Đừng hòng lừa tao, có bằng chứng nào tao cũng xóa hết rồi, cho dù có, tao cũng xóa đi được."

Rồi sau đó hấn ta hung hăng đem đầu anh nhấn xuống đất, "Đánh!"

Dư Vũ nằm liệt trên mặt đất, Trâu Chính Dương mang theo vài người bạn rời đi, Liễu Như Ngôn muốn nắm tay hấn ta, nhưng bị hấn ta lườm, nên chỉ dè dặt cẩn trọng đuổi theo, cô ta quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Dư Vũ một cái.

Mọi người đi rồi, Dư Vũ chậm rãi đứng dậy, xoa xoa máu trên khóe miệng, trên mặt không bị thương nhiều, nhưng trên người rất nghiêm trọng.

Nhưng Dư Vũ lại cảm thấy như mình không đau, anh sờ sờ máy ghi âm giấu trong người, lấy bóng tai trên tai xuống, có vết máu theo bóng tai chảy ra, là một chiếc camera mini.

...

"Sao trên tai anh lại có vết máu thế?"

Dư Vũ không thêm đề ý, "Không có chuyện gì, bấm lỗ tai không cần thận bị lệch thôi."

Ánh mắt Thư Trữ nhíu lại, "Mùa đông mà lại bấm lỗ tai, không sợ lạnh đến phát đau sao?"

Dư Vũ cười to, đem mặt đưa gần tới, "Em quan tâm tôi đấy à?"

Thư Trữ thấy anh cười đáng đánh đòn, lỗ tai hơi phồng hồng, quay mặt, không quên nói một câu, "Tôi chỉ sợ anh bị thương rồi không may làm sao ở đây thì tôi lại phải chạy đi gọi bác sĩ thôi."

Dư Vũ nghe lời đứng lên, "Biết là em quan tâm tôi rồi, yên tâm, giờ tôi phải đi ngay."

Anh ra về hoạt bát, sôi nổi ra khỏi cửa, cửa vừa đóng anh lập tức nghe răng trợn mắt, đau đến mức không kêu lên nổi.

Buổi tối ngủ cũng vậy, ngay cả xoay mình Dư Vũ cũng có chút khó khăn, cắn răng, nhưng vì không muốn đánh thức cô, gần sáng anh mới ngủ được chút.

...

"Thư, tôi đi đây có tí chuyện."

"Sao gần đây anh vội thế?"

Dư Vũ cười to, "Tôi vốn rất bận được không? Đừng quá nhớ tôi nhé, giữa trưa tôi sẽ nấu đồ ăn cho em."

Anh cười hi hi ra ngoài, Thư Trữ bắt đầu dĩ lắc đầu, cái người này.

Dư Vũ vừa ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt anh lại suy sụp, sờ sờ thất lưng đau như muốn nát, anh khắp khắp khiêng chậm rãi đi xuống lầu.

"Đại Ngư, cậu có chứng cứ gì sao?" Vừa vào cửa, Mạnh Triệu liền hỏi anh, mấy người Trang Minh cũng nhìn qua.

"Chỗ này~" Anh đem tất cả ném lên bàn.

"Lão Mạnh, tìm người nhờ họ xử lý video một chút."

Mạnh Triệu gật đầu, "Sao cậu tìm ra được chứng cứ vậy."

Dư Vũ chỉ lắc đầu, không muốn trả lời vấn đề này.

"Một phần đưa tới cục cảnh sát, một phần đưa tới viện kiểm soát," Anh dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Một phần đăng lên trên mạng."

"Đăng lên trên mạng hiệu quả không lớn, còn có thể đánh cỏ động rắn nữa." Lưu Cư An cau mày.

"Cứ giao lên cục cảnh sát để họ điều tra, đăng lên trên mạng để có sức ảnh hưởng là được rồi, tôi vẫn còn có nước lùi."

...

Xử lý qua video và ghi âm thì lập tức tung lên mạng, liền gây lên sóng to gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Mọi chuyện sẽ sáng tỏ

Đám người Mạnh Triệu dùng chứng cứ đăng lên, tìm rất nhiều thủy quân trên mạng, mới đầu còn không thấy gì.

"Bộp!"

"Tiếng gì đó?"

Thư Trữ vịn tường chậm rãi đi ra, Dư Vũ nháy nháy mắt, một mặt vô tội.

"Điện thoại hỏng rồi..."

"Không có chuyện gì, còn dùng được không?"

Dư Vũ lộ vẻ áy náy, "Không được, để tôi cầm đi sửa vậy."

Thư Trữ gật đầu, thấy anh rất áy náy, cô cười nói, "Không có chuyện gì đâu, dù sao gần đây tôi đau đầu, bác sĩ cũng nói không nên nghịch điện thoại nhiều." Hưu Thư cũng đã xin phép nghỉ rồi, điện thoại quả thật không cần lắm.

Dư Vũ lập tức gật đầu, "Được, vừa vặn gần đây tôi cũng thế, để tôi cùng em dạo, em muốn đọc sách sao?"

Ở nơi này, Thư Trữ thường hay đọc sách, rất ít khi xem tivi, nghịch điện thoại.

Thư Trữ gật đầu, "Giúp tôi mua mấy cuốn về đi."

Nghe cô nói xong, Dư Vũ cầm điện thoại cô đi ra ngoài, đóng cửa lại, mặt anh lập tức trầm xuống.

Điện thoại sáng lên, trừ vỡ màn hình, hiển nhiên không có vấn đề gì khác.

Mua sách ở dưới lầu bệnh viện, Dư Vũ đăng chứng cứ, trực tiếp xưng tên,

Đại Ngư: Người bị tông đó là bạn gái của tôi, camera bên đường không thể xem được, căn bản không có biện pháp nào tố cáo, đây gọi là quyền thế sao, tôi sẽ không buông tay đâu.

Anh trực tiếp lên tiếng, hiệu quả rõ ràng, độ khuếch tán liền lớn hơn một chút.

Dư Vũ nghĩ, không tồi lắm.

Chuyện trên mạng đã làm lớn lên, nhà họ Trâu sẽ biết, Trâu Kiến Quốc cho Trâu Chính Dương một cái tát. Sắc mặt ông ta âm trầm, lập tức đập vỡ một cái điện thoại,

"Ba~" Trâu Chính Dương nhìn ông.

Trâu Kiến Quốc định tiến lên, mẹ Trâu giữ chặt ông ta.

"Kiến Quốc, Chính Dương biết sai rồi, trước đó ông đã đánh nó thành như vậy, sao giờ còn đánh nữa?"

"Tôi mà không đánh đứa con mất nết này, sớm muộn gì nó cũng đem nhà họ Trâu chúng ta đi xuống! Nói cái gì cũng đều dám nói, Trâu Kiến Quốc tôi sao lại có đứa con trai vô dụng thế này cơ chứ."

"Ba, con sai rồi, tại thằng đó uy hiếp con, nói muốn đưa con vào tù..."

"Con trai, đừng sợ, không ai có thể đưa con vào tù được!"

Trâu Kiến Quốc trừng mắt nhìn mẹ Trâu một cái, "Con hư tại mẹ, nó như vậy là do bà cứ che chở nó đấy. Trâu Chính Dương, mấy ngày nay mày ở nhà ngoan ngoãn đi, không được đi đâu hết!"

Trâu Chính Dương bĩu môi, đồng ý, còn đối với chuyện trên mạng, hẳn ta không lo lắng.

Quả nhiên, một thoáng chốc sau đề tài này liền mà đi xuống, bao phủ bằng một loạt tin hot khác.

"Mẹ nó!" Tuy rằng sớm đã dự đoán được điều này, nhưng loại tốc độ này vẫn nằm ngoài dự đoán của Dư Vũ.

Anh đã sớm liên hệ với một luật sư, rồi sau đó lại đăng bài khởi tố lên Weibo.

Chuyện này lại bắt đầu đi lên.

Khoảng mười giờ đêm, một ít fan của Dư Vũ unfollow, anh cũng nhận được không ít khiếu nại.

"Đại Ngư, không có động tĩnh." Mạnh Triệu có chút nóng nảy, trách cứ không có bất kỳ động tĩnh gì, lập án đã bảy ngày rồi, đối với người như Trâu Kiến Quốc, bảy ngày đã đủ để ông ta chuẩn bị.

Dư Vũ thờ ra một hơi, thấy nhiệt độ về bài khởi tố trên Weibo có chút đi xuống, lại đăng một bài lên Weibo.

Đại Ngư: Mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Dư Vũ là một diễn viên nhỏ mang theo chút độ hot ít ỏi, có một số người tin tưởng anh, có người lại cho rằng anh kiếm fame.

Bài trên Weibo này đăng ra không được bao lâu, người đại diện gọi điện nói, "Dư Vũ, cậu đang làm gì đó?!"

Dư Vũ không nói gì.

"Cậu không muốn diễn nữa sao, về sau đừng lẫn lộn ở giới giải trí nữa."

"Đại Ngư, đây là thời cơ phát triển tốt của cậu, tôi không biết cậu trêu chọc ai, nhưng với thân phận và địa vị của người ta, cậu đâu lại được sao?"

"Tôi chỉ vì muốn tốt cho cậu thôi, thu tay lại đi."

Dư Vũ nhìn bầu trời có chút u ám, mãi mới nói chuyện, "Trên người bạn gái tôi có rất nhiều chỗ bị thương, não bị chấn động, bất tỉnh mấy ngày, hiện tại thường xuyên bị đau đầu, cô ấy yêu cái đẹp như vậy, mà phải khâu liền mấy mũi, về sau sẽ lưu lại sẹo..."

Đầu bên kia điện thoại thật lâu không có tiếng gì, một lát sau mới nói, "Đại Ngư, đại khái thì sắp tới công ty sẽ khởi tố cậu, trước tiên cậu nên chuẩn bị một chút đi."

Đã nói như thế rồi, người đại diện cúp điện thoại xong, Dư Vũ lại đăng bài lên Weibo.

Đại Ngư: Các người có thể lực lắm đúng không? Tôi vừa đăng bài lên, công ty liền muốn khởi tố tôi, các người đúng là thứ bại hoại của xã hội.

Trên mạng cãi nhau ồn ào, chuyện này thật là tốn không ít sự quan tâm, nhưng độ chú ý không cao cũng không ít.

Dư Vũ hít thật sâu, lấy tay vỗ vỗ mặt, điều chỉnh biểu cảm, đem khước miệng hướng lên trên mà kéo, mang theo nụ cười đi vào cửa.

Thư Trữ nằm, nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng mở cửa mới mở mắt.

"Đến rồi sao?"

"Ừm, gặp bạn nên về trễ, đói bụng không?"

Thư Trữ nghĩ lắc đầu, vừa lắc một tí liền cau mày, vuốt đầu, về mặt thoáng khổ.

"Thư Thư, Thư Thư, sao vậy?" Dư Vũ sốt ruột tiến lên, bắt lấy tay cô, lập tức rung chuông.

Bác sĩ còn chưa đến, Thư Trữ liền nằm sấp bên giường, sắc mặt tái nhợt, dường như không có ý thức.

"Thư Thư!" Dư Vũ cả người hoảng loạn, luống cuống tay chân.

...

"Bác sĩ, sao lại thế này?" Hai mắt anh đỏ bừng, sốt ruột hỏi.

"Không có chuyện gì, dĩ chừng thôi, chú ý nghỉ ngơi, tình huống cụ thể như nào, sáng ngày mai chụp CT sẽ rõ."

Dư Vũ gạt đầu, có người lại đẩy thu dọn trên đất, anh đi lấy một chậu nước ấm, nhẹ nhàng lau mặt cho Thư Trữ.

Edit: tô (thật ra vẫn là mình nhưng là một cái tên khác:v)

"Thư Thư, Thư Thư." Anh ôn nhu gọi tên của cô, ôm tay cô.

Anh lại nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Trâu Chính Dương."

Hơn tám giờ sáng ngày hôm sau, Thư Trữ còn đang mơ mơ màng màng ngủ, Dư Vũ cùng nhóm y tá đưa cô đi chụp CT, rồi sau đó lại đưa về phòng bệnh.

Hơn mười giờ, Dư Vũ hầm cháo xong, Thư Trữ miễn cưỡng ăn một chút rồi lại ngủ say.

Không có vấn đề gì lớn, chính là dĩ chừng, truyền thuốc có tác dụng yên giấc, nên Thư Trữ lại ngủ.

Khoảng mười giờ rưỡi, Dư Liên Thắng gọi cho anh một cuộc điện thoại.

"Đại Ngư, tiến triển như thế nào?"

"Vâng."

"Vâng cái rắm, con cho là ba không biết sao, có chứng cứ mà không dùng được chứ gì."

"Ba, có thể giúp con tra một chút xem đối thủ của nhà họ Trâu là ai không..."

Đầu điện thoại bên kia phát ra tiếng cười rất khê, "Có lẽ cho con đi ra ngoài năm năm cũng tốt." Ví dụ chuyện như bây giờ mà ở mấy năm trước, chả biết Dư Vũ đã làm gì rồi, nhưng giờ anh đã chậm rãi bắt đầu thói quen dùng trí óc để suy nghĩ, thì mọi chuyện đều là việc nhỏ.

"Ba tìm con chính là để nói chuyện này, ba đang chuẩn bị gửi cho con, chuyện này ba cũng giúp không được bao nhiêu, chỉ có thể báo cần tiền thì nói."

"Cảm ơn ba." Dư Vũ nháy nháy mắt, cúp điện thoại xong, nhìn xuống tin nhắn Dư Liên Thắng gửi.

Anh mở cửa phòng bệnh, Thư Trữ còn đang tái mặt nằm, Dư Vũ lẳng lặng nhìn một lát.

Anh nhẹ nhàng khép cửa lại.

...

Nhà họ Bạch ở một nơi rất nghiêm, Dư Vũ vào không được, hiển nhiên đột nhập cũng không thực tế.

Mục tiêu của Dư Vũ là Bạch Chúy, cũng là bộ trưởng (chương trước mình có edit là phó bộ gì đó, sorry mng là bộ trưởng nha), mọi người đồn là một người rất là chính trực, gia đình hạnh phúc, có hai đứa con ưu tú.

Người này thoát nhìn có chút hung ác, Dư Vũ đi theo ông ta liên tục ba ngày, mới biết vị trí của ông ta.

Ban ngày dĩ làm, Dư Vũ không gặp được, tan tầm trực tiếp theo đuôi xe đuôi về nhà họ Bạch, hai ngày trước ông ra đều như thế, nhưng hôm nay ngày thứ ba, ông ấy không trở về nhà ngay, ngược lại lại đổi xe đi sang một chỗ khác, là một khu biệt thự.

Dư Vũ không dám lại gần, cho nên không biết ông ấy vào đấy làm gì.

Phải nói, bọn họ là những người bận rộn, không chừng ngày mai lại đi đâu đó. Cả buổi tối này ông ta đều ở bên ngoài, may mắn là, sáng sớm hôm sau, có một người phụ nữ mặc đồ màu trắng có họa tiết ô vuông tiến ông ấy ra ngoài, Dư Vũ mới chụp ảnh lại.

Chạng vạng ngày thứ tư, lúc Bạch Chúy tan tầm, Dư Vũ đi tới tiểu khu kia. Dùng ảnh đã chụp để hỏi nhà của người phụ nữ đó, rồi gõ cửa.

Người mở cửa là bảo mẫu, "Ai vậy?"

Dư Vũ mỉm cười, "Tôi muốn tìm vợ của ông Bạch Chúy." Hai chữ vợ này vừa nói ra thì từ bên trong có một người phụ nữ đi ra, nhìn gần mới phát hiện, bụng người này hơi to, thoát nhìn rất có khí chất.

"Bạch phu nhân, có thể giúp tôi liên hệ một chút với bộ trưởng Bạch Chúy không?"

Từ Tuệ nhăn mày, "Tôi không biết cậu nói ai."

Dư Vũ nở nụ cười, đem ảnh đã chụp đưa cho bà ta.

...

Nửa tiếng sau Bạch Chúy về, không nhanh không chậm, khuôn mặt rất nghiêm túc, nhưng cơ thể hơi gầy cùng khuôn mặt chính khí, không hiểu sao lại làm cho người ta yên tâm. Ông ta vừa vào cửa, câu đầu tiên chính là, "Tiểu Dư tiến sinh, để cậu đợi lâu rồi."

Dư Vũ nhủ mày, *bảy chữ (chắc theo tiếng Trung là 7 còn dịch ra Tiếng Việt thì nhiều hơn) Bạch Chúy nói anh liền nhận ra có vấn đề, như thế ông ta biết anh là ai, biết anh vì chuyện gì mà đến vậy. Một cái tên, đã nói lên rằng ông ta còn biết một người khác, Dư tiến sinh, tức ba anh, Dư Liên Thắng.

"Bộ trưởng Bạch, nghe danh đã lâu bây giờ mới gặp." Anh cười đứng lên, giống như là gặp trưởng bối.

"Ngồi đi, không cần khách khí, tôi biết ba cậu, cậu cứ gọi tôi là chú là được."

Dư Vũ ngồi xuống, vào thẳng chủ đề, "Chú Bạch hẳn là biết tôi đến đây vì lí do gì."

Bạch Chúy lấy ra ba chén trà, một ly cho Dư Vũ, một ly cho Từ Tuệ ngồi bên cạnh, một ly của mình rồi bung lên, nhấp một ngụm.

"Biết, nhưng tôi chỉ có thể nói, lực bất tòng tâm."

Dư Vũ nở nụ cười, "Bộ trưởng Bạch, tôi biết chú có biện pháp, tôi cũng không cần chú làm cái gì, chú ngăn giúp tôi bộ trưởng Trâu là được, không để cho ông ta làm việc gì trái pháp luật, chắc chú cũng không hy vọng thấy ông ta tự hủy tương lai của mình, tự đào hố chôn mình chứ."

Có thể là do Bạch Chúy cảm thấy Dư Vũ giờ giọng như này cũng không thú vị lắm, đột nhiên liền nói trắng ra một câu, "Trâu Chính Dương đi, thì Trâu Kiến Quốc vẫn còn ở lại, vì sao tôi phải giúp cậu?"

Dư Vũ nở nụ cười, bung ly lên, nhấp một ngụm, "Trà ngon thật."

Rồi anh mới nói, "Đúng, chính là Trâu Kiến Quốc còn ở lại. Con trai bị người ta hại, sợ là sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi đâu."

Bạch Chúy bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên cười ha ha, "Dùng khí của Tiểu Dư cậu tăng thật nhanh, cậu là tiểu bối, gọi tôi một tiếng chú, có chuyện gì tôi đương nhiên sẽ giúp cậu, chiều cổ một chút."

Dư Vũ nguyên ý để bản thân làm mỗi, xem như ứng với lời Bạch Chúy nói, "dùng khí gia tăng".

...

Hai người còn nói vài câu, Bạch Chúy luôn mãi nói với cường điệu sẽ chiều cổ anh, cũng bảo anh chú ý an toàn, lúc này Dư Vũ mới đi.

Từ Tuệ tựa vào người Bạch Chúy, "Cứ như vậy đáp ứng cậu ta sao?"

Bà ta bĩu môi, còn có chút không vui vì anh uy hiếp bà.

Bạch Chúy sờ sờ bụng bà ấy, nở một cười, "Người chết là người giữ bí mật tốt nhất."

Điều diễn viên nhỏ này muốn chính là Trâu Chính Dương, còn Trâu Kiến Quốc chỉ vì để giúp mình thôi, nhưng cái Bạch Chúy muốn chính là nhà họ Trâu, và tội đã thương người cùng tội giết người, có sự khác nhau rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Anh là ai?

Edit: melbounje

□

Dư Vũ rời khỏi, sau đó nhanh chóng lái xe đến bệnh viện, mấy ngày nay anh chưa thể nào tới đó, chỉ có một mình cô ở viện, mà anh lại còn cảm điện thoại của cô, không biết cô đã nhầm chán thành cái dạng gì rồi.

Đẩy cửa phòng bệnh, cô ngồi ở ghế tựa, gần cửa sổ, nhìn bên ngoài, cầm trên tay một quyển sách, nhưng tầm mắt lại không ở trên sách.

Dư Vũ đi qua, dùng âm thanh hơi hơi khàn khàn hỏi cô, "Ăn cơm chưa?"

Thư Trữ gạt đầu, anh định đi qua nắm tay cô, tưởng đã nắm được tay cô, anh muốn xem tay cô có ấm không, nhưng Thư Trữ tránh được.

Tay Dư Vũ dừng ở giữa không trung.

"Ăn qua rồi." Giọng nói Thư Trữ có chút thanh lãnh, có chút chờ mong và có chút thống khổ.

Dư Vũ ngồi xồm xuống, nhìn cô, hốc mắt cô có chút hồng, chắc là mấy ngày nay cô không thể nào ngủ.

Anh không để ý tới cái giấy dựa của cô, anh găt gao cầm lấy tay cô, nhìn mặt cô.

"Thật xin lỗi."

Trong mắt Thư Trữ có nước mắt hơi trào ra, cô đã đợi thật lâu, có lẽ anh có nỗi khổ riêng, thật sự có chuyện quan trọng.

Nhưng để nghĩ thông suốt mà không nghĩ luẩn quẩn là hai chuyện cực kì khác nhau.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, thật sự là khi bị bệnh con người ta yếu ớt hẳn, chịu không nổi một chút ủy khuất.

Cô điều chỉnh cảm xúc một chút, nhìn về phía anh.

"Không có chuyện gì, anh ăn cơm rồi sao?" Thư Trữ hỏi anh.

Dư Vũ lắc đầu.

"Vậy thì ăn chút đi, anh xem trong bếp còn gì hay không, hoặc là gọi món gì về ăn đi."

"Được." Anh đứng lên, vào bếp nấu cháo, vẫn mức cho Thư Trữ một bát trước.

"Tôi ăn qua rồi."

"Ăn một chút nữa đi." Dư Vũ thận trọng nhìn cô, vẫn cứ cầm lấy bát.

Thư Trữ nhận.

...

Hai ngày sau anh liền ở cùng cô, chờ lập án.

Hôm sau, tin tức lúc trước bị áp chế đột nhiên lại lên đầu đề.

Dư Vũ sững sốt, gọi điện thoại cho ba anh.

"Ba, là ba cho tin kia lên sao?"

"Không phải." Dư Liên Thắng gần đây cũng rất để ý chuyện này của bọn họ, nhưng chuyện này ông không phải ông làm.

Dư Vũ nhăn mày, "Sẽ không phải là đám Mạnh Triệu, có việc gì bọn họ sẽ cùng con nói, Bạch Chúy cũng không có khả năng, có thể không động thủ thì ông ta tuyệt đối sẽ không động thủ."

"Con tìm được Bạch Chúy rồi sao?"

"Vâng, con có một tìm ông ta nhanh nhất."

Dư Liên Thắng nghĩ nghĩ, nói, "Bạch Chúy rất khó tìm, làm sao con lại tìm được ông ta."

"Con tìm người tình của ông ta."

Mấy Dư Liên Thắng nhăn cẳng chặt, "Con uy hiếp bà ta?"

"Chụp ảnh lại, bằng không bà ta sẽ không thừa nhận mình quen Bạch Chúy."

Dư Liên Thắng đứng lên, từ toà nhà cao tầng nhìn xuống, người cùng xe đều biến thành con kiến.

"Con không làm sai, phương pháp cũng đúng, nhưng con phải nhớ kỹ, Bạch Chúy không thể tin, mà con lại nắm giữ chứng cứ tác phong bất chính của ông ta."

Dư Vũ cau mày suy nghĩ một lát, "Lập án khẳng định có thể thành công, Trâu Kiến Quốc sẽ ngăn cản, Bạch Chúy sẽ phản kháng lại, viện kiểm sát bên kia hẳn là không giúp. Để Trâu Chính Dương sa lưới thì không vấn đề gì, nhưng Trâu Kiến Quốc hoặc là người nhà họ Trâu khẳng định sẽ trả thù, nếu Bạch Chúy muốn thanh danh trong sạch, không lưu lại chút nhược điểm gì thì sẽ chờ nhà họ Trâu động thủ trước, trai cò đầu nhau, ngư ông đắc lợi."

"Ừm, đúng, Dư Vũ, dây vào Trâu Chính Dương, con sẽ rất nguy hiểm."

Thế gia không chỉ hai nhà Trâu, Bạch, Dư Liên Thắng ông đã thương hành nhiều năm, đã hợp tác với rất nhiều người, quan hệ muôn hình vạn trạng, liên quan đến lợi ích của rất nhiều người. Nhưng muốn những người này vì mình mà chống lại nhà họ Trâu là không có khả năng, quyền lợi quyền lợi, trước quyền sau lợi.

Hai nhà Bạch, Trâu sẽ không đường đường chính chính thu thập Dư Vũ, chỗ tối khó lòng phòng bị.

"Con trai, ba tìm vài người vệ sĩ cho con, đừng từ chối."

"Được, cảm ơn ba." Dư Vũ không có từ chối, Bạch Chúy thật sự không đáng tin.

Buổi tối ngày lập án đó, Thư Trữ đổi thuốc băng bó.

Bác sĩ gỡ băng trên đầu cô ra, Dư Vũ đứng ở bên cạnh, cường chế nắm tay cô.

Lúc bôi thuốc Thư Trữ có nhủu mày, Dư Vũ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cô, nhìn một cách nghiêm túc miệng vết thương màu đen đỏ kia của cô.

"Đem gương cho tôi, tôi muốn nhìn một chút."

Dư Vũ gượng ép nở nụ cười, "Nhìn cái gì, vẫn tốt lắm, nhanh chóng quấn băng rồi đi thôi."

Thư Trữ bĩu môi, thái độ cứng rắn, "Để tôi nhìn xem."

Bác sĩ cùng y tá có chút khó xử, Thư Trữ liền muốn đứng lên, Dư Vũ đề cô lại, tìm cho cô một chiếc gương bé.

"Thật sự không xấu, vẫn đẹp lắm"

Thư Trữ nhìn gương, một gương mặt trắng nõn nà nhỏ nhắn, ở phía trên đầu lại có một miệng vết thương như con rết. Mặt cô hiện tại quả thật không thể nói rõ là xấu, nhưng có một vết sẹo, thoạt nhìn cũng có vài phần đột ngột.

Cô im lặng, cô thường rất để ý đến mặt mình, vết thương nhỏ như một viên đậu cô cũng không cho phép, nhưng hiện tại đã có một vết sẹo, lưu lại ở trên mặt cô.

Dư Vũ thấy cô sững sờ, lấy lại gương, nói, "Băng bó rồi đi thôi."

Bác sĩ chạy nhanh tới làm việc, Dư Vũ nhẹ ôm lấy cô.

Bác sĩ và y tá đi rồi, Dư Vũ ngồi xổm xuống, nghiêm cẩn nhìn cô, "Không bao lâu nữa thôi, chắc chắn tên gây ra chuyện này sẽ phải đi tù ăn cơm."

Thư Trữ đột nhiên ôm anh, gào khóc.

...

Lập án thành công, Trâu Chính Dương nhận được lệnh triệu tập.

"Ba, tại sao có thể như vậy?"

"Cầm miệng!" Trâu Kiến Quốc hung hăng trừng cậu ta, liếc mắt một cái, xoa mày, vì chuyện này, ông ta phải xuống mặt đi cầu xin anh họ, theo lý thuyết thì không có khả năng lập án, hay là do Dư Liên Thắng sao?

Ông ta lấy điện thoại ra, ở trong thư phòng gọi một cuộc điện thoại, một lát sau, đen mặt đi ra.

"Kiến Quốc, là ai?" Mẹ Trâu tiến lên hỏi.

Trâu Kiến Quốc lắc đầu, "Không phải là Dư Liên Thắng, là quan. Cụ thể là ai thì không biết, nhưng người muốn nhìn Trâu Kiến Quốc tôi xảy ra chuyện thì có một đồng, Bạch Chúy, Diệp Thành, Lưu Gia, đều có khả năng."

"Vậy phải làm sao bây giờ đây? Dù gì cũng đã mở phiên toà, không thể để Chính Dương xảy ra chuyện gì được!"

Trâu Kiến Quốc nhủu mày đi vào, một lát sau, trong thư phòng lại có tiếng điện thoại vang lên, đứng lên đi vào tiếp, xa xa chỉ có thể nghe thấy một tiếng, "Anh họ."

Một lát sau, Trâu Kiến Quốc đi ra, nói với mẹ Trâu, " (1) Tiên hạ thủ vi cường."

...

"Mọi người chờ ở chỗ này xem." Dư Vũ nói với mấy người vệ sĩ.

Dư Liên Thăng tìm được người rất lợi hại, thoát nhìn rất bình thường, ăn mặc tùy ý, tuyệt không dễ nhận ra.

"Ở ngoài phòng bệnh chờ đi." Trong đó một người lên tiếng.

Dư Vũ nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Lúc lên lầu anh đột nhiên nói, "Các anh có đồng nghiệp nữ không?"

Mấy người sững sốt, chỉ nghe anh nói, "Liên hệ giúp tôi hai người vệ sĩ nữ đi, giúp tôi bảo vệ vị hôn thê của tôi một chút."

Mấy vệ sĩ vội gật đầu, "Khi nào thì đến?"

"Càng nhanh càng tốt."

"Được, tôi sẽ liên hệ ngay, trưa mai sẽ đến."

Dư Vũ gật đầu, sáng ngày mai là bắt đầu chuẩn bị mở phiên toà, đi tầm trưa hẳn là không thành vấn đề, nhà họ Trâu chắc là chưa động thủ.

Lúc đi liên Thư Trữ đang nói chuyện rít với các y tá, Thư Trữ còn cười cười, cảm xúc thoát nhìn rất tốt.

Dư Vũ thấy vậy, không có đi vào, xoay người mang theo mấy người kia rời đi, còn muốn đến pháp viện một chuyến, chuẩn bị cho ngày mai mở phiên toà.

...

"Ài, Thư Thư, sao gần đây bạn trai cô cứ thần thần bí bí vậy?" Y tá Giáp cười hỏi cô, mấy người đã ở với nhau chỗ này cũng được vài ngày, đều tương đối quen thuộc.

Thư Trữ lắc đầu, "Không biết anh ấy vội cái gì."

Y tá Át cười nói, "Khẳng định là việc quan trọng, bằng không làm sao có thể bỏ cô được chứ, mấy ngày hôm trước cô không biết đâu, nhìn bộ dạng đau lòng kia của anh ta, chặc chặc."

Thư Trữ ngượng ngùng cười cười, từ khi cô nằm viện tới nay, biểu hiện của Dư Vũ quả thật thuyết phục rất nhiều vấn đề, đúng là hoạn nạn gặp chân tình. Chỉ là không biết dạo đây anh làm gì, luôn không thấy bóng dáng đâu.

Thư Trữ hoạt động một lát, trở về rửa mặt đi ngủ.

Sớm hôm sau, y tá đi lại nói, "Thư Thư, có người tìm."

Cô lên tiếng, chậm rãi đi ra ngoài.

"Thư Thư."

Thư Trữ cau mày, phun ra ba chữ, "Liều Như Ngôn."

Liều Như Ngôn đi tới, tiếng giày cao gót dẫm trên đất nghe qua có chút chói tai.

Cô ta trang điểm, không giống cái sự "điềm đạm đáng yêu" trước kia, cảm khê năng, không còn sự lo lắng sau khi chia tay Trình Đoạn Dịch nữa.

"A, sao đây, mặt bị hủy rồi sao?"

Thư Trữ cười khẽ, "Dù trên mặt tôi có sẹo, vẫn đẹp hơn cô."

Liều Như Ngôn hung hăng trừng cô, lại đột nhiên nở nụ cười, "Cho cô xem video này."

Thư Trữ cau mày, Liều Như Ngôn liền lấy điện thoại, mở ra.

Một trận ẩu đả.

"Không thấy quen mắt sao?"

Bên trong vừa vụn có tiếng nói chuyện truyền ra, Thư Trữ mở to hai mắt, nhận lấy.

"Mày thực cho rằng tao không có chứng cứ sao."

"Xùy! Đừng hòng lừa tao, có bằng chứng nào tao cũng xóa hết rồi, cho dù có, tao cũng xóa đi được."

Giọng nói rất quen thuộc, người bị đánh kia chính là Dư Vũ.

Thư Trữ trừng mắt nhìn cô ta, "Sao lại thế này?"

"Hả, cô còn không biết sao? Chuyện này nào động đến lớn như vậy, cư dân mạng còn biết rõ, vậy mà cô lại cư nhiên không biết." Liều Như Ngôn cười trào phúng, còn nói, "Người mà bạn trai cô đang chống lại chính là Trâu Chính Dương, Trâu..."

Liều Như Ngôn đem tất cả địa vị của nhà họ Trâu bày ra, "Bạn trai cô không biết tự lượng sức mình, một mình mình muốn chống lại nhà họ Trâu, sợ không kiện được, còn phải đem mạng mình ra để đánh đổi nữa."

"Đừng rồi!" Liều Như Ngôn dí sát mặt lại gần, "Ngày đó cô bị tai nạn, tôi cũng ở trên xe."

Thư Trữ cắn răng, ánh mắt nhú lại, tát một cái trên mặt cô ta. Nhóm y tá ở xa xa, chỉ có thể nhìn, nghe thì không thấy, hiện tại thấy Thư Trữ động thủ, một đám đều tiến đến gần. Dù sao Thư Trữ vẫn là bệnh nhân, hành động không tiện, nếu chịu thiệt làm sao bây giờ?

"Có chuyện gì vậy?" Vài y tá đi tới.

Thư Trữ hít sâu một hơi, "Bạn trai người này là người gây họa, hiện tại đến uy hiếp tôi."

Mấy người mờ to mắt, còn có người không biết xấu hổ như vậy sao?

Y tá Giáp lấy điện thoại ra chụp ảnh, y tá Ất nói nói, "Ha ha, cũng thật là rảnh rỗi, cô này, thay vì tốn thời gian đi chuốc lấy phiền toái, không bằng chuẩn bị tốt một chút, gây ra chuyện rồi chạy trốn, lại uy hiếp người bị hại, sợ rằng bạn trai cô phải ngồi tù nhiều năm rồi."

Liều Như Ngôn thấy có người chụp ảnh, buồn bực dậm chân một cái, nhìn về phía Thư Trữ, thấp giọng nói, "Chín giờ mở phiên toà, người đàn ông của cô sẽ không thắng, cũng không có khả năng toàn vẹn trở về."

Rồi sau đó cô ta xoay người, cao ngạo rời đi, cô ta nở một nụ cười, Thư Trữ, rốt cuộc tao cũng đã thắng mày.

Tất cả oán hận, gờ kén này không còn gì cả. Cô chỉ thấy lo cho Dư Vũ, nếu sự thật như cô ta nói, bằng địa vị của nhà họ Trâu, bóp chết một diễn viên nhỏ như Dư Vũ, Chả phải dễ như bóp chết một con kiến sao.

Thư Trữ mượn điện thoại của y tá, Lén mạng, quả nhiên náo động rất lớn, không có xuất hiện tên của cô, tất cả đều là "bạn gái Dư Vũ". Rốt cuộc cô đã hiểu vì sao Dư Vũ lại lấy điện thoại của cô, vì anh không muốn cô thấy những thứ như thế này.

Thư Trữ đăng nhập vào Wechat gửi tin nhắn cho Dư Vũ, nhưng anh luôn luôn không trả lời. Không có cách nào khác, cô chỉ có thể lấy điện thoại của bệnh viện gọi cho Dư Vũ.

Dư Vũ thấy là số của bệnh viện, vội vàng nghe máy, "Thế nào? Thư Thư bị sao hả?"

"Tôi thì không sao, nhưng anh làm sao vậy, sao lại lừa tôi?"

"Thư Thư..."

"Anh về đi, chúng ta không lên tòa án nữa. Đại Ngư, chúng ta nhường bọn họ thôi."

Dư Vũ biết là cô đã biết chuyện, anh biết tính cách của cô, khi cô nói buông tha cho đối phương thì chỉ có thể là cô đã biết thế lực của họ, không muốn anh xảy ra chuyện.

Trong lòng anh có chút cảm động, nhưng không thể để ảnh hưởng tới việc trả thù cho cô được.

"Không có chuyện gì, em đừng đoán mò, hôm nay nhất định có thể đem hán ta vào tù."

"Đại Ngư."

"Thư Thư."

Thái độ Dư Vũ có chút kiên định, Thư Trữ trầm mặc một chút, nói, "Tôi cũng đi."

Có cái gì, chúng ta cùng nhau gánh vác.

Nghĩ nghĩ, Dư Vũ đáp ứng, "Tôi tới đón em."

Cúp điện thoại, còn hơn một tiếng nữa đến giờ xét xử, Dư Vũ nói với luật sư một tiếng rồi chuẩn bị đi đón Thư Trữ.

"Cậu Dư, cậu có tiện để trò chuyện một chút không?"

Trâu Kiến Quốc đi lại, Dư Vũ vốn không để ý ông ta, lại nghe ông ta nói, "Tôi không đến để xin cậu buông ta cho con của tôi, chỉ là tôi có chút vấn đề cần phải nói, ba của cậu là Dư Liên Thắng tôi cũng biết đến, tôi đương nhiên sẽ không làm tổn thương ông ấy, nhưng mà ba của vợ tôi, có liên quan tới phương diện quân thuế, nếu bây giờ cậu không cùng tôi nói chuyện, vậy khả năng có thể ông ấy thường tìm tới nhà của cậu nói chuyện rồi..."

Dư Vũ đứng hình, tuy rằng biết Dư Liên Thắng sẽ không chịu sự uy hiếp, nhưng anh lại muốn nghe xem, ông ta còn có thể nói cái gì. Anh nói với một vệ sĩ, "Đi đón Thư Trữ hộ tôi với."

Rồi sau đó anh gọi điện thoại cho cô, nói rõ ràng.

Lúc này mới nhìn về phía Trâu Kiến Quốc.

Thư Trữ đi ra, các y tá đang chờ cùng cô, một thoáng chớp, một người mặc bộ vest đen đi tới.

"Thư tiểu thư sao? Cậu Dư bảo tôi đón cô." Thư Trữ gật đầu, chào hỏi qua với y tá rồi ngồi lên xe.

Xe cách bệnh viện càng lúc càng xa, Thư Trữ hỏi anh ta, "Dư Vũ chuẩn bị thế nào rồi?"

Người đàn ông gật gật đầu, "Rất tốt, cậu Dư đã chuẩn bị đầy đủ."

Thư Trữ gật gật đầu, dựa vào phía sau, đột nhiên cau mày nhìn nhìn cái ót của người đàn ông, lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ.

"Anh là ai? Đây không phải là đường đến phiên tòa!"

⇒ ⇨ ⇩ ⇧ ⇨ ⇩ ⇨ ⇩ ⇨ ⇩ ⇨ ⇩

(1) Tiền hạ thủ vi cường: Ra tay trước sẽ có lợi thế.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thắng kiện

Người đàn ông ngồi phía trước không nói chuyện, Thư Trữ liền muốn mở cửa, nhưng mà cửa đã bị khóa.

"Rốt cuộc thì anh là ai?!"

"Cô Thư, đi cùng chúng tôi một chuyến đi."

Thư Trữ nhăn nhu mày, "Anh là người mà nhà họ Trâu tìm đến đúng không, các người đây là đang bắt cóc đấy!"

Người đàn ông cũng không đáp lời, Thư Trữ thở mạnh ra một hơi, yên tĩnh dựa vào ở phía sau, hôm nay cô mặc quần áo phong cách dễ vận động, tay cô nhẹ nhàng sờ hướng cổ áo.

...

"Ông muốn nói cái gì?"

Trâu Kiến Quốc cười cười, "Cậu Dư, có chuyện gì không thể giải quyết kín sao? Chẳng con trai tôi phạm lỗi sai, tôi sẽ bắt nó đi xin lỗi, về sau nhà họ Trâu tôi vĩnh viễn nợ cậu một ân tình, làm bè bạn với nhau, cần gì phải náo động không vui, anh chết tôi sống chứ."

Răng Dư Vũ cắn chặt, Thư Trữ bị thương thành như vậy, các người nghĩ xin lỗi là đã xong việc rồi sao?

"Chúng ta đều là công dân tuân thủ luật pháp, nếu làm việc trái pháp luật ắt hẳn sẽ bị phạt, ngài Trâu đây hẳn là phải biết rõ hơn so với tôi chứ?"

Sắc mặt Trâu Kiến Quốc lạnh đi vài phần, "Cậu Dư, cậu thật sự muốn dùng thực lực của bản thân, hoặc là dùng gia nghiệp của ba cậu cùng nhà chúng tôi (1) cá chết lưới rách sao?"

Nếu Dư Liên Thắng mà đầu cùng nhà họ Trâu, thật sự có thể nói là cá chết lưới rách. Bọn họ có thể ép chết một thương nhân, nhưng với cấp bậc của Dư Liên Thắng, cũng có thể kéo bọn họ xuống nước.

Dư Vũ đột nhiên nở nụ cười, "Ngài Trâu, ai nói cha tôi là người đầu cùng các ông vậy, người giúp tôi cũng có thực lực ngang hàng nhà họ Trâu đấy."

"Ai dám đầu với tôi?"

Dư Vũ héch mảy, "Vậy nhà họ Bạch thì sao?"

Đồng tử Trâu Kiến Quốc co rụt lại, chau mày, thì ra là là người nhà họ Bạch, được lắm, Bạch Chúy!

Sắp mở phiên tòa, Dư Vũ nhìn giờ một chút, làm sao Thư Trữ còn chưa có đến?

Lúc này điện thoại anh vang lên, là vệ sĩ.

"Cậu Dư, không thấy cô Thư đâu, cô ấy đã bị một người già mạo chúng tôi đưa đi rồi!"

"Anh nói cái gì?!"

Dư Vũ kích động đứng lên, trong lòng hốt hoảng, tiến về phía trước nhanh hơn, "Là ông?!"

Trâu Kiến Quốc cười khẽ, "Cái gì mà là tôi?"

Ông ta không nói gì, biểu cảm thì không cần nói cũng hiểu.

Dư Vũ muốn nhào lên, nhưng luật sư cùng hai vệ sĩ cản anh lại, "Đây là ở phiên tòa đó! Bình tĩnh!"

Anh trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trâu Kiến Quốc, "Ông đây là phạm pháp, tôi sẽ không bỏ qua cho ông!"

Trâu Kiến Quốc chỉ cười, thoát nhìn như đã biết trước, "Nghe nói cô Thư bị tông nên bị thương ở đầu, cậu nói xem lại bị tông một lần nữa thì sẽ như thế nào?"

"Khốn nạn!"

"Đại Ngư, bình tĩnh." Luật sư là người mà Dư Liên Thắng tìm, tư lịch rất cao, thực lực cũng rất khỏe mạnh, phiên tòa này anh ta cũng đã hết tâm, khả năng thắng kiện cũng rất lớn.

"Mở phiên tòa rồi." Có người đến nhắc nhở.

"Cậu Dư... Phiên tòa này nên như nào, trong lòng cậu hẳn là phải biết nhỉ?"

Trâu Kiến Quốc nói xong, liền cùng Trâu Chính Dương mang theo nhóm luật sư đi vào trước, Dư Vũ hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng bọn họ.

Anh gọi cho Dư Liên Thắng.

"Ba, Trâu Kiến Quốc khốn nạn kia đã bắt cóc Thư Trữ đi rồi!" Giọng nói của anh có vài phần khò sò, phẫn nộ, vẫn có vài phần ủy khuất.

Dư Liên Thắng trong lòng đau xót, "Con cứ yên tâm lên tòa đi, bây giờ ba sẽ nhờ người đi tìm thư, con đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu."

"Ba, cầu xin ba vậy."

Hốc mắt Dư Liên Thắng đỏ lên, con ông đã trưởng thành rồi, trưởng thành trong đau khổ, khi thích một cô gái, nó đã biết có trách nhiệm hơn, buông mọi tính cách bướng bỉnh của một người con trai.

Vốn phải mài dũa năm năm, nhưng vì một cô gái, một phần trách nhiệm, anh đã trưởng thành hơn hẳn.

...

Dư Vũ ngồi trên đất, nhớ kỹ, Thư Trữ, Thư Thư.

Luật sư dẫn theo anh đi vào, bên trong phiên tòa rất trang nghiêm, ba vị thẩm phán ngồi ở vị trí trên cao, phảng phất có cái gì oan án, có cái gì ủy khuất, đều có thể có được kết quả như mong muốn.

Edit: melbournje

Nhưng mà nhìn nhìn lại người vốn nên bị bắt từ sớm là Trâu Chính Dương vẫn còn ngồi đây, Trâu Kiến Quốc thì ngồi ở vị trí bên nghi phạm.

Mà Dư Vũ cùng Trâu Kiến Quốc, ngồi cũng tương đương nhau, ánh mắt đầu lại nhau, nhưng Trâu Kiến Quốc lại mang theo vài phần thoải mái.

Sau khi đọc đơn khởi tố, nhân viên công tố hỏi Trâu Chính Dương nhận tội hay không. Luật sư nhà họ Trâu lập tức đứng lên phản đối, nói cái mà Dư Vũ đưa ra không gọi là chứng cứ, cực kì phản bác.

"Phản đối, bị cáo đang già mồm át lễ phài, nghi phạm đã chính niệm thừa nhận với tôi rằng anh ta là người lái xe, hơn nữa còn tiến hành ầu đã với tôi."

"Phản đối, chứng cứ mà nguyên cáo cung cấp là chứng cứ đã qua xử lý, theo tôi và đương sự của tôi cùng cả nhân chứng ở đây, nguyên cáo đã tiến hành nói những ngôn ngữ kích thích, đương sự của tôi lúc đó bị say rượu, nên cũng bị kích động theo, chẳng phải đương sự của tôi..."

"Bị cáo rõ ràng đang vận vẹo sự thật, đầu tiên..."

Hai bên kịch liệt tranh cãi, Dư Vũ trầm mặt xuống, trong lòng chỉ có sự lo lắng đối với Thư Trữ.

Vết thương của cô còn chưa ổn hẳn, cũng không biết hiện tại cô thế nào, nghĩ như nào, chỉ hận không thể lập tức đi tìm cô.

...

"Tôi nghĩ nguyên cáo kiện đương sự của tôi cũng không hợp lý, việc đánh nhau với nguyên cáo thì đương sự của tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng mà nói gây chuyện rồi chạy trốn, uy hiếp người ta thì không nằm trong phạm vi mà đương sự của tôi phải gánh vác trách nhiệm."

"Huống hồ, anh Dư đẩy làm mình mình, nói mình chỉ là bạn trai của cô Thư, còn không phải chồng. Thẩm phán, chúng ta không thể không nghĩ tới việc cậu Dư bởi vì một ít danh lợi hoặc là sự nổi tiếng, mà phi báng đương sự của tôi chứ? Dù sao nếu là người bị hại, sao cô Thư cũng không xuất hiện ở tòa."

Nói đến đây, Trâu Kiến Quốc nhìn Dư Vũ rồi nhẹ nhàng cười, có ý uy hiếp, không cần nói cũng biết.

Dư Vũ nắm tay nắm chặt.

Hai bên tiếp tục tranh chấp, có ý kiến, chứng cứ có thể tin, nhưng nhà họ Trâu không đồng ý, đưa ra lập luận nói Dư Vũ là bạn trai chứ không phải là chồng, mà Thư Trữ lại còn không tới, nói anh vu oan cho Trâu Chính Dương, động cơ không thuần khiết, phiên tòa tạm thời chưa có kết quả, tuyên bố tạm thời nghỉ một chút.

Dư Vũ lập tức gọi cho Dư Liên Thắng, hỏi về Thư Trữ.

"Tìm được xe của người đó rồi, đã biết định vị hiện tại của bọn họ, nhưng mà bọn họ không hề chuyển động. Dư Vũ, người ba nhờ sắp tới chỗ đó, bên con còn có thể..."

"Ba... Chú ý sự an toàn của Thư Trữ." Giọng nói của anh có sự lo lắng.

Phiên tòa lại tiếp tục, Trâu Kiến Quốc nói, "Trong vòng mười phút từ khi phiên tòa bắt đầu tiếp tục, nếu cậu không buông tay, thì cậu cũng không tìm được cô ấy đâu."

Dư Vũ cắn môi, anh chưa từng cảm thấy bất đắc dĩ như bây giờ, mấy cái tên khốn nạn này! Mấy người đều nên xuống địa ngục hết đi!

Mở phiên tòa được năm phút, luật sư nói một tiếng, "Thẩm phán, đương sự của tôi có chuyện muốn nói."

Dư Vũ dùng ánh mắt tràn ngập hận thù nhìn đối diện, run run há mồm, "Mẹ nó..."

"Chờ một chút." Vị thẩm phán bên tay trái lên tiếng, mọi người nhìn về phía ông ta.

"Nạn nhân có yêu cầu ra tòa."

Dư Vũ cùng Trâu Kiến Quốc đồng thời ngẩng đầu, một người thì tràn ngập kinh hi, một người còn lại thì tràn ngập sự không thể tin.

Thư Trữ chậm rãi đi ra, trên đầu còn băng bó, chậm rãi tiêu sái, chân còn chưa có khả lên hoàn toàn.

Cô còn cười với Dư Vũ, lập tức có người nhường chỗ cho cô ngồi cạnh Dư Vũ, Dư Vũ run run nắm tay cô.

Thư Trữ vỗ nhẹ mu bàn tay anh.

Nhân viên công tố nói, "Xin mời nạn nhân trình bày."

Thư Trữ đứng lên, "Thẩm phán, tôi không chỉ muốn tố những người này gây chuyện rồi chạy trốn, uy hiếp đe dọa người bị hại, còn tiến hành bắt cóc tôi, có ý đồ muốn phá hỏng phiên tòa này."

"Nạn nhân có chứng cứ gì không."

Thư Trữ nhìn Trâu Kiến Quốc, cười một cái lạnh như băng, "Có, người bắt cóc đã bị bắt được, có thể thẩm vấn để tìm ra chủ mưu."

Dừng một chút, cô đầy tự tin nói,

"Một khác, tôi có video về hiện trường vụ án lúc đó."

"Không có khả năng, không có khả năng, không thể có video gì cả, rõ ràng là đã xử lý sạch sẽ rồi!"

Trâu Chính Dương từ xa xa nhìn thấy Thư Trữ lấy ra một chiếc USB hình con cá nhỏ, lúc này mới thật sự hoảng, hô to gọi nhỏ, nhìn về phía Trâu Kiến Quốc.

Trâu Kiến Quốc nhắm mắt lại, một mặt tuyệt vọng, là ông ta dạy con sai, hết thuốc chữa rồi.

Thư Trữ cười, thu hồi "USB" trên tay, "Thẩm phán, bị cáo đã nhận tội."

...

Trâu Chính Dương uống rượu, gây chuyện rồi chạy trốn, uy hiếp người bị hại, ấu dâm Dư Vũ, tất cả tội danh đều đã được thành lập.

Về chuyện vì sao còn chưa có phán xét cuối cùng, vì bắt cóc Thư Trữ một chuyện, cục cảnh sát còn muốn lấy lời khai, chờ kết quả có rồi cùng kết tội một thể.

Trâu Kiến Quốc phảng phất như già đi mười tuổi, mẹ Trâu khóc đến nỗi trời đen kịt.

Trâu Kiến Quốc đi tới, run run giọng hỏi, "Ai cứu cô?"

Người trả lời là Dư Vũ, "Đương nhiên là người có thể chịu được nhà họ Trâu, thế nào, hiện tại đã biết bản thân mình gây ra bao nhiêu thù hận rồi chứ."

"Bạch Chúy." Trâu Kiến Quốc nói ra cái tên này, như là đã nhớ rõ, ông ta xoay người bước đi, Dư Vũ, Thư Trữ, Bạch Chúy, một người cũng không thể bỏ qua!

"Cô Thư thật lợi hại, dùng một con cá giả làm USB, vậy mà khiến Trâu Chính Dương nhận tội." Luật sư gợn ngón tay cái với Thư Trữ, Thư Trữ cười khê, vuốt con cá này, đây là cái mà cô đã đánh mất, còn cái giống cô của Dư Vũ, thì cô đang để ở nhà.

Thư Trữ nhìn về phía Dư Vũ, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị ôm chặt lấy.

"Thư Thư, Thư Thư..."

Hai giọt nước mắt nóng bỏng, rơi xuống gáy Thư Trữ, hốc mắt cô cũng đỏ lên, người này chắc hẳn đã lo lắng lắm.

"Đại Ngư..."

Chờ Dư Vũ nói được bình thường đúng là không dễ dàng, anh hỏi cô, "Ai cứu em?"

Thư Trữ cười, "Tự thoát, nhưng mà có tiếp ứng."

Rồi sau đó cô bấu bấu môi nhìn sang hướng bên kia, Dư Vũ quay đầu, ngậy người một chút, chỉ phun ra hai chữ,

"ĐM!"

chỉ là phân cách thôi đừng để ý~

(1) Cá chết lưới rách: Kiểu không phải cá chết thì cũng sẽ là lưới rách, dạng như đầu sống còn á, không ngăn ngại gì nếu cả 2 cùng thiệt. (Mình giải thích theo ý hiểu riêng ạ)

Sơ lược thêm về một vài từ khó hiểu trong chap này ạ, nạn nhân thì là người bị hại rồi, bị cáo là người đã bị Tòa án quyết định đưa ra xét xử, thẩm phán thì là người được bổ nhiệm theo quy định của pháp luật để làm nhiệm vụ xét xử những vụ án và giải quyết những việc khác thuộc thẩm quyền của Toà án, Nguyên cáo là người có quyền, lợi ích liên quan trong một vụ án hình sự có đơn yêu cầu Toà án buộc người phạm tội phải bồi thường thiệt hại cho mình do hành vi phạm tội của họ gây ra. (nguồn: Google)

Ok nếu mà bạn đọc xong chap này mà thấy vô lý hay gì gì đó thì tác giả cũng có nói là chương này buff hơi nhiều nha, mng miễn cưỡng đọc tạm vậy ạ.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thư Thư? Độc Đại?

Dư Vũ thấy người đàn ông ở xa xa đang dựa vào trên xe, chỉ cảm thấy trong lòng có hàng vạn chữ "ĐM".

Trình! Đoạn! Dịch!

Anh quay đầu, thấy sắc mặt Thư Trữ vẫn còn đang nhợt nhạt, trong lòng anh liền mềm nhũn.

Mình có thể làm sao bây giờ? Đương nhiên là lựa chọn tha thứ cho cô ấy!

Anh vẫn nghiêng rằng nghiêng lợi hại, *"Sao anh ta lại ở đây?!"*

Quay lại về nửa tiếng trước.

Thư Trữ sờ hường cổ áo, là dạng áo có mũ, có một sợi dây ở cổ áo, cô rút nó ra, nắm ở trong tay. (dạng như hoodie)

Người kia đang nghiêm túc lái xe, Thư Trữ vừa nhìn hấn ta vừa chú ý bên ngoài đường, đến một quốc lộ, hai bên đều có cột bảo hộ, ven đường còn có không ít nhà.

Lúc này điện thoại của tên lái xe vang lên, hấn ta đeo tai nghe bluetooth lên rồi nói

"Sắp tới rồi, các người cứ chuẩn bị cho tốt đi."

"Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện đâu."

Hấn ta chỉ nói hai câu liền cúp máy, vừa lái xe vừa huyt sáo, tiếp tục lái xe.

"Á!"

Thư Trữ dùng sức một cách nhanh chóng, tựa như dùng tất cả sức lực của mình vậy, hấn ta không ngừng giãy dụa, xe lệch hướng, đụng vào cột bảo hộ.

"Phanh!" Một tiếng kêu rất mạnh, người đàn ông đó va vào kính thủy tinh trên cửa sổ, Thư Trữ đã sớm có chuẩn bị, nắm chặt dây áo, chỉ bị đụng vào bả vai.

Lái xe lắc lắc đầu, bắt được Thư Trữ, tránh thoát ra.

"Tao * cnm, con đàn bà thôi!" Hấn ta giữ và lấy dây của cô, liền muốn trời cô lại.

Nơi này đã xảy ra "tai nạn xe cộ", người xung quanh lục tục đi tới, Thư Trữ liều mạng giãy dụa, kêu cứu, đã có người chú ý, bắt đầu gõ cửa sổ. Lái xe hoảng hốt, chuẩn bị lái xe rồi đi.

Đột nhiên một chiếc xe dừng ở phía trước, mấy người đàn ông xuống xe hướng tới chỗ bọn họ mà đi đến.

...

"Cho nên, anh ta đã làm anh hùng cứu mỹ nhân?" Mặt Dư Vũ có chút đen.

Thư Trữ cười khẽ, không có nói thật ra lúc Trình Đoạn Dịch đi tới phía cô, nhưng trong lòng cô lại vô cùng bình thản vô tư.

Lòng cô lúc đấy tràn đầy những ý nghĩ liên quan tới Dư Vũ, chỉ nghĩ về cái đồ ngốc này.

Trình Đoạn Dịch đi tới, nhẹ giọng hỏi cô, *"Không có chuyện gì chứ?"*

"Vẫn còn ổn lắm!" Dư Vũ nhìn Thư Trữ, mi khẽ hất, trả lời vấn đề này.

Trình Đoạn Dịch cau mày nhìn anh, rồi sau đó lại nói với Thư Trữ, *"Người nhà họ Trâu sẽ không quên đâu."*

Thư Trữ còn chưa nói, Dư Vũ lại nói tiếp, *"Đương nhiên, cho nên tôi sẽ bảo vệ Thư Thư thật tốt, cảm ơn anh Trình đã cứu Thư Trữ lần này, Dư Vũ tôi cũng nợ anh một ân tình, về sau khi cần, nhất định sẽ trả lại anh."*

"Tôi cứu Thư Trữ, không cần anh nợ ơn."

"Không thể nói như vậy được, lấy chồng theo chồng, thấy chó thì theo chó, chuyện của Thư Thư, cũng chính là chuyện của Dư Vũ tôi."

Dư Vũ vỗ ngực nói xong, còn nói, *"Anh Trình ở đây nhé, tôi đưa Thư Thư đi bệnh viện."*

Rồi sau đó anh nắm tay Thư Trữ liền rời đi, đi được một đoạn, mới ho một tiếng nói, *"Em có bị thương không?"*

Thư Trữ lắc đầu, *"Tôi không sao."*

"Vẫn nên kiểm tra một chút."

Anh xoay lại, làm bộ như không thèm để ý nói, "À, đúng rồi, Trình Đoạn Dịch tuy rằng đã cứu em, nhưng em chó quên thuộc tính của hắn ta, ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ."

Thư Trữ hé miệng cười trộm, làm mặt nghiêm túc nói, "Không phải cũng có câu nói, con chó không ăn cỏ gần hang sao? Anh không phải là cỏ gần hang à."

Dư Vũ cứng đờ, nganh cổ nói, "Anh đây chính là (1) nước ở ven hồ."

"Ha ha ha." Thư Trữ không nhin được, bật cười.

Quả nhiên vẫn là nhìn thấy anh thì vui vẻ lên hẳn.

...

Hai người vào xe, chỗ lái xe cùng ghế phụ lái đều là vệ sĩ, Thư Trữ cùng Dư Vũ ngồi ở phía sau.

"Em nhất định phải cẩn thận, Trâu Kiến Quốc chắc chắn sẽ tìm cách trả thù." Dư Vũ nghiêm túc nói.

Thư Trữ ngăng đầu, "Anh cũng phải cẩn thận."

Sự lo lắng của bọn họ quả thật ứng nghiệm rất nhanh, đi được nửa đường, có mấy chiếc xe có ý đồ hướng tới phía bọn họ.

"Mẹ nó! Bọn họ muốn gây tai nạn xe không dứt sao?!"

Người vệ sĩ kia lái xe rất lợi hại, mỗi lần đều tránh được, Dư Vũ nhìn phía sau mà đánh lên cả ghế xe, cả giận nói,

"Trâu Kiến Quốc, sao ông..."

"Không phải là ông ta." Thư Trữ cau mày, cô phát hiện những người này tới có quy luật, như là đã kế hoạch từ trước, Trâu Kiến Quốc thì vừa mới kết thúc phiên tòa, hơn nữa con trai bị đá kích, tạm thời không có sức đâu để tính kế hoạch chu toàn mà trả thù.

Dư Vũ nghĩ nghĩ, đột nhiên nói, "Bạch Chúy."

Thư Trữ nhìn về phía anh, chỉ nghe anh nói, "Nếu chúng ta xảy ra chuyện thì Bạch Chúy có thể đem cái nôi này úp cho Trâu Kiến Quốc, anh đã phát hiện người tình của ông ta, ông ta đang muốn mượn đao giết người, vì hiện tại nếu chúng ta xảy ra chuyện, người đầu tiên bị hoài nghi chính là Trâu Kiến Quốc."

Thư Trữ gõ tay ở trên đùi, cười lạnh một tiếng, "Vậy chúng ta đây cứ làm ngư ông đắc lợi một hồi vậy."

...

"Bọn họ không có chuyện gì, kế hoạch còn tiến hành nữa không ạ?"

Bạch Chúy cau mày, "Dư Liên Thắng khẳng định có thể tra được là tôi động thủ, Trâu Kiến Quốc đang bị "ngã", tôi mới có thể có thời gian đối phó với những người khác."

Thư ký gật đầu.

Tại nhà họ Trâu.

"Ô ô ô, con tôi, Chính Dương..." Mẹ Trâu khóc mà trời đen kịt.

"Được, là do chính nó không tốt!" Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Trâu Kiến Quốc cũng thấy khó chịu, con trai của ông ta như vậy, ông không trông cậy vào việc nó có thể nối nghiệp mình, chỉ hy vọng nó có thể sống bình thường mà thuận lợi.

"Kiến Quốc, tuyệt đối không thể tha cho hai người kia!"

Trâu Kiến Quốc nhăn nhau mày, "Bọn họ liên thủ với nhà họ Bạch, Bạch Chúy vẫn đang nhìn chằm chằm đó."

Ông ta đứng lên, đến thư phòng gọi điện thoại.

"Anh họ."

Đầu kia điện thoại có một giọng nói rõ ràng, chỉ nghe một câu, "Tôi biết cậu muốn nói gì, Kiến Quốc, giữ sức đi, việc hiện tại cậu có thể làm đó chính là tự lo liệu cho bản thân, đừng tìm nhà họ Bạch và nhà họ Dư gây phiền toái nữa!"

...

Cúp điện thoại, sắc mặt Trâu Kiến Quốc có chút trầm, ông ta biết vì sao không ai giúp mình, sắp nhiệm kỳ mới, ai cũng đang mang theo đuôi. Lần này ông ta thật có hi vọng tiền nhiệm, Bạch Chúy hẳn là đã thu được cái tiếng gió gì, phải làm ông ta đi xuống.

Khoảng hai ngày sau, Trâu Chính Dương bị phán tội, sở hữu 2 tội mà thêm một tội nữa, bị đi tù mười năm. Người chủ mưu bắt cóc cũng phán cho Trâu Chính Dương. Trâu Kiến Quốc không có chuyện gì.

Ngày hôm sau, chuyện về Trâu Kiến Quốc và Trâu Chính Dương lại đột nhiên truyền trên mạng, tiêu đề nghe rộn cả người.

#Kính ngạc! Lại có loại công chức như này sao#

#Con trai phạm tội lớn, có ba lo hết#

#Ba tôi là Trâu Kiến Quốc#

...

Trâu Kiến Quốc đem cái cốc hung hăng vút trên mặt đất, "Bạch Chúy!"

...

"Thư, đây là Bạch Chúy làm sao?"

Thư Trữ lướt Weibo không ngừng, người này đã biết rõ rồi còn cố hỏi. Điện thoại của cô đã lấy trở lại, à, còn cái chuyện vỡ điện thoại thì sớm muộn cô cũng sẽ tính sổ với anh.

"Đáng tiếc chỉ đến đây thôi, náo động không lớn, bằng không nếu lực ảnh hưởng lớn, cấp trên cũng sẽ không bỏ qua cho ông ta." Loại chuyện này tất nhiên sẽ có ảnh hưởng không tốt, chắc chắn nó sẽ không thể tự ý khuếch tán.

Thư Trữ nghĩ nghĩ, *"Trâu Kiến Quốc thì chưa vội, anh đem ảnh chụp của Bạch Chúy gửi cho tôi, tôi sẽ gửi cho nhà họ Diệp."*

"Nhà họ Diệp?"

"Nhà (2) Diệp Cửu Chiêu."

"Ông ta không phải là người nhà họ Diệp."

"Không có chuyện gì, không thiếu gì người muốn làm hài lòng gia đình họ."

Ảnh mất Dư Vũ hít lại, *"Nhìn không ra nha, em lại có thủ đoạn như vậy."*

Thư Trữ im một chút, nghiêm túc nhìn Dư Vũ, *"Tôi không chỉ có thủ đoạn, tôi còn rất ác, tâm địa độc ác, anh còn thích không?"*

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, nhào tới, *"Hắc nữ vương phải bảo vệ vương tử của cô ấy."* (đoạn này mình để nguyên hắc nữ vương và vương tử mặc dù nghe hơi lậm convert 1 truth nma không biết tìm từ nào phù hợp mà nghe hay nữa.)

"..." Dư Vũ anh bị ngốc rồi.

...

Quả nhiên, ngày kế tiếp chuyện nhà họ Bạch vỡ lở ra, bà Bạch là Chương Trần trở về nhà, nhà họ Bạch lại náo loạn cả lên.

Lại vài ngày, còn có lời đồn rằng Bạch Chúy bị ly hôn. (Đoạn này mình dịch đỡ vì không biết câu này dịch là gì, 白備被双规了。đây là câu gốc a, có bạn nào biết làm gì cmt cho mình sửa với nhedaaa)

Chuyện này trên mạng không hề có động tĩnh gì, là Dư Liên Thắng nói cho bọn họ biết, ông ấy nói không chỉ chuyện nhà họ Diệp, nhà họ Trâu, và vấn đề người tình, mà còn có liên quan tới một đồng biệt thự giá trị, bên trong rất nhiều vật đáng giá.

Nhà họ Bạch cùng nhà họ Chương đầu đá nhau, mình vội vàng rời tay, miễn chuốc họa vào thân.

Dư Vũ cảm thán, *"Nếu người phạm đánh thân tiên, hao hết tâm tư cũng không có thành quả gì, này thân tiên đánh thân tiên, nhưng lại là đánh tới cùng."*

Thư Trữ xì cười khế, *"Hiện tại là lúc mẫn cảm, xảy ra chuyện gì cũng rất dễ dàng."*

Cô dừng một chút, *"Người phạm, cũng không phải là đánh không lại thân tiên."*

Dư Vũ có chút sững sờ, không biết cô muốn nói cái gì. Chỉ thấy cô giống như đang đăng bài lên Weibo, lúc này điện thoại anh vang lên một tiếng, anh mở lên vừa thấy, là Độc Kê Thang biến mất đã lâu

Độc Kê Thang: *Thiên đạo luân hồi, Lão Độc tôi là người bị đâm, cũng là người bị trói, may mắn là mệnh Lão Độc lớn, nên còn sống! Con trai vào tù, nhưng thủ phạm chính vẫn còn ở bên ngoài căn cứ, tôi liền hỏi, nhường con trai của ông gánh hộ ông tội bắt cóc, trong lòng ông không khó chịu sao?*

Độc Kê Thang chia sẻ lại bài mà Dư Vũ đăng lúc trước, chắc lần này cư dân mạng sẽ oanh tạc.

Tôi yêu Độc Đại: *Mẹ nó! Mấy ngày hôm trước đã thấy tin này rồi, nhìn cũng đã đọc qua, mà không nghĩ tới người bị hại lại là Độc Đại? ĐMĐM! Chúc Trâu Kiến Quốc phơi thây dầu đường!*

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: *Ôm ôm Độc Đại, gì cũng không nói, lão từ trách cứ đi!*

Chị Lưu Tam: *Mẹ, con trai rửa và tên khốn kiếp, con trai hần vô tù thì xứng đáng lắm, mà hần thì sớm muộn gì cũng theo con nót thôi!*

...

Như là nổi nước sôi vậy, ồn ào huyền ảo.

Dư Vũ: *what happened???*

Anh quay đầu nhìn về phía Thư Trữ, vẫn là một mặt khó hiểu, *"Em? Độc Kê Thang?"*

Thư Trữ nháy mắt mấy cái, *"Thứ lỗi, chính là tại hạ."*

Dư Vũ sững sốt một hồi lâu, mới tuôn ra hai chữ, **"DM!"**

Cho nên bạn gái của ông đây là Độc Kê Thang V nói tiếng trên Weibo? Fan hạng nhất của mình? Người thăm mền?

Dư Vũ ô mặt, cảm thấy đau đốn.

...

Lại lên hot search, lần này không giống với lần trước kia, rất nhiều người thấy và đề ý, cũng rất phẫn nộ, sau đó đề tài này trở nên rất nóng hổi.

Hiện tại, số lượng fan của Độc Đại đông đến kinh người, fan trung thành lại càng nhiều hơn.

Đề tài có chút giảm xuống, mọi người lại cố gắng thao tác bàn phím nhiều hơn. Bộ phận tiếp nhận đơn khiếu nại nhận được số đơn nhiều hẳn so với 2 năm đổ lại đây.

Trang web đem tin tức đè ép lại, Độc Kê Thang thường thường còn đẩy lên lại.

Buổi sáng hôm sau tài khoản của Thư Trữ đã bị khóa, quả thật trong nháy mắt chọc giận rất nhiều người.

Có người tự đăng bài đòi xử tội Trâu Kiến Quốc, càng ngày càng được nhiều người ủng hộ.

Hiện tại internet đã phát triển, tin tức lưu thông cũng mau, người bên trên lập tức xử lý Trâu Kiến Quốc, xét xử công khai.

Trâu Kiến Quốc bị huỷ bỏ chức vụ, tài sản bị tịch thu, bị phán tội lại, bị phê bình ở bàn tin buổi chiều.

Đã đòi được chính nghĩa, lí do thoái thác trên mạng cũng là ca ngợi, tài khoản của Thư Trữ lại mở lại.

Đối với chuyện này, cô viết,

↑ Mọi chuyện đã sáng tỏ, tà không bao giờ áp nổi chính, cảm ơn mọi người đã duy trì, có việc gì thì @ tôi nhé. Nếu có việc gì Lão Độc có thể giúp mọi người một phen. ps: Tìm bạn trai bạn gái thì không tính nha, Lão Độc cũng không có biện pháp. ↓

Chuyện này quá nổi bật, tất cả ánh mắt của cư dân mạng đều hướng tới Độc Đại và diễn viên nhỏ tuyến thứ 18, Dư Vũ.

Thư Trữ quay đầu, Dư Vũ ôm gối ôm, một mặt cuộc sống không còn gì để nuối tiếc mà nhìn cô.

cách đoạn again

(1) Nước ở ven hồ: Sau một hồi tra google thì mình tìm được một câu là "Nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng", đại loại là nếu ở ven hồ thì sẽ có lợi hơn người khác đó, vì nhà gần hồ nước nhìn xuống nước sẽ thấy ánh trăng. DV nói như vậy kiểu báo mình hơn Trình Đoạn Dịch.

(

2) Diệp Cửu Chiêu: Một nhân vật chính trong truyện khác của tác giả Thập Vĩ Thố, truyện tên "Sống lại cùng vợ như mạng" cho ai cần.

Má edit cái chương này đúng một ghê nếu có sai chính tả hay sai gì mng cmt giúp mình để mình sửa nhé ạ, mình cảm ơn!!!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Phì Mễ

Từ giờ đổi sang xưng anh-em vậy ha.

Dư Vũ cảm thấy, anh có thể viết hẳn một quyển sách để biểu đạt sự phần uất của mình lúc này, không được, phải là hai quyển, tên là #cảm giác khi có bạn gái là lão đại# và #bạn gái là đại lão lại gât tâm tình của tôi#

Anh nhìn về phía Thư Trữ, cô chẳng hề để ý mà lướt Weibo, Dư Vũ gặm dừ.

"Em không có gì để nói sao?"

Thư Trữ cũng không ngẩng đầu lên, "Nói cái gì?"

"Em gât anh!"

"Em lừa anh bao giờ?"

"Anh nói thiên hạ này có một người độc miệng là đủ rồi, thế nào còn có hai người..."

"Nhưng cho tới bây giờ em đã bao giờ nói mình không phải Độc Kê Thang đâu?"

Nhưng mà vấn đề là em chưa bao giờ nói qua mình là Độc Kê Thang có được không? Dư Vũ trầm nghĩ, đau lòng mà tự ôm lấy chính mình.

Thư Trữ ngẩng đầu, thấy cảm xúc của anh không tốt, nhẹ nhàng đá anh một chút, "Nấu cơm đi."

"..." Huhu, càng khó chịu~

Ăn cơm xong.

"Chúng ta làm thủ tục xuất viện đi, hiện tại em không có vấn đề gì nữa rồi."

Dư Vũ nghĩ nghĩ, gât đầu, lại đột nhiên lắc đầu, "Anh muốn đi quay phim, em ở nhà một mình sao?"

"Không có chuyện gì, em có việc của em nữa." Đã nghĩ rất lâu rồi, cũng nên bổ sung lại.

"Ừm." Dư Vũ ngoan ngoãn gât đầu.

Phong ba của hai nhà Trâu, Bạch coi như đã qua, Bạch Chúy và Trâu Kiến Quốc đã bị phế, không sợ bọn họ cá chết lưới rách với Dư Liên Thắng đến cùng nữa, huống hồ nhà họ Diệp lại như hỏ đang rình mồi.

Không thể nói là hai nhà Trâu, Bạch bị thương nặng, nhưng mà lại là vị trí quan trọng, có ảnh hưởng không nhỏ đối với gia tộc, người duy nhất đắc lợi chắc chỉ có nhà họ Diệp, bọn họ cũng không cần phải đến làm khó xử hai người này nữa.

Dư Vũ mới thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Trước khi Thư Trữ xuất viện, vài băng bó của cô sẽ được thay lại, về sau chỉ cần đi thay theo định kỳ là được.

Thư Trữ cầm lấy tay Dư Vũ, bác sĩ mờ băng ra, tuy rằng biết rõ sẽ để lại sẹo, nhưng chung quy vẫn có chờ mong rất lớn, trong lòng cô cũng có điều chờ đợi, hi vọng bản thân sẽ không có sẹo.

Dư Vũ cũng không phải khản trương hay gì, Thư Trữ không có chuyện gì là tốt rồi, nếu có thêm một vết sẹo thì anh sẽ chỉ đau lòng cho cô, chứ sẽ không ghét bỏ.

Bác sĩ thở ra một hơi, cười nói, "Không có chuyện gì, nhìn miệng vết thương rất tốt, không biết có để lại sẹo hay không, phải xem thêm nữa. Về sau cẩn thận chút, bôi thuốc đúng giờ, nếu chăm bôi thì sẹo sẽ mờ, thêm lâu một chút có lẽ sẽ không có dấu vết gì luôn."

Thư Trữ cũng nở một nụ cười, tình huống tốt hơn so với dự tính nhiều, cô lại nhìn sự quan tâm của người đàn ông bên cạnh.

Xem đi, mọi chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt nhất.

Hai người đi rồi, bác sĩ cười cười, nhắn tin cho một đồng y tá đang chờ mong.

Bác sĩ Lý: Miệng vết thương lành rất tốt, có thể sẽ không để lại sẹo.

Y tá Giáp: A a a! Thật tốt quá

Y tá Át: Vậy mà chúng ta đã ở cùng Độc Đại lâu đến vậy!!!

Y tá Bình: Nhìn về bề ngoài cùng tính cách không hề liên quan tới nhau luôn

Y tá Đinh: Làm gì có! Lần trước nhìn Độc Đại đánh cô gái tới uy hiếp mình kia khiến tôi rất thích!

...

Y tá N: Nói, mọi người có ai xin chữ ký của cô chưa?

Nói xong là một mảnh yên tĩnh, bên ngoài màn hình mỗi người đều đang thầm chờ một câu, vậy mà lại quên xin chữ ký rồi! Được Độc Đại ký tên, còn chưa bao giờ thấy qua đâu!

Y tá Giáp: Mẹ nó, đã quên..

Y tá Át: Đau lòng quá...

Y tá Bình: Vậy lúc bọn họ đến đổi bằng thì xin không?

Y tá Đinh: Huhuhu, muốn

Y tá N: Vạn phần muốn, thật khó chịu...

...

Y tá trưởng: Náo loạn cái gì thế? Chuyện này đã làm xong chưa? *Hình đo huyết áp bên giường bệnh nhân*?

...

Mọi người lại yên tĩnh, nhóm y tá im lặng, một lát sau, y tá trưởng lại gửi một tin nhắn, tưởng là sai việc gì, nhưng dòng tin nhắn đó viết,

Y tá trưởng: Đúng rồi, tôi cũng muốn xin chữ ký.

Y tá Giáp (Át, Bình, Đinh) yên lặng mà nói ở trong lòng: ĐM! Chữ ký của Độc Đại đúng là độc nhất vô nhị!

Sau khi hai người rời khỏi đây, Dư Vũ là người lái xe, hiện tại mỗi khi lái xe tìm Thư Trữ sẽ đập nhanh hơn bình thường, Dư Vũ cũng không muốn cô lái.

Đến cửa tiểu khu, có một người đàn ông cùng một con chó đang đứng ở đó.

Thấy bọn họ đi tới, Dư Bắc còn chưa có đi lại, Hoàng Mao liền thoát khỏi anh, vọt qua.

Có một cục to dùng bay tới, Dư Vũ theo phản xạ có điều kiện kéo Thư Trữ ra sau lưng, rồi sau đó liền bẻ chú chó lên.

Dư Vũ nháy mắt mấy cái, dờ dẩn nhìn chú chó trước mặt.

Hoàng Mao cũng tròn tròn mắt, dờ dẩn nhìn người trước mặt.

Rồi sau đó đồng thời,

"ĐM!"

"Ặc ặc!"

Hai bên tránh thoát khỏi đối phương, Hoàng Mao vây quanh Thư Trữ, phe phẩy đuôi, Thư Trữ ngồi xồm xuống, muốn ôm nó.

Dư Vũ chạy nhanh lại mà giữ chặt cô "Em còn chưa khỏe hẳn đâu, nó lại nặng như vậy, đừng ôm nó."

Thư Trữ nghe lời anh mà sờ sờ Hoàng Mao, Hoàng Mao giống như một con mèo mà cạ cạ cô.

Thư Trữ cứng đờ.

Cô nhìn về phía Dư Bắc, hỏi anh, "Anh chăm nó thế nào vậy? Sao gầy đi nhiều quá?"

Dư Bắc dậm chân, "Oan cho tôi quá, là chó của cô tự cau kính, cơm không chịu ăn, cái gì cũng không ăn, nếu không có Phi Mễ, không chừng nó đói thành cái dạng gì rồi."

"Phi Mễ?"

Tay Dư Bắc giật giật, trong lòng anh có cái gì đó lộ ra, "Nó này."

Một con mèo nhỏ màu trắng?

Hoàng Mao nhìn về phía nó, rõ ràng là rối rắm một chút, nhưng vẫn ngồi xồm cạnh Thư Trữ.

Con mèo nhỏ kêu một tiếng, liền muốn phi xuống dưới, Dư Bắc ôm lấy nó, "Phi Phi à, mày nhỏ như vậy đừng có mà nhảy nhót nữa."

"Nhỏ như vậy gọi là Phi Mễ sao?"

Dư Bắc nói, "Dương Dương lấy được, còn nói con mèo này lớn lên chắc chắn sẽ mập nên đặt tên nó là Phi Mễ."

Dư Vũ: "..."

Khoa trương như vậy sao, tuy Phi Mễ là mèo con, nhưng cũng không có nhỏ đến cái nỗi đó, so với một nắm tay của người đàn ông trưởng thành thì không khác nhau lắm, lông như tuyết trắng, ánh mắt thật to, ôm lấy người sờ vuốt nó.

"Mèo của ai vậy?" Thư Trữ đưa tay, con mèo nhu thuận bị cô ôm lấy.

Thư Trữ nhẹ nhàng xoa xoa nó, mèo con lấy lòng mà liếm liếm mu bàn tay cô.

"Meo~"

"Dương Dương nói tặng cho Thư Trữ." Dư Bắc nói.

Mất Thư Trữ sáng lên, Dư Vũ chạy nhanh lại nói, "Không cần không cần, ôm về đi." Không hiểu sao, Dư Vũ cảm thấy không thể mang con mèo này về nhà.

"Dương Dương tặng mà, vốn nó cũng muốn đến, vốn là bá 2 cũng muốn đến, nhưng bị bác ngăn, nói cho vợ chồng son hai người một chút không gian, chớ quấy rầy hai người."

Dư Vũ gật đầu, thức thối.

Thấy con mèo này miễn cưỡng dễ thương hơn Hoàng Mao, anh đưa tay, muốn ôm ôm.

Con mèo nhỏ "meo" một tiếng, cong người cào Dư Vũ một cái, nhưng móng vuốt còn nhỏ, không có uy lực gì cả.

ĐM, đáng yêu đây sao? Đáng yêu cái rắm!

"Ha ha ha, xem ra Phi Mễ sinh ra không phải để ôm rồi." Dư Bắc nói xong, Dư Vũ nhìn về phía con mèo nhu thuận rúc vào ngực Thư Trữ.

Nhìn mặt? Xi, mặt ông đây cũng đẹp mà?

"Được hay cái vậy?"

"Được."

Đm, con mèo háo sắc! Còn bé tí, đã thể hiện thuộc tính biến thái của mình rồi.

Dư Bắc đi theo bọn họ vào, không ở lại bao lâu, cũng đã nói một chút về việc chăm sóc Phi Mễ, liền đi về.

Dư Vũ nghe xong kia một chuỗi dài những thứ Phi Mễ không thể ăn, chỉ cứng ngắc cảm cái muối, ánh mắt u oán nhìn ba người ở sofa.

Thư Trữ đang đọc sách, Phi Mễ nằm ở trong lòng cô, Hoàng Mao nằm sấp ở bên cạnh.

Xem một lúc, Dư Vũ không hiểu sao lại thấy... Hạnh phúc?

...

Ngày hôm sau, Dư Vũ thu dọn hành lý, rồi đi tới đoàn làm phim, Thư Trữ ngủ đủ, nhìn Hoàng Mao uy hoàng cùng Phi Mễ một chút, một mèo một chó ở chung rất hài hòa.

Phi Mễ không ngủ ở ổ của mình, mà lại chạy đến nằm trong lòng Hoàng Mao, Hoàng Mao cũng tùy ý cho nó nằm sấp ở trong lòng mình.

Hai con này đều là được, thì là gì nhỉ, bạn tốt sao?

Cô chụp một tấm ảnh, đăng lên Weibo Độc Kế Thang.

Độc Kế Thang: Bạn bè tốt

Một bông hoa hồng: Một con chó?

Sông lớn đông đi: Không đúng, là một chó một mèo.

Lưu sa: Độc Đại đang chia sẻ về cuộc sống giữa mình và Dư Vũ sao?

Tôi yêu Độc Đại: ĐM, lâu trên có đạo lý.

Thành trần tặng: +1 cho lâu trên

Ngày mai: +2

...

"Ách..." Thật sự thì tôi chỉ khoe thú cưng nhà mình thôi mà...

Thức ăn cho mèo mà Dư Bắc mang theo chỉ có một ít, hai ngày nay đã ăn xong rồi, Thư Trữ thấy Hoàng Mao có chút chiều cổ Phi Mễ, liền tự mình đi ra cửa hàng mua thức ăn cho mèo.

Edit: melbounje

...

Xách đồ về, Thư Trữ chắc chắn hai tiếng, hiện tại đồ mà thú cưng ăn còn đắt hơn cả người ăn nữa, nhưng nếu tiếc tiền không chi cho chúng nó thì cũng không được, nên lại chọn đồ đắt tiền để mua.

Cô lại đến cửa hàng rồi mua đồ chơi, nhưng mà không nghĩ tới lại gặp người quen, người quen này lại còn đang cãi nhau với người khác.

Sau khi Trâu Chính Dương vào tù, không ai cho Liễu Như Ngôn tiền, chỉ có một căn phòng để ở, căn phòng kia không biết sao lại chưa bị tịch thu, dù sao sau khi Trâu Kiến Quốc rơi đài, tài sản bị tịch thu hết, nhưng nhà mà cô ở còn chưa bị thu đi, làm cô lo lắng về phòng mấy ngày.

Kết quả hôm kia đột nhiên có một người đến đây, nói căn phòng này là của cô ta, còn lấy ra giấy chứng nhận, Liễu Như Ngôn không chịu đi, người phụ nữ kia mang theo không ít người đến, trực tiếp ném Liễu Như Ngôn ra ngoài.

Liễu Như Ngôn thật vất vả mới tìm được chỗ ở, nhưng căn bản đã tiêu hết sạch tiền rồi.

Hôm nay đi ra ngoài giải sầu, liền gặp người phụ nữ này, cô đương nhiên phải đi lên tranh thủ một phen, nói đó là nhà mà Trâu Chính Dương cho mình.

Hai người nói túi bụi, cũng không ai dám lên đi khuyên, nghe một hồi lâu mới hiểu được chuyện gì.

Người phụ nữ kia cứ mở mồm lại "Trâu tiện nhân", không chịu nghe giải thích.

Thư Trữ câu môi cười, tiến lên.

"À, đây không là Liễu Như Ngôn sao~"

Liễu Như Ngôn vừa thấy cô, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt hơi có chút né tránh, thứ cô ta sợ nhất chính là để Thư Trữ thấy bản thân mình đang không tốt.

Con gái tuyệt đối không thể chột vật trước mặt người mà mình ghét được.

Liễu Như Ngôn ngẩng đầu lên, "À, Thư Trữ sao, bị hủy dung rồi thì không nên đi ra ngoài đâu, kéo dọa người ta đó."

Thư Trữ cười, lắc đầu, "Tôi bị hủy dung? Điều đáng sợ nhất chính là khi người khác bị hủy dung nhưng vẫn đẹp hơn cô, có đúng không?" Câu cuối cùng là cô đang hỏi em gái kia.

Em gái kia cũng ngẩng đầu, "Đương nhiên, vẫn đẹp hơn cô ta!"

Liễu Như Ngôn dậm chân một cái, Thư Trữ còn nói, "Đừng làm nũng, không có người đàn ông nào nhìn cô đâu."

"Thư Trữ!"

"Tiểu Liễu, những gì lần trước chị Thư đây khuyên cô ở buổi họp lớp cô có nhớ không? Một người phụ nữ mà không muốn làm, chỉ dựa dẫm vào đàn ông, chỉ có làm tiểu tam, đúng là không có tiền đồ."

"Hon nữa cô xem cô hiện tại, phần son đầy mặt, vốn là bộ mặt của quả phụ, lại biến thành thiếu nữ phong trần."

Lời nói của Thư Trữ thấm thía, mắt Liễu Như Ngôn đỏ cả lên.

Em gái kia bật cười một tiếng, gạt đầu phụ họa lời của cô, "Đúng vậy, cô nhìn cô hiện tại xem, không phải là giống gái đứng đường lắm à?"

Liễu Như Ngôn đỏ mặt chạy đi, em gái kia xách Hermes cười nói, "Em tên Diệp Thất, kết bạn đi chị."

(Bản cv để là điệp thất muội, vì không biết là em tên Diệp Thất hay cả Muội đằng sau nên mình để là Diệp Thất ha)

Thư Trữ cười, Diệp Thất nói chuyện hơi từ tính, nghe qua rất thoải mái, "Thư Trữ."

Nếu tình cảm của hai người phụ nữ phát triển tốt hơn thì nên làm cái gì? Đương nhiên là dạo phố rồi!

Hai người vừa đi dạo vừa nói giỡn và cười, Thư Trữ rốt cuộc đã biết chuyện cũ của Diệp Thất.

Có người giới thiệu cô ấy cùng Trâu Chính Dương, sau khi gặp, thấy Trâu Chính Dương nói chuyện hay, nhìn cũng không tồi, lúc sinh nhật cô bé, Trâu Chính Dương cũng tụ tập và tỏ tình với cô, rồi sau đó liền muốn đem căn nhà kia tặng cho cô.

Tuy rằng đưa cho cô, nhưng lại dựa theo quy định, điều này cũng là muốn sung công.

Nhưng cô lại phát hiện chuyện của Trâu Chính Dương và Liễu Như Ngôn, hai người liên cãi nhau, nhà kia cô muốn trả lại cho của anh ta, nhưng anh ta sống chết không đi làm thủ tục.

Diệp Thất ném vô mặt anh ta một tờ chi phiếu, liền bỏ đi.

Vốn là cô đã quên chuyện căn nhà, sau khi đi nước ngoài giải sầu một thời gian, ai biết lúc về Trâu Chính Dương đã vô tù.

Rồi sau đó nhớ tới căn phòng này, cô phát hiện có người ở bên trong, mới biết được Trâu Chính Dương tiêu hết tiền của cô, lại không dám đòi cha tiền mua phòng cho Liễu Như Ngôn. Phải biết rằng, nếu Trâu Chính Dương xin ba tiền tiêu cho cô cũng được, nhưng Liễu Như Ngôn là ai? Ba anh ta làm sao có thể nguyện ý để con trai tiêu tiền cho một người phụ nữ như này chứ?

Thế nên mới có chuyện sau này.

Thư Trữ nghe xong, chỉ thờ dài một hơi, Trâu Chính Dương người này cũng là không ra gì.

Hai người thêm phương thức liên lạc, rồi mới về nhà, Thư Trữ nằm ở trên giường, đang gọi điện thoại cùng Dư Vũ, gần đây, mỗi ngày cô đều gọi với anh ít nhất một cuộc.

"Nam chính kia thật là cừ, cái gì mà đang hot chứ, kỹ thuật diễn của anh ta á, em là không biết đâu, mỗi lần đạo diễn xem mặt đều đen đi một ít, đáng tiếc là không dám nói với anh ta, bằng không của fan của anh ta sẽ nằng thảm đoàn làm phim mất."

"Trái với anh ta, kỹ thuật diễn của anh được đạo diễn khen mấy lần. Chắc chắn, em là không biết sự phô trương của anh ta đâu, thực sự không hiểu nổi tới quay phim, hay là đến hướng thụ. Nhìn còn chẳng đẹp bằng anh, nếu so sánh ảnh chụp chung, thì cách anh rất xa, lúc diễn chung, anh ta luôn không vừa lòng, cũng không phải là hăm mộ vì anh đẹp trai hơn sao."

"Còn có nữ 2 nữa, là người của nhà đầu tư đưa vào, kỹ thuật diễn không tốt hơn nam chính là bao, haiz, như vậy lúc chiếu phim thì làm sao bây giờ!"

"Ày, còn cả cô Hương nữa, tuổi cũng lớn rồi, mỗi lần diễn đều liều mạng ghê gớm, thật sự bội phục cô ấy. Nhưng chỉ là hơi đáng tiếc, lúc trẻ cô ấy cũng xuất thân chính quy, mà cô ấy đóng một bộ phim, cộng tổng cát xê lại còn không cao bằng người chỉ đóng một tập!"

Ngờ khi của Dư Vũ có vài phần bất bình, Thư Trữ nghĩ nghĩ, nói, "Đại Ngư, anh có thể nghĩ như vậy là rất tốt, anh làm diễn viên, hay cho dù làm siêu sao, phải có thực lực mới làm nên tất cả, kỹ thuật diễn có thể mãi dữa, không quan trọng cái gì mà chính quy hay không, anh có thực lực, hơn nữa bằng mặt của anh, tương lai chắc hẳn có thể tiến xa hơn nữa."

Không có gì mà luyện tập lại không tốt lên cả, có lẽ có người có thiên phú vẫn sẽ hơn, nhưng nếu so với người biết nỗ lực thì cũng không thua là bao.

Trước kia khi cô mới viết truyện, cách hành văn thì miễn cưỡng tính là có thể đọc, lần đầu tiên viết, mỗi chương đều phải sửa đi sửa lại, thường xuyên viết xong một chương lại thấy không vừa ý, rồi lại viết lại.

Nhưng nếu không làm thế thì làm sao tới được thành quả như bây giờ?

Nhưng mà cái Dư Vũ chú ý hình như không giống ý cô nói, "Ha ha ha, Phá Thư, em thừa nhận anh đẹp trai? Anh đã nói rồi, em làm sao có thể không thích anh từ sớm chứ!"

Thư Trữ: "..."

...

Cứ như vậy qua hơn hai mươi ngày, Đại Ngư quay phim đã trở về, anh lặng lẽ về mà không nói ai, nghĩ muốn cho Thư Trữ sự kinh ngạc.

Mới đi lên lầu liền thấy có ánh đèn, biết bên trong có người, anh kích động ôm hoa hồng chuẩn bị gõ cửa, liền mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng nói.

Hà? Phá Thư đang ở cùng ai bên trong vậy?

Lỗi tai anh dán lên cửa, chỉ mơ hồ nghe thấy bên trong có người vừa nói vừa cười, và Thư Trữ cười rất vui vẻ.

Đàn ông sao?

Dư Vũ giật dử, dùng sức gõ cửa, ông đây muốn nhìn xem là thằng nào? Phải giết chết nó!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Điểm sáng duy nhất

"Ai vậy?"

Thư Trữ lắc đầu, đi qua, nhìn qua mắt mèo, Đại Ngư? Về rồi sao?

Cô mở cửa, "Nhẹ nhàng chút không được sao?"

Dư Vũ phẫn nộ nhìn vào trong, há? Phụ nữ?

Sắc mặt anh nháy mắt từ đen chuyển thành hồng, ôm lấy hoa hồng để trên đất, "Thư Thư, hahaha."

...

Dư Vũ ngồi đối diện, Diệp Thất đánh giá người trước mặt một chút, vỗ vỗ Thư Trữ nói, "Không tồi, chọn đàn ông được đó."

Anh ngồi mà lưng thẳng đứng, trong lòng cảm thấy nở nụ cười, ha ha ha, đương nhiên rồi.

Diệp Thất tiếp tục nói, "Em hiện tại đã biết, đàn ông có thể ngốc, nhưng tuyệt đối không thể gian."

Dư Vũ: "???" Sao lại có cảm giác không quá tốt nhỉ.

"Người đàn ông này tuy rằng có chút ngốc nghếch, nhưng đối xử với chị rất tốt, nên quý trọng."

Dư Vũ: "... "Đạo của tôi đâu?!

Diệp Thất này, tuy rằng là nữ, nhưng Dư Vũ cũng không vừa lòng lắm. Không đúng, đối với những người xuất hiện xung quanh Thư Trữ, anh đây đều không vừa lòng!

Diệp Thất đi rồi, Dư Vũ sờ Hoàng Mao một chút, nó không vừa lòng xoay đầu. Giận dữ, anh lấy tay gõ nhẹ ở trên đầu nó một chút, biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

Rồi sau đó xoa chú mèo hỏi Thư Trữ, "Làm sao em lại quen cô ta thế?"

Thư Trữ nói cho anh, chỉ nghe anh chắc chắn, "Người phụ nữ này á, thật là đáng sợ."

"Lâu như vậy anh mới về, không nhớ anh sao?" Dư Vũ đi qua, ý đồ tựa vào vai cô, Phi Mễ nhảy lên.

"Meo~"

Dư Vũ trừng mắt, nó còn có thể phá hỏng bầu không khí hơn cả Hoàng Mao nữa.

Mây như vậy, chúc mày vĩnh viễn không tìm được em mèo nào!

Sáng sớm hôm sau, Dư Vũ xuống lầu, dừng ở lầu 4 nghỉ một chút, chắc cô sẽ dậy muộn, hôm nay lại là Đông Chí, hay là đi mua ít thịt, về nhà làm sủi cào.

Thời tiết đã rất lạnh, Dư Vũ dậm chân một cái, ra ngoài sớm, buổi sáng nền đồ tươi sẽ nhiều hơn, trước kia anh hay mua ở siêu thị, sau này nghe bác gái lâu hai phổ cập cho về đồ ở chợ, anh mới biết sự khác nhau.

"Trai đẹp, lại đây mua thức ăn đi? Mua rau xà lách không?" Vào cửa hàng đầu tiên đã có một bác gái nhiệt tình tiếp đón anh.

Dư Vũ gật đầu, Thư Trữ rất thích rau xanh, tuy không phải chỉ có mình nhà này bán rau, nhưng tất cả mọi người đều chọn mua ở đây, vì nó tốt.

"Đề cho cháu một ít đi ạ, lát nữa cháu quay lại lấy."

"Được rồi~"

Dư Vũ đi vào trong, mấy người bán đồ ăn đang nhiệt tình thảo luận.

"Thằng bé này thật là tốt."

"Đúng vậy."

"Sao nhìn giống như diễn viên ấy."

"Thôi đi, diễn viên có thể tự mình đi mua thức ăn mà nấu cơm sao?"

"Ai già được cho thằng bé này thì thật đúng là hạnh phúc."

...

Những sự bàn tán này đương nhiên là anh không biết, rất nhanh đã đến chỗ bán thịt lợn.

"Ông chủ, cho ba cân thịt, nạc một xú."

Ông chủ ngẩng đầu nhìn anh, cười nói, "Cậu lại đến rồi sao?"

Dư Vũ cười gật đầu, ông chủ thuần thục cắt một nhát, rõ ràng nhiều hơn ba cân một chút, nhưng cũng không thèm để ý, trực tiếp lấy tiền ba cân.

Thiện cảm của con người đối với nhau, thường đến từ những điều xa lạ, nhỏ nhặt và dần dà như thế này. (Câu này mình dịch tạm thôi mng, đọc câu gốc cũng k hiểu gì luôn @@ Câu gốc là 人和人的善意, 往往就在这边边角角里, bạn nào hiểu cmt ở dưới để mình biết mình sửa với ạ.)

...

"Cốc cốc cốc!"

"Làm gì đó?" Thư Trữ vừa tỉnh, còn ngái ngủ, đầu tóc lộn xộn.

"Em xem mấy giờ rồi mà còn không dậy đi." Dư Vũ trực tiếp đi vào.

"Gâu~"

"Meo~"

"Sớm mà~" Dư Vũ tự động đem hai tiếng kêu này dịch thành "hoan nghênh".

Đề mọi thứ ở bếp, rửa tay rồi chuẩn bị nhân bánh.

Thư Trữ rửa mặt xong, thu dọn rồi từng bước đi tới chỗ người đàn ông đang làm nhân bánh kia.

Một chó một mèo, vây quanh một người đàn ông, tha thiết nhìn nhân bánh.

"Gâu~" Dư Vũ thuận thực lấy một miếng, ném sang bên phải, Hoàng Mao nhảy lên, há miệng ra, ngậm trúng!

"Meo~"

"Meo~"

"Meo~"

Phi Mễ nhìn không được, vây quanh anh mà kêu.

Dư Vũ vừa làm vừa nói, "Mày không thể ăn thịt tươi, vậy mà vẫn muốn đòi sao?"

Phi Mễ không thuận theo, vẫn kêu không ngừng.

"Xì~"

Dư Vũ quay đầu nhìn liếc mắt một cái, lại tiếp tục làm, "Em cười cái gì?"

Thư Trữ đi qua, ôm sau lưng anh.

Anh liền cảm giác cả người mình cứng đờ, tai dò lên nhanh chóng, phảng phất như có thể chảy cả máu.

Cô cười càng to, nói ra khỏi anh, nhìn thoáng qua mặt anh, quả nhiên đỏ rực.

Cô ngồi xổm xuống ôm lấy Phi Mễ, đi ra ngoài, Hoàng Mao nhìn nhìn Thư Trữ, lại nhìn nhìn Dư Vũ, đi theo Thư Trữ ra ngoài.

Dư Vũ: "...". Đậu mé, nóng quá, nóng quá!

...

TV đang chiếu tin tức giải trí, Thư Trữ ôm Phi Mễ, ngửi mùi đồ ăn. Dư Vũ đem cán bột ra, đặt ở trên bàn, lại đem nhân bánh đi lại.

"Rửa tay đi, rồi ra làm sùi cào."

"Ừm." Cô nhu thuận rửa tay rồi ngồi im.

"Làm thế nào vậy?"

"Như này... Như này..." Dư Vũ làm mẫu một chút, Thư Trữ nhìn nhìn thành phẩm của anh, khoe miệng giật giật.

"Khụ, làm quen thì sẽ đẹp hơn."

Hai người cùng nhau làm, chậm rãi gói bánh, Phi Mễ không có Thư Trữ ôm ấp liền hướng về phía Hoàng Mao.

Nó cũng không tức giận vì cô vứt bỏ nó, vẫn như trước lộ ra cái bụng mềm mại, nhường cho Phi Mễ nằm ở trong, ngủ say.

"Ngày gần đây, ảnh đế Tiết cùng một cô gái thần bí dạo chợ đêm, thực hư như nào còn phải chờ sáng tỏ."

"Phốc~"

"Anh cười cái gì?" Thư Trữ liếc Dư Vũ một cái.

"Chờ sáng tỏ? Người này đã kết hôn rồi."

"Hả? Anh ta kết hôn?" Thư Trữ là người không quá quan tâm tới giới giải trí, nhưng cũng biết ảnh đế này vốn có biệt danh "câu độc thân vạn năm".

"Từ lâu rồi, vợ là mối tình đầu, bằng không làm sao có thể rảnh rỗi ở bên ngoài tán bộ chứ."

"Mối tình đầu? Trong vòng giới giải trí lại có người đơn thuần như vậy sao?"

Dư Vũ tròng mắt, "Anh nữa."

"Anh cũng chưa từng yêu ai bao giờ?"

"Chỉ nói về hiện tại thôi." Ý là anh bây giờ chỉ có cô.

Thư Trữ ngưng ngừng xoay đầu, liền nghe anh nói, "Anh cũng nghĩ mình sẽ kết hôn với mối tình đầu của mình."

Cô cúi đầu, hơi ngại, không có trả lời gì, tay nặn nhân sùi cào.

"Ngày gần đây, có bạn trên mạng tham gia "Thời Gian Quay Trờ Lại", chụp được mấy tấm ảnh, có thể rõ ràng nhìn ra đây là Lâm Càng cùng Dư Vũ đang diễn với nhau, bạn trên mạng tỏ vẻ, giá trị nhan sắc của Lâm Càng cao vậy mà bị người mới là Dư Vũ nghiền áp. Mọi người ào ào tỏ tình với Dư Vũ, trong lòng tôi cũng hơi nhộn nhạo."

"Hahaha" lúc này đến phiên Thư Trữ nở nụ cười, Dư Vũ khẽ nâng cằm

"Ánh mắt của mọi người quả thực là sáng như tuyết!"

"Tự luyến."

"Thực sự là vậy."

...

Nhìn một đám sùi cào có hình thù xấu xí đặt trong mâm, Thư Trữ nuốt nuốt nước miếng, "Ăn cái này sao?" Không hiểu sao cô cảm thấy khó có thể nuốt xuống.

Dư Vũ kiên định gật đầu, dù gì cũng có phần Thư Trữ tự tay làm món "sùi cào tình yêu" này.

"Em chọn đun sùi cào hay hấp."

Thư Trữ nghĩ nghĩ, còn chưa trả lời.

"Đừng nhúc nhích."

Thư Trữ cứng đờ, tay anh nhẹ nhàng đặt sát ở trên mặt cô, bàn tay rất nặng như thể có một loại lực, một đường truyền đến trái tim.

Trong lòng Thư Trữ loạn lên, không biết làm gì.

Dư Vũ cúi người, dán lên đôi môi hồng phấn của cô, đầu lưỡi làm loạn, mở hàm răng của cô.

Một tay giữ đầu cô, một tay giữ ót, lời lẽ tương giao.

Người Thư Trữ mềm nhũn, Dư Vũ dễ dàng dùng một tay ôm lấy cô, áp ở trên sofa, hai chân nhẹ nhàng đè nặng cô.

Cô có chút thờ không nổi, đầu cô hơi ghé ra, anh bá đạo xích lại gần..

Dư Vũ đứng dậy, mặt càng ngày càng hồng, hai mắt Thư Trữ cũng mông lung, ngập nước.

Một nụ hôn, thì ra cũng sẽ có cảm giác ngập thờ như này...

Dư Vũ quay đầu, lập tức thân thể buộc chặt. Thư Trữ như vậy, anh thực sợ bản thân mình sẽ biến thành sói, đem yêu tình này ăn tươi nuốt sống!

"Đun..."

Anh sùng sốt, chợt nghe cô lặp lại một lần, "Sùi cào, đun."

Dư Vũ hoang mang rồi loạn đứng lên, đi đến phòng bếp, lúng túng nấu sùi cào, luống cuống tay chân.

Thư Trữ bụm mặt, nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi sau đó vỗ vỗ mặt, lộ ra ánh mắt mang ý cười và chút xấu hổ.

Edit: melbounje

Bữa tiệc sùi cào ngày Đông Chí này phá lệ yên tĩnh, là một ngày lễ, Hoàng Mao được 5 cái, Phi Mễ thì chỉ 1 cái.

Vóc người nho nhỏ, nhưng lại ăn rất nhanh, nó đem đầu tiến đến bát của Hoàng Mao, cọ cọ Hoàng Mao.

"Meo~"

Hoàng Mao sùng nịch liếm nó một chút, Phi Mễ chui vào chỗ nó. Giữa hai chân chú chó lộ ra một thân hình, toàn bộ chú mèo ghé vào bát.

Hoàng Mao tùy ý cho nó chọn lựa, nó ăn hai cái nhân bánh sùi cào, vỏ thì giữ lại.

Phi Mễ thỏa mãn liếm liếm móng vuốt của mình, Hoàng Mao lúc này mới tiếp tục ăn lại vài cái còn thừa, cũng không ghét bỏ, với những cái vỏ bánh chưa ăn, nó cũng ăn "hồng học" toàn bộ.

Ăn com no, hai thú cưng ngoan ngoãn ở cạnh nhau, Phi Mễ ý vào trong lòng nó, hai đứa cùng kêu lên, ngủ mất giấc.

Dư Vũ vui đầu ăn xong, lúc này mới dám nhẹ nhàng nâng đầu, chăm chú nhìn Thư Trữ.

Thấy cô ăn nghiêm túc, cũng không ngẩng đầu lên, anh bĩu môi. Lại thấy môi cô hơi hơi phồng hồng, mặt anh lại nóng lên.

...

Trước đó Dư Vũ có đóng vai nam thứ n trong một bộ phim, cũng có người chú ý, nhưng đến cùng thì phạm vi ảnh hưởng quá nhỏ.

Hôm nay là ngày mà bộ phim anh có tham gia được phát sóng.

Anh ôm hạt dưa cùng đồ ăn vặt, thủ trong nhà Thư Trữ cùng xem tivi.

Thư Trữ đi ra, "Vẫn còn đang chiếu tin tức mà... Anh kích động gì, còn sớm lắm."

"Không còn sớm nữa, còn nữa tiếng nữa thôi." Anh lau lau lòng bàn tay, "Thư, anh bị khản trương."

Thư Trữ đi lại, ngồi trên sofa, dựa vào.

"Có gì mà sốt sắng, không phải anh nói bộ phim này khó mà hot sao?"

"Nói thì nói như thế, nhưng anh vẫn hồi hộp, nếu có nếu như, anh hot lên thì sao?"

Đã, hẹn năm năm mà giờ vẫn chưa đầu vào đầu, vậy chẳng phải mặt mũi của anh đã ở dưới đất rồi sao?

Hướng hồ hình mẫu lý tưởng của Thư Trữ không phải là anh để à?

Thư Trữ đợi đến sắp ngủ đến nơi, TV vẫn chưa chiếu, hôm qua cô viết một truyện mới, thức rất khuya, hôm nay cũng có chút chịu không nổi.

Dư Vũ đem đầu của cô ghé lại, Thư Trữ nằm ở trong lòng anh. Hai tay nắm lấy nhau, dễ dàng liền đem cô giấu ở trong lòng.

Rồi sau đó TV bắt đầu chiếu, Thư Trữ nghiêm túc xem, chỉ cảm thấy chế tác thô ráp, hậu kỳ không tốt, kĩ thuật diễn ở tập một của nam nữ chính đúng là xấu hổ.

Người kia là nam minh tinh, kỹ thuật diễn không hề đáng nói, nữ chính còn tạm, đáng tiếc có chút dùng sức quá mạnh.

Tập một, không có Dư Vũ.

Tập hai, nửa đầu không có Dư Vũ.

Tập hai, nửa sau không có Dư Vũ.

Đến phần preview tập sau, Dư Vũ rốt cuộc cũng mỉm cười xuất hiện, ôn nhuận như ngọc.

Phần preview Dư Vũ chiếm chủ yếu, Thư Trữ nghĩ, đài truyền hình cũng không ngốc, biết điểm sáng duy nhất của bộ phim này là ở đâu.

Cô vừa nhắc đầu, thấy vẻ mặt Dư Vũ có chút cô đơn.

"Sao vậy?"

Dư Vũ một mặt như cuộc sống không còn gì để nuôi tiếc, "Xong rồi, sao phim lại biến thành như vậy rồi, ước mơ ảnh đế của tôi ơi!"

Nhân cơ hội, anh cúi đầu, cọ cọ vào mặt Thư Trữ.

Thư Trữ: "... " Chẳng lẽ anh không biết nói rằng lúc tất cả mọi người biểu hiện không tốt, anh là người phụ trợ rất tốt sao?!

mlem,mlem,mlem

Chương này có first kiss óóóóóó

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Phim điện ảnh và son môi

Quả nhiên, ngày hôm sau một bộ phận nhỏ trên mạng có một tiếng nói,

"Wow, Đại Ngư thật là đẹp trai quá đi~"

Lâu ngoại lâu: Aaaaa! Thật muốn nhìn thêm!

Lưu lại: Tối hôm qua nhìn nam nữ chính mà cay mắt quá, làm ơn hãy giúp em tẩy mắt với.

Sông lớn: Cũng đẹp, cũng đẹp!

Ánh trăng dưới: A a a a, đẹp trai thật sự!

Liên thành: Thành Ca của tôi bị diễn thành như vậy sao? Bỏ qua, bỏ qua.

...

Chuyện này cũng chẳng có bọt nước gì lắm, dù sao cũng chỉ có một bộ phận nhỏ kích động, cũng không có nhiều người chú ý lắm, phải biết rằng, Dư Vũ năm đó làm "Diễn viên quần chúng đẹp trai nhất" cũng chỉ hot nho nhỏ, sau này độ hot phai đi, cũng liền không có phản ứng gì thêm.

Dư Vũ lại ngồi cạnh Thư Trữ trên sofa, ngày hôm qua preview có anh nên hôm nay nhất định là có cảnh anh diễn, nên anh có chút kích động.

Trước khi bắt đầu, Thư Trữ đột nhiên nhớ tới một chuyện.

"Dừng rồi, Đại Ngư, em tìm được móc khóa con cá của em rồi."

Dư Vũ cũng không ngẩng đầu lên, "Của em không phải của anh sao?"

Thư Trữ: "... " Cô nâng tay, giờ cao lên dùng sức tát một cái qua.

"Nói chuyện chính đi." Rồi sau đó Thư Trữ vào phòng lấy ra hai con cá, đưa cho anh.

"Giống nhau như đúc, trùng hợp vậy sao?" Có thể có khéo như vậy ư?

Dư Vũ hỏi trước, "Em tìm được ở đâu vậy?"

"Trình Đoạn Dịch đưa cho em."

Dư Vũ gần mà hếch mày, muốn nói gì, Thư Trữ lại tát anh một cái.

"Chú ý trọng điểm!"

Dư Vũ bĩu môi, điều này cũng là trọng điểm không phải sao?!

Lúc này anh mới cúi đầu quan sát kĩ hai con cá, "Dùng thật là giống nhau như đúc." Ngay cả chữ cái đều giống nhau, viết tắt chữ cái đầu của hai người, không thấy hai con cá này thì không có cảm giác gì, nhưng gặp rồi mới biết được, đúng thật không thể là trùng hợp.

"Dùng vậy, cho nên em nghĩ, có phải chúng ta có quan hệ gì thân thuộc hay không?" Thực sự cầu huyết như vậy sao?

Dư Vũ chau mày, nhào tới, "Aaaa, nói bừa, có quan hệ cũng chính là kiểu quan hệ đính hôn, không chừng chúng ta đã đính hôn từ bé? Có thể là cha mẹ hoặc là ông của anh đã định ra."

"Lúc em đến cô nhi viện, trên người chỉ có con cá này cùng họ tên, em luôn luôn cảm thấy có thể nó có liên quan tới xuất thân của em."

"Nếu không để anh hỏi mọi người trong nhà xem sao? Có lẽ sẽ có thể tìm ra được thân thế của em."

"Anh hỏi ba mẹ thử xem, con cá này có liên quan gì tới họ hàng thân thích không, còn những cái khác em không muốn biết." Đối với những người làm cha làm mẹ mà đem con mình tới để ở cô nhi viện, Thư Trữ tuyệt không muốn đi tìm, nhưng mà hiện tại, đối với ba mẹ này, khả năng có quan hệ với Dư Vũ, cho nên cô liền muốn biết, nếu thật sự cô và anh là họ hàng, vậy coi như xong rồi.

Dư Vũ gật đầu, có chút kích động, khẳng định là oa nhi thân, mẹ anh đưa lúc bé nhưng lúc đó anh vẫn chỉ là một đứa trẻ, cũng không để cập qua cái đó có liên quan gì tới họ hàng hay không.

Lúc này, TV vừa vận chiếu phim, hai người cũng nghiêm túc xem TV.

Thư Trữ cảm lấy sữa, uống một ngụm, gật gật đầu, bộ phim truyền hình này, Dư Vũ thật sự thật sự xuất chúng, đặc biệt là ở trong một đám người, có thể làm cho tầm mắt của người xem không thể rời khỏi anh. Lúc không có cảnh của anh, lại muốn anh mau mau xuất hiện, những cảnh khác tuyệt đối không muốn xem.

Đại Ngư diễn bộ phim này, tất sẽ có thể nổi hơn.

...

Đêm đó kết thúc, sau khi Dư Vũ trở về liền gọi cho Dư Liên Thắng.

"Ba, móc khóa Tiểu Ngư mà mẹ đưa con có từ đâu vậy?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc như đang suy nghĩ một lát mới nói, "Con hỏi cái này làm gì?"

"Thư Thư cũng có một cái giống y như đúc."

"Con bé cũng có?" Giọng nói ông có vài phần kích động.

"Đúng vậy, ba có biết sao? Chuyện này rất cuộc là sao vậy?"

Dư Liên Thắng không có đáp lời, ngược lại hỏi anh, "Con bé là cô nhi sao?"

Dư Vũ vâng một tiếng, sao ba anh lại kích động như thế?

Im lặng một lúc thật lâu ông mới nói, "Ba con bé có thể là em của ba."

Em? Dư Vũ trắng mặt, vậy cô chẳng phải là em họ của mình rồi sao?

Chân anh còn lung lay một chút, đầu óc một trống rỗng, "Em?"

"Đúng, nhưng không là cùng cha mẹ, là như thế này..."

Rồi sau đó, Dư Vũ chợt nghe một đoạn chuyện xưa.

Hồi Dư Liên Thắng còn rất nhỏ, gia cảnh còn rất bình thường, ba Dư mang về một đứa bé, nói là con của một người bạn.

Trong nhà này liền có thêm một người nữa, Thư Chí Minh.

Nuôi đứa nhỏ này mấy năm, tình cảm của nó với Dư Liên Thắng vô cùng tốt, và ông cũng thật sự thích em trai này.

Em trai rất hiểu chuyện, tới thời điểm ăn mặc phú quý, cũng không hề có một chút nào ghét bỏ nhà bọn họ.

Nhu thuận nghe lời, lại lanh lợi.

Dư Liên Thắng luôn luôn coi nó là em trai mình, nghe nó ngọt ngào gọi mình là "anh".

Sau này bố của Thư Chí Minh đến đây. Là người bố ruột đã sinh ra, một buổi tối ông ấy lặng lẽ tới, nghe nói muốn đi Hong Kong.

Chỉ kịp để lại một con cá tự tay mình làm, coi như tín vật, nếu sau này có duyên sẽ gặp lại. Dư Liên Thắng khóc, luyến tiếc khi thằng bé phải đi.

Thư Chí Minh lúi kéo ông nói, "Em nhất định sẽ trở về thăm anh."

Rất nhiều năm sau, khi đi Hong Kong trở về, Hoa Kiều ở nước ngoài cũng như là rụng về cội. Dư Liên Thắng tên tuổi vang dội, nhưng cái người nói sẽ về thăm ông, luôn luôn không có tới.

Dư Liên Thắng nghĩ, có khi người đó đã quên nhà mình rồi. Nhìn con cá này lại không nở vớt đi, nhưng cũng không muốn gặp lại.

Dư Vũ ngịch ngợm, thấy nó, Dư Liên Thắng liền cho anh, nói cho anh biết là nó rất quan trọng này nọ.

Cũng không nói cụ thể lắm, cho nên Dư Vũ mới không để ý làm gì.

"Thư Thư là cô nhi viện ở Kinh Thị." Sau khi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Dư Vũ lại nói ra vấn đề này.

Dư Liên Thắng thờ dài, ngửi khí hơi khô sở, "Lúc cậu ta đi Hong Kong, cứ tưởng là đã quên mọi người, nhưng không từng nghĩ tới, có lẽ cũng có gì đó ngoài ý muốn..."

"Ba, ba đi tra thử một chút đi."

"Ba biết, con nghiêm túc với con bé sao?"

"Đương nhiên, ba có thể không biết tính con sao?" Nói lên cảm tình của mình với Thư Trữ, Dư Vũ không chấp nhận được một tia hoài nghi.

Trước đây ông chỉ coi Thư Trữ là một người con gái mà Dư Vũ quen và thích khi ở bên ngoài, Dư Liên Thắng cũng không có cái nhìn gì về chuyện tình cảm của họ cả.

Không thể nói rõ là không thích, nhưng cũng không thấy nhiều sự hoan nghênh lắm. Hiện tại phát hiện có thể là con của một người quen xưa, đương nhiên cảm giác lại khác đi.

Đối với Thư Chí Minh, thời gian xa xăm, ông cũng không rõ diện mạo người ấy bây giờ thế nào, cũng không có tin tức gì, để mà điều tra thì có thể nói là tương đối khó khăn.

Có tin tức gì không thì không chắc, nhưng đối với đứa nhỏ của người quen cũ, cũng sẽ chiều cố vài phần.

"Khi nào con về thì mang con bé tới gặp ba đi."

Nào Dư Vũ chợt nghĩ đến cảnh lúc nói cho Thư Trữ chân tướng...

"Ba! Chờ một chút đi..."

...

Chuyện này anh chưa nói cho Thư Trữ ngay, một là tránh bại lộ cho Dư Liên Thắng, một cái nữa là cô cũng không muốn biết.

Dư Vũ nghĩ như này, chuyện quá khứ, biết được lí do thì để làm gì? Thư Thư sống nhiều năm như vậy, nếu ba mẹ cô vẫn còn sống, mà lại từ bỏ không nuôi cô nữa, hoặc là nếu có lẽ ba mẹ cô đã mất, thì đều là một màn bi ai.

Chỉ cần chứng minh bọn họ không có quan hệ huyết thống gì là được, trước kia cô đã chịu khổ, ngày sau đã có anh, anh sẽ không để cho cô chịu khổ nữa, cũng không để cô cảm thấy cô đơn nữa.

Editor: melbournje

Quả nhiên, bộ phim truyền hình từ khi có Dư Vũ xuất hiện, liền mau chóng hot lên.

Về phần vì sao chỉ có lượng phát trên mạng gia tăng nhanh, là bởi vì... Có thể mau vào xem.

"Thư Thư!"

"Làm gì nữa đó?!"

Thư Trữ tròn tròn mắt, có đôi khi thực hận không thể đánh chết anh.

"Người theo dõi trên Weibo của anh hơn hai triệu rồi!"

Thư Trữ nhận điện thoại của anh, lướt qua lướt lại, tất cả đều là khen anh đẹp trai, khỏe miệng cô hơi giật, trong lòng không hiểu sao lại thấy khó chịu.

"Ừm."

"Sao vậy?"

"Không có chuyện gì, chúc mừng anh." Thư Trữ giả cười.

Dư Vũ cười to, phảng phất đã thấy lượng người theo dõi của mình hơn 5 triệu, hướng tới ngôi vị ảnh đế, cười được Thư Trữ.

"Phanh!" Cửa đóng, Dư Vũ sững sốt, đứng ngoài cửa.

"Thư Thư..."

"Thư Thư..."

...

"Có dễ yên không đây?!"

"Không dễ yên, không cùng em nói xong..."

"..."

Anh duỗi tay ra, ôm lấy cô, ngồi trên sofa.

"Em ở nhà cả ngày không thấy chán sao?"

"Có chuyện thì nói, có rắc rối thì nhanh phóng đi." Thư Trữ một mặt lạnh lùng.

"Chúng ta đi xem phim đi."

"Không đi!"

"Đi thôi-"

Bị một người đàn ông làm nũng là cảm giác gì? Được rồi, Thư Trữ có thể nói cho bạn biết, chỉ có đặc biệt đặc biệt đặc biệt ngứa tay.

Thay xong quần áo, Dư Vũ xách túi cho Thư Trữ, liền nắm tay cô đi ra ngoài.

Thư Trữ nhìn anh cúi đầu đội mũ trĩu xuống che mặt, khỏe miệng lại rút, cô không hiểu ra ngoài xem phim có ý nghĩa gì, không phải ở nhà cũng có thể xem phim được sao.

"Hôm nay xem phim tình cảm!" Dư Vũ nói chắc như đinh đóng cột.

Mua vé cùng bóng ngô xong, rồi sau đó nắm tay cô đi vào trong, có vài cô gái cũng đi xem phim không ngừng quay đầu nhìn bọn họ.

Ngồi xuống, Dư Vũ giật giật, dùng tay trái ôm bóng, để Thư Trữ cảm tay mình thuận tiện hơn.

Phim còn chưa bắt đầu, Dư Vũ liền nghe thấy đằng sau có vài cô gái đang lúi rúi, anh cũng không để ý.

"Ăn không?"

"Hiện tại không ăn."

Bộ phim này vừa mới bắt đầu thì thấy không có hứng lắm, nhưng xem được một lát thì liền bị nhập tâm vào bộ phim.

Phim này quay chụp khá tốt, hiện thực cùng lãng mạn hòa quyện, kết hợp với nhau.

Nữ chính Lộ Lộ bị cảm bẩm sinh, cùng ông của mình sống nương tựa lẫn nhau, lớn lên cũng có va chạm, từ nhỏ đến lớn cô cũng gặp rất nhiều khó khăn, nhưng cô luôn luôn mỉm cười.

Ở trong mắt nữ chính, nếu so sánh giữa bị cảm với bị điếc hay mù bẩm sinh, thì còn tốt hơn nhiều rồi.

Thành tích của Lộ Lộ luôn rất tốt, từ tiểu học đến tốt nghiệp cấp 3, có người xem thường cô, cũng có người khi dễ cô, nhưng cũng có rất nhiều người giúp đỡ cô.

Cô vẫn luôn luôn mỉm cười.

Điểm thi đại học của cô rất tốt, nhưng bởi vì khẩu ngữ 0 điểm, cùng với một ít trường học hạn chế, cô chỉ có thể chọn một trường đại học.

Cô đã rất thỏa mãn, ông nội cô cũng rất thỏa mãn.

Cô vừa học đại học vừa đi làm, tươi cười càng nhiều hơn.

Ở trong đại học, mỗi người đều có cuộc sống sinh hoạt riêng của bản thân, lên lớp thì tụ tập cùng nhau, tan học thì làm này làm nọ.

Cô ở phòng thuê, cùng ông mình sống với nhau, mãi cho đến năm tư, cuộc sống bình yên của cô mới bị đánh vỡ.

Nam chính Bùi Tiến, là một công tử giàu có, theo đuổi cô, mỗi khi nhìn hai mắt híp lại, cười thành trắng non.

Về sau có thể dễ dàng đoán được, gia đình phản đối, nhiều chướng ngại, giải thích không được nên gây hiểu lầm, ông bị quạ đời... Vừa cầu huyết lại vừa chân thật, bi thương.

Cuối cùng, Lộ Lộ rời khỏi thành phố này, về nông thôn dạy học, Bùi Tiến đuổi theo, hai chiếc xe ở chung một con đường, thật lụi mà đuổi theo nhau.

Lộ Lộ nói: Em rất vui, bởi vì em biết, phương thức để phản kháng duy nhất của mình, chỉ có vui về. Nhưng em vui về, vận mệnh của em liền không như ý.

Bùi Tiến nói: Anh có thể đọc không hiểu được rõ những ngôn ngữ ký hiệu của em, nhưng anh hiểu tâm tư của em. Nhưng anh đã đánh giá quá cao bản thân, cuối cùng anh đã đánh mất em.

...
Đur Vũ thấy hốc mắt cô đỏ bừng, trong lòng nháy dựng lên, đầu óc, nói là phim tình cảm mà? Người có bản lĩnh xem cùng buồn sao?

Anh nhẹ nhàng nắm tay cô, "Đừng khóc nữa, đều là phim thôi!"

"Không khóc..." Giọng mũi của cô rất nặng, phảng phất như đang đè nén.

Đur Vũ đem mặt áp xuống, đối diện ánh mắt cô, nghiêm túc nói.

"Vậy em khóc đi, khóc xong rồi, anh dẫn em đi dạo chợ đêm, nhìn xem có thích ăn món gì không."

Thật ra cô cũng không sầu não gì lắm, mà người đàn ông này...

"Nếu chúng ta cãi nhau, em muốn bỏ đi, anh sẽ làm gì?"

Đur Vũ nháy nháy mắt, "Oan uổng quá, anh cũng không dám cãi nhau với em!"

"Em nói nếu."

"Một khúc hai nháo ba thất cô? Làm nũng bán *manh lẫn lộn cầu xin em đừng đi?"

*Manh: moe, cute

"Xì" một tiếng, cô vỗ anh một cái, "Đi ra sớm một chút đi, hết phim rồi."

Nói xong cô dẫn đầu đứng lên, đi ra ngoài, Đur Vũ cầm theo đồ, "Này, em có ăn bông ngô không?" Còn chưa có ăn miếng nào đâu.

Hai người vừa khéo ra khỏi rạp, vài cô gái đi tới.

"Đại Ngư!"

"Chúng em là fan của anh~"

"Đur Vũ ký tên cho bọn em với~"

...
Đur Vũ mở to hai mắt, nỗ lực duy trì gương mặt bình tĩnh, Thư Trữ thấy anh nỗ lực nín cười, khóe miệng hơi nhếch. Cô đã có thể tưởng tượng hiện tại tiếng lòng anh như thế này: Đur Gia đây cũng có ngày này rồi sao! Ha ha ha

Anh nở một nụ cười ảm áp mà không tự phụ, "Được."

Ký tên xong, mấy cô gái vẫn chưa đi, Đur Vũ tưởng bọn họ muốn chụp ảnh nữa, đang chuẩn bị nói trước, chợt nghe một cô gái hỏi,

"Xin hỏi đây là Độc Đại sao?" Giọng nói cô bé dè dặt cẩn trọng, thậm chí hơi run run, Thư Trữ gật đầu.

Cô bé kia nước mắt rào rào chảy xuống, hốc mắt những cô bé khác cũng càng ngày càng đỏ. Thấy xung quanh không ít người nhìn, Thư Trữ cười nói,

"Vừa đi vừa nói chuyện đi."

Đi khỏi rạp chiếu phim, biểu cảm kích động của mấy cô bé cuối cùng đã thu bớt, vẫn còn tha thiết nhìn cô.

Một cô bé khác dè dặt cẩn trọng nói, "Độc Đại, chúng em là fan trung thành của chị, chúng em yêu chị!"

Thư Trữ cười gật đầu, "Tôi cũng yêu mọi người."

Mấy người kích động ôm nhau, nhờ Thư Trữ ký tên.

Đur Vũ đứng ở bên cạnh, một mặt lạnh lùng, mấy người này đúng là ý không ở trong lời, mục đích chính là muốn Thư Trữ ký tên, mấy người là fan giả!

Cuối cùng các cô gái mới rời đi, kích động cùng Thư Trữ vẫy vẫy tay, về phần Đur Vũ, anh dám khẳng định, này tuyệt đối là fan giả!!!

Còn cái gì đau đớn hơn việc người mà fan của mình nhớ thương không phải mình mà là vợ mình? Mê muội biến thành tình địch, thật đau lòng...

...
Hai người tay trong tay đi tới một phố ăn vặt, Đur Vũ nhìn về phía cô, "Ăn không?"
Thư Trữ kích động gật đầu.
"Ăn ít cái kia thôi, không tốt lắm đâu." Vốn chính là anh thấy tâm tình cô không tốt, dẫn cô đi ăn vặt, tự nhiên lại bảo cô hạn chế một chút.
Tâm tình không tốt, chỉ có ăn mới khiến tâm trạng tốt lên thôi.
Phố ăn vặt rất náo nhiệt, cũng thật chen chúc, trong mắt mọi người chỉ có đồ ăn của bản thân mình trên tay, ít có mấy người chú ý tới giá trị nhan sắc của hai người, cũng vội vàng ăn, không có bất chuyện.
Đur Vũ nhìn các loại đồ xiên nướng mà nhíu mày, thấy Thư Trữ đã nóng lòng muốn thử, mày anh nhăn càng chặt.

Bốn phương cùng nhau bán, Dư Vũ trả tiền, nhận lấy, đưa cho cô một xiên, Thư Trữ ăn xong lại nhìn về mấy xiên trên tay anh.

Dư Vũ nhàu mày, còn hai xiên, anh ngay lập tức dưới cái trợn mắt há hốc mồm của Thư Trữ mà ăn xong.

Rồi sau đó anh nhìn quanh, Thư Trữ nhìn về phía đậu phụ thối, mũi Dư Vũ khẽ nhúc nhích, mày nhăn càng nhanh.

"Ngồi đi, anh đi mua." Anh đem cô ép ở ghế tựa, bản thân đi qua xếp hàng.

Một cái món thối hoặc gì đó, thế nhưng sao nhiều người xếp hàng như vậy?

Chờ thật vất vả mới bụng được ra, hương vị đun nấu, đầu óc căng phát trướng.

"Đến đây, há mồm nào." Anh thổi thổi, đút cho cô một miếng.

Thư Trữ ngoan ngoãn há mồm, một mặt thỏa mãn.

Dư Vũ chỉ nghe mùi vị trong miệng tràn đầy sa tế, lại đút cho cô một miếng, rồi sau đó ánh mắt đau thương cảm nhận vị cay trong miệng mình...

...

Dư Vũ một bên lau nước mắt, một bên đem hộp không vất vô thùng rác, hai môi đỏ bừng, mặt cũng hồng hồng, miệng run nhẹ nhẹ.

Thư Trữ đem trà sữa của mình vừa uống qua đưa cho anh, Dư Vũ trợn mắt, mặt càng đỏ hơn, nhận lấy, nghiêm túc uống.

Hai người tiếp tục đi, hầu như đồ ăn bán ở đây đều là thịt, cô cũng không thích, cô thích cái khác hơn.

Nhìn thấy sushi, mắt Thư Trữ sáng lên, "Cái này..."

Dư Vũ giữ chặt cô, dùng giọng nói có chút run run, "Về nhà anh làm cho em..."

Thư Trữ cười gật đầu.

Đạo xong phở ăn vặt, Dư Vũ ngăn cô, "Chúng ta đi tản bộ một lát không?"

"Em muốn đi mua son môi."

Dư Vũ không tự giác mà nhìn về phía môi của cô, nuốt nuốt nước miếng, liếm môi một chút.

Quầy chuyên doanh của YSL cách nơi này không xa, Thư Trữ rất thích đồ hãng này, cô cảm thấy dùng rất thoải mái, màu cũng đẹp.

"Xin hỏi có thể test thử không ạ?" Thấy chị gái này muốn mua son màu mình định mua, Thư Trữ chạy nhanh tới mở miệng, "Xin hỏi màu 16 còn không ạ?"

"Mỹ nữ thực thật tình mắt, màu này bán đặc biệt chạy, bên em còn đúng một thôi..." Bla bla bla rồi tiếp tục khen, ánh mắt Thư Trữ, Dư Vũ, đồng thời vừa kéo.

Lúc tính tiền Dư Vũ khiếp sợ nói, "Tiện như vậy sao?"

Thư Trữ ngẩng đầu, "Thật tiện sao? Cũng đâu có tiện lắm đâu."

"Em không thấy tiện sao? Mặt nạ đắt, son môi lại tiện như vậy? Cho anh tỉnh mộng hả?" Mặt nạ chỉ dùng một lần, son môi dùng lâu như vậy, thật sự tiện như vậy ư?

"Không phải em đang tiết kiệm tiền cho anh đó chứ?" Dư Vũ đề bờ vai cô, đem người vặn lại, mặt đối mặt, nghiêm túc nói,

Giải thích hơi dư thừa cho ai không hiểu: Tiện ở đây kiểu ổng nghĩ là bth trước khi chưa yêu Thư Trữ hay mua mặt nạ, mà mặt nạ chỉ xài được một lần xong bỏ đi, mà son môi lại xài được lâu nên anh tưởng cô tiết kiệm tiền cho mình.

"Thư Thư, em không cần bởi vì ở cùng với anh, liên tiết kiệm làm gì, phải biết rằng, anh chỉ muốn cho em những thứ tốt nhất. Anh sẽ nỗ lực kiếm tiền, phấn đấu đến làm anh đế, chỉ cần em mỗi ngày vui vẻ, muốn mua cái gì thì mua cái đó, muốn làm gì thì làm đó."

Dư Vũ nói nghiêm túc, Thư Trữ cũng cảm động, nhưng mà đừng quên, Weibo của cô, tên là Độc Kê Thang.

"Anh biết một dòng son có bao nhiêu màu không?"

Dư Vũ một mặt mơ màng.

"YSL có rất nhiều màu, mà mấy cái số này còn đang gia tăng."

"Đương nhiên không phải màu nào em cũng thích, nhưng có nhiều màu rất ưng, em thích YSL, có thể thích Chanel hoặc là hãng khác, và dùng một lần hết rồi lại không muốn dùng tiếp, lần sau lại muốn mua thôi mới. Có màu mới ra liền muốn thử xem, hôm nay thích màu này, ngày mai đột nhiên lại thích màu khác. Mỗi mùa không giống nhau, son môi không giống nhau, căn cứ vào quần áo cũng sẽ thay đổi màu son..."

Dư Vũ: "..."

"Hơn nữa son môi có giá tầm này, em cũng không có hạ tiêu chuẩn sống của mình xuống. Đại Ngư, cố lên, khoảng cách nuôi em, còn có... Ủm, đợi anh lên làm anh đế vậy."

Dư Vũ nhìn bóng lưng cô, lại nhìn nhìn quầy chuyên doanh có thể thấy một cách mơ hồ kia, xếp một loạt các màu son khác nhau, anh khóc không ra nước mắt.

Thư Thư, hiện tại quyết định ở rể có muốn hay không?

...

Dư Vũ ở nhà Thư Trữ, cô ở trên sofa vuốt mèo, Hoàng Mao ở bên cạnh nhích tới nhích lui, ý đồ hấp dẫn một người một mèo chú ý tới mình.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Dư Vũ ở nhà, Thư Trữ liền trực tiếp mở cửa.

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, bảo dưỡng kĩ càng, vừa thấy cô, một đôi mắt liền cười mụ mị.

"Xin hỏi đi tìm ai ạ?"

Người phụ nữ nhìn cô cười, gật gật đầu, Thư Trữ không được tự nhiên gật gật.

"Ai vậy?" Dư Vũ đeo tạp dề, trên tay còn cầm muỗng, đi ra.

"Mẹ?"

Ba người đồng thời kinh hãi.

Dư Vũ: Đậu mé, mẹ anh đến đây.

Thư Trữ: Đậu mé, di đến đây.

Đỗ Thành Lan: Đây là con tôi sao??

Tác giả có chuyện muốn nói:

————— đoạn kịch nhỏ —————

Cô vừa lên làm trợ lý, có chút kích động, đây chính là người đàn ông của Độc Đại nha!

Cô đối với Dư Vũ có chút cung kính, Dư Vũ gật đầu, lần này tuyển trợ lý không tồi.

Ở chung một thời gian, có chút thân, trợ lý hỏi Dư Vũ.

"Dư Gia, địa vị ở nhà của anh là như thế nào vậy ạ?"

Dư Vũ cao ngạo ngẩng đầu, "Đứng đầu nhà!"

Cô bé nháy nháy mắt, nhưng mà đó là Độc Đại à nha, thì ra Dư gia lợi hại như vậy!

Người phụ nữ lợi hại, gặp đúng người cũng sẽ trở nên ôn nhu sao?

Cô gật đầu, đối với Dư Vũ càng thêm cung kính.

Có lúc, cô tới đưa hộp đồng cho Dư Vũ.

Người đại diện cho địa chủ, bảo cô tới. Đến cửa tiểu khu, bởi vì chưa gọi trước cho Dư Vũ, cô tự đưa chứng minh thư của mình ra xác nhận để đi vào.

Tới cửa, cô gõ cửa, tâm tình kích động, muốn gặp Độc Đại quá!

Thư Trữ mở cửa, "Trợ lý sao?"

Cô gật đầu, vạn phần kích động.

"Vào đi."

Cô chạy vào, vừa vào bên trong liền kinh ngạc, người trong phòng bếp kia không phải là Dư Gia sao?!

"Ai tới đó?" Dư Vũ nghe thấy tiếng, vươn đầu ra, trên tay còn cầm cà chua, thấy là cô, thoáng xấu hổ, rồi sau đó lại vô tình gật đầu.

Cô mặt một mớ mị, Dư Gia đeo tạp dề màu hồng hình con mèo, phảng phất như đang cười nhạo cô,

Hồn nhiên! Ngây thơ!

Cô hoảng hốt ra khỏi cửa, thế giới của cô xem như đã dao động.

Ngày hôm sau, thấy Dư Gia, cô mắc cỡ ngại ngùng hỏi anh,

"Dư Gia, đứng đầu nhà đâu ạ?"

Dư Vũ phụng phịu, nghiêm túc nói, "Đứng đầu trong việc nhà."

Đậu mé, khác nhau lớn lắm đó!!!

...

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Vay tiền

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Đỗ Thành Lan còn có chút choáng váng, đây là... Con tôi sao? Nó nấu cơm ư?

Thư Trữ cũng có chút xấu hổ, đại để là không có mẹ nào lại thích nhìn con trai mình hầu hạ vợ cả...

Nhưng mà... Luôn có ngoại lệ.

"Vậy con tiếp tục nấu cơm đi, mẹ nói chuyện với Thư Thư một lát, nhiều chuyện để nói lắm, giữa trưa mẹ sẽ ăn ở đây luôn."

Nói xong bà lôi kéo Thư Trữ, ngồi ở trên sofa.

"Di, uống, uống nước đi ạ."

Đỗ Thành Lan cười, vỗ vỗ tay cô, "Mẹ không khát."

Thư Trữ một mặt mơ màng: Mẹ?

"Mẹ cùng ba nó đều rất thích con, cái này có thể nhìn ra được, Đại Ngư cũng rất yêu con, các con định khi nào thì kết hôn?"

Thư Trữ càng đơ, gì cơ?

"Kết... Kết hôn?"

"Đúng vậy, các con là người trẻ tuổi nên không hiểu gì đâu, chuyện kết hôn liền giao cho người già như ba mẹ làm là được, bảo đảm các con sẽ cảm thấy mỹ mãn~" Ánh mắt Đỗ Thành Lan híp thành một sợi chỉ, cười hi hi nhìn Thư Trữ.

Thư Trữ: "..."

Cô nở nụ cười xấu hổ nhưng không thiếu phần lễ phép, Thư Trữ cũng không dám đáp lời, chỉ lặng lẽ trao cho Dư Vũ một cái nháy mắt. Nhưng mà anh làm bộ như không phát hiện, tiếp tục xoay người nấu ăn, chỉ là lỗ tai dựng thẳng lên, chú ý đến động tĩnh ngoài phòng khách.

"M..Mẹ, mẹ tới là để..."

Thư Trữ nhẹ nhàng nói tiếp, ôn nhu hỏi bà, cố tránh đề tài vừa rồi.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là đến thăm hai con thôi."

Dư Vũ... Mẹ đến là để nhìn con dâu thôi đúng không.

...

"Ôi, thằng này có vợ rồi đúng là khác với trước, trước kia đem com dọn trên bàn, mời nó ăn cũng không ăn, hiện tại còn tự làm, vẫn là Thư Thư của mẹ có biện pháp."

Dư Vũ nhức đầu, "Mẹ! Đừng nói nữa, ăn com đi ăn com đi."

Đỗ Thành Lan là người phương Bắc chính cống, xuất thân nữ binh, ngoại hình tốt, giọng cũng lớn. Nhìn bà hơi gầy, nói chuyện cùng Dư với ngữ khí hơi trêu đùa, lời kéo Thư Trữ rồi chê Dư Vũ, phá lệ làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Đỗ Thành Lan ăn com xong bước đi, trước khi đi còn lôi Thư Trữ ra nói, "Thư Thư à, khi nào các con có quyết định kết hôn nhất định phải nói cho ba mẹ biết, ba mẹ giúp các con chuẩn bị, kết hôn mà có đứa nhỏ, có mẹ giúp con chăm. Các con là người trẻ tuổi, thích chơi bời, cả kết hôn, và mọi chuyện liên quan đến chăm đứa nhỏ, cứ giao cho mẹ..."

Tiền Đỗ Thành Lan đi, Thư Trữ nhìn về phía anh, "Sao mẹ anh vừa gặp mặt đã nói tới chuyện kết hôn rồi?"

Lần đầu tiên gặp mặt, điều này cũng rất...

Dư Vũ ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ tới thời gian tối hôm qua.

"Gi? Mẹ nói muốn gặp Thư Thư? Đừng đừng đừng, có gì đâu mà vội, nếu như Thư Thư cũng chưa muốn gặp thì sao?"

"Sao lại sợ con bé biết mẹ như vậy? Dư Tiểu Ngư, đừng nói con còn chưa có bắt được vợ chứ?"

Dư Vũ trừng mắt, cảm khê nâng, "Con đang tiến dần từng bước, làm sao có thể còn chưa thành công chứ?!"

"Tiến dần từng bước? Trời ơi, con trai, mẹ không thể tưởng tượng được con lại xuống tay nhanh như vậy, được đó nha."

Dư Vũ xấu hổ sờ sờ mũi, mẹ đây là... Hiểu sai ý sao?

"Mẹ, không..."

"Đề mẹ đi thăm các con, nhìn con dâu luôn, mẹ giúp các con, thúc giục kết hôn, cũng không thể chờ khi có đứa nhỏ rồi mới kết hôn được."

Nói xong liền cúp điện thoại, Dư Vũ hoàn toàn thật không ngờ, mẹ anh lại tới nhanh như vậy, vừa tối hôm qua nói, sáng nay đã tới rồi.

"Thư... Mẹ anh nói..."

"Kết hôn sao?" Thư Trữ mỉm cười.

Dư Vũ vội gạt đầu, một mặt nghiêm túc.

"Chuyện anh nhận vai tiếp vẫn còn đang ở kì khảo sát mà, mơ mộng cái gì đó?"

Cô lại vỗ vỗ bả vai anh, trêu đùa nói, "Làm cả ảnh đế nữa, anh tính tính thử xem còn bao lâu đi."

Dư Vũ một mặt u oán nhìn bóng lưng của cô.

...

Từ từ về sau, sự nghiệp Dư Vũ lại có một sự chuyển biến mới, có thêm hợp đồng, người đại diện tự mình mang đến cho anh chọn.

"Đại Ngư, cá nhân tôi cảm thấy ba cái này không tồi lắm."

Dư Vũ nhìn qua, từ lần trước công ty quyết định cáo anh, sau này lại bởi vì Trâu Kiến Quốc rơi đài mà từ bỏ anh, hiện tại anh ở công ty có vài phần xấu hổ.

Cao tăng lại cảm thấy anh dám hạ Trâu Kiến Quốc xuống, sợ là cũng có bối cảnh, thái độ đối với anh luôn luôn không rõ.

Dư Vũ nhìn kịch bản một chút, mặt có chút đen.

"Đã qua tay người khác chọn trước rồi sao?"

Người đại diện có chút xấu hổ, chỉ chuyển hướng nói, "Công ty phân cho tài nguyên, ba cái hợp đồng ở đây đều điểm danh tên của cậu."

Dư Vũ trầm mặc một lát, "Đi theo tôi không?"

"Cái gì?" Người đại diện có chút mơ màng.

"Chúng ta làm riêng đi, anh tin tưởng tôi không?"

"Tự lập phòng làm việc riêng?"

Dư Vũ gật đầu.

Người đại diện mở to hai mắt nhìn, nhất thời có chút khiếp sợ, sự quả quyết của Dư Vũ vượt qua dự tính của anh.

Anh cứ tưởng Dư Vũ sẽ tức giận, thậm chí đi ăn máng khác. Lại thật không ngờ rằng anh lại muốn làm riêng.

Người bình thường chỉ dám nghĩ tới thôi đó, hiện tại không có danh khí gì, đi ra ngoài nào có dễ dàng như vậy. Thông thường thành lập phòng làm việc, nếu là một đường thẳng, có tiếng có tiền thì không sợ gì lắm.

Hơn nữa mọi người thường chờ đến lúc gia hạn hợp đồng mới chuyển ra ngoài làm riêng.

Dư Vũ hiện tại không có danh tiếng gì nhiều, đi ra ngoài là lỗ, đồng thời cũng là quả quyết.

Bởi vì hiện tại anh đi, so với việc sau này có danh tiếng rồi mới đi, dễ dàng hơn nhiều, đồng thời, cũng mạo hiểm nhiều. Nếu anh ở lại, công ty cũng không nhất định sẽ cho anh cơ hội xuất đầu..

Người đại diện nhìn về phía anh, sự nghiêm túc hiếm có trước nay, anh là một người thực tế, có lý trí, không làm theo cảm tính.

Nghĩ nghĩ tới biểu hiện của Dư Vũ ở đoàn làm phim, ánh mắt của anh sẽ biến đổi, nhập tâm theo từng nhân vật mà mình diễn, hung hăng gật đầu.

"Tôi theo cậu!"

...

Dư Vũ giải trừ hợp đồng không khó, dựa theo giá trị hiện tại của anh, bồi thường hơn sáu trăm vạn là công ty sẽ bỏ qua cho anh.

Mà hơn sáu trăm vạn này...

"ĐM, nhiều như vậy?!"

Người đại diện đang ở đối diện xem hợp đồng ngừng đầu, một mặt lạnh lùng nói, "Này đã là tốt lắm rồi hiểu không?"

"Không phải, cái này..." Nếu đặt vào hoàn cảnh trước kia, sáu trăm vạn cũng không mua được một chiếc xe tốt ưng ý lắm, mà nghĩ đến giá trị của Dư Vũ đây, cũng thấy hợp lý.

Nhưng so với tiền thù lao hiện tại của ông đây, sáu trăm vạn, không phải là phải kiếm mấy năm sao?!

Anh nằm xoài ở trên sofa, thờ dãi một hơi, đột nhiên ngừng đầu.

"Nè, anh nghĩ bây giờ đi mua vé số có kịp không?"

Người đại diện đột nhiên ngừng đầu, "Nếu không tìm Độc Đại xem?"

Dư Vũ dùng sức lay đầu, "Không thể, không muốn, không thể được. Chưa cho người phụ nữ của mình được xúi tiền nào, ngược lại còn đi vay cô ấy, thật là dọa người mà, không được đâu."

Dư Vũ vội vàng phủ nhận.

"Có thể bảo công ty thư giãn hơn một chút không?"

Người đại diện cho anh ánh mắt bất nạt, "Cậu cảm thấy có thể?"

Dư Vũ bắt tay ở trên đầu gối gãi gãi, "Aaaaa!" Mượn người nhà cũng không được, mà tìm Dư Bắc mượn, cũng chả khác gì tìm người nhà.

Về phần bạn bè, lần trước mới nói dựa vào chính mình, giờ lại đi vay tiền? Không thể, không muốn, không thể nào được.

Chẳng lẽ thật sự đi mua vé số?

Editor: melbournje

Thư Trữ đánh một cái vào bả vai của Dư Vũ, "Nghĩ cái gì đó?"

Dư Vũ ngừng đầu, "Nghĩ về em..."

"Xi, nghĩ về tiền đúng không?"

"Em biết sao?" Dư Vũ một mặt mơ màng.

"Chuyện giải trừ hợp đồng của anh với công ty, công ty cũng đáng tin rồi."

Dư Vũ nhìn trời, một mặt tuyệt vọng, dọa người.

"Em cho anh mượn."

"Gi?"

"Em nói, em cho anh mượn!"

Dư Vũ một mặt khiếp sợ, nhào tới, "Em có lòng tốt, nhưng anh không mượn, ông đây không thiếu tiền!"

"Xi! Cho anh mượn thì cứ mượn đi, nhanh nhanh lên, viết giấy ghi nợ, lãi như ngoài ngân hàng."

Dư Vũ: "..."

Thành thật mà nói, tiền của Thư Trữ còn cũng tầm khoảng này, tuy rằng cô kiếm được không ít, nhưng là một cô gái độc thân, và đối xử cực tốt với mặt nữ tính trong bản thân mình, tốc độ tiêu tiền của cô cũng tương đối khủng bố.

Nhưng mà nếu để cho Dư Vũ, cô cũng là cam tâm tình nguyện. Xuân Ngu này cái gì cũng không có, gia đình cũng không biết thế nào, một xu cũng không cho anh. Tuy có một người anh họ có tiền, nhưng theo anh nói, người đó đối xử với anh luôn thờ ơ lạnh nhạt.

Uỷ da, đúng là người đàn ông của mình, tự mình đau xót.

Dư Vũ viết giấy ghi nợ, Thư Trữ đem tiền đưa cho anh, xong liền đem anh đẩy ra ngoài.

Đứng ở cửa, hốc mắt anh có chút hồng, Thư Thư...

Dư Vũ vừa đi, Thư Trữ liền đem giấy ghi nợ của Dư Vũ để một bên, đắp một miếng mặt nạ.

Cô đi đến máy tính trước mặt, vừa viết xong truyện này, xem ra phải bán đi rồi.

...

Lúc Dư Vũ rời khỏi công ty, cái gì cũng chưa mang theo, chỉ có ba hộp đồng kia thôi.

Người đại diện nói, anh nhận hai hộp đồng là được, nếu như một trong hai bỗng dưng hot lên, danh khí cũng tốt lên, thì cái thứ ba vốn là trời buớc.

Ba kịch bản thì hai cái vai nam hai, một cái vai nam chính.

Dư Vũ nghĩ nghĩ, định chừa một kịch bản kiểm hiệp nam hai kia. Hầu như là nam hai diễn với nữ chính, phân đoạn không nhiều không ít, nhân vật này thông minh cơ trí, mới đầu là tình kẻ với nữ chính, sau này lại yêu cô ấy, cuối cùng chết thay nữ chính.

Đọc xong kịch bản, Dư Vũ tỏ vẻ mình có thể chấp nhận kịch bản này. Loại nhân vật vì người yêu mà đối mặt với cái chết, anh vẫn có thể nhận. Cái anh không chấp nhận được chính là một vai nam hai trong kịch bản hiện đại khác, thích nữ chính, làm đủ chuyện, nhưng cũng không thổ lộ, nói dối nhiều như vậy làm gì chứ?

Dư Vũ vạn phần không muốn tạm biệt Thư Trữ mà bước trên hành trình đi quay phim của mình.

Vì muốn chứng minh cho Thư Trữ xem, người đàn ông mà cô chọn là đúng đắn, Dư Vũ cũng muốn xông ra làm cái gì ra tên tuổi.

...

Khởi động mấy xong, nam chính Trịnh Nghiệp cùng nữ chính Lưu Đình đều đã đến đây.

Hai người cũng xem như là hai diễn viên đang hot, tương đối có kỹ thuật diễn, lần này đoàn làm phim chọn người tuyệt đối không giống bộ phim trước mà Dư Vũ đóng.

Mọi người cùng nhau quay, nữ chính quay vài cảnh đánh nhau nhào lộn, tất cả đều là dây thép dây bảo hộ, thật là xứng với cái tên "Tam Nương liều mạng".

Dư Vũ hoá trang xong, mặc một bộ đồ trắng, như một viên ngọc, liền hấp dẫn rất nhiều người chú ý.

Mà điều đó, anh toàn không biết.

"Tam Nương liều mạng" bề bộn công việc như này, ngày đêm muốn đẩy nhanh tiến độ, có đôi khi cô ấy cùng Dư Vũ diễn với nhau, đã là rạng sáng rồi."

Dư Vũ thấy đáy mắt cô hơi thâm, có vài phần cảm xúc, quả nhiên, không có chuyện không làm mà hưởng được, muốn có thành quả, phải nỗ lực.

Dư Vũ vừa lên dây thép, rất không quen, cũng thấy hơi choáng thái quá, thái độ của phó đạo diễn vẫn tạm ổn, dù sao dây cũng là lần đầu anh quay mấy cảnh phải sử dụng cái này, bọn họ cũng hiểu họ.

Dư Vũ ngồi ở trên ghế, sắc mặt trắng bệch, có một diễn viên thực lực đóng vai Thiên Nguyên lão tổ đi tới. Cười híp mắt vỗ vỗ bờ vai của anh, ngồi bên cạnh anh,

"Đại Ngư phải không, rất lợi hại, lần đầu tiên làm được vậy là tốt rồi, quay nhiều thì quen thôi. Cậu xem Tam Nương kia, là một cô gái, quay quen rồi, thì quay cảnh trên không cũng khác gì đi dưới đất đâu!"

"Cậu cũng nên thả lỏng một chút, coi như đang ở trên mặt đất, vậy là không sao rồi!" Ông ấy cười sang sảng hai tiếng.

Dư Vũ mặt trắng bệch cười hơi nhạt, "Cảm ơn tiền bối đã chỉ đạo." Anh cung kính mà không mất lễ phép, lại không xa lạ.

Lão tiền bối sững sốt, vỗ vỗ anh, "Còn được ông trời ưu ái cho có điều kiện đấy..."

Rồi sau đó bước đi, Dư Vũ có chút mộng.

Sau đó thì khá hơn, Dư Vũ đã quen, như thể rất nhanh đã có thể qua cảnh. Đối với vị trí của bản thân, và với máy quay, anh đã có thể khống chế, đều dùng đúng chỗ.

Lúc đạo diễn tới, nhìn nhìn, gật gật đầu. Quả nhiên, ánh mắt của ông không sai, Dư Vũ có thể diễn rất tốt.

Nhưng mà lần tiếp theo, liền xuất hiện một tình huống.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Quay phim

Làm nữ chính, đương nhiên trong phim cũng sẽ không thiếu người thích, và nam ba hôm nay diễn cùng Dư Vũ cũng là một trong số đó.

Hôm nay bọn họ diễn vai đối thủ của nhau, hai người có một hồi đánh nhau, vốn tư thế lần động tác đều đã ổn.

Nhưng mà khi bắt đầu đeo dây bảo hộ rồi lên trên không trung, liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hai người kiểm đầu kiểm, chủ yếu là một ít động tác, sau này sẽ chỉnh sửa thêm thắt.

Có một cảnh là hai người đấu kiếm, ánh mắt đấu nhau, tràn ngập tàn nhẫn.

Chỉ cần bọn họ đâm kiếm lại, đưa người tới gần là được, những cái khác thì quay dưới đất. Nhân viên trong đoàn làm phim giúp bọn họ tháo gỡ dây rợ cho Dư Vũ trước, lần đầu tiên mở, không mở được.

Lại tới lần thứ hai.

Khi đang kéo dây bên Dư Vũ, nhân viên đi qua bên kia anh, tốc độ có chút nhanh, sinh ra một "phì" thị giác.

Nam ba đột nhiên kêu một tiếng, lộn xộn ở giữa không trung, kiểm plastic kia nhắm ngay thẳng vào anh.

Dư Vũ bị cây kiếm thẳng tắp đụng qua, trái tim đột nhiên hững hờ, hơi hơi nghiêng sang một bên, chỉ đâm đến cánh tay.

Nhưng cũng tương đối nghiêm trọng, phải biết rằng, đồ plastic bén nhọn cũng có lực sát thương, tuy rằng không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ.

Cánh tay anh tê rần, quần áo màu tuyết trắng lập tức biến thành màu đỏ, thoát nhìn rất là thảm khốc, trợ lý chạy nhanh tới, cùng nhân viên trong đoàn làm phim đem anh đưa tới bệnh viện.

Nam ba hốc mắt đỏ bừng, không ngừng xin lỗi anh.

Dư Vũ nhìn về phía anh ta, ánh mắt híp lại, người này, là cố ý...

Đưa anh đến bệnh viện, kiểm tra qua, kết quả là không có bị tổn thương đến xương, nhưng mà không được hoạt động nặng trong một thời gian, Dư Vũ nhũn mỳ, như vậy, đoàn làm phim hẳn sẽ không cho anh quay mấy cảnh trên không nữa.

Băng bó tay xong, Dư Vũ lại về đoàn làm phim, nam ba vừa thấy anh tiến vào, chạy nhanh tới, cúi đầu xin lỗi.

Dư Vũ im lặng nhìn về phía ánh mắt của anh ta, nơi này có rất nhiều cảm xúc, nhưng thứ duy nhất không có, đó chính là áy náy.

Khuru Nam thấp đầu chậm rãi nâng mặt lên, ngượng ngừng cười với anh.

Đạo diễn đi lại tỏ ý tứ quan tâm một chút, rồi sau đó liền yên chuyển tò vè, có phải anh không thể quay tiếp, dù sao cũng phải đuổi kịp tiến độ của bộ phim, mà tay anh bị như này, không biết bao giờ mới khỏi hẳn.

Dư Vũ nhìn về phía đạo diễn, cười nói, "Không có chuyện gì, tôi có thể quay tiếp, hôm nay trước hết tạm thời không quay, ngày mai tiếp tục, không thành vấn đề!"

"Thiên Nguyên lão tổ" đi lại, vỗ vỗ bờ vai của anh, "Người trẻ tuổi không cần quá cố đầu, dù sao tay cũng là của cậu."

Dư Vũ lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu ạ, không bị tổn thương đến xương."

Sắc mặt Khuru Nam hơi hơi biến hóa.

Dư Vũ vừa cười nói với anh ta, "Anh Khuru lần sau chú ý chút, khi đeo dây cáp rồi treo lên cao thì rất nguy hiểm. Đứng rồi, hôm nay là như thế nào vậy, tự dưng anh liền..."

Khuru Nam miễn cưỡng cười cười, "Đột nhiên khi tôi vừa cử động, cho rằng dây sắp đứt nên bị dọa, thực xin lỗi."

Dư Vũ lắc đầu, "Không có chuyện gì, lần sau chú ý hơn nhé."

Anh cười rất là khoan hồng độ lượng, phảng phất thật sự không thềm đề ý. Chỉ có ánh mắt anh, thoáng thâm trầm, gắt gao nhìn chăm chăm Khuru Nam.

"Nam hai quan trọng hơn so với nam ba, chuyện này không đơn giản, nếu cậu bị gì thì người được lợi sẽ là anh ta. Dù gì cũng mới khai máy, quay được vài cảnh, thay đổi người rất dễ dàng."

Người đại diện nói xong, sắc mặt Dư Vũ có chút khó coi, người này vì lợi ích, cái gì cũng có thể làm được.

"Nam hai so với nam ba sẽ được thích hơn, nam ba dễ bị người ta ghét, nếu cậu đi rồi thì anh ta sẽ cướp vai nam hai, sau đó sẽ tìm ai đó đóng vai nam ba, phòng chừng đây là suy nghĩ của anh ta."

Dư Vũ không nói gì, chỉ là ngày hôm sau lúc diễn cùng Khuru Nam, anh nghiêm túc lạ thường.

Khuru Nam bị anh làm khựng lại, không quên thoại thì liên tục mắc lỗi.

Thật vất vả và mới qua được một cảnh, trong cảnh quay anh ta lại chà có cảm xúc gì, nếu so với Dư Vũ, phảng phất như kiểu thiếu gia cùng tôi tớ, cùng một khung hình thì bị lu mờ đi hẳn.

Lúc xem lại cảnh vừa quay đạo diễn cau mày, lại xem hiện tại Dư Vũ diễn cùng nữ chính, không có vấn đề gì, phối hợp rất là ăn ý.

Mấy đạo diễn lại buông lỏng ra, chỉ cần anh không biểu hiện rõ ràng, lần này hãy còn bỏ qua cho anh, coi như là cho anh đỡ giận, bồi thường cho anh.

...

"Anh lợi hại không!" Dư Vũ sau khi đã quay xong rồi, tựa vào trên sofa, kể chuyện của bản thân trong thời gian qua, cả đoạn ép diễn Khuru Nam này, giảng giải tương đối tường tận.

Thư Trữ lạnh lùng nhìn anh, "Cho nên anh liền mang vết thương tiếp tục quay phim? Chỉ vì muốn ép diễn người khác, mà không để ý đến vết thương của mình, động tác khoa trương?"

Dư Vũ ngây ngẩn cả người, Thư Trữ đây là tức giận sao?

Anh nhẹ nhàng đưa tay, Thư Trữ hất ra, "Dư Vũ à Dư Vũ, anh không cần tay thì kệ anh, tôi lười quản anh."

Rồi sau đó cô đứng lên, muốn đi, Dư Vũ giữ chặt cô.

"Anh sai rồi- anh, anh chỉ là không nhin được... Không bị thương đến xương đâu, không thành vấn đề."

"Không bị thương đến xương liền không thành vấn đề à? Dư Vũ, anh khinh tôi ngốc hay là như thế nào à, chính anh còn không yêu quý thân thể của mình, tôi còn yêu quý làm gì."

Dư Vũ nhẹ nhàng kéo kéo góc áo của cô, dùng giọng nói ủy khuất, "Em yêu quý..."

Anh ôm lấy cô, đem mặt dán ở trên lưng cô, "Thư Trữ, anh sai rồi... Về sau anh sẽ không bao giờ như thế nữa, cơ thể của anh thuộc về em, anh tuyệt đối không dám làm bị thương nó."

Thư Trữ nhẫn nhịn, không cười mà tránh ra "Tôi không cần thân thể anh, anh yêu thể nào hay thế nào, tôi lười quản."

"Thái hậu, quân nô tài đi~~~~" Anh đổi giọng kì quái, mặt Thư Trữ liền không kiềm được.

"Ngày mai đi dạo phố anh mua quần áo cho em, chuẩn bị mừng năm mới, mua quần áo ấm mới."

Thư Trữ gật đầu.

(Đơn giản z thôi hà =))))))?)

Gần một tháng không gặp, Dư Vũ thực sự nhớ cô, lôi kéo tay cô, nhẹ nhàng nắm lấy, liền đem cả người cô giấu ở trong lòng.

Rồi sau đó nâng mặt cô, dùng sức hôn qua, độ ấm liền tục tăng, đôi cô tách ra, ngồi ở trên đùi anh, để chân sang hai bên.

Hôn đúng là nghiêm túc, Dư Vũ một tay để ót của cô lại, một tay nâng mông của cô hướng vào trong lòng mình.

Anh nhẹ nhàng rời môi cô, đầu tựa ở vai cô, hơi hơi thờ dốc, hồ hấp nóng bóng phả vào trên cổ cô. Hôn nữa cái ôm của anh thật ấm, Thư Trữ lại có vài phần nóng, không nghĩ gì mà hơi giật giật.

"Ừm~"

Dư Vũ dè dè cô lại, dùng giọng nói khàn khàn mà nói, "Đừng nhúc nhích..."

...

Cùng Dư Vũ đi mua quần áo, Thư Trữ lại có vài phần chờ mong, quả nhiên, yên lặng nói một câu: À, phụ nữ.

Dư Vũ lại màn vô trang hạng nặng, hiện tại anh thật sự nổi hơn, bộ phim tiên hiệp kia đã sớm đăng ảnh tạo hình, anh hóa trang đẹp mắt, giá trị nhan sắc lại cao, lúc cười mỉm, thật sự rất là mê người.

Ngay cả Thư Trữ, cũng vụng trộm lưu một tấm ảnh. Nhưng mà chuyện này có thể nói cho Dư Vũ không? Đương nhiên là không thể, chắc chắn anh sẽ lại kích động gào to, vui sướng mấy ngày.

Hôm nay thứ hai, lại là buổi sáng, người trên thương trường rất ít.

Editor: melbournje

Vào một cửa hàng, vài người nhân viên đều vây quanh bọn họ, thực sự có chút phiền.

Thư Trữ lấy khuỷu tay chạm vào người anh, "Anh nói xem em mặc cái kia có đẹp không."

Dư Vũ nhìn xung quanh bốn phía, chỉ vào một cái áo bành tô màu trắng gạo, "Thử cái này xem?"

Thư Trữ gật đầu, qua một hồi lâu mới đi ra, trong nháy mắt, Dư Vũ suýt nữa cho rằng bản thân thấy ánh sáng.

Ánh sáng từ hào quang của cô tỏa ra, ánh mắt Dư Vũ cũng có chút ngây ngốc.

"Đẹp sao?"

Dư Vũ lúc này mới lấy lại tinh thần, khẽ cười gật đầu, "Đẹp mất."

Thân hình thon dài, chân cũng dài, làn da trắng nõn, mặc áo bành tô màu trắng gạo vào, như là thiếu nữ văn nghệ dịu dàng, phá lệ làm người ta ghé mắt nhìn thêm.

Thư Trữ lại chỉ chỉ một cái áo màu đen, Dư Vũ nhún mày.

"Đó không phải là phong cách của em mà?"

Thư Trữ nháy mắt mấy cái, "Muốn đổi thử một lần."

Lúc đi ra lại có chút kinh diễm, cô vừa mới đem tóc buộc lên, thoạt nhìn sạch sẽ lưu loát, lại rất là đẹp mắt.

Gọi cảm và có vài phần soái khí.

Cuối cùng mua cả hai chiếc áo này, thấy cô thích, mặc lại đẹp mắt, trong lòng anh rất là vui vẻ.

Dư Vũ nghĩ, trách không được đàn ông luôn muốn liêu mạng kiếm tiền, thì ra là để tiêu cho cô gái của mình, xem cô ấy trang điểm xinh xắn đẹp đẽ, thấy rất là hạnh phúc.

Thư Trữ cũng rất hài lòng, hai người nắm tay đi ra ngoài. Dư Vũ một tay xách quần áo, một tay nắm tay cô, có mùi vị hạnh phúc, đại để là không gì hơn cái này.

Đáng tiếc không đi được hai bước, "Dư Vũ?"

Dư Vũ quay đầu, nhìn về phía có người gọi mình, mặt người đó có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi tên.

"Là em, Nhiệm Thanh."

Dư Vũ cẩn thận suy nghĩ lại một chút, đột nhiên trùng mắt, về mặt ngơ ngác.

Đậu mỵ! Đây không phải là đóa hoa cao lãnh hồi đại học đây sao!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phóng viên

Dư Vũ có chút ngơ ngác, sao tự dưng lại gặp ở đây?

"Cô cũng ở đây sao? Chúng tôi còn có chuyện, đi trước nhé." Anh già cười hai tiếng, nắm tay Thư Trữ đi về phía trước.

Thư Trữ bị lôi kéo thì nhún mất lại, có vấn đề.

"Dư Vũ, cứ đi như vậy sao? Đây là bạn gái mới của anh à?" Nhiệm Thanh cười đánh giá Thư Trữ một chút, chế nhạo hỏi Dư Vũ.

Thư Trữ đứng lại, cầu bàn tay Dư Vũ đang nắm mình, mỉm cười, cũng không nói chuyện.

Dư Vũ một trận nhe răng, không dám phản kháng cô, chỉ trừng mắt nhìn Nhiệm Thanh.

"Cái gì mà mới? Đây là vợ tôi!"

Nhiệm Thanh càng giật mình, "Anh kết hôn rồi?!"

"Ừ..." Á, đau!

Trên tay Thư Trữ dùng sức, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, không đáp lời bọn họ.

"Chắc chắc, Dư Vũ à Dư Vũ, thực không thể tưởng được anh cũng có một ngày muốn kết hôn, nhớ ngày đó..."

"Cô Nhiễm, chúng tôi còn có..." Con mẹ nó, đừng nhớ ngày đó nữa, ông đây sẽ chết đấy.

Thư Trữ bất động, còn bầu anh một chút, Dư Vũ đành phải nói một nửa rồi dừng lại, cũng không dám động đây, chỉ trừng mắt nhìn Nhiễm Thanh, khẩn cầu cô ta đi nhanh đi.

Cô ta nhìn nhìn Thư Trữ rồi lại nhìn túi quần áo, cô ta nở nụ cười một tiếng, "Anh vẫn còn như thế này sao, dùng tiền tài thế công làm mềm con gái nhà người ta."

ĐM, ĐM, đừng nói nữa, cầu xin cô đừng nói nữa.

"Em nghĩ lúc trước anh tràn đầy thành tâm, còn tưởng rằng anh nghiêm túc, không nghĩ rằng anh vẫn không biết cái gì gọi là tình yêu."

Nhiễm Thanh có lần cảm thán này, cũng là bởi vì chuyện năm đó với Dư Vũ để lại cho cô một màn khói mù rất lớn, hiện tại nhớ lại liền sinh ra rất nhiều cảm khái.

Nhìn bọn họ nắm tay, hít nước miếng, "Dư Vũ, nhìn anh hiện tại xem như đã biết cái gì gọi là thích, liền nghiêm túc một chút đi, không cần ý vào nhiều tiền, nên cái gì cũng không để vào mắt."

Câu này cô ta nói có thiện ý nhắc nhở, liền cười rồi đi.

Thư Trữ mỉm cười, "Cô Nhiễm, người đàn ông trước mắt là tôi bao nuôi."

Rồi sau đó không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cô ta, kéo Dư Vũ đi ra ngoài, đến bên ngoài mới bỏ tay anh ra.

"Bạn gái cũ? Nhiều tiền? Tiền tài thế công?"

Dư Vũ: "..."

...

"Thư Thư, em nghe anh giải thích đã, ài, đừng đi mà."

Thư Trữ bước nhanh về phía trước, Dư Vũ ở phía sau đuổi theo, gọi tên của cô

"Anh... Ui da~!" Anh đụng vào một người.

"Này, anh làm gì đó? Để ý một chút đi!"

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi." Anh vừa nói, một bên bước nhanh rồi đi, Hứa Toàn chỉ nhìn thoáng qua.

"Đậu mé, Dư Vũ?"

Rồi sau đó lại nhìn về phía cô gái đi trước anh, thấy Dư Vũ ôn nhu nói cái gì.

Anh kém chút nữa kêu ra tiếng, "Độc Đại?!"

Rồi sau đó không để ý đến vợ mình, chạy như bay theo sau, trên tay còn cầm túi của vợ, làm một phóng viên, còn gì vui được bằng kiếm được một tin tức cực kì chấn động?

Đây là Độc Đại đó! Độc Đại cùng Dư Vũ hẹn hò? Độc Đại cuối cùng đã lộ mặt?

Mặc kệ là đề tài nào, Hứa Toàn đều phải đi theo!

Dư Vũ đuổi theo Thư Trữ, lời kéo tay cô, "Thư Thư, em nghe anh giải thích đã, cô ấy là một người bạn học chung đại học với anh, lúc đó trẻ người non dạ! Anh..."

Thư Trữ giả cười, "Liên quan gì tới tôi."

"Thật sự, anh..."

"Dư Tiểu Ngư ời Dư Tiểu Ngư, anh còn muốn giải thích với tôi sao?"

Dư Vũ đứng hình.

"Vừa rồi khi cô gái kia nói, tiền tài thế công? Anh theo đuổi cô ấy?"

Trên thực tế, một người đàn ông vĩnh viễn không nên nói chuyện với một người phụ nữ đang tức giận, bởi vì lúc đó, cô ấy sẽ có tư duy logic mạnh đến nỗi khiến người ta hoài nghi nhân sinh.

"Không, bởi vì không có cảm tình, không nghĩ nhiều, liền..."

"Hừm? Phải không?"

"Là..."

"Anh thích mẫu người như cô ta sao?"

"Không không không, anh chỉ thích em."

"Anh theo đuổi cô ta..."

"Theo đuổi xong rồi liền không có cảm giác gì nữa, liền thôi."

"Đồ cận bả!"

"..."

"Dư Tiểu Ngư, anh là đồ cận bả."

"Không!"

"Có phải anh theo đuổi cô ấy xong lại thôi, đùa giỡn với tình cảm của cô ấy?"

"Không, không đùa giỡn. Là..."

"Vậy anh chính là có tình cảm với cô ấy!"

"Không không không, không có tình cảm..."

"Thì chính là đùa giỡn tình cảm, đồ cặn bã."

"..."

"Có phải anh cũng có ý đồ theo đuổi tôi xong liền bỏ?" Ánh mắt cô híp lại, nghiêm túc nhìn anh.

"Anh..."

"Chắc là vậy rồi, anh còn tiêu tiền được cho cô ta, còn tôi thì chính là đùa giỡn tình cảm mà thôi, đồ cặn bã!"

"..."

"Em..."

Dư Vũ một phen nắm tay cô, môi dán lên, Thư Trữ sùng sốt.

Anh gặm môi cô, trần trọc vài cái, đầu lưỡi cạy răng cô, ôm lấy đầu lưỡi của cô. Không cho cô cơ hội trốn tránh, ôm chặt lấy cô, đẩy dứa cùng nhau.

Phảng phất như pháo hoa nổ tung, cảm thấy một trận sợ run.

Dư Vũ nghĩ, sợ là anh xong rồi, cô gái này, chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống anh.

"Đầu má! Tin cực hot!!!" Hứa Toàn mắt đầy sao, #Dư Vũ, Độc Đại hôn nhau cuồng nhiệt#, tin này mà đăng lên, phảng phất thấy bản thân trở thành tên móc túi giới nhất giới giải trí, hướng tới đỉnh cao của đời người.

Ha ha ha ha ha.

Anh ta định vươn tay tới cái máy ảnh trên cổ, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Mẹ nó, đưa vợ đi dạo phố, đã quên mang máy ảnh rồi.

Tìm tìm trong túi, tìm được điện thoại của vợ, mở ra.

Hà? Còn có mật khẩu sao? Sinh nhật của mình à?

Vậy mà không đúng, vậy sinh nhật của cô ấy? Mẹ nó, cũng không đúng, vậy là sinh nhật ai đây?!

Mật Hứa Toàn có chút đen, ngồi trên đất, nghiêm túc mò mật khẩu.

Sai vài lần, đột nhiên chấn động, có một tin tức quan trọng hơn!!

Điện thoại không cần mật khẩu, trực tiếp vượt từ phải sang, là có thể chụp ảnh không phải sao?

Quả nhiên! Hứa Toàn kích động gõ điện thoại lên, nhắm về phía hai người.

Thấy trong màn hình đột nhiên xuất hiện một gương mặt liền phát hoảng, "Ha, làm gì đó?!"

Hứa Toàn nói theo phản xạ có điều kiện, "Chụp hai người..."

Dư Vũ nhủ mắt lại, cười nói, "Phóng viên?"

"Ừm... Anh, thế nào... Sao lại biết?"

Môi anh cong lên, cười vỗ vỗ bờ vai của anh ta, "Anh đây có thừa biện pháp biết, hiện tại anh không chạy nhanh đi, anh cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nha."

Hứa Toàn khiếp sợ đặt mộng ngồi dưới đất, Dư Vũ nói với anh một phen, "Nhanh đi tìm vợ anh đi."

Hứa Toàn càng kinh hãi, kêu một tiếng "Đại ca!", mang theo túi chạy đi.

Thư Trữ: "... " Sao người này ngốc vậy.

Hai người vừa mới tách ra khỏi nhau, liền thấy người đàn ông này ngồi xồm bên bồn hoa bên cạnh, nhìn bọn họ ngây ngô cười. Rồi sau đó tìm điện thoại trong túi, nói thầm một hồi lâu.

Hai người vốn định tới hỏi có cần giúp gì hay không, chỉ thấy anh ta mở máy ảnh ra, kích động gõ lên...

Ngốc như vậy, có thể làm phóng viên sao?

Editor: melbournje

Hứa Toàn chạy trở về, vợ anh ta đen mặt đứng ở cửa thương trường, trong lòng anh ta thầm nghĩ một trận xong rồi, xong rồi.

"Anh... Anh đi theo tìm tin tức..."

"Kết quả?" Vợ anh ta đang đen mặt có chút đỡ hơn, dù sao làm một người vợ, đối với sự nghiệp của chồng mình, vẫn phải cố vũ.

"Anh gặp Độc Kê Thang cùng Dư Vũ đang hôn nhau nồng nhiệt bên đường!" Giọng Hứa Toàn cao lên 3 phần, phảng phất có chút lo lắng.

Vợ anh ta cũng không đen mặt nữa, hơi kinh ngạc, lại kích động hỏi, "Ảnh đâu?"

Hứa Toàn: "... "

Nghe xong toàn bộ quá trình, mặt vợ anh ta càng đen, gõ đầu anh một chút.

"Anh cái đồ ngốc này?!"

Thấy ánh mắt anh ngốc ngốc, lại có chút bất đắc dĩ, nhưng mà cô lại thích sự ngây ngô này.

Lúc trước cô thích một người đàn ông miệng lưỡi trơn tru, có sự cơ trí, và vì người đó cô đã trả giá rất nhiều.

Sau này anh ta ra mắt, làm diễn viên, cô đã vì anh làm rất nhiều việc, đúng thật là "một người phụ nữ đứng sau lưng". Người đó hứa hẹn rất nhiều, nhưng không thực hiện bao giờ, bị người ta lừa tình lừa tiền, cái gì cũng chả còn.

Hứa Toàn là người chung công ty cô, hơi ngốc, không có tài ăn nói, chỉ số thông minh không cao, nhưng có một ước mơ được làm phóng viên bằng cả trái tim mình.

Anh từ nông thôn đến, đeo balo ở cửa công ty ngồi thật lâu, vừa vận lúc đó công ty cô cũng thiếu người, bèn cho anh làm việc lật vật cho công ty.

Lúc ấy vừa mất niềm tin bởi người cũ, đúng là thời điểm cô chán ghét đàn ông, Hứa Toàn chớp đôi mắt rực lửa, hỏi cô có nhiệm vụ gì cho mình không?

Trong lòng cô hơi biến đổi. Đúng lúc tâm tình không tốt nên cô bảo anh đi theo Thiên Vương tìm tin tức.

Địa điểm là một khách sạn, một ít diễn viên cũng ở đó, giữ bí mật rất tốt, nửa đêm canh cũng khó mà chụp được.

Phải ngồi ở cửa mười ngày nửa tháng, cũng chưa có tin gì.

Nhưng cô đã giao việc cho anh mà.

Sau này khoảng nửa tháng sau thấy anh ở bệnh viện, anh giờ máy ảnh, quần thâm dưới mắt đen như mực, cười ngầy ngốc với cô.

"Tôi chụp được rồi."

Khi đó cô đã nghĩ, người đàn ông này, có lẽ đáng để tin một lần.

Trên thực tế anh quả thật đáng giá tin tưởng, cô không khỏi lộ ra một nụ cười hạnh phúc, tức giận vừa rồi biến mất hết thảy không thấy đâu nữa.

Cô nói, "Anh đăng một bài lên Weibo, nói: Đại Ngư, Độc Đại thật là trai tài gái sắc, nhưng mà về sau ân ái, xin đừng đứng ở ngoài đường nha. Rồi sau đó @ anh ta là được."

Hứa Toàn nhúc nhủ, có chút không quen, nhưng vợ đã nói, liền làm vậy. Hiện tại anh thấy có chút kỳ quái.

"Có thể sao?"

Vợ anh ta chỉ cười cười.

Khoảng tám giờ tối, hai người đang xem TV, Dư Vũ đang chú ý tới Weibo. Nghĩ đến cái người ngốc kia, liền nở nụ cười.

"Anh cười cái gì?" Thư Trữ ần ần mặt nạ, liếc trắng mắt.

Chuyện ngày hôm nay cô còn chưa nguôi giận, hiện tại Dư Vũ đúng là đang làm một cái đuôi bám chặt lấy cô.

"Không, người phóng viên ngốc ban ngày..."

"À," Cô lên tiếng một cách không hứng thú lắm tiếp tục xem tivi, cô sợ mình tới thời mãn kinh, nhưng xem loại phim truyền hình nông thôn thôn này, vậy mà thật sự hăng say.

Dư Vũ ngấm Thư Trữ một cái, vụng trộm đăng bài.

Đại Ngư: Ừm, thật tình mắt... Mùa đông như vậy, không phát cầu lương thì phát cái gì?

"Aaaa! Vợ ơi, em thật sự là thần sống, Dư Vũ thừa nhận rồi!" Hứa Toàn sùng bái nhìn vợ, trên đời này người khiến cho anh sùng bái trừ Mao gia gia ra, thì chính là vợ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mừng năm mới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dư Vũ đăng lên, lại dậy sóng, tuy rằng cư dân mạng đã sớm biết bọn họ yêu nhau, nhưng đây là lần đầu tiên công khai thừa nhận, khiến mọi người bùng nổ hỗn loạn.

Lâu ngoại lâu: *Đờ mờ, cái mờ đồ ăn này...*

Sông lớn: *Muốn gặp Độc Đại!*

Đạo muội: *Aaaa! Muốn gặp Độc Đại*

Tên của bạn: *Dẫm ba cái ân ái này, tôi phục (1) orz*

Quán quân hệ S: *Có phải bú fame không? Mời Độc Đại bú fame?*

Tên: *Lầu trên ngốc à, mọi người cũng đã giúp đỡ lên tòa án rồi, tuy rằng Độc Đại chưa nói gì, nhưng không phải đâu!*

...

Dư Vũ đọc bình luận, có chút táp tặc, đây là bạn gái của tôi đó nha!

Không lâu sau, có một bài đăng khiến Dư Vũ cùng cư dân mạng đều chấn động.

Độc Kê Thang: *Ván giặt đồ đã chuẩn bị xong rồi / mỉm cười*

Dư Vũ không thể tin ngẩng đầu, chính mắt thấy cô buông tay, nghiêm túc xem tivi, xem một cách thích thú.

"A, Đại Ngư! Anh làm gì đó?" Bị Ngư Ngư gục vào, Thư Trữ hưng hăng kinh ngạc một chút, đánh cho anh hai cái, biểu đạt sự phẫn nộ.

Anh đối mặt cô "chục" một cái, không nhịn được tươi cười, Thư Trữ cũng không nhịn được, cũng cười ra tiếng.

"Đồ ngốc..."

...

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, tay cũng đã khỏi, miễn cưỡng tạm biệt Thư Thư, lại bắt đầu đặt chân lên đường đi quay phim.

Bộ phim này anh là nam chính, tạo hình bộ phim tiền hiệp kia của Dư Vũ vừa đăng vừa ra, có không ít hợp đồng cũng tìm tới anh.

Nếu là những công ty lớn đầu tư cho bộ phim, đều hướng tới những diễn viên đang hot để mời diễn, nhưng là một công ty bé, chỉ cần diễn viên được sự chú ý là ổn. Những người có tên tuổi lớn thì không mời nổi, nên sẽ mời những người có thể hot trong tương lai để diễn, khi nào chuẩn bị phát sóng, đúng thời điểm có thể anh đã hot là vừa.

Thật rõ ràng, rất nhiều người cũng đánh giá cao bộ phim tiền hiệp của Dư Vũ.

Còn bộ phim mà anh đang nhận này là một bộ phim về gián điệp chiến tranh, trong thị trường hiện nay mấy loại phim này đang bị đi xuống.

Dư Vũ nhận bộ phim này vì kịch bản, khó mà tìm được một kịch bản vừa ý anh như vậy, việc nước quan trọng, nam chính ngay thẳng cũng không có hủ.

Người đại diện cũng không phải là không đồng ý, nhưng phim chiến tranh rất mạo hiểm, cũng rất ít người thích dạng phim như này, nếu lớn tuổi hơn một chút, chắc sẽ thích nó.

Nhưng cũng không thể vì đó mà phim của Dư Vũ đóng dành cho người già xem chứ? Những fan già tuổi rất lý trí, xem kịch bản xong liền thích nhân vật này, nhưng nếu muốn thích diễn viên diễn vai đó lâu dài, cũng không quá có khả năng.

Thành thật mà nói, những lượng fan hùng hậu chính là nhìn trúng năng lực của diễn viên mà tiếp tục theo đuổi, tiếp theo thì cũng không bảo đảm chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng Dư Vũ thái độ kiên định, người đại diện cũng không nói gì cả, dù sao cá nhân anh thích, cũng giúp ích rất nhiều cho.

Mấu chốt nhất là, hiện tại anh là ông chủ, mình cũng không thể cưỡng ép yêu cầu anh làm thế này thế nọ được.

Bộ phim truyền hình này quay chưa đến một tháng, có chút đẩy nhanh tốc độ, có một số cảnh quay trong nhà, không cần dùng các cảnh bên ngoài hay dùng dây bảo hộ gì. Để đón năm mới, ai cũng hồi hã muốn về, tiến triển rất nhanh, có một số người đầu tư còn nghĩ xem sang năm mới có chiếu nhanh được luôn không.

Quay bộ phim này rất dễ dàng, dù sao anh cũng là nam chính, rất nhiều người đi ngang qua nhìn bộ anh, Dư Vũ không kiên nhẫn, những người này bắt chuyện cũng thật đa dạng.

Thật vất vả và sống qua khoảng thời gian này, Dư Vũ mất thâm quầng, thẳng đến hôm 29 Tết.

"Buồn ngủ quá, buồn ngủ quá."

Thư Trữ mở to hai mắt, nhìn về phía người đàn ông không biết xấu hổ này, chạy thẳng đến giường cô, vừa thấy đã nằm lên từ lâu.

Muốn gọi anh dậy, lại thấy mất tâm thâm quầng, cô thờ dài, chậm rãi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Dư Vũ nhắm mắt, không tiếng động thét chói tai, tràn đầy ý cười, ôm gối lăn lộn hai lần, sau đó anh đặt gối xuống, ngửi ngửi mùi tóc cô, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

...

"Đại Ngư, năm nay thật sự không về nhà sao?"

"Con không về!"

"Thái độ của ba con không như trước nữa, không cần năm năm đâu, con về đi, đúng rồi, dẫn theo cả Thư Thư nữa."

Dư Vũ nhìn điện thoại xem thường, ba anh chính là muốn gặp Thư Thư thôi chứ còn sao nữa.

"Năm nay con không về, khi nào con với Thư Thư kết hôn rồi sẽ về, hiện tại mà về thì không tốt. Khi nào con làm ảnh để rồi nói, hiện tại xám xịt trở về, sẽ tổn hại đến hình tượng của Dư Vũ con, không biết mấy người Dư Bắc sẽ cười thành cái dạng gì nữa."

"Vậy nếu con không làm được ảnh để thì sao?"

"Mẹ không tin con sao? Điểm này thì mẹ không được như con dâu mẹ nha~"

Cúp điện thoại, Đỗ Thành Lan còn có chút choáng váng, đây là có vợ quên mẹ trong truyền thuyết sao?

...

"Này cái gì đây?"

Thư Trữ kéo ra một cái gối to, câu đối? Phúc?

"Câu đối mừng năm mới! Sao? Em chưa đón năm mới bao giờ hả?"

Đúng, quả thật là ít.

Đối với những người có gia đình mà nói, mừng năm mới chính là đoàn viên, đối với cô, có gì khác so với những ngày bình thường sao?

Ừ thì, vẫn có khác nhau, tối đêm ba mươi thì không có nhiều khách sạn mở lắm, mọi người trong nhà sẽ tụ tập đón giao thừa với nhau. Có một mình đón chung, như thế càng xấu hổ.

Trình Đoạn Dịch muốn dẫn cô về nhà, cô không đồng ý, cho nên anh ta sẽ ở đây ăn cơm với cô. Chuẩn bị cho cô một ít đồ ăn, ở cùng cô đến mười một giờ, anh tã sẽ bị ba mẹ gọi về, cùng nhau đón năm mới.

Edit: melbournje

"Năm nay anh không về nhà sao?"

Dư Vũ cũng không ngẩng đầu lên, đem băng dính cầm trên tay, lại đem câu đối lấy ra.

"Em ở đây, anh về chỗ nào nữa?"

Rồi sau đó anh đứng ngay cửa, thân hình cao lớn, che khuất lối vào, thật giống như đang giúp cô chặn những mưa gió.

Hốc mắt Thư Trữ ướt ướt.

"*Thư Thư, đến xé băng dính giúp anh.*"

"*Đến đây.*" Cô lấy băng dính hai mặt.

"*Có lệch không?*"

"*Lệch, anh chỉnh sang bên phải một chút đi.*"

...

"*Ai ai ai, qua qua, rồi dịch lại một chút.*"

...

"*Ừm, được rồi đó.*"

"*Đem chữ phúc cho anh.*"

"*Mấy cái?*"

"*Một cái!*"

"*Không đúng, không đúng, (2) chữ phúc phải dán ngược.*"

"*Ai anh biết, cái này là anh không chú ý thôi~*"

"*Là do anh ngốc.*"

"*Hôm nay em nói anh ngốc anh sẽ tha thứ cho em, nếu đầu năm em dám nói anh ngốc, để xem anh thu thập em thế nào.*"

"*Vì sao?*" Thư Trữ sùng sốt.

"*Thì sẽ ngốc cả một năm chứ sao!*"

"hahaha" cô không nhịn được mà cười, người này cũng thật là.

...

Tối hôm 29.

"*Đêm nay anh sẽ ở lại chỗ em~*"

Thư Trữ đỏ mặt, đẩy anh ra bên ngoài, "*Còn lâu mới có cái phúc đó, lâu trên lâu dưới, anh tự về đi!*"

"*Thư Thư, em rất vô tình!*" Dư Vũ lay cửa không chịu đi, Thư Trữ đem tay anh để xuống

"*Hẹn gặp lại!*" Cửa đóng lại.

Dư Vũ gõ gõ cửa, không có kết quả, chỉ đánh cú đầu trời về.

Chờ đi, đêm mai Dư Vũ đây không thể tiến dần từng bước, thì không còn mặt mũi nào mà tự xưng là Dư gia nữa!

Sáng ba mươi.

"*Cốc cốc cốc!*"

"*Aa, anh làm cái gì mà tới sớm vậy?!*" Tóc cô lộn xộn, mắt nhap nhem vì buồn ngủ, cả người đều hơi mệt mỏi.

"*Còn sớm sao? Anh mua đồ ăn xong rồi.*"

"*A? Nhiều như vậy sao?*" Nói xong cô liền muốn đưa tay xách hộ anh, Dư Vũ lùi về sau, không để cô xách.

"*Mấy ngày nay chợ bán thức ăn không mở cửa, anh mua tất cả đồ để nấu rồi. Giữa trưa ăn sủi cào, buổi tối ăn lẩu, sáng mai bánh trôi, được không?*"

Thư Trữ gật đầu.

Dư Vũ là người phương Bắc nên không thích bánh trôi lắm, nhưng mà Thư Trữ thích, vậy nên sáng mừng một vẫn ăn bánh trôi vậy.

"*Anh mua bột mì rồi, bây giờ chúng ta làm sủi cào đi.*"

Thư Trữ gật đầu, tự giác đi thu dọn bàn ăn, mở TV.

Hai người không phải là lần đầu làm sủi cào, nên đã quen tay hơn, TV mở ra, trên tay thì hoạt động, thường thường nói chuyện phiếm với nhau hai câu.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mừng năm mới khác với mọi năm.

Các chương trình trên mỗi đài truyền hình đều khác với mọi ngày, và những tiểu phẩm quen thuộc được lặp đi lặp lại. Những gương mặt thường xuất hiện trong Tết Nguyên Đán cũng đã thân mặt ngay từ đầu.

"*Ha ha ha*" Thư Trữ xem mà cười ha ha.

Dư Vũ không nói gì, xoa tay, lần đầu tiên có thể cười nhạo cô.

"*Tiểu phẩm này đã có từ lâu rồi, suốt từ năm 05 06 tới giờ, vậy mà em vẫn còn có thể cười đến vui vẻ như vậy? Chắc chắc.*"

Thư Trữ liếc xéo anh một cái, ánh mắt di chuyển, đôi mắt long lanh, lại mang theo hai tia kiêu mị.

Trong lòng Dư Vũ nhảy dậm, một mặt sùng nịnh nhìn cô cười haha một tiểu phẩm mà mình đã xem qua vô số lần.

Sẽ luôn có một người như vậy khiến cuộc sống của bạn hoàn toàn khác so với trước đây, mỗi ngày vừa mở mắt, đều có chút chờ mong. Thấy cô liến cao hứng, không gặp đã nhớ, khi nhớ tới cô ấy cảm

giác như có một con mèo nhỏ cào nhẹ trong lòng, nhìn không thấy trong lòng cũng giống như có mèo.

Phi Mễ ở dưới bụng Hoàng Mao, mắt mèo tà ác liếc bọn họ một cái.

"Meo~" tiếp tục nhắm mắt nằm dưới bụng Hoàng Mao, một mặt khinh thường.

Phảng phất như đang nói, ôi con người.

Dư Vũ nắm một bát sứ cao, đưa cho Thư Trữ một bát, một bát cho Hoàng Mao cùng Phi Mễ.

Cuối cùng mới là cho mình, đột nhiên anh nghĩ một chút, đậu mè, vậy chẳng phải địa vị của gia trong nhà đây là thấp nhất rồi sao???

Nhưng không hiểu sao lại thấy cao hứng nhỉ?

...

Buổi chiều hai người cùng một mèo một chó, cùng làm tổ với nhau.

Phi Mễ không kiên nhẫn mở to mắt, mắt mèo lộ ra chút không vui vì bị đánh thức, lại trừng Dư Vũ, tiếp tục chôn đầu ở trong lòng Thư Trữ.

Hoàng Mao ghé vào một bên, tròn tròn mắt, cũng không biết đang nghĩ cái gì,

Mà hai người..

"*Thư, Thư! Cứu, cứu!*"

Thư Trữ không nói gì, tiến lên cứu anh

"*A! Thư Thư, không thể tưởng tượng được em chơi trò này giỏi như vậy? (3) Chiêu Quân và Hoàng Trung của hai chúng ta thật xứng đôi, phối hợp tuyệt đỉnh!*"

Thư Trữ liếc mắt nhìn anh, Dư Vũ người này chơi game hơi gà, nhưng mà... Cô thích!

Chiều hôm 30, nếu bạn chơi game vô tình gặp được cặp đôi Chiêu Quân cùng Hoàng Trung, không cần nghi ngờ gì nữa, chính là bọn họ!

Rõ ràng có thể treo lên và đánh đập, nhưng lại cố tình đánh như mèo trêu đùa bắt chuột.

Vốn Hoàng Trung và Chiêu Quân không hợp để phối hợp với nhau, nhưng hai người lại làm rất tốt.

Không chỉ có năng đối thủ, mà cũng năng cả đồng đội.

Bạn đã bao giờ thấy đồng đội gửi tin hiệu muốn bọn họ đến giúp nhưng không bao giờ đến? Hai người bọn họ đi lang thang ở chỗ hoang vu nào đó, bên này đồng đội đã chết hết, hai người bọn họ mới tới, đi lại đấu 2 với 5, giết tất cả..

Đồng đội nghiêng rằng, đối thủ cũng nghiêng rằng.

Chiêu Quân nhất khổng, đại nhất khai, Hoàng Trung điểm thượng cuồng bạo khai đại, 2 đấu 5, đây dễ dàng. (Khúc này mình đề cv vì mình kb nên edit như nào @@)

...

Buổi chiều hai người đã chơi đủ, liền bắt đầu chuẩn bị để buổi tối ăn lẩu.

Thư Trữ làm trợ thủ cho anh, Hoàng Mao cùng Phi Mễ vây quanh mà kêu. Lúc chiều tám giờ cơm chín, điện thoại Thư Trữ vang lên.

Cô đi lấy máy, nghe máy.

"*Alo, xin hỏi là ai đấy?*"

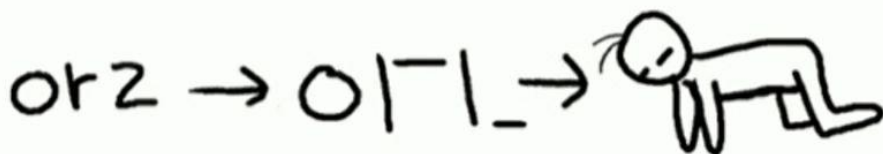
"*Thư Thư, là mẹ đây.*"

Thư Trữ: "..."

CHÚ THÍCH:

1, orz *Nhìn giống một người đang quỳ*(Nguồn ảnh: Google)

Orz

2, Chữ phúc dán ngược: Theo dân gian truyền miệng, hoàng đế dưới thời nhà Minh (1368–1644) chiếu lệnh cho mọi gia đình phải dán chữ "Phúc" lên cửa nhà để đón Tết Âm lịch. Vào ngày đầu tiên của năm mới, hoàng đế cử lính đến từng nhà kiểm tra. Quân lính phát hiện một gia đình mù chữ đã dán ngược chữ "Phúc". Hoàng đế xử tội chết cho cả gia đình này, song hoàng hậu lúc này nhanh trí giải thích rằng chữ "Phúc" treo ngược đọc là "Phúc đảo". Đây là phép chơi chữ, trong đó đảo (倒) là từ đồng âm với đảo (倒) - do đó chữ treo ngược trở thành "Phúc đảo", nghĩa là phúc đến nhà. Lời giải hợp tình hợp ý của hoàng hậu khiến nhà vua đổi ý, thả tự do cho gia đình trên. Từ đó, mọi người dân Trung Quốc đều treo chữ Phúc ngược, vừa để đón hạnh phúc đến nhà, vừa để ghi nhớ lòng từ bi của hoàng hậu. (Nguồn: google)

3, Chiêu Quân và Hoàng Trung: Chắc là hai nhân vật ở một game nào đó, sorry mình không rành.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Pháo hoa

Edit: melbounje

"Bác ạ..."

(Sorry mọi người nhé, chương trước nữa gì đó mình có edit rằng Thư Trữ gọi mẹ Dư Vũ là mẹ, nhưng mà thật ra là bác gái, sorry mngggg nhiềuuuu)

"À, Thư Thư sao, tối nay các con về ăn cơm đi, mẹ cùng Liên Thắng đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn rồi, con cùng Đại Ngư về nhé, họ hàng của nó cũng đã ở đây rồi, con tới ra mắt chút đi."

Ánh mắt Thư Trữ hơi hoảng sợ, "Con, chúng con, đã chuẩn bị đồ ăn hết rồi, không, không đi được ạ!"

"Ôi trời, không có gì không có gì, đêm ba mươi về..." Đỗ Thành Lan ở đầu bên kia liên miên khuyên cô.

Thư Trữ đem ánh mắt cầu cứu chuyển tới Dư Vũ.

Tiếp thu được tín hiệu nên Dư Vũ cười, đem mặt đi lại, dùng ngón tay điểm điểm trên môi, ý không cần nói cũng biết.

Đầu bên kia điện thoại vẫn còn đang khuyên bảo cô, Thư Trữ cắn răng một cái, dán môi lên.

Kết quả người không lương tâm kia lại chu môi lên, Thư Trữ phẫn nộ trừng mắt nhìn anh.

"Thư Thư à, các con về đi, mẹ cùng Liên Thắng đều..."

Cô lại cắn răng hôn qua, Dư Vũ lúc này mới cảm thấy mỹ mãn nhận điện thoại.

"Alo, mẹ, con..."

Anh đi ra ngoài, ở ban công nói với mẹ mình mấy câu, mới đem điện thoại đi vào, đưa cho Thư Trữ, còn chưa có cúp máy.

Giọng nói Đỗ Thành Lan lộ ra vài phần hưng phấn, "Thư Thư à, khi nào muốn về thì về nhé, có chuyện gì đề Đại Ngư làm, nếu nó làm khó con thì nói với mẹ, để mẹ giúp con trị nó!"

"Được ạ, cảm ơn bác gái."

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, liền cúp điện thoại, Đỗ Thành Lan cũng không nói một câu nào bảo bọn họ về hôm nay nữa.

"Anh nói với mẹ anh gì đó?"

Dư Vũ hí hóp mắt cười, quơ quơ đầu, "Bí mật."

Thư Trữ liếc trắng mắt, bụng đồ ăn đã chuẩn bị lên trên bàn, nghĩ đến mẹ Dư Vũ nhiệt tình với cô, bèn nở nụ cười.

Mẹ của Trình Đoạn Dịch không quá thích cô, cũng không thể nói rõ là không thích nhiều hay ít, dù sao bà ấy cũng không thích anh ta tìm đến cô.

Năm ba mươi anh ta đi qua chỗ cô một chút, mẹ anh ta liên tục gọi điện thoại, chưa bao giờ từng mời cô tới chơi, cũng không cùng cô nói chuyện nhiều.

Mẹ Dư Vũ tự gọi mẹ với cô, tuy rằng hơi đột nhiên, hơi kỳ quái, nhưng Thư Trữ quả thật là cao hứng. Điều này làm cho cô cảm giác bản thân mình được chờ mong, chứ không phải là bị ghét bỏ.

Mẹ và ba của Dư Vũ, thoát nhìn đều rất thích cô, nếu hai người kết hôn, hẳn cũng sẽ không có nhiều mâu thuẫn gia đình lắm.

Đem đồ đặt ở trên bàn, nghĩ tới cười cười, lại đột nhiên cứng ngắc ngay tại chỗ, quay đầu nhìn Dư Vũ.

"Dư Vũ, ba anh là Dư Liên Thắng." Giọng cô có chút lạnh lùng, lưng của Dư Vũ cứng đờ, cả người đều ngơ ngác.

Lộ, lộ rồi sao?

"Cho nên anh là con trai của phú hào, trách không được..."

Rất nhiều nghi hoặc bỗng chốc liền có đáp án, vì sao lúc lên tòa án ba anh có thể cung cấp nhiều tin tức như vậy, vì sao Nhiệm Thanh nói anh lấy tiền để theo đuổi...

Dư Vũ thấy hốc mắt cô đỏ lên, mới biết là chọc phải cô rồi, tính cách của Thư Thư thoát nhìn không để ý tới những chuyện nhỏ nhặt, trên thực tế đối với người được cô để vào trong lòng, cô sẽ không chịu nổi một sự lừa gạt.

Cô có sợ hãi, cô đem bản thân mình bảo hộ như vậy, mà bị người cô tin nhiệm lừa gạt, sẽ khiến cô không tìm thấy cảm giác an toàn, cô hi vọng hết thảy đều sẽ không vượt qua phạm vi nhận thức của mình.

Dư Vũ làm vậy, cô sẽ nghĩ anh chỉ trêu đùa với cô. Nếu bạn giấu một cô gái chuyện gia đình bạn giàu có, lấy sự nghèo khổ tới gần cô ấy. Mặc kệ là vì tình cảm hay gì, cô ấy sẽ nghĩ là bạn sợ cô ấy ngại bản yêu phú, đó là sự không tôn trọng với con gái.

"Anh không cố ý..."

"Đi ra ngoài!"

Ánh mắt cô hồng hồng, Dư Vũ nhìn mà thấy khó chịu trong lòng, không dám chọc giận cô, chỉ theo ngón tay cô đang chỉ mà đi ra ngoài.

"Đi đi!" Cô đóng cửa lại.

"Thư Thư! Hiện tại anh đứng ở cửa, chờ em tha thứ cho anh, em không tha thứ cho anh, anh sẽ đứng mãi ở đây! Thư Thư, anh yêu em."

Anh hô to một câu này với bên trong, Dư Vũ dựa vào ở trên cửa, ngồi xuống.

Thư Trữ ngồi trên sofa, nước mắt theo gò má chảy xuống, Dư Vũ cũng lừa cô, vậy còn ai đáng tin nữa?

Hoàng Mao cùng Phi Mễ ngơ ngác nhìn cô, lại nhìn cửa, Hoàng Mao còn chạy tới gần gần, không hiểu sao tự dưng anh lại bước đi?

Nổi lâu ở trong phòng bếp tỏa mùi ra, khắp phòng toàn mùi lẩu, Phi Mễ meo meo kêu hai tiếng, còn trong đầu Thư Trữ thì toàn là giọng nói và ngoại hình của anh.

Gia đình anh, cùng thân phận mờ côi của cô, có phải thật sự luôn luôn tồn tại cùng nhau không?

"Thư Thư!" Dư Vũ vẫn còn ở ngoài cửa, thường thường gọi hai tiếng.

Ánh mắt Thư Trữ nhìn TV, lại không biết bên trong đang chiếu cái gì.

Bây giờ rồi đến chín giờ, hai tiếng.

Ánh mắt cô lại chuyển tới quần áo trên sofa, mới nhớ tới anh chỉ mặc một cái áo lông ở bên ngoài.

Mùa đông khắc nghiệt, bên ngoài còn có tuyết.

Cô không cảm thấy gì đứng lên, đi qua.

Suy nghĩ một lát, chậm rãi mở cửa.

Người đàn ông bên ngoài lập tức ôm chặt lấy cô, đem mặt cọ cọ ở đỉnh đầu cô.

"Thư Thư, lúc anh quen em, anh đã rời nhà phấn đấu tự lập. Anh cũng chưa từng nói với ai về gia đình của mình, sau này yêu em, ở cùng với em. Anh liền không dám nói, anh biết em chán ghét sự dối trá, nhưng anh không phải cố ý, Thư Thư, anh xin lỗi vì đã lừa em..."

"Ba anh là ai, không liên quan gì tới quan hệ của chúng ta, anh thích em, anh muốn vĩnh viễn ở cùng em."

Anh nâng mặt cô lên, nhìn mắt cô, đem thành ý của anh, tình yêu, toàn bộ đặt ở trong mắt.

"Thư Thư, anh, Dư Vũ, về sau vĩnh viễn sẽ không lừa em. Tin tưởng anh nhé, chúng ta sẽ mãi mãi hạnh phúc ở cùng nhau."

Thư Trữ nhìn anh, hốc mắt còn có chút hồng, "Người nhà anh thật sự thích em sao?"

Dư Vũ nhếch miệng cười, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, "Bọn họ rất thích em, mỗi ngày đều thúc giục chúng ta kết hôn, thúc giục anh mang em về nhà."

Cô nín khóc mà mỉm cười, Thư Trữ biết lời thề của đàn ông không phải là thật, nhưng mà lời của Dư Vũ, cô vẫn nguyện ý tin tưởng một lần.

Sự nguyện ý tin tưởng này bắt nguồn từ những lần anh giúp cô giặt quần áo nấu cơm, làm nũng lặn lộn bán manh.

"Dư Vũ, em chỉ cho anh cơ hội một lần."

"Được. Anh hứa."

...

Hầm lâu để lâu hơi cạn nước, Dư Vũ lại thêm nước nấu, Thư Trữ ôm Phi Mễ.

Hoàng Mao vậy mà phá lệ đi đến bên cạnh Dư Vũ cọ cọ, tha thiết nhìn ngóng anh. Phòng chừng là cảm thấy, người này đi rồi, mình liền không có cơm ăn.

Dư Vũ đem nồi mang lên, mới vẩy vẩy tay với một người hai thú cưng, "Tôi ăn cơm."

Hoàng Mao ngồi ngoan ở ghế dựa bên cạnh anh, Thư Trữ cũng ôm Phi Mễ đi qua.

Dư Vũ không ngừng gấp đồ ăn cho cô, đồ đồ ăn cho pet cho Hoàng Mao và Phi Mễ, nó cũng không ăn, liền nhìn trong nồi kêu meo meo.

Dư Vũ gào cho chúng nó ít đồ ăn, một mề một chó ăn rất ngon miệng.

Ngẩng đầu nhìn Thư Trữ, vẻ lo lắng lúc trước đã qua, cô vừa ăn vừa xem TV.

Đèn vàng,lầu nóng hổi, bên ngoài có hồng tuyết trắng xóa, tiếng TV ầm ầm, từng nhà sáng đèn. Ngoài cửa có một câu đối đỏ rực, trong tiểu khu giếng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ thắm treo cao cao.

Thế giới bên ngoài trắng xóa, ở nhà đại khái chính là ấm áp.

Lầu nóng bỏng, ăn trong miệng, ấm đến tận đáy lòng.

Mười một giờ năm mươi, Dư Vũ nắm tay cô, "Đi, theo anh xuống lầu."

Thư Trữ nghi hoặc theo anh đi xuống, liền thấy ở tiểu khu có một bãi đất trống, bày đầy vật nhỏ.

Dư Vũ cười lấy bật lửa ra, chạy tới, mà đốt pháo, cực kì đẹp mắt.

Thư Trữ mở to hai mắt, loại hành động này này thoạt nhìn có chút ngây thơ, nhưng có thể đã động đến tâm lòng "già nua" của cô.

"Thư Thư! Anh yêu em!"

Dư Vũ hô to, bao phủ trong tiếng nổ "bùm bùm" của pháo hoa, đem cô ôm vào trong ngực, cùng nhau xem pháo hoatỏa ra.

"Anh làm khi nào vậy?" Thư Trữ nhẹ nhàng hỏi.

Trước tiên Dư Vũ hôn lên mặt cô một cái, rồi sau đó cười nói, "Là người họa sĩ làm, anh cầu anh ta chiếu cố hộ."

Thư Trữ: "... " Em chỉ hỏi anh làm khi nào thôi mà.

Không biết người khác khi thấy lãng mạn, một lúc sau đó tâm trạng sẽ thế nào, dù sao Thư Trữ và Dư Vũ đều là một mối ngồi phịch trên sofa.

Quay lại một lúc trước.

"Làm gì đó?! Làm gì đó? Không biết tiểu khu cấm đốt pháo sao?!"

Dư Vũ theo phản xạ có điều kiện lôi kéo cô bỏ chạy, còn người kia ở phía sau đuổi theo.

"Thằng nhóc con, còn dám chạy?!"

Thư Trữ vừa chạy vừa hỏi, "Đây là ai vậy?"

"Bảo vệ, chính là cái vụ đưa hấu ấy."

Thư Trữ sững sốt một lúc, rồi sau đó nhớ tới chuyện gì.

Lần trước Dư Vũ mua dưa hấu, cô không muốn ăn, anh cũng không muốn ăn, chiếm lấy tủ lạnh quá, anh đi xuống vứt dưa hấu đi. Bị đại gia này nhìn thấy, lôi kéo anh đàm đạo về cuộc sống con người, lý tưởng, cuối cùng điều ngạc nhiên là bảo Dư Vũ đem dưa về về, cô và anh hai người mỗi người một nửa, ngồi trên sofa cảm thừa ăn.

"Mẹ nó, ông ta cũng chạy nhanh thật chứ!" Thư Trữ cũng tăng nhanh tốc độ.

Đại gia ngừng một chút, rồi sau đó chỉnh cổ áo, "Này thằng nhóc con, khinh thường ông đây quá rồi đó." Rồi sau đó dầm dẫm chân, nhanh chóng vọt qua.

"Không được rồi, không được rồi, dừng lại đi." Thư Trữ thở phì phò muốn dừng lại, Dư Vũ sợ cô chịu không nổi, cũng dừng.

Xem đại gia gia tinh thần hăng hái chạy tới, miệng còn nói, "Người trẻ tuổi thể lực vậy là không được rồi, rèn luyện đi!"

Rồi sau đó lại nói chuyện chính, "Ai hai người đốt pháo ở đây?!"

Dư Vũ giải thích, "Nhưng độ cao không đến hai thước, không tính nguy hiểm đâu ạ, cháu cũng tìm chỗ đất trống mà?"

"Cậu còn nói lí?!"

"Chú, thực xin lỗi, chúng cháu sai rồi." Thư Trữ nhanh nhẩu nói xin lỗi.

Đại gia nhìn về phía Dư Vũ, "Cậu là cái thằng nhóc con, còn không biết điều bằng vợ cậu, à, đây là theo đuổi vợ sao?"

"Đuổi được rồi!" Dư Vũ quơ quơ tay hai người đang nắm nhau.

Đại gia hừ một tiếng, "Tôi cũng đuổi được cậu rồi!"

"Người trẻ tuổi, tôi nói cho cậu, pháo hoa chỉ thích một lúc nhất thời thôi, hậu quả chính là cháy nhà. Hai đứa con trẻ, theo đuổi con gái đúng là không biết gì, tốn chút tiền làm cái gì mà pháo hoa, vừa lãng phí tiền, vừa ô nhiễm môi trường, còn nguy hiểm nữa. Nếu có sự cố gì, còn tính không hết."

"Hỏi chúng tôi theo đuổi vợ, đều dùng tâm lòng, không làm mấy cái này..."

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Phim điệp chiến

"Người trẻ tuổi, sau này đừng làm mấy chuyện nguy hiểm và lãng phí tiền như này nữa, nghe thấy không?"

"Được được được, chú nói gì thì làm cái đó."

"Thằng nhóc này, đừng có nói kiểu ngoài mặt thì đồng ý nhưng sau lưng lại khác, chuyện hôm nay còn chưa tính sổ với cậu đâu! Tết nhất đến nơi, vì cậu đã làm như vậy, và vì an toàn của tiểu khu chúng ta, nên tôi mới phải làm thế đấy!"

Dư Vũ bật ngón tay cái, đại gia trừng mắt nhìn anh liếc một cái.

"Cô gái, cô có biết rõ nhân phẩm của thằng nhóc này không? Đừng chỉ tin những lời đường mật của đàn ông."

"Này này, chú thật là không có đạo đức mà, nói chuyện đàn ông chúng ta thôi, chú cùng vợ cháu nói cái gì đó?"

Đại gia phẫn nộ nói, "Cậu cái thằng nhóc con này, lý sự, thấy tôi thì chạy cái gì? May là chân cứng tôi hoàn hảo, bằng không, cậu chả thoát được rồi."

"Phạt tiền phạt tiền, chú là muốn cháu giao tiền phạt đúng không."

Ông ấy nhìn nhìn bọn họ, lại đột nhiên nói, "Quên đi, không phạt tiền hai người, cậu!"

Ông chỉ chỉ Dư Vũ, "Vừa khéo đầu năm đến mừng ba tết không có ai làm vệ sinh, việc đó cậu sẽ làm."

Dư Vũ mở to hai mắt, bất hạnh đuối lý, đồng ý.

Ông chú lúc này mới chấp tay lưng ở sau lưng, cao ngạo nâng đầu, từng bước một thông thả đi về.

...

Trên sofa hai người liếc nhau, đột nhiên nở nụ cười.

"Này đại gia thế lực cũng thật tinh thần..."

Thư Trữ ngồi dậy, nhìn về phía hắn, "Người đề ý không?"

Dư Vũ vỗ ngực, "Không chỉ có đề ý, còn đi thật!"

(Nếu bạn thắc mắc đoạn trên nói gì thì sorry mặc dù đã dùng 77 biện pháp tra google lần từ điển thì mình vẫn không hiểu đoạn trên nói gì nên xin phép để convert @@, mong mng thông cảm và ai hiểu thì cmt phía dưới chỉ mình với ạ mình sẽ edit lại<~)

Thư Trữ: "..."

"Cũng trẻ rồi..."

"Ừm?"

"Anh một rồi, đi ngủ đây!" Nói xong lời này, anh liền ghé vào trên sofa, nhắm mắt.

Thư Trữ đá anh một cước, "Anh mau về đi!"

"Khò khò khò!" Anh phát ra tiếng ngáy thật to.

Thư Trữ khẽ cười, nhẹ nhàng nói, "Chỗ này lạnh lắm, đi vào phòng ngủ ngủ đi."

Dư Vũ nháy mắt ngồi dậy, hai mắt tỏa sáng, kích động nhìn Thư Trữ.

"Cút!!!"

Cuối cùng, anh ngủ ở phòng khách...

Ngày hôm sau, Dư Vũ đem chổi ra ngoài, một tiếng sau nỗi giận bùng bùng trở lại.

"Sao vậy?" Thư Trữ đang đọc sách thì dừng lại một chút, nghi hoặc hỏi anh.

"Ông chú kia nữa chứ! Ông ấy bảo anh quét rác, cái gì mà ba ngày không có ai làm việc, thì ra nhân viên vệ sinh chính là vợ của ông ấy!"

Thư Trữ hơi mờ mắt, "Sao anh biết?"

"Tôi hôm ba mươi sao ông ấy cũng rảnh rồi đuổi theo chúng ta cho bằng được rồi còn giảng dạy các thứ nữa chứ, anh nói cho em nghe, anh vừa mới đi xuống, gặp mấy gia đình ở đây. Người ta nói rằng gần đây ông ấy hay bắt mấy người đốt pháo hoa trong tiểu khu, và phạt làm vệ sinh thay vợ ông ấy, đã sắp xếp hết đến ngày mười lăm rồi."

"Những người khác đều là bọn trẻ nghịch ngợm thôi, ông ấy xếp hết cả rồi nhưng còn vẫn còn thiếu người làm, tối hôm qua tự dưng có chúng ta chạy đến, nên ông ấy cũng phải bắt cho bằng được."

Thư Trữ: "... Em thật sự cho rằng ông ấy lo lắng cho an toàn của tiểu khu chứ..."

"Anh đây quét rác, còn ông ấy với vợ thì đi tản bộ! Không thể chịu được, không thể chịu được mà!"

Thư Trữ vỗ vỗ bờ vai của anh, "Ai bảo anh bị bắt được? Cố lên nhé, anh đi nấu cơm đi, em đói rồi."

Dư Vũ trừng mắt, Phá Thư không lương tâm này, cũng không đau lòng cho người đàn ông của mình sao?!

"Meo~" Nấu cơm đi!

"Gâu~" Đói bụng quá!

Dư Vũ: "... Một đám vô lương tâm!

...

Tối mùng ba, hai người đứng giờ ngồi ở trên sofa, bộ phim truyền hình kiếm hiệp bom tấn mà anh có góp mặt được phát sóng bởi đài Z.

Đài này có xếp hạng khá tốt, và tăng đều trong những năm gần đây.

Lần này phim được chế tác không tồi, tuy rằng mấy cảnh đánh nhau không tránh khỏi kiếp Mary Sue, nhưng nam nữ diễn viên chính diễn tốt, chỉnh sửa cắt ghép cũng hay, thoát nhìn không giả lắm, cũng coi như tạm được.

Hơn nữa Đại Ngư cuối cùng cũng xuất hiện ở tập đầu, tiết tấu của phim tương đối nhanh, các nhân vật chính thì đã xuất hiện ngay từ tập một rồi.

Dư Vũ mặc bạch y, thanh tao như tiên, một tay chấp ở sau lưng, thoát nhìn tương đối đẹp mắt.

"Mấy nhân vật anh nhận đều theo kiểu tính cách ảm áp sao?"

Dư Vũ ăn khoai tây chiên, "Anh không phải là một người đàn ông ảm áp sao?"

Thư Trữ không nói chuyện, Dư Vũ tức giận trừng mắt liếc cô một cái, vốn là ảm áp mà!

Hết hai tập, Thư Trữ ngáp một cái, "Ngủ!"

"Em ngủ đi, anh đang chờ, phim chiến tranh của anh cũng phát bởi đài S vào tầm này."

Biết cô ngủ sớm, Dư Vũ cũng không muốn cô thức đêm xem với mình, vầy vầy tay bảo cô đi ngủ.

Thư Trữ nghe lời đi rửa mặt, thu dọn xong, đi ra uống miếng nước. Liền thấy trong TV anh mặc quân phục, vẻ mặt chính khí.

Hửm? Hình như rất tuần tú, ừm, cô liền liếc mắt một cái nhìn tạo hình của anh.

Nửa giờ sau, Thư Trữ ngồi xuống, yên lặng xem TV, mê mẩn.

"Không phải em đi ngủ rồi sao?"

Không có được đáp án, Dư Vũ nhìn sang, thì ra cô đang xem một cách nhập thần...

...

Nam thần của Lưu Tiểu Hồ đóng một bộ phim kiếm hiệp mới, là một fan cuồng của nam thần, đương nhiên là cậu phải xem rồi! Ký túc xá của cậu khắp nơi đều dán ảnh nam thần, mặt bàn cũng là nam thần, không có ai có thể so được nam thần của cậu.

Nam thần tạo hình đẹp mắt, giá trị nhan sắc cao, còn là nam chính, Lưu Tiểu Hồ gật gật đầu, có chút vừa lòng.

Rồi sau đó nam hai Dư Vũ xuất hiện, Lưu Tiểu Hồ nhăn mày, một lát sau, Dư Vũ cười khê, lắc đầu, nằm xuống, uống một ngụm rượu.

Hả? Cũng đẹp trai giống nam thần nhì?

Xùy xùy xùy! Mình phải kiên định với nam thần, không thể bị tiểu yêu tinh nào đó mê hoặc được!

Hai tập kết thúc, Lưu Tiểu Hồ thờ dài, hai tiếng tựa như nửa giờ vậy, cậu ngáp một cái, chuyển kênh, chuyển đến một kênh vắng vẻ đến dị thường, của đài S.

Đang chuẩn bị tắt tivi, đột nhiên tiếng nhạc vang lên, mở đầu của bộ phim truyền hình.

Hả? Đây không phải nam hai trong phim kiếm hiệp ban nãy sao?

Hả? Mới tập một? Nhìn nhìn? Rồi sau đó không chút để ý liền xem.

Nửa tiếng sau, Dư Vũ trốn ở sau tủ, vài người chậm rãi đi tới, ánh mắt Lưu Tiểu Hồ trừng cực lớn, ôm ngực, tim đập bình bịch.

Hai tiếng, hai tập kết thúc.

"Mẹ nó! Mới có hai tập sao? Như 10 phút vậy!"

...

"Này không phải là thằng nhóc trong tiểu khu chúng ta sao?" Hai vợ chồng vừa xem xong một bộ phim nông thôn rồi chuyển kênh, người bạn già chỉ vào TV.

Ông chú xem xét liếc mắt một cái, "Đúng là cậu ta, ngoại hình người này cũng được đó. Được rồi, mười giờ rồi, đừng xem nữa, mau đi ngủ thôi."

"Xem một chút đi, tốt xấu gì cũng chung tiểu khu."

Đại gia chỉ phải bất mãn ngồi xem cùng, một lát sau, "Thằng nhóc này cũng thật là đẹp trai."

Đại gia càng bất mãn, chỉ vào Dư Vũ một thân quân trang, "Vẫn kém hơn tôi lúc còn trẻ!"

Ảnh rất ông mở thật to, nghiêm túc xem, không nói lời nào, thằng nhóc này diễn đúng thật là không kém!

"Thật đẹp trai." Bạn già của ông cảm thán một câu, đại gia gật gật đầu, lấy lại tinh thần lại lập tức lắc đầu,

"Cũng không kém tôi là bao!"

...

"Bà mau đi ngủ đi!" Dư Liên Thắng bất mãn đẩy đẩy Đỗ Thành Lan, vừa rồi đã xem cái phim tiên hiệp gì rồi, bây giờ còn xem cái gì mà phim điệp chiến.

"Xem đi, xem đi, con trai của tôi vừa diễn tốt lại vừa đẹp trai! Nghe nói bộ phim này nó là nhân vật chính đó!" Bà giữ chặt Dư Liên Thắng, làm cho ông cũng xem ngồi xem con trai đóng một bộ phim khác.

Ông cực kỳ bất mãn ngồi một lát, ánh mắt chậm rãi biến thành tập trung, bộ phim này tiến triển mau, xem mà hết hồn.

Hai người xem TV, trong phòng im lặng, chỉ tiếng từ trong TV truyền ra, bên ngoài con mèo nhỏ kêu kêu, hai người hiển nhiên đều không nghe thấy.

Editor: melbournje

"Ba, đừng xem nữa..." Trịnh Thắng lo lắng nhìn ba mình.

Từ mấy ngày hôm trước ba anh đã chú ý tới bộ phim này, buổi tối ngủ đến mười giờ, thế nào cũng phải cài đồng hồ báo thức để dậy, anh nói ngày hôm sau xem lại trên mạng, nói là không nhìn được.

Tim của ông Trịnh không tốt, xem phim này thường xuyên kích động, tay tay níu chặt áo trên ngực, ánh mắt chú ý nhìn TV, thân thể thẳng tắp.

Tùy theo tiến triển trên TV, khi thì thờ thật sâu, khi thì thật hít một hơi thật dài, có đôi khi còn kêu lớn một tiếng.

Trịnh Thắng hết hồn, chỉ sợ ba anh có chuyện gì, co quạ.

Ông Trịnh xem TV, miệng nói, "Con thì biết gì? Hôm nay không xem, làm sao sáng mai tán gẫu cùng đám ông Lí bà Hường được?! Bà Hường cũng 90 rồi, cũng không có chuyện gì, ba con còn trẻ, có gì

mà sợ!"

Trịnh thắng "... " 83 tuổi, ba cũng thật trẻ...

...

Thư Trữ mê mẩn bộ phim mới của Dư Vũ, thậm chí nhiệt huyết một cách khó giải thích, có chút xúc động nghĩ ra một nội dung truyện mới, cô nghĩ nghĩ, vỗ cái bàn, đi viết luôn!

Hai bộ phim Dư Vũ đóng cùng chiếu, khiến dậy sóng trên mạng. Trước mắt trên mạng gào to, fan của anh phần lớn đều từ bộ phim tiên hiệp, bọn họ thích Dư Vũ, sau đó tìm ra phim điệp chiến của anh, liền càng yêu thích anh,

Phim điệp chiến thì ít người xem hơn, không giống phim tiên hiệp, nơi nơi đều là người xem

Đài Z nở nụ cười, đoàn làm phim tiên hiệp nở nụ cười, đạo diễn nở nụ cười, nhà đầu tư cũng nở nụ cười.

Trên mạng, đối với việc Dư Vũ sắm vai nam hai ai nấy cũng đều khen ngợi, đạo diễn gật gật đầu, ừm, diễn viên tuyển chọn rất tốt.

Mùng ba tháng giêng đến mười lăm tháng giêng, đều là thiên hạ của phim tiên hiệp, đến mười sáu tháng giêng thì phim tiên hiệp liền cười không nổi nữa.

Nguyên nhân là đài truyền hình nhận được rất nhiều phản hồi trách móc, lý do cũng đa dạng, cái gì mà trong nhà có người già trong nhà xem phim rất khuya và nghiêm túc mà không chú ý đến sức khoẻ của mình?!

Loại lí do ngu ngốc như vậy, vậy mà còn không chỉ có một người!

Vì không muốn bị ảnh hưởng hơn, đài truyền hình đành tạm ngừng chiếu bộ phim điệp chiến lại.

Trên mạng yên tĩnh một mảnh, việc này cũng chứng minh phần nào rằng phạm vi của bộ phim này cũng không lớn, không có bọt sóng gì cả.

Nhưng mà vừa ngừng phát sóng ngày thứ hai, cao tầng của đài truyền hình nhận được một cuộc điện thoại, là lãnh đạo bên trên.

Cao tầng của đài truyền hình nom nớp lo sợ, chỉ nghe trong điện thoại nói, "Bộ phim điệp chiến tuyên dương tinh thần chiến đấu đã tạm ngừng chiếu rồi sao?"

Cao tầng một mặt ngơ ngác, "Cái gì ạ?"

"Thời đại của chúng ta đã tiến bộ hơn rồi, vậy nên cũng phải tiến bộ trên mặt tinh thần, và tinh thần chiến đấu của các bậc tiền bối đi trước rất đáng để học tập, việc này..."

Cao tầng mở to hai mắt, nghe lãnh đạo tiếp tục giáo dục, liền tục gật đầu.

Lúc cúp điện thoại cao tầng còn có chút ngơ ngác, cho nên lãnh đạo gọi điện thoại đến là do bộ phim chiến tranh kia bị tạm ngừng chiếu sao? Không, tuyệt đối không có khả năng đó! Lãnh đạo nhất định là vì muốn tuyên dương tinh thần màu đỏ của dân tộc! Chẳng lẽ thời đại của phim kháng chiến đã đến rồi sao?

Tạm gác những suy đoán của cao tầng sang một bên, lãnh đạo cúp điện thoại, xoay người lại, bắt đầu dĩ nói,

"Ba, đêm nay tiếp tục phát sóng rồi, ba ăn chút cơm đi!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Fan già

Nếu đơn thuần chỉ là dùng chiếu một ngày, cũng không đến mức oanh động. Nhưng nếu chuyển thời gian phát là 10 giờ đêm đến giờ hoàng kim là 8 giờ thì sao? Nếu vậy nhờ đâu lại được khen ngợi?

Người trong giới giải trí ngơ ngác, đoàn làm phim điệp chiến ngơ ngác, quần chúng ăn dưa ngơ ngác... Duy chỉ có một người cao hứng, đại khái chính là những người xem phim này.

Gần đây những nhóm người già trong tiểu khu đã đổi chủ đề tán gẫu từ cháu chắt sang phim truyền hình.

"Ai, ông Hạ, ông có xem phim điệp chiến đó không?"

"Sao có thể không cơ chứ, tôi hôm qua để lại ấn tượng khác sâu đó, có nhắc về (1) trận Thượng Cao năm đó, thật ra trên TV cùng thực tế có chút khác nhau, lần đó..." Ông Hạ ngồi giữa, một đám cụ ông cụ bà vây quanh, ông một câu tôi một câu, nói được tương đương tinh thần.

"Nhân vật chính ấy tên là gì ấy nhỉ, diễn cũng ổn đó."

"Tôi biết, tên là Dư Vũ, bề ngoài trông cũng hoạt bát nữa!"

...

Phim điệp chiến không được viết đầy đủ tất cả về gián điệp, có rất nhiều chiến dịch nổi danh, mỗi một cảnh gián điệp cùng hoạt động gián điệp, đều là quay xung quanh chiến dịch mà triển khai.

Không khí của rất nhiều gia đình gần đây cũng có chút vi diệu, những người già trước đó thờ ơ với TV, sau khi đi dạo một vòng tiểu khu về liền thay đổi.

Vừa xem thời sự xong, người già trong nhà liền cầm điều khiển TV, chuyển tới kênh S, không nhúc nhích.

Những người trẻ muốn xem phim tiên hiệp liền ngơ ngác, phải làm gì bây giờ? Còn có thể làm sao nữa, tất nhiên là xem chung rồi! Bạn dám bảo đổi kênh sao? Về phần phim tiên hiệp, không phải là ngày mai còn có thể xem lại trên mạng à?

Ngày đầu tiên, Lư Tiểu Hồ rời rắm giữa kênh S và kênh Z một chút, nhưng quyết định kiên định với nam thần!

Ngày hôm sau, khi phim tiên hiệp vừa kết thúc, định là "Tôi đánh mất qua kênh S một tí thôi", rồi sau đó liền nhớ ra là đã đổi lịch chiếu.

Ngày thứ ba, mở TV ra, bật đến thẳng kênh của đài S...

Đoàn làm phim điệp chiến ngơ ngác nở nụ cười, nhà đầu tư nở nụ cười, nhà đài S cũng cười thực nhanh! Đài S này đã bao nhiêu năm không đạt tỉ lệ xem như vậy rồi!

Đoàn làm phim tiên hiệp cười không nổi, khi rating của đài S cao lên, thì rating của bộ phim tiên hiệp ở đài Z liền giảm xuống. Dù lượng xem trên mạng đã tăng lên, nhưng tâm tình của đoàn làm phim tiên hiệp cũng không tốt hơn là bao.

Đạo diễn nhìn ba mình đang xem phim điệp chiến mà Dư Vũ đóng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn muốn để bộ phim tiếp theo mời anh diễn, hiện tại không có cửa đâu! Đạo diễn hiện giờ nhìn thấy khuôn mặt anh, liền nhớ tới số liệu cao như vậy đã bị tụt xuống...

Tạm thời không muốn quay phim phải nhìn mặt anh nữa, chán ghét phát hoảng...

...

Người đại diện ngạc nhiên nhìn Dư Vũ, lắc đầu, "Cao! Thật sự là cao!"

Không thể tưởng được sức chiến đấu của những vị fan già lại mạnh như thế, bộ phim điệp chiến này của Dư Vũ đang hot lên nhiều.

Người đại diện bắt đầu vui đùa chọn kịch bản, trong đó có một phần đề nghị ra, đó là những kịch bản đang cân nhắc.

"Cậu xem cái này trước đi." Người đại diện đưa cho Dư Vũ kịch bản.

Anh nhận lấy, liếc mắt một cái, mặt lập tức liền đen lên, Huru Thử?! Đây chính là oán hận chất chứa đã lâu đó.

"Không nhận không nhận!"

"Đại Ngư, không được xúc động, điều cậu thiếu nhất bây giờ là fan, phim tiên hiệp cùng điệp chiến tuy rằng mang đến danh tiếng, nhưng đề đi xa thì vậy thôi là chưa đủ. Một năm này nếu cậu quay nhiều phim và được đầu tư nhiều hơn, có thể sẽ lấy được giải thưởng, về sau con đường tài năng của cậu sẽ thuận lợi hơn."

"Nhìn Huru Thử viết 'Năm tháng Thành Bắc' thật to, chắc chắn sẽ hot, nếu như cậu đề cử mất vai này, thì sẽ không có danh tiếng đâu? Hơn nữa bộ phim này do đạo diễn Vương đảm nhận, có thể nói là tương đối bảo đảm"

Sắc mặt Dư Vũ có chút khó coi, rồi rầm thật lâu, nhận lấy, vì người khác mà từ chối thì không đáng, sẽ ảnh hưởng tới việc cưới Thử Thử.

"Sau khi quay xong 'Năm tháng Thành Bắc' của Huru Thử, Đại Ngư cậu xem mấy bộ này thử coi sao, chọn trước một bộ đi, nếu sau này có kịch bản tốt hơn, lại cân nhắc tiếp."

Dư Vũ nhìn nhìn, ánh mắt chăm chú vào một quyển kịch bản dày trên bàn, người đại diện che mặt, liền biết anh sẽ chọn cái này mà.

Một bộ phim chống tham nhũng, rất nhiều nhân vật chính, vai anh muốn đóng là một nhân vật chính nghĩa, đề tài hơi lạnh lùng, nhưng mà nếu như giống như phim điệp chiến, đột nhiên liền phát hot thì sao?

Dư Vũ ngồi phịch ở ghế sofa bên cạnh Thử Trữ, mở kịch bản, trước tiên đang cố nhớ thoại, đối với một diễn viên, lời thoại là một kỹ năng cơ bản.

"Haizz..."

Thử Trữ không để ý anh.

"Haiz..."

"Anh làm sao vậy?"

Dư Vũ u oán nhìn cô, "Sắp phải quay phim rồi, thật khó chịu."

"Anh không thích quay phim sao?"

"Nhưng mà anh nhớ em, anh đi rồi, em không khó chịu sao? Sẽ không có đơn?"

Thử Trữ liếc mắt một cái, "Anh cũng không phải là không trở lại." Thật ra anh đi rồi cũng tốt, cô có thể nhanh chóng thư giãn và ổn định, nhanh chóng viết truyện.

"Em không thương anh..."

"Em không thương anh lúc nào?"

Dư Vũ nhào tới, ánh mắt sáng rực, "Vậy em yêu anh sao?"

Thử Trữ mặt ửng đỏ, Dư Vũ đưa mặt qua... (tắt đèn)

...

Dư Vũ cầm kịch bản, càng xem càng bức bối hơn, đem kịch bản ném lên bàn, rồi sau đó ôm đầu hờ hờ.

Thử Trữ bị kinh ngạc nhảy dựng lên, "Anh phát điên cái gì đó?"

Dư Vũ cầm lấy kịch bản, "Em xem Huru Thử này đi, viết cái sách rách gì đó? Còn có một người đàn ông, ầm ập? Ngốc sao. Loại này phụ nữ gặp thì có mà chạy mất dép, còn trả lại lời chúc phúc luôn, xùy!"

Thử Trữ mặt đen có chút biến tím, khi Dư Vũ lấy kịch bản này, cô đã nghĩ, anh không hợp nhân vật này. Vì cô sáng tạo ra nhân vật nên cô biết, Dư Vũ thật ra hợp với nam ba hơn, nhưng anh lại nhận nam hai, chắc anh đang muốn thử thách bản thân mình.

"Còn không bằng nam ba đâu? Ít nhất có gì nói đó, còn nam hai này, nói câu nào cũng là màu hồng, xùy xùy xùy, không muốn diễn!"

"Chạm vào!" Thử Trữ đem cái gì đó trên ném vào bàn, đứng lên.

"Em làm gì đó?"

"Không có chuyện gì, em đi toilet."

Đến giờ cơm chiều, liền hoàn call đoạt mạng của người đại diện gọi tới, Dư Vũ buông đồ trên tay.

"Sao? Sao?"

"Đại Ngư! Đoàn làm phim điều chỉnh lại rồi, cậu diễn vai nam ba!"

Dư Vũ trừng to mắt, nói không rõ là cao hứng hay rất hứng, không cần diễn vai mà bản thân không thích, cùng với một vai mà có thể người xem sẽ thích, Dư Vũ rồi rầm.

Giọng nói của người đại diện rất là bi thương, "Danh tiếng đang dần bay đi rồi..."

"Không có chuyện gì, đóng nam ba vậy, nam hai diễn chán lắm."

Cúp điện thoại, Dư Vũ tiếp tục làm trứng gà, không có cảm xúc gì đặc biệt.

Thư Trữ tựa vào trên cửa, ôm cánh tay.

Cô cảm thấy, nếu Đại Ngư diễn nam ba, chắc sẽ hot hơn nam hai một chút.

Dư Vũ nếu muốn xuất đầu, cũng không thích hợp đi theo hình tượng ấm áp mãi.

...

Dư Vũ lưu luyến không thôi tạm biệt Thư Trữ, lao tới đoàn làm phim "Năm tháng Thành Bắc".

Thư Trữ mở Weibo Độc Kê Thang lên, thấy bạn trên mạng nói nhớ Độc Đại, bảo gần đây tần suất cô đăng bài ở nick Độc Kê Thang quá thấp.

Cô sùng sốt, hình như là vậy thật, gần đây cô và Dư Vũ cùng nhau nấu cơm, xem phim, tán gẫu.

Giống như có một người, làm cuộc sống của bạn đột nhiên có trọng tâm, ngay cả chăm chọc cũng quên luôn.

Độc Kê Thang: Lão Độc hiện tại còn đang bận yêu đương, đám cầu độc thân mấy người, đừng gọi tôi nữa, Lão Độc đã bước ra khỏi hàng ngũ F/A rồi, ha ha ha!

Tôi yêu độc đại... Hôm nay không muốn thổ lộ với Độc Đại nữa / mỉm cười

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Độc Đại, năm đó cô không nói như vậy mà!

Lâu ngoại lâu: Độc Đại năm đó nói chúng ta là độc thân kiểu quý tộc, thế mà mới một năm, Độc Đại liền thay đổi / mỉm cười

Sông lớn: Mẹ, tiêu diệt Độc Đại!

Tiểu hoa hồng: Độc Đại! Cô đã nói là không bỏ rơi chúng tôi mà!!!

Editor: melbournje

Thư Trữ nở nụ cười, rốt cuộc cũng đã đến lượt mình phát câu lương cho người khác, thật thích.

Độc Kê Thang: Không rời bỏ mọi người đâu, chỉ là mang theo người nhà vào thôi... Ha ha ha ha ha ha, mẹ nó, có cảm giác thật sự ưu việt!

Bạn trên mạng nháo rầm rầm, đều trào phúng cô, nhưng thật ra cũng không ai vì vậy mà thật sự anti Độc Đại, dù sao đã vài năm rồi, cũng đã chứng kiến rất nhiều chuyện xưa cùng Độc Đại.

Gặp thứ ngu ngốc, sẽ cùng nhau chăm chọc, có chuyện không hài lòng, liền tìm cô nói nói. Độc Kê Thang không chỉ là Độc Kê Thang, là một ngôi sao Weibo, cô và mọi người đã cùng nhau xây dựng một "Độc Kê Thang" lớn mạnh...

Rời khỏi Weibo Độc Kê Thang, Thư Trữ nghiêm túc gõ gõ, viết chuyện quân nhân cũng khá lo lắng, nhưng khi viết về một đề tài mà bản thân mình thích, cũng rất vui vẻ.

...

Bên này Dư Vũ vào đoàn làm phim, đạo diễn Vương vỗ vai của anh, bật ngón tay cái. Có thể làm đạo diễn Trần nghe được tên Dư Vũ liền đen mặt, anh tương đối có năng lực.

Đạo diễn Trần đen mặt, một bên lui ám chỉ anh quay một bộ phim, có thể khiến Vương An cười cả một năm.

Hợp tác cùng Dư Vũ, đúng là có chút chờ mong.

Dư Vũ cũng không làm cho ông thất vọng, lời thoại đã thuộc, kỹ thuật diễn rất tốt, rất hiểu học. Người khác quay phim, anh liền quan sát, học những diễn viên gạo cội từng chi tiết nhỏ, từ đó thay đổi hơn.

Diễn một nhân vật như ý, nam ba Tường Diệt Phương, nói chuyện độc miệng, trong phim cũng diễn với nữ ba.

Không biết tình thú, diễn hình của nhân vật "F/A". Nhưng Dư Vũ bên ngoài hoà nhã, diễn lại xuất sắc, đạo diễn Vương gật gật đầu, quay rất có hiệu quả, không kém nam chính là bao.

Dư Vũ vừa phê trương lại chói mắt, không cần luôn cười cười giống trong phim tiên hiệp, cũng không cần nghiêm túc, ánh mắt thâm trầm như trong phim điệp chiến.

Vừa vào diễn, liền thả lỏng mình, trong lòng thoải mái.

Hôm nay sau khi quay xong, có một đám phóng viên đến đây, vây quanh nam nữ chính hỏi tới hỏi lui.

Dư Vũ cũng không thêm để ý, ngồi xổm dưới đất ăn cơm của mình, rồi sau đó có phóng viên chú ý tới anh.

Có một số người đến đây và đặt câu hỏi.

"Dư Vũ, xin hỏi từ lúc cậu đóng vai quân chúng bây giờ, có cảm giác thế nào?"

"Ừm, rất thoải mái." Thế nào mà còn chưa đi? Ông đây đang đói bụng, bao giờ mới được ăn đây!

"Dư Vũ, khoảng thời gian trước phim điệp chiến đòi lịch chiếu khiến huyền náo ồn ào hơn, xin hỏi cậu có biết tại sao không?"

"Đây không phải là do dài truyền hình chiếu sao? Hỏi tôi làm gì?" Mẹ, còn chưa đi sao?! Cơm nguội đó!

"Dư Vũ, có người đồn thổi rằng cậu được Độc Kê Thang bao nuôi, có đúng như vậy không?"

"Tại sao yêu nhau lại bị nói thành bao nuôi rồi?" Đây là phóng viên kiểu gì vậy chứ?

Vừa rồi phóng viên nêu câu hỏi cho anh đứng ở phía trước, thoát nhìn có vẻ không vừa lòng lắm với câu trả lời của anh, một mặt chanh chua khó coi, lại hỏi.

"Theo như lời đồn thổi thì Độc Kê Thang rất xấu, vậy cho nên chưa bao giờ lộ diện có đúng không?"

Mắt Dư Vũ đột nhiên híp lại, yên lặng nhìn anh ta

Tác giả có chuyện muốn nói:

—— hôm nay không nói gì, liền viết đoạn kịch nhỏ vậy ——

Thư Trữ viết một truyện mới, không nghĩ lại hot, sau khi truyện kết thúc, vẫn chưa bán bản quyền kịch bản, vài đạo diễn đã tìm tới Dư Vũ.

Dư Vũ tỏ vẻ: Một mặt ngo ngắc.

Nhóm đạo diễn: Hừ, vợ của cậu, khẳng định lại đề lại cho cậu rồi!

Dư Vũ mở to hai mắt, thật sự sao?

Anh lập tức về nhà tìm Thư Trữ, "Thư Thư! Bộ truyện em mới viết sẽ để cho anh sao?!"

Thư Trữ ngẩng đầu, nhìn về phía anh, một mặt nghiêm túc, "Sao anh lại biết?"

"Ha ha ha, quả nhiên chính là vậy! Anh chỉ biết em siêu yêu anh, yêu anh nên vì anh mà viết truyện!"

"Có một bài hát cho anh đây."

"Đã chọn xong chủ đề của ca khúc chưa?"

"Anh nghĩ nhiều rồi." Không có kết quả.

CHÚ THÍCH:

(1) Trận Thượng Cao: còn được gọi Chiến dịch Kinkō, là một trong 22 trận đánh lớn giữa Quân đội Cách mạng Quốc gia Trung Quốc và Lục quân Đế quốc Nhật Bản trng Chiến tranh Trung Nhật lần hai.
(Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Fan già

"Có thể chỉ có anh là xấu thôi?"

Người đại diện đang nhìn mà mặt biến sắc, đây đều là phóng viên, Dư Vũ ở ngay trước mặt bọn họ chăm chọc, không biết khi họ về sẽ viết thành cái gì nữa, anh chạy nhanh tiến lên.

"Đại Ngư, đừng đùa nữa, vị phóng viên này, Đại Ngư đang đùa thôi."

Mặt phóng viên kia vừa đen vừa tím, "Anh Dư, anh đang cậy mình nổi tiếng rồi coi thường người khác sao?"

"Anh nói năng lỗ mãng với bạn gái tôi, tôi không thể nói lại sao?"

Sắc mặt Dư Vũ cũng khó coi, cái đám cầu tử này, thật con mẹ nó chán ghét!

"Tôi chỉ là nói thật mà thôi, một người dựa vào bán năng lượng mà nổi danh, mang theo dư dân mạng phê phán hết chỗ này, lại phê bình đến chỗ kia. Nói mấy lời không xuôi tai, Độc Kê Thang tồn tại chính là để trả thù xã hội, là mối nguy hại với người trẻ tuổi, anh nghĩ cô ấy giỏi lắm sao?"

"Mẹ nó!" Trán Dư Vũ nổi gân xanh, tay trái đem cặp lông com để trên mặt đất, nhào tới.

Người đại diện chạy nhanh tới ngăn lại, các phóng viên khác chỉ e sợ thiên hạ không loạn mà chụp ảnh.

...

#Dư Vũ khinh thường người khác#

#Dư Vũ ấu đả với phóng viên#

Các loại đề tài hôm đó liền lên hot search, tin Dư Vũ ấu đả với phóng viên trực tiếp lên đầu đề.

Người đại diện mặt đen kịt, "Làm sao cậu lại mạnh động như vậy? Cậu định đánh phóng viên sao? Cậu không biết truyền thông đều chỉ sợ thiên hạ không loạn sao, cậu đánh một cái, toàn bộ bài viết, có thể đem cậu bôi đen thành cái dạng gì chứ!"

Dư Vũ trầm mặc ngồi, đạo diễn cho anh nghỉ ngơi một ngày, rõ ràng là cũng mất hứng.

Nếu anh bị bôi đen đến thảm, đến lúc đó có người bôi vì chống lại Dư Vũ mà không xem phim của bọn họ thì sao?

Nhưng mà Vương An cũng không trách anh, ông biết có những phóng viên thật ra không thực sự chú ý tới mình tính, mà chỉ để ý và tạo ra những đề tài hù dọa thôi.

Bạn trên mạng Giáp: Cầu tử có đôi khi thực con mẹ nó đáng ghét

Bạn trên mạng Ất: Mới chỉ nổi thế này, mà đã bắt đầu lớn lối rồi sao?

Bạn trên mạng Bính: Khinh thường? Tôi kiểu đây là ai vậy

Bạn trên mạng Đinh: Ha ha, mặc kệ vì nguyên nhân gì, đánh người chính là không đúng

Bạn trên mạng N: Có chuyện gì vậy?

...

Trên mạng bôi đen như thủy triều, Dư Vũ cũng nhập tâm vào quay phim, hiện tại anh chỉ làm việc với người đại diện của mình, đoàn đội về quan hệ xã hội cũng không có một ai.

Trên mạng có nói gì anh cũng không xem không nghe, dù sao anh không cảm thấy bản thân sai là được.

Tối hôm nay, Dư Vũ trở lại khách sạn, người đại diện đứng ở cửa đợi, mặt mang ý cười.

"A, sao tâm tình tốt vậy?"

Người đại diện cười giờ điện thoại lên, "Cậu xem "

Dur Vũ nhận, chỉ thấy trên đó viết,

「 Hứa Toàn: Không quen nhìn mấy chuyện lật ngược phải trái, chân tướng ở đây @Đại Ngư 」

"Tôi đã giúp cậu share lại rồi."

Dur Vũ gật đầu, là clip toàn cảnh lúc đó. Trước tiên anh gửi cho Hứa Toàn một tin nhắn, cảm ơn, chỉ đơn giản hai chữ này.

Hứa Toàn nhếch miệng cười, rồi sau đó chuyển hướng nhìn vợ mình, "Cảm ơn vợ!"

"Có cái gì mà cảm ơn." Cô cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục đan khăn quàng cổ.

Hứa Toàn lướt lướt màn hình, anh cũng hiểu Dur Vũ, nên cũng không nói Độc Kê Thang vốn là một cô gái tương đối đẹp mắt, bình thường, không ai thích nhìn người mình thích bị người khác chửi bới cả.

"Cái chuyện bị bôi đen kia mọi người có biết không?"

"Biết biết, chuyện diễn viên Dur Vũ đánh người, đánh phóng viên!"

"Ài, đều là nói bừa! Bà đã xem cái video kia chưa? Chân tướng ở video đó đấy."

"Tôi xem rồi, căn bản không phải đánh phóng viên đó, cậu ấy bỏ nhào qua đã bị người khác ngăn cản lại!"

"Đúng vậy, hơn nữa phóng viên kia chửi bới vợ cậu ấy trước!"

"Thằng nhóc này thật trọng tình trọng ý."

"Đúng, bà xem ban đầu, cậu ta ngồi dưới đất ăn cơm đựng trong cặp lồng, có chỗ nào mà lớn lối chứ."

"Ài, chúng ta giúp cậu ta đi, sao lại có thể để người tốt bị nể được?"

"Đúng đúng đúng, con của lão Lí làm truyền thông phải không? Để tôi nhờ con của ông ấy giúp đỡ một chút."

"Đúng đúng, còn có con gái của lão Từ nữa, không phải là gả cho một người làm ở bộ văn hóa sao? Nhờ bọn họ giúp đi?"

"Để tôi nhờ con tôi giúp một chút..."

...

Một đám người già ngồi ở quảng trường kịch liệt thảo luận, mười phần nhiệt tình, khó lắm mới xuất hiện được mấy chuyện này trong cuộc sống sau về hưu nhàm chán của họ. Đoàn người say mê, nói nhất định phải can thiệp chuyện này!

Cho nên chờ Thư Trữ đóng cửa đi ra, chuyện trên mạng cũng đã hạ màn.

Có vô số ngôi sao bên vực Dur Vũ, và những phóng phóng viên đặt điều gây chuyện đó cũng được điểm danh để phê bình. Cũng có lời đồn đãi, sắp có quy luật dành cho giới giải trí được lập ra...

Thư Trữ: "... " Xấu? Bao đường? Bán năng lượng?

「 Độc Kê Thang: Cho nên tôi vừa đóng một cái cửa, đã phát sinh chuyện gì?! 」

Lâu ngoại lâu: Không có chuyện gì, có người chửi bới chúng ta, mọi người đã chuẩn bị thao tác bàn phím sẵn sàng rồi.

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Thật ra tôi luôn luôn cảm thấy Độc Đại tuy rằng gọi là Độc Kê Thang, nhưng năng lượng lại rất tích cực.

Tôi yêu độc đại: +1 cho lâu trên

Tiểu hoa hồng: Độc Đại tuy rằng nói chuyện sắc bén, hay hăm dọa, nhưng mỗi lần tôi muốn phẫn đấu, đều tìm đến Weibo của Độc Đại để lướt, đọc xong lại tràn ngập nỗ lực phẫn đấu.

Sông lớn: Độc Đại thật ra dùng sự độc miệng để truyền bá năng lượng tích cực của mình đó, tôi yêu Độc Đại!!

Tôi yêu Độc Đại: Lâu trên nhắc tôi tôi làm chi?

Editor: melbournje

Thư Trữ cười khẽ, không nói gì thêm, sự trưởng thành của cô gắn liền với bọn họ. Mặc kệ người khác nói cô độc hay không độc, cô vẫn cùng hội với những người này.

Mang theo Hoàng Mao cùng Phi Mễ đi ra ngoài dạo qua một vòng, tìm linh cảm.

Buổi tối cô call video cùng Dur Vũ.

"Sao lại không nói với em?"

"Việc nhỏ thôi mà." Dur Vũ nhếch miệng cười, đôi mắt cong, màu da sáng rọi một cách dị thường trong điện thoại, hàm răng trắng loá có chút chói mắt. Anh luôn như thế này, chuyện gì đều có thể nói là việc nhỏ, tình huống gì cũng có thể cười được.

Vừa nhìn thấy anh, liền tự cảm thấy, không có chuyện gì khó khăn mà giải quyết không xong.

"Ai giúp anh vậy?"

Dur Vũ nhúc nhủ, "Người đại diện nói có thể là fan."

"Lợi hại như vậy sao?"

Dur Vũ gật đầu rồi lại lắc đầu, "Cho em xem trên Weibo."

Trời quang: Ngày hôm qua tan học về nhà, ông nội của tôi đang khóc lóc ôm sòm với ba tôi, bảo ông ấy giúp Dur Vũ rửa sạch oan khuất... Ba tôi không nói gì mà đáp ứng. Đột nhiên phát hiện, nhìn cảnh này có chút quen mắt, năm đó thân tượng của tôi bị bôi đen tôi cũng khóc lóc ôm sòm như vậy. Nhưng mà, tôi náo cũng không có cách gì, lại còn bị đánh một trận... hahahaha"

"Phốc ha ha ha, sức chiến đấu của fan già của Dư Vũ có thể nói là tương đối cường hân nha!"

Dư Vũ: "..."

Người đại diện cũng nói như vậy, không có nhiều người có fan già tuổi như vậy, cũng không ai biết, thì ra fan già lại lợi hại đến thế...

...

Bộ phim này Dư Vũ quay hơi lâu, từ một tháng hạ tuần, đến mùa xuân tháng ba, Dư Vũ mới tính đóng máy.

"Đại Ngư, đi đi, chúng ta đến đoàn làm phim "Nhân Dân" đi."

Dư Vũ suyt nữa nhảy lên, "Đậu mé, không cho tôi gặp vợ sao?"

"Tuy "Nhân Dân" chưa phải phim gì lớn, nhưng có nhiều diễn viên có kinh nghiệm lâu năm, nên tạo mối quan hệ và làm quen sớm với bọn họ. Tuổi cậu còn nhỏ, nên đến sớm một chút."

Dư Vũ nhủ nhủ mảy, một mặt rối rắm, ủy ủy khuất khuất nhìn người đại diện.

"Rề qua Bắc Kinh được không, tôi nhất định phải đi thăm Thư Thư!"

Sắc mặt người đại diện co lại, có thể làm gì trong mấy tiếng chứ?

"Cùng lắm có hai tiếng thôi mà? Chỉ một hiệp sao?"

Đều là đàn ông với nhau, trêu nhau là chuyện bình thường

Dư Vũ bỏ nhào qua, ôm lấy cổ ông anh, lắc lắc, "Nói cái gì đó?! Một câu độc thân như anh, không hiểu được tâm trạng của người có tình yêu đâu."

Người đại diện run run bả vai, đã từng thấy qua nhiều nghệ sĩ yêu đương như vậy, duy chỉ có người này là ra vẻ nhất.

Hơn nửa đêm gọi điện thoại nói ngủ không được, bảo muốn nói tâm sự. Anh còn tưởng có chuyện quan trọng gì, kết quả người ta nói: "Tôi luôn ở bên ngoài quay phim, liệu tình cảm của Thư Thư có phai nhòa đi hay không?"

Người ra vẻ nói mình không ra vẻ?

Dư Vũ đến Bắc Kinh là buổi chiều, trước tiên anh gọi điện thoại cho Thư Trữ, tận lực tiết kiệm thời gian, dự định đi ba tiếng, cả đi lẫn về là một tiếng, có thể ở cùng Thư Thư hai tiếng.

Nhưng mà ngàn tính vạn tính, lại không tính đến trường hợp kẹt xe.

"Mẹ nó!" Dư Vũ chửi, lộ trình nửa tiếng, bởi vì kẹt xe, nên mất hẳn một tiếng.

Người đại diện nhìn nhìn giờ, "Cậu đi đi, có một tiếng nhé."

Anh ta lại khinh khinh nhìn nửa dưới của Dư Vũ, "Tôi cảm thấy cũng đủ rồi."

"Cút!" Rồi sau đó anh không quay đầu lại, vui vẻ vui vẻ đi thẳng đến phòng 249.

"Thư Thư!" Dựa theo dự tính, khi gặp mặt trước tiên là phải hôn một cái hôn nồng nhiệt đạt tiêu chuẩn kiểu Pháp.

Nhưng mà Thư Trữ mở cửa, liền lại trực tiếp đi vào.

Dư Vũ ủ rũ, Thư Thư không nhớ mình sao?

"Ngẩng người cái gì, tối ăn cơm!"

Dư Vũ ngẩng đầu, chỉ thấy Thư Trữ từ phòng bếp mang ra một cái bát, miệng khẽ nhếch, mắt tràn ngập sự không thể tin.

"Em làm gì đó?"

Thư Trữ gạt đầu, "Ngày mốt sinh nhật anh, anh không ở nhà, nên hôm nay em làm cho anh bát mì điều. Em không làm mì trường thọ, anh cứ ăn đi, có ý là được."

Hốc mắt Dư Vũ ửng đỏ, từ sau lưng ôm lấy Thư Trữ, "A a a! Vợ, anh yêu em!"

Thư Trữ vỗ vỗ tay anh, "Mau ăn đi."

Người đại diện nhìn nhìn giờ, người này sao còn chưa xuống chứ? Nghĩ nghĩ, rồi lên lầu.

Gõ cửa, là Thư Trữ mở cửa, Dư Vũ đang ngồi ở trước bàn, trên bàn có một cái bát sạch sẽ.

"Phải đi sao?" Lời này là Thư Trữ hỏi.

Người đại diện gạt đầu, "Sợ kẹt xe, phải đi trước một tiếng."

Thư Trữ đi qua vỗ vỗ bả vai Dư Vũ, "Đi thôi, đi xong rồi về."

Anh xoay người ôm lấy thắt lưng Thư Trữ, đem mặt dán ở trên người cô, nhìn về phía người đại diện, ủy ủy khuất khuất, "Anh đi trước đi, khi bắt đầu quay thì tôi đi, các tiền bối đều có vợ, sẽ hiểu cho tôi mà..."

Còn 4 chương nữa là hết truyện rồi đóo:<

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chết trên bờ cát

Làm nũng nịu bán manh cũng không có tác dụng, Thư Trữ đẩy anh ra, bảo anh quay xong rồi về.

Dư Vũ hít sâu một hơi, cảm giác này giống như hồi còn nhỏ vậy, lần đầu tiên rời nhà đến ký túc xá ở. Không hiểu sao vừa khổ sở lại vừa phiền muộn, haiz, đúng là anh hùng khó qua khỏi ái nữ nhân mã.

Đến đoàn làm phim sớm, những tiền bối khác cũng đã lục tục tới để quay phim. Rất nhiều phần diễn sẽ để quay sau, trước tiên không có nhiều cảnh, thế nhưng tất cả vẫn còn ở phía trước.

Hoàn toàn khác rất nhiều với một đường của (1) lưu lượng minh tinh, dường như đi chợ.

Dư Vũ rất nghiêm túc với diễn xuất, đọc đi đọc lại kịch bản của mình, lại thường xuyên ngồi xổm ở phim trường quan sát. Khi những nhóm diễn viên gạo cội diễn, anh thường xem mà hai mắt tỏa ra ánh sáng.

Miêu Khôn năm nay hơn năm mươi tuổi, ở trong giới giải trí đã không thể diễn mấy nhân vật tốt, nên đều diễn nhân vật phụ.

Người xem nhìn bọn họ nhiều nhất thì nói một câu là nhìn quen mắt, để nhớ tên mà nói ra, cũng không nhớ nổi.

Thời đại không giống nhau, bọn họ khác xa với lưu lượng minh tinh, không quan tâm người khác đánh giá rất cao diễn viên gạo cội thế nào, nhưng họ có rất nhiều phê phán với lưu lượng minh tinh, mà không thể phủ nhận, người xem vẫn là nguyên ý vì những lưu lượng minh tinh đó.

Ông không nói là hận đời, nhưng là quả thật cũng hơi có chút bất mãn. Đã thích ai đó, người ta tham gia game show gì ngồi cười ha ha một hồi, giá trị con người đã đủ để ông nom nớp lo sợ tránh nhiều năm.

Cho nên Dư Vũ vừa vào đoàn làm phim, vừa thấy mặt anh, Miêu Khôn cũng có chút mất hứng.

Không phải bộ phim này nói chỉ cần những diễn viên gạo cội sao? Một người lớn lên da thịt non mềm như giàn hoa đến làm gì?

Nhưng mới ba ngày trôi qua, ánh mắt Miêu Khôn liền thay đổi.

Người này... Cùng những người trẻ đương thời hình như không giống nhau lắm!

Lúc diễn viên gạo cội khác diễn, Dư Vũ liền mở to hai mắt, tỏa ánh sáng nhìn bọn họ, thực khiếp người.

Lúc này không có cảnh quay, Miêu Khôn tới sau lưng anh, chỉ thấy anh ngồi xổm trên đất, nghiêm túc xem quay phim, miệng lầm bầm.

Miêu Khôn hạ quyết tâm muốn thay nhóm người già, lấy chút mặt mũi trước người trẻ tuổi da dẻ non mịn ở tại đây!

Ngồi xổm xuống bên cạnh anh, rốt cuộc đã nghe được anh đang nói cái gì.

Anh đang đọc thoại! Mẹ nó đọc thoại của người khác!

Hiện tại ông bạn già Lưu Kính đang quay, trong miệng anh lầm nhảm theo thoại của Lưu Kính, ánh mắt tỏa sáng, nhìn chăm chăm biểu cảm của Lưu Kính, để bản thân học theo.

Lung Miêu Khôn tê rần, rồi sau đó cũng có chút ghen ghét, hoặc là nói người trẻ tuổi có trí nhớ tốt, nhiều từ như vậy đều có thể nhớ kỹ!

"Dư Vũ."

Dư Vũ quay đầu đi lại, cung kính gọi, "Thầy Miêu."

Miêu Khôn gật gật đầu, một mặt chính phái, cười nói, "Đang học hỏi sao?"

Dư Vũ gật đầu, "Vâng, các tiền bối đều rất lợi hại."

"Người trẻ tuổi có tinh thần là rất tốt, có cái gì không hiểu có thể hỏi tôi." Miêu Khôn ôn nhu cười với anh, mười phần ra đáng trường bối.

Mắt Dư Vũ sáng ngời, "Thầy Miêu, cháu có một vấn đề, vừa rồi..."

Miêu Khôn cứng đờ, thực sự có vấn đề?

Một lát sau, trong lòng Miêu Khôn châm chọc, chết tiệt, đây là một vấn đề sao?!

Giải thích xong rồi, Dư Vũ lại nêu câu hỏi, Miêu Khôn xê dịch cái chân tê rần, tiếp tục giải thích cho Dư Vũ.

Thấy anh ngồi xổm bất động như núi, nháy mắt to nghiêm túc mà nhìn chính mình. Trong lòng nhất thời ghen ghét, chết tiệt, ánh mắt mờ rất lớn nha!

Chờ Dư Vũ hỏi xong, Miêu Khôn đứng lên, chân có chút run.

Dư Vũ nhìn về phía ông, Miêu Khôn mỉm cười, làm bộ như không có vấn đề gì rồi đi, bảo trì hình tượng thầy giáo trang nghiêm của mình.

Đi xa một chút, mẹ ời, ông khom người vồ vồ đôi chân đang tê rần, ghen tị nhìn nhìn Dư Vũ ngồi ở chỗ kia.

Cậu ta ngồi đây nửa tiếng rồi đó?!

Cho nên nói, người trẻ tuổi không chỉ có trí nhớ tốt, thể lực tốt, mà còn rất nghiêm túc.

Đây không phải là đem chúng tôi chụp chết ở trên bờ cát không chịu bỏ qua sao?

Thái độ của toàn bộ đoàn làm phim đối với tiểu gia hòa này có chút vi diệu, phải biết rằng, lúc đăng poster tuyên truyền phim lên, anh là người trẻ tuổi nhất!

Diễn viên gạo cội đối với tiểu thị tuổi đương thời tương đối không vừa lòng, nhưng mà gia hòa này, nói anh là thật tuổi, nhưng anh lại không giống những người khác, nói anh không phải thật tuổi, xùy! Còn không phải sao? Nhìn mặt anh xem...

Hôm nay Dư Vũ diễn, các diễn viên gạo cội lấy ghế ngồi ổn, cắn hạt dưa, bị người này nhìn lâu như vậy, cũng nên xem lại chứ? Để cho anh nếm thử, cảm giác lạnh cả người là như thế nào.

Đậu Quốc Huy vừa mới vào đoàn làm phim, liền thấy đám lão gia này ngồi một đống, tưởng rằng bọn họ đang mở tiệc trà, liền trực tiếp đi qua.

Tới gần mới phát hiện, bọn họ đều im lặng xem quay phim, Đậu Quốc Huy đem tầm mắt dời qua.

"Hà?" Phát ra giọng nói kinh ngạc, không ai để ý tới ông.

Đậu Quốc Huy tiếp tục xem, người trẻ tuổi kia đang ở cùng một người khác diễn, quyết đấu tiếng phở thông, cảm xúc đều ở một ít chi tiết nhỏ.

"Động tác này không phải là sở trường của lão Miêu sao? Tiểu gia hòa này học được thật là tốt."

"Ày, động tác đuôi lông mày này không phải là bí mật của lão Thôi sao? Người khác còn học không xong, tiểu gia hòa này học được sao?"

"Ai, ánh mắt này không phải là của..."

"Cảm miệng!" Lão Đặng sâu kín mà nói, rồi sau đó âm hiểm cười một tiếng. "Hi vọng qua vài ngày ông còn có thể cười được."

Đậu Quốc Huy một mặt mờ mịt, có ý gì?

Vài ngày sau.

"Thầy Đậu, cháu có thể học động tác khẽ nhúc nhích của chú khi diễn không?" Dư Vũ nháy nháy mắt.

Đậu Quốc Huy không hiểu sao trên lưng chợt lạnh, qua hai ngày Dư Vũ quan sát ông đóng phim liền biết, một ít chiêu của tôi cậu liền biết được rồi? Why? Như vậy liền biết sao?!

Ông cười gât đầu, loại này diễn trên tivi, người người có thể thấy, muốn học mảnh khóa của người khác, có thể từ chối sao? Hơn nữa, ông cũng thật muốn nhìn một chút, xem anh thật sự có thể sử dụng nó không?

Nửa tiếng sau, Đậu Quốc Huy ngồi ở giữa một đám người già, tâm tình... Phức tạp?

"Trước khi tắt thở có người có thể học được kỹ xảo của tôi, tôi rất vui mừng, nhưng sao trong lòng, liền kì quái... Như vậy?"

Lão Đặng vỗ vỗ bờ vai của ông, "Chúng ta chết ở trên bờ cát..."

Dư Vũ xuống dưới, lau mồ hôi, cười hỏi, "Thầy Đậu, cháu cảm giác cháu làm không làm tốt, thầy..."

Dư Vũ nêu câu hỏi, Đậu Quốc Huy cười tiến lên, giải thích cho anh, để anh diễn lại một lần, giảng một cách tâm đắc, có thể nói là tương đối có trách nhiệm.

Cuối cùng, Dư Vũ cảm động nói, "Cảm ơn thầy Đậu."

Đậu Quốc Huy cười nói, "Không có chuyện gì, vừa vặn tôi cũng không có học trò."

Mắt Dư Vũ sáng ngời, "Thầy Đậu?"

Vậy xem một đám diễn viên gạo cội: "... " Đây có thể nói là tương đối gạo hoạt!!

Ngoại trừ khi quay phim có nhớ Thư Trữ, Dư Vũ có chút vừa lòng, chính là vì các tiền bối này, luôn quán quít lấy muốn dạy cho anh phá như thế nào???

Ngày đóng máy của "Nhân Dân", Dư Vũ ôm một đám lão gia này hu hu khóc lớn, hốc mắt mọi người cũng ửng đỏ, vỗ vỗ bờ vai của anh.

Đậu Quốc Huy nói, "Dư Vũ, tuổi cậu còn trẻ, có thiên phú, đường còn rất dài, nhất định phải trầm ổn, người trẻ tuổi làm việc, xúc động là điều tối kỵ nhất."

Lão Đặng nói, "Dư Vũ, tôi cũng không dạy cậu được bao nhiêu, trong vòng luân quần này nhiều tiền bối, nếu cậu còn muốn tiếp tục học tập, hãy cứ dùng thái độ này."

Miêu Khôn nói, "Dư Vũ, cậu bảo tôi là thầy, tôi liền coi cậu là trò, cậu phải nhớ, cậu là diễn viên, không phải là minh tinh."

...

Nhóm diễn viên gạo cội này, mỗi người một câu, nói thật lâu mới nói xong, Dư Vũ đỏ mắt, cung kính gọi một tiếng "thầy".

Anh đăng một bài trên Weibo, cảm ơn bọn họ, cũng gọi bọn họ là thầy, mãi cho đến rất nhiều năm về sau, Dư Vũ đã công thành danh toại, thậm chí nhóm diễn viên gạo cội này chưa có địa vị. Nhưng nhắc đến bọn họ, anh cũng vẫn như trước, vẫn gọi là thầy.

Mỗi lần lễ thưởng, từ cảm ơn là từ mà Dư Vũ nói nhiều nhất, bởi vì anh sẽ đem tên các thầy mà nhắc tới một lần.

Truyện ký của anh, không bao giờ thiếu những người này.

Editor: melbournje (chưa beta lại)

Vất vả mãi mới quay xong bộ phim này, nhưng khi quay xong rồi, lại rất buồn.

Dư Vũ ngựa không dừng vó, chạy thẳng đến phòng 249.

"Thư Thư! Mau cho anh ôm ôm, nhớ em muốn chết!"

Cửa vừa mở ra, Dư Vũ trực tiếp đưa tay liền ôm, hôn một cái, một cái miệng.

Rồi sau đó xem thứ trong lòng, mắt to trừng mắt nhỏ, tương đối không vừa lòng, là Hoàng Mao, biết mày nhớ tao, nhưng kích động nhào tới như vậy làm gì?!

Hoàng Mao liếm anh một chút, Dư Vũ buông nó ra, xoa xoa đầu nó, một mặt ủy khuất nhìn về phía Thư Trữ đang cười haha.

Phi Mễ cũng đi lại, liếm liếm tay anh, lại cọ cọ, một mặt quyến luyến.

Dư Vũ lại luôn cảm thấy hai ánh mắt này nhìn mình, có chút không bình thường.

Đợi đến giờ cơm, Dư Vũ cho chúng nó thịt chiên, lúc này nhìn hai ánh mắt nhìn miếng thịt anh mới hiểu được.

Thì ra chúng nó nhìn anh, là muốn nói, a, đồ ăn đã về rồi!

Dư Vũ: Tâm tình có chút phức tạp.

Thư Trữ từ sau lưng ôm lấy Dư Vũ, "Em nhớ anh."

Dư Vũ nghiêng đầu, cọ cọ đỉnh đầu cô, "Anh cũng nhớ em, rất nhớ rất nhớ."

...

Tháng tư, "Năm tháng Thành Bắc" chiếu, Dư Vũ bằng sự diễn xuất của mình mà nhận được rất nhiều sự đồng tình, đạt được nhiều lời trầm trồ khen ngợi, người follow trên Weibo của anh đạt tới hơn (?) một ngàn vạn.

Tháng sáu, bộ phim "Nhân Dân" chiếu ra, danh tiếng và xếp hạng tăng gấp đôi. Những diễn viên lão làng diễn cùng tiểu thụ tươi, danh tiếng của Dư Vũ tăng vọt, người follow trên Weibo hơn (?) hai ngàn vạn.

Bằng hai bộ phim không phải nhân vật chính này, sự nổi tiếng của Dư Vũ khiến cho mọi người trong giới kinh ngạc.

Các tạp chí lớn, tòa soạn báo đưa tin mấy ngày.

Cùng năm, Dư Vũ bằng "Diệp Chiến" đạt được danh hiệu diễn viên mới xuất sắc nhất, bằng "Nhân Dân" đạt được danh hiệu nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ở giải thưởng Hắc Ngọc Lan.

Một mảnh ỏ lên, một người mới, chưa quay nhiều phim, liền bắt đầu lấy được giải thưởng quyền uy. Chuyện này đối với Dư Vũ mà nói là cổ vũ, đối với cư dân mạng mà nói, chính là một cú sốc.

Nhưng hầu như mọi người đều đã xem qua hai bộ phim này, kỹ thuật diễn của Dư Vũ cũng không cần phải chất vấn. Có thể cùng diễn với những diễn viên gạo cội, hoàn toàn đánh bại các tiểu thụ tươi khác.

Các phóng viên bắt đầu đem ánh mắt hướng tới anh, tận sức mà đào tin tức của anh.

Nhưng mà... Tìm không thấy gì nha!

Người này từ quay phim ra, không tham gia show gì, không quay tiết mục gì, cũng không nhận đóng phim thần tượng, làm một đám phóng viên cần muốn gây răng cũng không tìm thấy tin tức gì.

À, không đúng, có một người có tin tức, là Hứa Toàn.

Nhưng nếu bạn xem tin anh ấy đăng ra, đều là kiểu này:

"Dư Vũ cùng bạn gái Độc Đại dạo phố." Kèm tám ảnh bóng lưng.

"Dư Vũ cùng bạn gái Độc Đại dạo siêu thị." Kèm tám ảnh bóng lưng.

"Dư Vũ cùng bạn gái Độc Đại..."

Cư dân mạng tò vè: Đùng đăng nữa! Chúng tôi no rồi, chúng tôi không muốn ăn nữa!

...

Nhân vật chính Dư Vũ, đang cảm nguyên tác xem từng chữ.

Không thể không thừa nhận, bản quần văn này của Huru Thư viết rất khá, từ nhân vật, chuyện xưa, đều hợp với ý của anh!

Lại nghĩ đến mời anh tham diễn, Dư Vũ đương nhiên là cần răng tiếp.

Đều nói, không thể để cho những người khác ảnh hưởng đến việc làm ảnh đế của bản thân, đi đến đỉnh cao của đời người, cưới được Thư Thư!

"Haiz."

"Anh làm sao thế? Truyện không vừa ý sao?"

Dư Vũ lắc đầu, "Rất tốt."

Rồi sau đó anh khẽ cắn môi, "Ông đây rốt cuộc muốn gặp tai họa Huru Thư quá!"

Thư Trữ dừng lại một chút, sau lưng Dư Vũ, chột dạ cười cười.

"Quần Lang" sẽ được dựng thành phim, cô là một trong những biên kịch, không có biện pháp nào khác, đây là do bộ văn hóa yêu cầu, được quay như một bộ phim bom tấn dịp Quốc Khánh, đầu tư lớn, từ đạo diễn đến diễn viên, đều phải lựa chọn kĩ càng.

Nghe nói Dư Vũ ngay từ đầu đã được chọn rồi, đây chính là "tiểu thụ tươi" hiếm hoi có thể thu hút sự chú ý của mọi người mà không kéo chất lượng phim xuống.

Hôm sau cuối tuần, toàn bộ nhân viên và người của đoàn làm phim sẽ họp mặt, (dạng như họp báo?) do bộ văn hóa tổ chức, cô có thể không đi sao?

Dư Vũ, xoa tay hằm hè, ông đây rốt cuộc mẹ nó muốn gặp Huru Thư ghê tởm kia!

Bộ văn hóa, xoa tay, đây chính là khởi động, thu hút sự chú ý!

Phóng viên, xoa tay, đây chính là một đồng tin tức lớn, không biết mời những ai, mà hình như Huru Thư chưa bao giờ lộ mặt thì phải?

Huru Thư (Thư Trữ): Run run...

Chú thích:

(1) “Lưu lượng” chính là từ để hình dung giá trị thương nghiệp của mình tính đó cực kỳ cao, ngoài ra thường dùng với các tên gọi khác như “Lưu lượng nghệ nhân, lưu lượng minh tinh”...

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Kết (1)

Dư Vũ mặc bộ tây trang đặt may, màu xám bạc mặc ở trên người anh thực sự đẹp mắt. Thân hình cao ngất, tóc mái chia vè một bên, khuôn mặt dễ nhìn lộ ra.

"Đẹp không?"

"Đẹp." Thư Trữ gật đầu, đi lên hôn anh một lát.

Dư Vũ đang chuẩn bị hôn lại, Thư Trữ đã nói, "Chuẩn bị đi đi."

Dư Vũ sững sốt, "Còn sớm mà."

"Anh đi sớm một chút đi, dịp quan trọng như vậy, nên sớm một chút mà trò chuyện cùng mấy thầy của anh."

Dư Vũ cảm thấy hợp lý, gật gật đầu, "Vây đi, anh đi trước, chờ anh về nhé."

Hôn cô một lát, anh liền ra khỏi cửa.

Thư Trữ vụng trộm từ cửa sổ nhìn anh rời khỏi tiểu khu, nhanh chóng thay quần áo, cầm túi ra khỏi cửa.

Còn cái gì mà tạo hình với hóa trang, không còn kịp nữa rồi!

...

"Wow! Tiết ảnh đế! Mau chụp, mau chụp."

Phóng viên ngồi xôm ở cửa, đây không phải thăm dò, nhưng có không ít người nổi tiếng.

Ăn mặc so với thăm dò đương nhiên cũng tùy ý hơn một ít, các phóng viên cũng đều ở cửa khách sạn chụp ảnh.

"Đm! Đm! Dương Tuyết cũng tới rồi!" Lại là tiếng chụp ảnh điên cuồng, nữ minh tinh này thật sự hot.

"Đó là... A! Tiền bối Mẫn Kiệt!"

"A a a! Muốn diễn rồi, Âu Dương phu nhân!!!" Âu Dương quay rất nhiều bộ phim hay, từng là một nữ thần trong lòng nhiều một thế hệ, đã lui về ở ẩn nhiều năm, sao đột nhiên nay lại xuất hiện rồi?

"Tùy Hào Thiên?! Aaaa! Tinh nhân trong mộng của tôi." Người này cũng đã tránh bóng rất nhiều năm.

Phóng viên tiếp tục chờ mong, hi vọng lại có mấy vị đã ở ẩn tiếp tục xuất hiện.

Xa xa lại có một chiếc xe nữa tới, phóng viên cầm máy ảnh nhắm ngay, xoa xoa tay, liếc mẠng chen lên phía trước, "Há? Anh ta?"

Dư Vũ? Đây không phải là người mới sao?

Quên đi, mặc kệ, trước tiên cứ chụp cái đã, nếu như lại có tin tức gì lớn thì sao

...

Mọi người tới gần đủ, diễn viên, nhà sản xuất, đạo diễn, bộ văn hóa, đều đi vào.

Phóng viên đang chuẩn bị buông máy ảnh, liền thấy một người phụ nữ tới.

Ngoại hình xinh đẹp, nhưng mà ăn mặc tương đối tùy ý, cũng không giống cái gọi là nữ minh tinh.

"Đây là ai vậy?"

Thẳng đến khi cô gái này đi vào, cũng không có mấy phóng viên chụp ảnh, đều đang nghi hoặc đánh giá, phải biết rằng, ngay cả người đại diện, trợ lý cũng không tới cùng.

Uông Chấn buông máy ảnh, vỗ vỗ bả vai, nhìn Tiểu Chu bên cạnh đang chụp nghiêm túc.

Anh khinh khê đẩy cậu ta một chút, "Nè, cậu có biết cô ấy là ai không?"

Tiểu Chu kiểm tra lại ảnh, gật gật đầu, ừm, chụp không tồi.

"Cậu biết sao?"

Tiểu Chu nhìn anh như đang nhìn một kẻ ngốc, "Không biết."

"Vậy sao cậu chụp nghiêm túc như vậy."

"Cậu nói xem hôm nay còn ai chưa đến?"

"Ai?"

"Biên kịch có ba người, cậu đã chụp hai người rồi."

Uông Chấn nháy nháy mắt, một mặt một mặt, rồi sau đó đột nhiên nhảy lên, "Đm, vậy người vừa nãy là Hư Thư sao?!"

Phóng viên nghi chân bốn phía chấn động, mở to hai mắt nhìn. Chỉ có một vài phóng viên, ôm máy ảnh, âm thầm cười trộm.

Lúc Thư Trữ đi vào đã có không ít người đến, người phục vụ dẫn cô đi vào, đại sảnh trang trí hoa lệ, mọi người thấp giọng trao đổi. Đây không tính là tiệc tối chính quy, chỉ như là mờ hợp, nhất quán là đại hội đường cách cục (sorry mng đoạn này mình k hiểu nên để tạm convert, sẽ chỉnh lại sau<=), nhưng hôm nay hầu như là những người trong giới, chỉ là hội thảo, cũng không cần quá quy củ. (Chương trước mình có nói là hợp báo nhưng mình vừa edit chương này thì nhận ra kphai nhẽ, kiểu tiếc thôi)

Thư Trữ liếc mắt một cái, Dư Vũ đang cùng các thầy nói nói cười cười, không có chú ý tới cô. Bước chân cô nhẹ nhàng, đi thẳng đến hai người biên kịch khác, hai người này cô đều biết.

"Thầy Trương, thầy Lưu."

"Thư Thư đến đây, đến đây, ngồi đi." Thầy Trương là một vị biên kịch có thâm niên, trên tay ông ấy đã sản xuất ra rất nhiều bộ phim có rating khủng, vài năm gần đây chuyển sang chiến đấu chiến trường phim điện ảnh, thành tích cũng dôi dật.

Thầy Lưu lão nghiêm túc, người này có rất nhiều điều truyền kỳ, viết rất nhiều kịch bản tốt. Bàn quân văn này của Thư Trữ, rất nhiều vấn đề đều là ông ấy sửa, về mặt tri thức thì phong phú, đối với chuyện này lại tích cực, là một tiền bối rất chuyên nghiệp.

Ba người hàn huyên tán gẫu, đạo diễn và người của bộ văn hóa cũng đang trò chuyện, vẫy vẫy tay với bọn họ từ xa.

Ba người đi qua, người phụ trách liền hỏi bọn họ, "Một lát nữa ba vị có gì muốn nói không?"

"Tôi không có gì hay để nói, Thư Thư muốn nói gì không? Châu là tác giả."

Thư Trữ vội vàng lác đầu, cô cũng không có gì để nói, ở đây đều là người tài ba, diễn phim cô cũng không hiểu, trước mắt sửa kịch bản cô cũng đã vừa lòng.

Khi đến giờ, người phụ trách liền muốn đi, có một vài phóng viên cũng vào được. Thư Trữ theo phản xạ có điều kiện, tìm một góc kín, rồi sau đó bị hai người thầy lôi kéo, ngồi ở hàng thứ hai.

Dư Vũ nháy nháy mắt, Thư Thư? Lại chớp mắt một chút, liền không thấy nữa.

"Như thế nào?" Lão Đặng hỏi anh.

Dư Vũ vỗ vỗ mặt, nở một nụ cười, "Không có chuyện gì, thầy Đặng."

Nhìn lầm rầm đi, Thư kia làm sao có thể ở chỗ này, haiz, thật sự là nhớ cô quá rồi..

MC nói chuyện, cảm ơn mọi người một chút, phóng viên ở phía sau điên cuồng chụp ảnh, người chủ trì giới thiệu, "Đầu tiên, cảm ơn bộ văn hóa..."

"Cảm ơn đạo diễn..."

"Cảm ơn những biên kịch là thầy Lưu Giai Dũng, thầy Trương Dương Chính, cùng với biên kịch viết nguyên tác Huru Thư."

Thư Trữ đi theo vài người thầy đứng lên, gật đầu chào hỏi với phóng viên.

Trên mặt cô có chút cứng ngắc, vẫn nắm quần áo, hướng phía Dư Vũ nhìn thoáng qua.

Nghe thấy tên Huru Thư, Dư Vũ ngẩng đầu, rốt cuộc ông đây phải nhìn được mặt kẻ địch!

Nhìn qua về phía trước, đối diện với ánh mắt Thư Trữ...

Tầm mắt hai người chạm nhau hai giây, Thư Trữ ngồi xuống, Dư Vũ cứng ngắc ngồi ở chỗ đó gất gao nhìn thẳng cái ót kia. Đó là nơi anh từng cọ qua vô số lần, nơi những ngọn tóc mà anh đã từng quyến luyến, mái tóc đen mà anh đã từng ôn nhu vuốt qua...

Rồi sau đó chính là MC, cùng với lãnh đạo nói chuyện, tổng kết được chính là ba điểm, phải nhanh, và chính xác, muốn kết hợp được giữa trend hiện tại và tinh thần đảng.

Lại cảm ơn bọn họ, hi vọng bọn họ chịu khó vất vả một ít, trước Quốc Khánh, đem siêu phẩm này chiếu ra.

Rồi sau đó đạo diễn phát biểu, nói một ít điều cần chuẩn bị và chú ý, để cho mọi người thảo luận và trao đổi, làm quen nhau trước.

Sau khi rời khỏi chỗ ngồi, có người phục vụ bưng rượu đi tới, tốp năm tốp ba, tán gẫu với nhau.

Thư Trữ đứng lên, đi tới chỗ Dư Vũ, anh cũng đang đứng lên, đi tới toilet.

Dư Vũ nhìn gương, ngăn người, rửa mặt một chút, lại đi ra ngoài, dừng lại ở cửa, Thư Thư...

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Thư Trữ mà không nhào tới, ngược lại đi qua bên cạnh cô, mặt không biểu cảm.

Thư Trữ cũng là lần đầu tiên thấy, thì ra biểu cảm bình tĩnh so với nỗi giận lại càng đáng sợ hơn.

Thấy anh đi qua bên cạnh, Thư Trữ đuổi theo, đi ở bên cạnh anh, nhẹ nhàng nắm tay anh.

Dư Vũ hơi hơi từ chối một chút, Thư Trữ nắm chặt hơn.

Cô dùng ngón út nhẹ nhàng gãi gãi trong lòng bàn tay anh, Dư Vũ đứng yên, cảm nhận bàn tay nhỏ bé kia đang tác quái, cùng thân thể cô đi tới, mặt lấy lòng...

Có phải hay không khi thích một người, đều sẽ trở nên không có nguyên tắc, rõ ràng ngay cả một câu xin lỗi cô cũng không có, mà quân lính của anh đều bị đánh bại trước rồi..

Nắm tay cô nâng lên, anh dùng sức một cái, Thư Trữ liền thấy bản thân mình bị một luồng lực đè lên trên tường ở hàng lang, rồi sau đó trên môi mềm nhũn.

Một hương vị quen thuộc ào đến, tim cô đập thình thịch, miệng buộc phải mở ra đầu lưỡi đã bị câu lên, theo anh trải miền lưu luyến không rời.

Lúc hai người tách ra, một sợi chỉ bạc còn lưu lại nơi khoe miệng Thư Trữ, Dư Vũ nâng mặt cô tự nhiên mà lau đi.

Thư Trữ nhìn ánh mắt anh, bình phục lại nhịp tim đang đập loạn của bản thân.

Rồi sau đó bên cạnh truyền đến giọng nói, hai người nhìn qua.

"Khụ khụ, hai người tiếp tục đi." Đạ Quốc Huy cười cười, lui trở về, hai người còn chưa lấy lại tinh thần, đầu của ông lại lộ ra.

"Đại Ngr, cố lên!"

Dư Vũ, Thư Trữ: "..."

Editor: melbournje

Bên ngoài, các phóng viên ngồi xổm ở cửa đều đang chuẩn bị gửi ảnh về công ty, phải biết rằng, tin tức, phải càng mới càng tốt.

Uông Chấn đựng Tiểu Chu một chút, lấy lòng cười cười, "Cái kia, có thể cho tôi một tấm hình của Huru Thư không..."

Tiểu Chu để máy tính lên đầu gối, tiếp tục thao tác của bản thân, "Tự chụp đi."

Uông Chấn lại cọ cọ, "Cho một tấm thôi~"

Tiểu Chu không để ý, đem ảnh chụp gửi đi, rồi sau đó người trong công ty bắt đầu viết tin tức, rồi đăng bài.

Weibo đã sớm có người nhanh tay đăng lên, nhưng cụ thể có phải không phải Huru Thư Đại Đại không, còn phải chờ ảnh của phóng viên.

Nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới náo nhiệt trên mạng. Huru Thư Đại Đại sẽ là siêu cấp mỹ nhân ư? Vấn đề này, hiện tại đã ở hot search trên Weibo.

Uông Chấn bĩu môi, quên đi, ông đây tự chụp

Khi tan cuộc.

Một đám lãnh đạo gài lần lượt đi ra, các phóng viên thủ đều chụp đến rút gân, Uông Chấn đứng một bên chú ý tới Huru Thư.

Đi ra không ít người, Huru Thư cũng đi ra, cùng vài biên kịch trò chuyện, Uông Chấn đem máy ảnh nhắm ngay tới cô, rồi sau đó chậm chạp không ấn chụp, bị kinh ngạc rồi!

Cô đang nắm tay Dư Vũ!

Uông Chấn không thể tin dụi dụi mắt, nhìn về phía Tiểu Chu bên cạnh, cậu ta cũng tròn tròn mắt, một mặt giật mình.

Phục hồi tinh thần lại chính là một trận tiếng chụp ảnh, bởi vì phóng viên đều điên mất rồi!

Dư Vũ dắt tay Huru Thư!

Bạn gái của Dư Vũ là Độc Đại!

Chia tay hay là ngoại tình đây?!

Đăng ảnh lên Weibo, mười phút đã lên đầu đề, Weibo giờ đã đông đúc.

Nhân viên kỹ thuật: Đừng mắng chúng tôi nữa, cái nôi này chưa từng nghĩ tới!

Người đại diện của Dư Vũ còn chưa lấy lại tinh thần, Dư Vũ? Huru Thư? Hai người bọn họ nắm tay nhau? Đùa tôi sao? Thế nó đâu rồi? Lúc bấm vào xem ảnh, vừa thấy, đầu tiên là sừng sốt thật lâu, rồi sau đó cười một trận điên cuồng thật to.

Nghệ sĩ trong tay có tình yêu lưu luyến thật đáng sợ, nhưng nếu người nọ là đại V trên Weibo thì sao? Nếu người nọ có một thân phận khác là một tác giả lớn và biên kịch lớn thì sao?

Nhưng đừng vui quá!

Rồi sau đó trang web official đăng ảnh lên, chứng minh rằng người mà Dư Vũ nắm tay chính là Huru Thư.

Tại Weibo của Dư Vũ.

Cuộc sống: Ơm, cận bã nam!

Tiểu Ngư Đại Ngư: 55555 không tin anh là người như vậy, cầu chân tướng

Tôi yêu Độc Đại: ƠM, Độc Đại đâu?! Vốn đang chúc phúc hai người, kết quả...

Sông lớn: Trước công chúng như vậy, chắc là chia tay rồi?

Lui tới: Cận bã nam, tôi nhỏ!

...

Tại Weibo của Huru thư.

Năm tháng tình hảo: Aaa, không tin

151: Thật kinh ngạc, thế nào lại thích Dư Vũ vậy, cầu chân tướng

agr: Tôi tin Độc Đại, năng lượng như vậy, ít nhất không có khả năng làm tiểu tam

Tương niệm: Có thể là Dư Vũ cùng Độc Đại chia tay rồi?

666: Cầu chân tướng!

...

Mà tại Weibo Độc Kê Thang

Nhìn lại năm tháng tươi đẹp trước đây: Ơm, Độc Đại, nói, cô chia tay rồi hay là bị phản bội, ông đây chuẩn bị bàn phím sẵn sàng rồi

Tiểu hoa hồng: Ha ha ha ha ha ha, Độc Đại trở về cuộc sống độc thân quý tộc đi

Sông lớn: Ôm ôm Độc Đại

Tôi yêu độc đại: Không có chuyện gì, Độc Đại cô còn có chúng tôi

Năm tháng: Ôm ôm~ trở về với độc thân quý tộc đi

...

Người đại diện gọi cho Dư Vũ vô số cuộc điện thoại, bảo bọn họ nhanh chóng giải quyết, làm lớn chuyện cũng không tốt.

Dư Vũ nhìn về phía Thư Trữ, cô cười cười, lấy điện thoại ra, đầu nghiêng qua, tự chụp một tấm ảnh của hai người, đăng ở Weibo Độc Kê Thang

Độc Kê Thang: Không trở về cuộc sống độc thân quý tộc đâu, tận sức phát câu lưng đây, ha ha ha ha ha.

Trên mạng đầu tiên là một mảnh yên lặng, rồi sau đó từ các tạp chí lớn, đến quần chúng ăn dưa đều ngơ ngác.

Huru Thư = Độc Đại? excuse me?

Trên mạng oanh tạc, mà bên này Thư Trữ cắt điện thoại, mặt ứng phó nhìn Dư Vũ.

Dư Vũ nhìn lại cô, cô uống say rồi.

Từ lượng của cô kém vô cùng, hôm nay bởi các vị tiền bối uống nữa, cho nên mới nắm tay ra khỏi cửa, rồi có chuyện trên Weibo.

Mà đối với việc này Dư Vũ tỏ ra, vô cùng hạnh phúc.

Lúc hai người trở về, đã có chút trễ, lái xe đưa đến tiểu khu liền rồi đi, Dư Vũ ôm cô đi vào cửa.

Thật vất vả bảo cô đi tắm rửa, người này vừa ra, liền quần lên anh..

Quả nhiên là, rượu thao túng con người.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kết (2)

"Đại Ngư~" Hai tay cô ôm lấy cổ của anh, cười xinh xắn đáng yêu, một đôi mắt, rục rờ lung linh.

"Đừng nháo nữa, nhanh đi ngủ đi." Dư Vũ bắt đắ dĩ ôm thắt lưng của cô, đem cô hướng tới phòng ngủ chính.

Đặt cô trên giường, "Em, hiện tại, lập tức, đi ngủ!"

Thư Trữ không để ý, đứng lên, ôm lấy của cổ của anh, mị nhãn như tơ, mỉm cười nhìn anh.

Cô muốn hôn anh, đáng tiếc cô không đủ cao, kiễng chỉ đến cổ của anh, cô vươn đầu lưỡi, khẽ liếm.

Dưới bụng Dư Vũ căng thẳng, yết hầu giật giật, giọng nói khàn khàn, "Em có biết hiện tại em đang làm gì không?"

Thư Trữ cười, "Biết, anh, giúp em"

Vừa dứt lời, liền bay lên không, chỉ nghe một tiếng, "Yêu tình!"

Tối gần Trung thu, trăng cũng khuyết, ánh trăng từ ngoài cửa sổ len vào, tiếng côn trùng kêu vang, phảng phất như cười những đôi tình nhân xấu hổ trên thế gian này.

...

Thư Trữ giật giật, cả người tê rần, rồi sau đó nhớ tới cái gì, ngưng ngưng kéo chăn, che mặt mình, chuyện tối hôm qua, vẫn rành rành trước mắt.

Cô đứng dậy, đang chuẩn bị mặc quần áo, cửa mở, Thư Trữ hoảng hốt, lấy chân che khuất bàn thân.

Dư Vũ thấp giọng nở nụ cười, đi tới, kéo kéo chăn, đem mặt qua, ở bên tai cô nhẹ giọng nói, "Có cái gì chưa thấy qua đâu."

Mặt Thư Trữ đỏ lên, Dư Vũ đến tú lấy cho cô một bộ quần áo, "Đến đây, anh mặc cho em"

Mặt Thư Trữ càng đỏ hơn, "Không không không."

Người đàn ông thỏa mãn đi qua, luôn nhẫn nại, cười nhìn cô, chính là không đi.

"Quay mặt đi!" Thư Trữ thẹn quá hóa giận, mặt như muốn phát hỏa.

"Được được được." Dư Vũ cười quay lưng đi, Thư Trữ vừa mặc xong, anh liền quay lại, một phen ôm lấy cô.

"A!" Thư Trữ theo phản xạ có điều kiện đem chân núp trên eo anh, Dư Vũ một tay ôm thắt lưng cô, một tay nâng trên hông cô

Anh hôn cô "chụt" một cái, rồi sau đó trong tiếng kính hô, bước nhanh ra ngoài.

"Đi ra~ ăn cơm!"

Mặt trời đã lên cao, Hoàng Mao cùng Phì Mễ đã ăn xong, Dư Vũ đem cô ôm đến bàn ăn, đặt ở ghế tựa.

"Ngồi yên, anh lấy cơm cho em!"

Thư Trữ ngồi vào chỗ của mình, Dư Vũ ở phòng bếp tới tới lui lui. Cô có chút ngưng ngưng nhìn bàn ăn, chỉ thấy trên bàn có một chén cháo đậu đỏ, một phần canh sườn, còn có hai món rau cô thích nhất, thậm chí còn có một ly nước đường đó...

Thư Trữ ăn, Dư Vũ nhìn cô, "Thư Trữ, khi nào thì chúng ta kết hôn?"

"Khụ khụ khụ"

Dư Vũ vỗ lưng của cô, vừa nói, "Em ăn chậm một chút."

Uống một ngụm nước mới bình tĩnh lại, Thư Trữ nhìn anh, "Không cần... Vội vã như vậy chứ?"

Dư Vũ đặc biệt nghiêm túc nói, "Nếu như trong bụng em có đứa bé, chẳng lẽ chúng ta không kết hôn sao?"

Mất Thư Trữ mở lớn hơn nữa, nhìn về phía Dư Vũ, "Sẽ không mau như thế chứ...?"

Dư Vũ một mặt nghiêm túc, "Em phải tin tưởng năng lực của anh!"

"Một lần liền trúng sao?"

Anh đẩy ấn ý nhìn cô một cái, "Không chỉ một lần..."

Thư Trữ: "... " Sẽ không... Nhanh như vậy chứ?

Một ngày này, Dư Vũ luôn bày vẻ mặt chờ mong vuốt bụng của cô, như thể bên trong đã có một tiểu gia hỏa thật vậy...

Lưng Thư Trữ tê rần, không hiểu sao lại sợ hãi.

Qua hai ngày, hai người cùng nhau, đóng gói vào đoàn làm phim. Thư Trữ thật ra không cần luôn ở đó, nhưng Dư Vũ kéo cô theo, một mặt không muốn xa cô.

Thư Trữ: "... "

Tuy rằng đều là diễn viên có thực lực, nhưng vẫn khó tránh khỏi, thời điểm gào rít của đạo diễn.

Hôm nay đạo diễn vừa mắng người xong, quay đầu liền thấy...

Dư Vũ ngồi ở một bên, ánh mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm người đối diện, Huru Thư ngồi bên cạnh anh ta, hai người tay cầm tay, Huru Thư đang lướt Weibo tán gẫu.

Không có hành động quá đáng gì, nhưng chính là bầu không khí quanh quẩn kia, khiến cho người khác cảm thấy rất khó hiểu.

Mẹ kiếp, có vợ ở rất giỏi sao?!

Thực sự Dư Vũ nên được coi là nhân vật chính của bộ phim, không phải là không có diễn viên xuất sắc hơn, nhưng nhân vật đặt ra là một người còn trẻ, rất trẻ, tinh thần toàn thân phấn chấn bông bột. Rất nhiều ảnh đế có năng lực diễn xuất, đã không còn loại "tuổi trẻ" này, và cái tinh thần "nghe mới sinh không sợ hổ".

Nhưng nhân vật khác cũng đều rất quan trọng, cho nên cũng không ai có phản đối với nhận xét anh là nhân vật chính.

Kỹ thuật diễn của Dư Vũ ở phim trường càng ngày càng tăng, cũng khiến cho những người khác tâm phục khẩu phục.

Không chỉ một người nói, người thanh niên này, thật khó lường!

...

Hai người bọn họ vượt qua thời gian quay phim trong ánh mắt ghen tị và bất đắc dĩ của cả đoàn làm phim.

Hôm nay Thư Trữ nhận được một cuộc điện thoại, "Alo, Thư Thư à, là mẹ đây."

"Ách... Bác gái."

"Đừng gọi cái gì mà bác gái bác gái nữa, Thư Thư à, tuần này phải về cùng với Dư Vũ đó."

Thư Trữ cứng đờ, lại đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng sang Dư Vũ, Dư Vũ lúc này làm bộ như không phát hiện ra.

Bất đắc dĩ, cô phải đáp lại.

"Dư Vũ!"

"Ai da~ gặp một lần thôi, dù sao cũng sắp kết hôn rồi."

"Sao lại sắp kết hôn ạ?!"

"Cục cùm..."

"Không có, không có! Tháng này đi cả của con đã tới rồi!"

Dư Vũ kéo tay cô, ôm coi vào trong ngực, hai tay ôm bụng của cô, "Tối hôm qua khẳng định có rồi."

Thư Trữ ân ý nhìn anh một cái, người này điên rồi sao. Từ khi hai người bắt đầu lần đầu tiên, liền không có tận lực tránh thai, mỗi ngày anh đều nói cô mang thai, mang thai, trên thực tế cũng không có...

"Tôi như này nhìn được chứ?" Dư Liên Thắng kéo kéo quần áo, có vài phần khản trương.

Đỗ Thành Lan vỗ vỗ ông, "Rất ổn."

Bà cũng hiểu ông, ba của Thư Trữ đã mất, khi qua đời vẫn nhớ đến ông, nhưng mà ông luôn luôn chỉ nghĩ là người đó ở nơi khác, chưa từng nghiêm túc tìm qua.

Nhưng mà con gái của cô nhân sắp gả cho bọn họ, coi như là sắp thành người một nhà với cô.

"Bà phải đối xử tốt với nó nhé." Dư Liên Thắng lo lắng nói.

Đỗ Thành Lan liếc trắng mắt một cái, bà vốn đối vừa lòng người con dâu này, hơn nữa có một mối quan hệ với người thân cũ, làm sao lại không đối xử tốt được.

...

Thư Trữ gắt gao túm lấy quần áo, Dư Vũ cười kéo tay cô đẩy cửa đi vào, Dư Liên Thắng cùng Đỗ Thành Lan cũng kích động đứng lên.

"Ba, mẹ."

"Bác trai, bác gái."

Đỗ Thành Lan thân thiết đi lên kéo cô, Dư Liên Thắng nhìn gương mặt tương tự người em cũ, hốc mắt lại có chút hồng.

Thư Trữ ở nhà họ Dư, nhận được sự nhiệt tình hoan nghênh, cô có thể cảm giác được, bọn họ coi cô là người một nhà.

Từ ngày đầu tiên, cô ở chỗ này, thì không có gì không khỏe.

Sẽ bởi vì cô không ăn thịt mà mọi người cổ vũ cô ăn, sẽ bởi vì cô ăn nhiều hơn một miếng thịt mà mọi người khen ngợi cô, ở chỗ này cô cảm nhận được một loại cảm giác như trong lòng có bong bóng.

Thư Trữ nghĩ, tình thân, hóa ra là như thế này.

Tuy rằng thích nơi này, nhưng cũng không có ở lại bao lâu, bởi vì Dư Vũ nói, ở nhà không có thế giới riêng của hai người. Rồi sau đó ngay tại nhà họ Dư dưới cái đèn mặt của đôi vợ chồng, lôi kéo Thư Trữ rời đi. Đỗ Thành Lan liền miễn lái nhai một đồng điều, đều là dận dò cả hai chú ý thân thể, Dư Liên Thắng chỉ nói một câu,

"Dư Vũ, con phải sắp xếp công việc cho hợp lý, không thể để Thư Thư một mình ở nhà mãi."

Rồi sau đó nhìn về phía Thư Thư, "Nó không ở nhà, con hãy đến chỗ ba mẹ ở."

Hốc mắt Thư Trữ ửng đỏ, nhẹ giọng nói, "Vâng ạ."

Lúc mới về còn nhớ nhưng một chút, Dư Liên Thắng cùng Đỗ Thành Lan còn đứng ở cửa, thấy cô quay đầu lại, phát phát tay với cô.

Đây là lần đầu tiên Thư Trữ có chút chờ mong được gia nhập một gia đình khác, rồi sau đó có người nhà của mình, ba, mẹ.

...

Bộ phim bom tấn chào mừng ngày Quốc Khánh được chiếu ra, tỷ lệ người xem cao trước nay chưa từng có, có người xem hết lần này đến lần khác, mỗi buổi rạp chiếu đều chật ních. Trừ tán thưởng ảnh đế và ảnh hậu vắng bóng đã lâu quay lại đóng phim tình cảm, thì còn có sự tán thành về bộ phim này.

Giữa một thời đại mà có nhiều phim thổi nát khắp nơi, một bộ phim không diễn xuất kém, hay kiếm tiền, chỉ có ôm ấp tình cảm, tinh thần hào quang, chân chính tạo nên một kỳ tích của điện ảnh.

Dư Vũ, cũng coi như thật sự có một đường danh tiếng, chỉ tham gia một số ít phim điện ảnh và truyền hình.

Bọn họ quen biết đã hơn một năm, tình cảm vô cùng vô cùng tốt.

Dư Vũ ở ngoài, xứng đáng với vị hôn thê của mình, truyền thông luôn luôn đoán xem khi nào bọn họ kết hôn.

Hai người đều không có đáp lại.

Tháng mười hai, Dư Vũ bằng "Quân Lang" đạt được danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất.

"Tiếp theo, xin Dư Vũ lên sân khấu lĩnh thưởng."

Người trao giải là một lão anh đế, hai người bắt tay, anh ta cười nói, "Tiền vô hạn nhé."

"Cảm ơn." Dư Vũ mỉm cười.

Giải thưởng này chỉ hai năm có một lần, danh hiệu nam diễn viên xuất sắc nhất cũng có một tên gọi khác, là ảnh đế.

Ra mắt hơn một năm đã được ảnh đế không phải là không có, nhưng thật sự quá ít, tất cả mọi người bình tĩnh nhìn anh. Thư Trữ với tư cách là một biên kịch, đã ngồi ở bên dưới sân khấu.

Dư Vũ đứng ở trên sân khấu, hít sâu một hơi, "Cảm ơn ** đã cho tôi giải thưởng này, thành thật mà nói, hiện tại cảm giác của tôi chỉ có bốn chữ, thụ sủng nhược kinh."

"Tôi vừa ra mắt được một năm, tôi cảm thấy thứ giúp đỡ tôi đi tiếp, chính là nhiệt tình. Chỉ có nhiệt tình với diễn xuất, điều này làm cho tôi cảm thấy rất vui."

"Một năm này, có rất nhiều người thầy đã trợ giúp tôi, nếu không có bọn họ, hiện tại tôi không thể đứng ở chỗ này được. Tôi muốn cảm ơn bọn họ, cảm ơn thầy Đậu Kiến Quốc, cảm ơn..."

"Cuối cùng, tôi mượn cơ hội này, muốn nhân cơ hội này để nói với một người, rằng tôi đã làm được!"

"Tôi thừa nhận, thật sự còn lâu tôi mới xứng đáng với vinh dự này. Nhưng nó lại đang nằm trong tay tôi, nên tôi liền nóng lòng cầu hôn với cô ấy."

"Thư Thư, gả cho anh nhé!"

Anh quý một gói xuống, giờ nhìn trong lên, thật ra anh không ngờ rằng anh lại đoạt giải, nhưng mà nhìn anh đã chuẩn bị sẵn, luôn luôn mang theo bên người.

Giờ khắc này, anh nhìn không được nữa, anh muốn cưới cô, muốn đem cô biến thành Dư phu nhân.

Vốn là một màn hơi kịch tính, thậm chí có chút buồn cười, nhưng Dư Vũ lại cầu hôn ở tình huống quan trọng như vậy, cặp mắt kia chân thành tha thiết và rung rung, khiến tất cả mọi người cười không nổi.

Bất giác mọi người đều ồ ồ, "Gả cho anh ấy đi, gả cho anh ấy đi."

Cuộc đời người phụ nữ, khoảnh khắc lãng mạn nhất, đại khái chính là lúc người đàn ông của bạn không quan tâm tới ánh mắt của người khác, trong mắt anh ấy chỉ có bạn.

Không ít nữ mình đang ngồi vỗ tay, nam mình tỉnh thì ồ ồ, liền ngay cả MC cũng không nhận được, cảm mic nói, "Huru Thư Đại Đại, gả cho cậu ấy đi!"

Hốc mắt Thư Trữ ửng đỏ, gật gật đầu,

"Em ợc ——"

Màn cầu hôn như phim kịch này đã xong, ở đây mọi người đều cười ha ha, Dư Vũ vừa thành chồng, liền ngay lập tức lên chức ba.

Mà ở bệnh viện Dư Vũ không cười, anh cứng ngắc nhìn bụng Thư Trữ, "Thực... Thực... Thực sự?"

Anh lấp bấp.

Thư Trữ nhìn nhìn danh sách trên tay Dư Vũ, gật gật đầu, "Đại khái là sự thật..."

Dư Vũ đứng lên, bịch!

"Dư Vũ!!!"

...

"Bệnh nhân chỉ là kích động quá thôi, không khống chế được cảm xúc, ngủ một giấc dậy là ổn rồi."

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoại truyện

Con là một người đàn ông.

Dư Ngân Nam ngồi trên sofa, biểu cảm nghiêm túc, nhìn người đối diện có chút yêu nghiệt lại để râu quai nón kia.

Lưng thẳng, ánh mắt sáng ngời, vì biểu đạt sự quyết tâm của bản thân, cậu dùng giọng nói trầm trầm nói,

"Dư tiên sinh, con muốn cưới cậu ấy!"

Dư Vũ nhìn cậu, gấn xanh trên trán nhảy dựng, khóe mắt gật gật, "Nghiêm túc?"

Dư Ngân Nam nặng nề gật đầu, rồi sau đó người đàn ông đối diện đứng lên, từng bước một đi tới, bước chân nặng nề.

Anh vươn một cái, chộp vào cái... Cặp sách sau lưng Dư Ngân Nam.

"Bốp!" Một bàn tay liền xách cả người cả cặp Dư Ngân Nam lên, tay kia thì vỗ một cái trên mông cậu

"Đur Tiểu Ngư! Hay nhì? Cho con đi học vậy mà đã có em gái khác, con mới mấy tuổi, còn kết hôn? Con muốn lên trời sao?!"

Đur Ngàn Nam phát ra âm thanh thâm thiết kêu tê tâm liệt phế, "Mẹ! Ba đánh con!"

Thư Trữ đang gõ phím dừng một chút, linh cảm nháy mắt vừa có, liền biến mất ở trong đầu.

Cô đi ra ngoài, "Ba con hai người lại thế nào đây?"

Đur Vũ đánh gãy lời Đur Ngàn Nam muốn cáo trạng, nói với Thư Trữ, "Đur Tiểu Ngư nói nó muốn kết hôn."

Thư Trữ nhìn nhìn con trai sáu tuổi, Đur Ngàn Nam tiếp thu được tín hiệu của cô, run lấy bầy, lại lập tức thẳng sống lưng, mình là đàn ông, mình sẽ chịu trách nhiệm với Tiểu Lầu!

"Con muốn kết hôn? Với ai?"

"Tiểu Lầu..."

Tiểu Lầu là một bé hoa khôi mẫu giáo từ trường mẫu giáo, nhìn rất là đáng yêu, và cũng rất thích ăn lẩu.

Thư Trữ nhất thời có chút ngây người, giáo dục cái kiểu gì đây?

Đur Vũ mới bất chấp tất cả, trước tiên đánh cậu một cái, "Cái thằng nhóc con, cả ngày nghĩ gì đó?"

"Con là một người đàn ông!" Đur Ngàn Nam nắm chặt nắm tay, đá đôi chân ngắn ngủi ở trên không trung, thế nào cũng phải đem Đur Vũ buông cậu xuống.

Đur Vũ cứng đờ, lưng chợt lạnh, về cái nòi "đàn ông" này mà cậu đang mang...

*

Khi Đur Ngàn Nam sáu tháng, Đur Vũ nhìn Đur Ngàn Nam đang uống sữa trước mặt, nuốt nuốt nước miếng, rồi sau đó cau mày.

Ngày hôm sau, Đur Vũ mang theo một hộp sữa bột về, liền bắt Đur Ngàn Nam cai sữa.

Đỗ Thành Lan dỗ Đur Ngàn Nam đang khóc trừng mắt nhìn Đur Vũ một cái, nói, "Muốn cai thì phải chờ một tuổi rồi tính."

Đur Vũ ôm lấy con trai, cười hiền một chút, "Con trai, con là một người đàn ông!"

*

Đur ngàn nam ba tuổi.

Thư Trữ vừa ba mươi, đứng vào thời điểm xuân sắc của phụ nữ, sinh con xong thì càng thêm quyến rũ, ngực lại lớn thêm một cỡ.

Đur Vũ nuốt nuốt nước miếng, vừa tắm xong, Thư Trữ không có mặc nội y. Áo ngủ to tắm rộng thùng thình trên người cô. Anh đi lại, bộ ngực sữa như ẩn như hiện lộ ra, vòng eo mảnh khảnh được nắm chặt khẽ khàng lay động...

Giúp cô thu dọn xong, Đur Vũ ôm ngang cô lên, chỉ nghe cô cười duyên hai tiếng, móng tay màu hồng nhẹ nhàng mà gõ vào người anh vài cái, mắt anh hai màu đỏ, hận không thể ăn cô một ngụm.

Đã chuẩn bị xong công tác, chuẩn bị ra trận, có người gõ cửa...

"Mẹ, mẹ, sao mẹ lại đóng cửa?"

Đur Vũ cắn răng, ba mẹ không có ở bên cạnh, đứa nhỏ chỉ có thể tự mình gọi.

Đội Thư Trữ dỗ con trai ngủ, Đur Vũ ôm lấy cô, Thư Trữ lắc đầu, "Con trai ở kia."

Đur Vũ một mặt bất mãn nhìn con trai đang ngủ.

Tối ngày hôm sau.

Đur Vũ đem Đur Ngàn Nam ôm đến bên cạnh, đặt ở trên giường, đắp chăn cho cậu, "Đur Tiểu Ngư, đêm nay, con tự ngủ."

Đur Ngàn Nam bĩu môi, ủy ủy khua khua nói, "Con sợ... Ba ba "

"Đur Tiểu Ngư, con là một người đàn ông."

Thấy cậu còn bĩu môi, Đur Vũ phổ cập khoa học cho cậu về tầm quan trọng và tôn nghiêm của một người đàn ông, Đur Ngàn Nam gật gật đầu, ủy ủy khua khua nhìn bóng lưng ba rồi đi.

Đêm đó, Đur Tiểu Ngư sợ tới mức run run, co mình trong chăn nhỏ, cắn răng, tự nói với mình, mình là một người đàn ông!

Sáng sớm hôm sau, Đur Vũ vội tới giúp cậu mặc quần áo, nâng cậu lên, mang theo ý thỏa mãn, cười khen cậu, "Đur Tiểu Ngư, con thật sự là một nam tử hán!"

Đur Tiểu Ngư nhìn ba nghiêm túc, cùng thân hình cao lớn của ba, âm thầm cắn răng.

"Tiểu Ngư, tối hôm qua ngủ ngon không?"

Nghe thấy mẹ ôn nhu hỏi, Đur Tiểu Ngư bĩu môi, mặt bánh bao nhỏ liền nhả thành một nhúm.

"Sao vậy? Không ngủ ngon hả? Vậy đêm nay vẫn ngủ cùng mẹ đi."

Mắt cậu bé sáng lên, lại rất nhanh tắt đi, lắc đầu, nghiêm túc nói, "Con là một người đàn ông."

Thư Trữ: "..."

Đur Tiểu Ngư năm tuổi.

"Moa a~" Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng của cậu dán trên mặt Thư Trữ, hai cái tay nhỏ ôm cô cô, một mặt quyến luyến.

"Thư Thư~" Đur Vũ chu miệng, Thư Trữ liếc trắng mắt, ôm Đur Tiểu Ngư đi treu mèo.

Giống của Phi Mễ là như vậy, nhiều năm vẫn như vậy, chỉ là lớn hơn một chút, nhưng vẫn nhỏ.

Nó đặc biệt thích Dư Ngàn Nam, nhưng hiển nhiên, Dư Ngàn Nam càng thích Hoàng Mao.

Đây là miêu yêu ngư, ngư sợ miêu sao?

Dư Vũ thừa dịp Thư Trữ viết truyện, đem Dư Tiểu Ngư ôm lấy, đặt ở trên đùi, nghiêm túc nói,

"Tiểu Ngư, con là đàn ông sao?"

Dư Ngàn Nam kiên định gật đầu, Dư Vũ sờ tóc của cậu, "Vậy con cách xa ma ma ra một chút."

Dư Ngàn Nam mở to hai mắt, "Vì sao ạ?"

"Bởi vì ma ma là của ba ba, con là nam tử hán, không thể thân cận với người phụ nữ của người khác."

Dư Ngàn Nam bấu môi, làm nam tử hán thật đáng ghét! Nhưng cô giáo cũng nói, phải làm tiểu nam tử hán.

*

"Con là đàn ông vậy nên liền muốn cưới Tiểu Lâu sao?" Dư Vũ hếch mày, trừng mắt nhìn Dư Ngàn Nam.

"Đương nhiên, con muốn chịu trách nhiệm!" Dư Ngàn Nam vỗ ngực một cái, nói lời thề son sắt.

Dư Vũ gõ đầu cậu "cộc" một cái, "Con phụ trách cái rắm, con làm sao vậy?"

"Tiểu Lâu mang thai, là con của con."

Bạn có thể tưởng tượng được một đứa bé sáu tuổi làm bộ nghiêm túc nói một người khác mang thai con của mình không?

"Ha ha ha" Thư Trữ không nhịn được, nằm sấp cười.

Dư Ngàn Nam bấu môi, một người đàn ông cả đời chỉ có thể cưới một người phụ nữ, cậu cưới Tiểu Lâu, liền không thể cưới mama, nhưng cậu là đàn ông, cậu muốn chịu trách nhiệm nha!

"Tiểu Lâu nói em ấy mang thai... Chỉ có con hôn em ấy, muốn con chịu trách nhiệm!"

"Dư Tiểu Ngư, con hôn con bé? Mẹ nó, cả ngày con ở trường học làm gì?!" Dư Vũ nắm lấy Dư Tiểu Ngư, mắt thấy ba muốn đánh mình.

Chân của cậu từ chối vài cái, "Huhuhu, con nhìn cậu ấy buồn, liền hôn cậu ấy."

Tiểu Lâu vấp ngã, rơi lệ mãi không thôi, Dư Ngàn Nam nghĩ bản thân sẽ không đau, vì thế hôn một cái,

"Cậu nín đi!"

Tiểu Lâu quả nhiên nín khóc, chính là cả ngày bám sau lưng cậu, nghiêm nhiên là một cái đuôi nhỏ.

Thẳng cho tới hôm nay lên lớp...

"Tiểu Ngư... Huhuhu."

"Sao vậy?"

"Mẹ tớ có em rồi..."

Dư Ngàn Nam mở to hai mắt, chỉ nghe cô bé còn nói, "Tớ hỏi ba ba tớ em trai đến thế nào, ba ba tớ nói hôn..."

Ánh mắt Dư Ngàn Nam ở lớn hơn nữa, sờ sờ miệng mình.

"Ngày hôm qua tớ còn ỏi, có phải tớ cũng có em bé rồi không?"

Ánh mắt Dư Tiểu Ngư mở lớn hơn nữa, nhìn hốc mắt hồng hồng của Tiểu Lâu, vỗ vỗ ngực, tớ là một người đàn ông, tớ sẽ chịu trách nhiệm!

Vì vậy có chuyện này.

Thư Trữ nhăn nhu mày, giáo dục giới tính sớm như vậy cũng không quá tốt nhỉ?

Vẫn là Dư Vũ trực tiếp kéo Thư Trữ qua, "chụt" một cái trên mặt cô.

"Ba ba hôn ma ma nhiều lần như vậy, con xem ma ma có em trai không?"

Dư Ngàn Nam mở to hai mắt, lắc đầu.

"Đúng vậy ~ Bạn ấy sẽ không sẽ mang thai đâu."

"Vậy làm sao mới mang thai được ạ?"

Dư Vũ ho khan một tiếng, "Con còn quá nhỏ, chờ khi nào con cao giống ba sẽ biết!"

Dư Ngàn Nam nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thành bánh bao, rồi sau đó rất nhanh lại nói ra.

Cậu ôm lấy chân Thư Trữ, "Ma ma, con không muốn lấy Tiểu Lâu nữa, con muốn lấy mẹ!"

Thư Trữ còn chưa nói gì, Dư Vũ đã lại đem cậu bé nhấc lên, đánh nhẹ vài cái vào mông, "Ma ma là của ba ba, làm một người đàn ông, con không thể ở cùng người phụ nữ của người khác."

Dư Ngàn Nam bấu môi, muốn khóc nhưng không khóc.

*

"Ba ba!" Dư Ngàn Nam từ cổng trường đi ra, ba cậu rất xuất sắc, tuy hai năm này anh đã ít tham gia giới giải trí hơn, tiếp nhận sự nghiệp trong nhà, nhưng vẫn như cũ không thiếu những lần quay đầu lại.

"Con trai!" Dư Vũ bế lấy cậu, bế bổng lên hai lần, Dư Ngàn Nam cười ha ha.

Dư Vũ lái xe, con của anh ngồi ở phía sau, chỉ nghe cậu bé nói,

"Ba ba, ba mẹ Lý Tử ly hôn rồi."

"À" Dư Vũ tùy ý lên tiếng, trong đầu đều là buổi tối hôm nay nên nấu cái gì, hai ngày nay khẩu vị của Thư Trữ không tốt, hay nấu canh nhỉ?

"Lý Tử nói ly hôn sẽ không phải là người một nhà nữa." Giọng nói Dư Ngàn Nam rói rảm.

"Ba mẹ cậu ấy không phải là người một nhà nữa, nhưng Lý Tử vẫn có ba mẹ mà." Dư Vũ từ kính chiếu hậu nhìn con của mình không thoải mái, an ủi cậu bé mà nói.

"Lý Tử nói cậu ấy chỉ có thể chọn ở với ba hoặc mẹ..."

Dư Vũ còn chưa nói, Dư Ngàn Nam lại nói tiếp, "Ba cùng ma ma ly hôn đi, ma ma chính là người một nhà với con, nhưng mà con cũng luyến tiếc ba ba nha."

Dư Vũ lạnh lùng nhìn con mình trong gương, a, ba đây chẳng phải là thật vinh hạnh khi được con luyến tiếc sao?

"Xi, Dư Tiểu Ngư, đừng có nằm mơ, ma ma là của ba! Ly hôn? Không có khả năng đâu."

Dư Ngàn Nam bĩu bĩu môi, tràn đầy không vui nói, "Ba luôn chiếm lấy ma ma."

"Ma ma vốn là của ba, chờ sau này con có vợ sẽ biết."

Thấy khuôn mặt trắng non mềm bĩu môi, muốn khóc nhưng không khóc. Dư Tiểu Ngư nhìn rất đẹp, tập hợp những ưu điểm của cả hai người, mặc dù không lộ mặt, nhưng những ánh do phóng viên chụp được cũng đã thu hút được một nhóm fan mẹ.

Cậu bé làm mặt ủy khuất, thực làm cho người ta đau lòng, trong lòng Dư Vũ mềm nhũn, "Dư Tiểu Ngư, con là đàn ông, phải dũng cảm mà độc lập, ba mẹ đều yêu con."

Trông mắt Dư Ngàn Nam vừa chuyển, không nói chuyện.

Về nhà xong, Dư Ngàn Nam phi đến chỗ Thư Trữ, "Ma ma!"

"Ai, bảo bối Tiểu Ngư của mẹ."

"Ma ma yêu con đúng không?" Cậu nháy đôi mắt to hồn nhiên, ngập nước.

"Đương nhiên."

"Vậy mẹ cùng ba ba ly hôn đi, mẹ sẽ không là vợ của ba ba nữa, Tiểu Ngư sẽ có thể cùng mẹ ngủ! Chúng ta để ba ba ở nhà, vẫn giống như trước đây, nhưng mẹ sẽ không là của một mình ba ba nữa, là của Tiểu Ngư! Ba ba là đàn ông, ba ba phải ngủ một mình."

Lượng tin tức này có chút lớn, còn có chút khó hiểu, Thư Trữ nhất thời không biết nói gì.

Dư Vũ nắm lấy Dư Tiểu Ngư, "Con nói bây bạ gì đó? Đi làm bài tập đi!"

Dắt lấy Dư Tiểu Ngư đi làm bài tập, để lại Thư Trữ ở phía sau cắn răng, "Dư Vũ! Anh dạy con trai cái gì đó?!"

*

Trước khi ngủ, Dư Đại Ngư cùng Dư Tiểu Ngư lại "thảo luận" kịch liệt.

"Về phòng đi!" Dư Vũ trừng mắt nhìn con của mình.

Dư Tiểu Ngư ôm gối, trừng mắt nhìn ba mình, "Mẹ nói hôm nay có thể ngủ cùng mẹ!"

Dư Vũ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, mang theo chút tức giận, thái độ liền mềm nhũn xuống.

Anh ôn cậu bé, "Dư Tiểu Ngư, con muốn làm nam tử hán không?"

Dư Tiểu Ngư rói rảm, mặt thành bánh bao.

"Làm nam tử hán có thể cao, cao hơn ba ba nữa!"

Mắt Dư Tiểu Ngư sáng lên, trên mặt càng rói rảm.

"Như vậy đi, ba ba kể chuyện cho con nghe, chờ con ngủ rồi ba đi."

Dư Tiểu Ngư rói rảm một chút, nhìn ba mình, hung hăng gật đầu.

Mình là đàn ông mà!

Đỗ Dư Tiểu Ngư ngủ xong, Dư Vũ chà xát tay, vào phòng ngủ chính, Thư Trữ đang lau tóc, Dư Vũ "chục" một cái, mới cười cười đi tắm rửa.

Chờ anh đi ra, ôm lấy Thư Trữ, một mặt thâm tình hôn qua.

Lại là vận động, lúc chuẩn bị ra trận, cửa phòng mở.

Hai người đồng thời sững sốt, chỉ nghe bên ngoài Dư Tiểu Ngư khóc một tiếng lớn,

"Ba ba, con không cần làm nam tử hán nữa!!!"

Dư Vũ sợ tới mức mềm nhũn, rồi sau đó rống một tiếng.

"Dư Tiểu Ngư!!!"

- -----

Chính thức hoàn3 Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong thời gian qua và mong mọi người ủng hộ PJ tiếp theo của mình ạ ;:33 Thân ái!!!

Bạn đang đọc truyện *Lầu Dưới 249, Lầu Trên 251* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

